

K I M J U N G - H Y U K

CÁI BÓNG CỦA BÍ MẬT
DÀI DẰNG ĐẰNG
NHƯ MỘT NGÀY THỨ HAI

CÁI BÓNG của BÍ MẬT

Lien
Huong
địch

SHANGHAI
AND

CÁI BÓNG BÍ MẬT

Tác giả: Kim Jung Hyuk

Người dịch: Liên Hương

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hà Nội 08/2017

Solo text: Bích Hạnh

Đóng gói: Mọt Kiu

ebook@vctvegroup

19/07/2019

Ebook này được thực hiện theo “Dự án Ebook cho Thư Viện” của nhóm VCTVE trên diễn đàn TVE-4U.ORG

0

Mùi ngấm vào mọi nơi trong tòa nhà Cá Sấu. Chỉ cần gí mũi vào bất cứ chỗ nào và đợi một chút, mùi sẽ tỏa ra ngay. Thứ mùi ấy là không khí của tòa nhà Cá Sấu, là dòng máu chảy giữa những bức tường bê tông, đường ống nước và cầu thang chật hẹp. Bởi không nhìn thấy nên không thể nắm bắt được hình dạng của nó, không thể miêu tả bằng lời nên sự tồn tại của nó lại càng thêm mơ hồ. Từ lòng đất hay các kẽ tường, từ tầng một hay tầng bốn, không ai biết nó bắt nguồn từ đâu. Cả nhà hàng dưới tầng hầm, cả cửa hàng sắt thép tầng một, cả võ đường Hapkido* tầng hai, cả quán game online tầng ba, cả văn phòng tầng bốn, cả trên sân thượng, đâu đâu cũng có mùi, nhưng tất cả mọi người đều vờ như không biết nó, vờ như nó không tồn tại. Ban đầu ngửi thì có chút khó chịu, nhưng lâu rồi cũng thành quen.

Có người từng thử lý giải thứ mùi này. Người ta nói đấy là mùi do đồ ăn hỏng, xác động vật, nấm mốc, mồ hôi người và những món đồ gỉ sét, tất cả được chôn chung dưới một cái hố sâu, ủ ỉa trong suốt năm mươi năm mà ra. Người ở tòa nhà Cá Sấu không đáp lời, chỉ gật đầu.

Nơi có ít mùi nhất là trên tầng bốn. Ở đây, mỗi ngày đều diễn ra một cuộc chiến giữa mùi của tòa nhà Cá Sấu và không khí bên ngoài. Vào những ngày đẹp trời ánh nắng chan hòa, không khí bên ngoài sẽ chiến thắng, còn những ngày mưa dầm hay ẩm ướt thì thứ mùi đặc trưng của tòa nhà Cá Sấu lại nắm quyền thống trị.

Tầng bốn được chia làm hai hộ, chủ nhân của nhà 4-B là Goo Dong Chi. Trên cửa sắt nhà gã có treo một bảng hiệu nhỏ dài ghi dòng

chữ “Văn phòng Goo Dong Chi”, ngay cả vị trí đặt tấm bảng hiệu này cũng thể hiện suy nghĩ sâu sắc của gã. Tấm bảng được treo ngang ngực, còn ở phía trên, ngang tầm mắt, được dán như kiểu danh ngôn mỗi ngày là một tấm biển nhỏ hơn với dòng chữ “Cốc! Cốc!”. Nếu theo tư duy thông thường đáng ra hai tấm đó phải đổi chỗ cho nhau, nhưng Goo Dong Chi thì nghĩ biển chỉ dẫn “Cốc! Cốc!” kia cần được ở phía trên bảng hiệu văn phòng. Gã cho rằng, đã lên đến tầng bốn thì đương nhiên là người ta tìm đến văn phòng gã rồi, vì vậy cái từ “Cốc!” kia nên nằm ở chỗ dễ nhìn hơn mới phải. Goo Dong Chi không thể chấp nhận được việc người khác tự tiện vào văn phòng gã mà không gõ cửa. Nhưng ngay cả khi đã treo tấm biển “Cốc! Cốc!” ở trên, vẫn có rất nhiều người chẳng nói chẳng rằng cứ thế xoay nắm cửa đi vào. Văn phòng Goo Dong Chi hầu như luôn khóa cửa.

Toàn bộ đồ đạc trong văn phòng của Goo Dong Chi chỉ gồm có một bàn làm việc bằng sắt, một ghế cao cấp có thể ngả ra sau, một tủ đựng tài liệu cao ngang đầu người che kín một bên tường, một tủ quần áo nhựa vinyl rộng chưa đầy một mét, và một giường gấp đơn giản. Trong tủ quần áo là ba cái jacket đen cùng một kiểu, mười cái áo phông đen không họa tiết, và ba cái quần dài được gấp gọn gàng ngăn nắp. Trên bàn đặt một máy phát nhạc loại nhỏ có duy nhất một loa, Goo Dong Chi gọi nó là cái “máy nhạc Chột Mắt”. Trong phòng lúc nào cũng vang lên những ca khúc aria được thu âm kiểu mono của các ca sĩ Ý giọng nam cao những năm 1920. Không cần đến dàn âm thanh stereo. Được thu âm từ những năm 1920 nên nhạc có lẫn khá nhiều tạp âm rè rè, quá hoàn hảo để lấp đầy văn phòng trống trải. Thứ mùi khó chịu trong không khí cũng thật hợp với những tạp âm.

Goo Dong Chi thích nhất là những khi gác cả hai chân lên bàn, dựa vào lưng ghế ngả ra phía sau, vừa đọc tài liệu bí mật của khách hàng vừa nghe những bài aria phát ra từ cái máy nhạc Chột Mắt. Mỗi khi một bài hát kết thúc, gã lại nhìn chăm chăm vào cái máy và đợi đến bài tiếp theo. Trong vài giây vắng lặng tạp âm, thế giới bỗng cô

quạnh vô cùng. Đến khi tiếng nhạc bài hát tiếp theo cất lên cùng những tạp âm rè rè, Goo Dong Chi mới yên lòng đảo mắt nhìn tài liệu.

Goo Dong Chi cũng hát theo những ca khúc aria. Gã kết hợp giai điệu phát ra từ cái máy nhạc với những câu chữ trong tài liệu mình đang đọc. Gã lắng nghe những câu chuyện cấp bách của khách hàng vang lên một cách êm ái. Như thế tất cả mọi buồn khổ hay đau thương chẳng là gì. Mọi sự tình đều có thể được âm nhạc bao bọc trở nên đẹp đẽ. Ở văn phòng trống trải luôn khiến tâm trạng người ca hát vui vẻ ấy, Goo Dong Chi lúc nào cũng ngâm nga. Khi hát, ngay cả thứ mùi kia gã cũng chẳng bận tâm. Goo Dong Chi tưởng tượng ra cảnh bọn mùi lùa nhau dồn hết về một góc phòng, rồi như những thính giả opera, chúng ngoan ngoãn xếp hàng trong không trung để thưởng thức nghệ thuật. Gã rất hài lòng với giọng hát thì thầm của chính mình. *Nàng đến tìm ta vào một ngày thứ Hai nhạt thếch. Hỡi người hiểu hết sự vô thường của thế gian, hãy nói bí mật của nàng cho ta. Cái bóng của bí mật vượt khỏi biên giới và băng qua biển cả. Chỉ tình yêu của chúng ta là có thể chiến thắng được sự vô thường của thế gian, hãy nói bí mật của nàng cho ta đi nào. Cái bóng của bí mật dài dằng dằng như một ngày thứ Hai.*

1

Tiếng gõ cửa vang lên chen ngang giọng hát cao vút. Cốc cốc cốc. Goo Dong Chi nghe thấy nhưng vẫn không nhúc nhích. Hai chân gác lên bàn, gã đã chìm vào đáy sâu giấc ngủ, nổi trên bề mặt chỉ còn mỗi cái miệng khó nhọc hớp hớp chút không khí mà thôi. Nếu gã không nghe thấy tiếng gõ cửa kia thì mọi thứ trên đời đã bị khóa kín dưới đáy sâu rồi. Tiếng náo loạn của lũ trẻ con lọt vào qua khung cửa sổ để mở. Nghe tiếng bọn ranh con khốn kiếp chạy loạn lên hò hét thế này thì hẳn đã hơn 3 giờ rồi. Goo Dong Chi không mở mắt, chờ tiếng gõ cửa lần hai. Tiếng hú hét của bọn trẻ và tiếng hát của ca sĩ giọng nam cao đang ra sức choảng nhau. Dù giọng nam cao có mạnh mẽ tuyệt vời đến mấy thì cũng không dễ gì thắng nổi bọn nhóc con đang chạy nhảy như lũ ngựa điên kia.

Tiếng gõ của lần thứ hai vừa vang lên, Goo Dong Chi liền lập tức nhóm người dậy khỏi ghế. Gã vận nhỏ tiếng cái máy nhạc Chột Mắt rồi đi ra cửa. Gã áp tai vào cánh cửa. Tiếng nô đùa của lũ trẻ tràn ngập khắp bốn phía nên gã chẳng nghe được gì ra hồn. Chết tiệt, ăn cái gì mà hét to thế không biết. Chỉ nghe thì không thể xác định được người đứng ngoài kia là ai. Goo Dong Chi vặn khóa và mở cửa.

“Đây là văn phòng Goo Dong Chi phải không ạ?”

Đàn ông, tầm năm mươi tuổi, cao 1 mét 70, kính gọng vàng mỏng, mắt kém, nhìn mũi thì có vẻ bị viêm xoang, trên mặt có hai nốt ruồi lớn, béo bụng dù cũng không đến mức nghiêm trọng. Đây là kiểu người mà có lẽ nội tạng bên trong còn lăm vẩn để hơn là cái bụng to vượt mặt bên ngoài. Áo jacket xanh thẫm kiểu bình thường, áo sơ mi trắng kiểu bình thường. Chưa rõ có thể trở thành khách hàng hay

không nên chỉ “khám” sơ bộ đến đây thôi. Thay vì mở miệng, Goo Dong Chi giơ ngón tay chỉ vào tấm bảng “Văn phòng Goo Dong Chi”.

“Tôi vào được chứ?”

Người đàn ông lại hỏi.

“Anh đến đây có việc gì?”

Goo Dong Chi vẫn giữ nguyên tay ở năm cửa, hỏi lại.

“Tôi đến vì muốn được quên đi.”

“Anh nói cái gì vậy? Âm hiệu à?”

“Người ta bảo tôi là nói vậy anh sẽ hiểu mà?”

“Mời anh vào trong trước đã.”

“Tôi tìm đến đúng chỗ rồi chứ?”

Goo Dong Chi mỉm cười thay cho lời đáp. Trong tất cả những nụ cười của gã, đó là nụ cười cấp thấp nhất, nụ cười thể hiện sự đồng ý đơn thuần. Goo Dong Chi lấy cái ghế gấp dựng trong góc phòng, mở ra và đặt trước bàn. Đối diện với chiếc ghế cao cấp của Goo Dong Chi ở phía bên kia bàn, cái ghế gấp đơn giản trông lại càng thêm nhỏ bé và thảm hại. Goo Dong Chi chẳng bao giờ để ý gì đến những chuyện như niềm nở tiếp đãi khách hàng. Người phải ngồi lâu thì cần dùng ghế tốt, người chỉ tới chốc lát thì dùng ghế gấp tiện thôi là được. Đó là suy nghĩ của kẻ đơn giản và rạch ròi như gã. Người đàn ông loay hoay ngồi xuống ghế. Có lẽ vì cảm thấy nếu dồn sức thì cái ghế sẽ sập mất nên ông ta chỉ dám ngồi rón rén, đồng thời dồn bớt trọng lượng cơ thể xuống đôi chân.

Goo Dong Chi tắt hẳn cái máy nhạc Chột Mắt này giờ vẫn phát ra những âm thanh khe khẽ. Như chỉ đợi có thế, tiếng lũ trẻ nô đùa từ ngoài cửa sổ ủa vào. Gã ra đóng cả ba cái cửa sổ nhỏ lại. Văn phòng yên tĩnh hẳn, nhưng bởi không khí không thoát ra được nên mùi lại trở nên nồng nặc. Goo Dong Chi lôi từ trong ngăn kéo bàn làm việc ra một chai xịt phòng và bắt đầu xịt. Những tia nước nhỏ xíu tan vào hư không. Gã tưởng tượng ra cuộc chiến giữa những tia nước và bọn mùi

khó chịu trong không khí. Những tia nước xịt phòng làm thế nào để xử lý được bọn mùi đây nhỉ? Một đầu một à? Hay phân chia địa bàn hoạt động? Hay như bọn khủng bố ôm bom cảm tử, bám chặt lấy mùi và tiêu diệt chúng? Không khí xung quanh bàn làm việc đã dễ thở hơn nhiều.

“Chà, chúng ta nói chuyện công việc thôi nhỉ?”

Goo Dong Chi nhét lại chai xịt phòng vào trong ngăn kéo, kéo ghế ra, ngồi xuống và nói.

“Tôi nghe nói anh có thể giúp xóa đi các thông tin trên mạng Internet.”

“Anh nghe nói vậy thì là vậy đấy.”

“Tôi... thực ra... tôi đến để hỏi về *deleting*.”

Người đàn ông lí nhí, lập tức mắt Goo Dong Chi sáng lên.

“Anh đã nghe ai nói về *deleting*?”

“Tôi phải giữ bí mật về người giới thiệu mà, phải không?”

“*Deleting* thì khác. Nguồn gốc thông tin phải rõ ràng. Đây không phải là chuyện có thể làm bừa được.”

“Tôi không biết nói ra có được không nữa.”

“Tùy anh thôi. Anh cứ giữ cho kỹ cái chìa khóa đang khóa miệng mình lại, rồi đứng lên và về luôn cũng được. Tôi sẽ tiễn anh ra tận cửa, nhé? Cũng chẳng xa xôi gì cho lắm...”

“Người ấy cũng là khách của tiên sinh đây.”

“Đừng gọi tôi là tiên sinh. Người ấy là ai?”

“Vậy phải gọi anh như thế nào ạ?”

“Cứ gọi Goo Dong Chi là được.”

“Vừa mới nghe tôi đã cảm thấy đây là một cái tên rất đặc biệt.”

“Chưa đặc biệt đến mức phải trợn tròn mắt lên như vậy đâu. Mà cũng chẳng hay tên quý khách đây thì bình thường đến mức nào. Chà, tên là gì vậy?”

“Là Lee Young Min. Cái tên rất phổ biến nhỉ. À, không phải tên cô ấy, Lee Young Min là tên tôi.”

“Anh có quan hệ như thế nào với cô Han Yoo Mi?”

“Sao anh biết tôi nói tới cô Han Yoo Mi?”

“Cô ấy là khách hàng nữ duy nhất của tôi. Hai người có quan hệ gì?”

“Chúng tôi chỉ cũng tham gia một câu lạc bộ tennis thôi. Không phải quan hệ gì đặc biệt.”

Goo Dong Chi tạm thời ngừng lời. Nói chuyện với Lee Young Min thật mệt. Ông ta như tấm bảng trong trò bi đá trên băng* vậy. Quá trơn để nhắm trúng đích. Nếu không lau chùi cho tốt thì cuộc nói chuyện sẽ đứt đoạn, mà lau quá mức thì câu chuyện lại trượt đi tận đầu tận đầu. Lee Young Min. Kiểu người thật khiến người ta mệt mỗi khi cùng trò chuyện. Hoặc là không có chút tinh ý nào trong giao tiếp, hoặc cũng có thể là quá khôn khéo và giỏi luồn lách. Goo Dong Chi thêm mấy dòng vào cái ngăn kéo chứa thông tin về Lee Young Min trong đầu mình.

Nơi Goo Dong Chi gặp Han Yoo Mi lần đầu tiên cũng là câu lạc bộ tennis. Không chừng Goo Dong Chi từng đi ngang qua Lee Young Min ở câu lạc bộ rồi cũng nên. Có khi nào Lee Young Min lại biết đến Goo Dong Chi từ trước rồi. Nghĩ như vậy, Goo Dong Chi lạnh cả sống lưng, phía sau tai lấm tấm mồ hôi. Gã là người phải vừa giấu mình hết mức vừa ra sức bới móc điều tra đối phương. Gã lôi những đoạn băng dán nhãn “Câu lạc bộ tennis” nằm trong ngăn kéo tâm trí mình ra xem. Những gương mặt gã từng gặp tại câu lạc bộ lần lượt lướt qua. Không thấy mặt Lee Young Min đâu cả.

“Tên câu lạc bộ tennis?”

“Câu lạc bộ Noble, cũng mới thành lập chưa được bao lâu.”

Lee Young Min trả lời, vẫn đang dồn sức xuống hai chân. Goo Dong Chi thở phào yên tâm, khẽ vừa đủ để Lee Young Min không

nhận thấy. Đó không phải câu lạc bộ mà gã đã gặp Han Yoo Mi.

“Cô Han Yoo Mi nhắc đến chuyện gì mà lại giới thiệu anh tới đây?”

“Hai chúng tôi tình cờ có dịp uống rượu cùng nhau. Sau khi trận đấu kết thúc, thế nào mà chỉ còn lại mỗi tôi và cô ấy, thế là chúng tôi đã đến quán bar gần đó. Cô Han Yoo Mi uống bia Nhật Bản, còn tôi uống một ly Whisky mạch nha đơn cất. Thường tôi vốn thích uống khan*, nhưng nghĩ nếu định nói chuyện từ từ thì bỏ đá vẫn hơn. Tiếng đá nứt nghe cũng rất hay. Nhiều khi tôi thấy tiếng đã nứt tách tách nghe như tiếng đồng hồ báo giờ ấy. Chỉ là thay tiếng chim cu gáy bằng tiếng đá nứt thôi. Nghe âm thanh đó thì không thể nói chuyện ào ào được. Theo tôi, việc cảm nhận được thời gian đang từ từ trôi đi khá là quan trọng.”

Lee Young Min hẳn là kiểu người chú ý đến các tiểu tiết vụn vặt một cách quá mức, Goo Dong Chi nghĩ. Thực ra thì Goo Dong Chi cũng rất coi trọng chi tiết, nhưng những chi tiết khiến gã để tâm luôn phải có lý do rõ ràng. Chúng hoặc phải là đầu mối quan trọng hoặc phải là hình ảnh ẩn dụ hay biểu tượng gì đó. Còn những chi tiết nhỏ nhặt trong câu chuyện của Lee Young Min thì chẳng thấy có ý nghĩa gì đặc biệt. Trừ phi mục đích của ông ta là khiến câu chuyện trở nên chán chết... Goo Dong Chi khoanh tay lại. Có nhiều chuyện kể vắn tắt thôi vẫn rất có giá trị.

“Lúc đó chúng tôi nói đến chủ đề về các thông tin trên mạng Internet. Thế là cô Han Yoo Mi bật ra chuyện *deleting*. Đương nhiên lúc đầu cô ấy không dùng từ *deleting*.”

Cô ấy tự dưng hỏi tôi như thế này, ‘Anh Young Min có việc gì nhất định muốn làm trước khi chết không?’”

“Đã tới chủ đề chính rồi đây.”

“Vâng, nhưng trước khi vào việc chính tôi có thể uống một cốc nước được không?”

“Anh thử nhìn quanh xem. Ở đây có chỗ nào chứa cái thứ đó không?”

“Tiên sinh, à không, anh Goo Dong Chi không uống nước sao?”

“Tôi uống ở dưới kia rồi lên đây. Đây là khu vực cấm mang đồ ăn thức uống vào.”

“Có lý do gì không ạ?”

“Đó là nguyên tắc. Trừ con người ra, không thứ gì được phép lọt vào đây. Dù là nước hay rượu, nếu muốn bước vào căn phòng này, đều sẽ phải cải trang thành người. Chà, nói chung là trong phòng này không có nước. Anh có thể vào chủ để chính được rồi.”

Lee Young Min liếm ướt môi rồi đưa tay lên chùi. Giữa thời tiết mùa thu mát mẻ, trên trán ông ta vẫn lấm tấm mồ hôi. Bởi mấy cái cửa sổ đều đóng kín nên trong văn phòng chẳng có chút gió nào. Lee Young Min có cảm giác như mình đang nói chuyện trong trạng thái chân không. Những lời nói lơ lửng giữa không trung.

“Khi được hỏi mình muốn làm gì trước khi chết, đầu óc tôi gần như trống rỗng. Đó là một câu hỏi thường gặp mà nhỉ. Trong đời ai mà chẳng nhận được câu hỏi đó hàng chục hàng trăm lần. Thế mà kỳ lạ là hôm đó, câu hỏi ấy lại đâm thẳng vào tôi, khiến tôi không kịp trở tay. Cô Han Yoo Mi nói như thể cô ấy biết được khi nào tôi sẽ chết vậy. Lập tức tôi thấy một dòng điện chạy dọc từ sau óc xuống tận xương cụt. Có lẽ anh sẽ nghĩ đó là do men rượu, nhưng vốn tôi uống được lắm. Whisky mạch nha đơn cất cả một chai cũng không thành vấn đề. Vừa uống rượu tôi vừa bắt đầu suy nghĩ. Chà, nếu bây giờ chết thì tôi muốn để lại cái gì, muốn vứt cái gì đi nhỉ. Điều tôi thực sự muốn làm là gì nhỉ. Tôi liệt kê lần lượt trong tâm trí những thứ mình sở hữu. Những thứ tôi tuyệt đối không muốn người khác thấy, tôi đã bản khoản liệu có thứ gì như thế không, nhưng hóa ra chúng nhiều ngoài sức tưởng tượng luôn. Những thứ mà nếu tôi chết ngay ngày mai nhất định sẽ gây ra rắc rối, những thứ có thể làm tổn thương người khác,

những thứ có thể khiến người khác hiểu lầm, những thứ có thể vấy bẩn thanh danh tôi..., nhiều không đếm nổi.”

Cốc cốc, cốc cốc, Lee Young Min vừa ngừng lời thì tiếng gõ cửa vang lên. Lee Young Min liếc Goo Dong Chi thăm dò. Goo Dong Chi im lặng đợi tiếng gõ cửa lần hai. Mùi và âm thanh và mồ hôi đang tản mát khắp nơi trong căn phòng đều đột ngột khựng lại. Cốc cốc, cốc cốc, tiếng gõ cửa lần này còn đi kèm với tiếng người nói.

“Goo tiên sinh, tôi là Baek Ki Hyun ở cửa hàng sắt thép dưới tầng một đây ạ. Anh có nhà không?”

Goo Dong Chi mân mê vành tai, nhăn mặt.

“Goo tiên sinh, tôi có việc gấp lắm, anh đang ở trong phải không?”

Tiếng gõ cửa mạnh hơn nữa, giọng nói cũng lớn hơn. Goo Dong Chi vừa mở cửa ra, một luồng khí lạnh liền tràn vào.

“À, anh đây mà. Hóa ra là anh có khách.”

“Có việc gì vậy?”

“À không, không phải việc quá gấp đâu... Nếu nói gấp thì cũng gấp, nhưng anh đang có khách, lát nữa tôi quay lại vậy nhé?”

“Không sao đâu. Có gì chú cứ nói luôn đi.”

“Có việc này cần nhờ Goo tiên sinh phân xử giùm ạ... Thăng Cha ở võ đường Hapkido tầng hai ngang như cua ấy, tôi bây giờ cũng rã cả cổ họng rồi. Goo tiên sinh mà giúp giải quyết chuyện này thì nó chắc chắn sẽ phải phục thôi. Nhưng nếu anh bận thì thôi ạ.”

“Mười phút nữa tôi xuống được không?”

“A, được chứ, được chứ, sao lại không được. Chúng tôi sẽ dừng ngay câu chuyện lại, không hé miệng thêm tí nào nữa, chỉ cần Goo tiên sinh xuống xem xét và giải quyết hộ chúng tôi một phát là được ạ.”

Baek Ki Hyun cười toe toét nhăn tít cả mắt rồi đóng cửa lại. Ông ta thấp người và có phần thân trên vạm vỡ, nhìn từ xa trông như một

vận động viên thể hình. Đó là thân hình rắn chắc có được nhờ rèn luyện qua đủ mọi công việc. Khuôn mặt ông ta trái lại có nét như một cậu thiếu niên, không hợp chút nào với dáng người. Baek Ki Hyun hơn Goo Dong Chi đúng hai mươi tuổi, nhưng vẫn có nhiều nét rất đáng yêu, nụ cười cũng tươi tắn.

Baek Ki Hyun bắt đầu gọi Goo Dong Chi là Goo tiên sinh từ hai năm trước. Có một tên công chức trên văn phòng quận vì muốn moi ít tiền lẻ nên đã bôi móc mấy lỗi vụn vặt kiểu như trang thiết bị này nọ, làm Baek Ki Hyun sống dở chết dở, người giải quyết vụ đó giúp ông ta chính là Goo Dong Chi. Chỉ trong vòng hai ngày, gã đã tìm ra điểm yếu của tên công chức và gửi một phong thư đơn giản đến nhà hắn ta. Người duy nhất biết nội dung phong thư đó chỉ có gã. Baek Ki Hyun rất tò mò về phong thư, nhưng cũng chưa từng gạn hỏi. Ban đầu Baek Ki Hyun gọi Goo Dong Chi là “tiên sinh Goo Dong Chi”, nhưng sau vài lần điều chỉnh thì cuối cùng ông ta gọi cố định gã là “Goo tiên sinh”. Cũng coi như chấp nhận được.

Baek Ki Hyun bước chân chữ bát, đi mà như chạy xuống cầu thang. Khi qua tầng hai, ông ta lén ngó vào võ đường Hapkido. Khoảng mười lăm đứa trẻ con đang vừa tán chuyện vừa chạy nhảy. Có đứa bám vào bao cát đu người chơi trò Tarzan, có đứa tập lộn nhào, có đứa tập đá chân, có đứa vừa la hét vừa bắt chước cái gì đó không rõ, tất cả đều loạn lên không có chút trật tự nào. Chỗ như thế này thì học võ cái quái gì cơ chứ, chẹp, đúng là thầy nào trò nấy. Baek Ki Hyun tặc lưỡi rồi đi xuống tầng một. Lần này ông ta không chạy nữa mà đi từ từ. Vẫn bước chân chữ bát không đổi.

Chủ nhân võ đường Hapkido, Cha Cheol Ho, vẫn mặc nguyên bộ võ phục, đang cố nén cơn giận ngồi trên tấm phản nhỏ trước cửa hàng sắt thép, vừa trông thấy Baek Ki Hyun anh ta liền đứng bật dậy. Bờ vai rộng, chân mày rậm và đôi môi dày, cần cổ nhìn có vẻ dẻo dai, từ xa cũng có thể nhận ra đây là người chơi thể thao. Khắp cơ thể chẳng

có điểm yếu nào cả. Kiểu người rắn chắc đến mức chẳng biết có cái lỗ nào cho mồ hôi rỉ ra không.

“Anh ấy bảo sẽ xuống chứ?”

Cha Cheol Ho hỏi, chống hai tay vào đai bộ võ phục thắt ngang hông.

“Chờ chút đi. Giờ cậu ấy đang có khách nên khoảng mười phút nữa mới xuống được.”

Baek Ki Hyun vừa thở hển hển vừa nói.

“Thế sao chú đi lâu thế? Chú nói chuyện riêng với Goo tiên sinh rồi phải không? Kể lễ sự tình thế lọ thế chai rồi xin tiên sinh hãy đứng về phía chú chứ gì.”

“Cậu coi ai là cái loại dê hèn ấy hả? Này ranh con, ở cái tuổi chú mày đây đi như thế đã được coi là đi bom về đạn rồi đấy nhé.”

“Trên đời mà có cái loại bom đạn như thế thì ngoài chiến trường chắc chẳng ma nào chết nổi.”

“Gì cơ cái thằng ranh này.”

“Này chú, chú định cứ thằng ranh này thằng ranh kia đến bao giờ đây? Tôi cũng ba lăm tuổi rồi đấy. Tôn trọng nhau chút đi. Có câu ‘nhân giả vô địch’. Tức người nhân nghĩa thì không có địch thủ. Đấy chính là tinh thần võ sĩ đạo đấy.”

“Tinh thần võ sĩ đạo cũng gồm thật. Cái thằng đi nhặt nhạnh vài xu lẻ của bọn trẻ con ở cái võ đường Hapkido cấp khu phố thì võ sĩ đạo quái gì. Mà cậu không biết gì khác ngoài cái câu ‘nhân giả vô địch’ đấy hả?”

“Chú đang nhục mạ tôi đấy.”

“Đúng, tôi đang nhục mạ cậu đấy. Thì làm sao, ranh con.”

Baek Ki Hyun ngồi xuống phản, phớt lờ Cha Cheol Ho. Ông ta vạch cổ áo ra để gió lùa vào. Làn gió mùa thu quét một lượt khắp người ông ta rồi lườn ra ngoài. Mồ hôi chẳng mấy chốc đã khô bớt.

Cha Cheol Ho nhìn Baek Ki Hyun chăm chăm, nhưng Baek Ki Hyun chỉ ngược lên nhìn bầu trời mùa thu cao vời vợi.

“Ây da, thời tiết dễ chịu ghê.”

Nghe Baek Ki Hyun nói, Cha Cheol Ho cũng ngược lên nhìn trời. Khắp trời đầy những đám mây không biết đang trôi về đâu. Mây di chuyển rất nhanh. Gió cuốn mây về nơi vô định.

“Lắp CCTV không phải là xâm phạm đời sống riêng tư sao?”

Cha Cheol Ho hơi hạ giọng nói.

“Tôi lắp ở nhà tôi thì có gì mà xâm phạm đời sống riêng tư. Tôi tự xâm phạm đời tư của tôi chắc?”

“Chú lắp ở ngay lối đi mà.”

“Đồ đạc của tôi đặt ở lối đi nên tôi phải lắp chứ. Dù gì đó cũng vẫn thuộc phạm vi sinh hoạt của tôi mà.”

“Thật tình, chú nói nghe chẳng lọt lỗ tai gì cả.”

Cha Cheol Ho ngồi xuống bên cạnh Baek Ki Hyun. Nếu đứng từ xa nhìn lại thì đó quả là một khung cảnh hài hòa. Trông họ cứ như hai người anh em thân thiết.

Mặt trước tòa nhà Cá Sấu rất rộng gió. Tòa nhà nằm ở góc một ngã ba nhỏ, mở ra con đường thông thẳng lên núi nên chẳng bị tòa nhà nào khác chắn gió cả. Nơi mát mẽ nhất trong khu này là con ngõ dài khoảng năm mươi mét bắt đầu từ mặt trước tòa nhà Cá Sấu. Vào mùa hè, người dân trong khu vẫn thường mang ghế ra ngoài ngồi. Hình ảnh các ông các bà ra ngõ ngồi mỗi buổi chiều hè đã trở thành một khung cảnh độc đáo. Thậm chí bức ảnh chụp tòa nhà Cá Sấu của một nhiếp ảnh gia nào đó còn được bình chọn là “Bức ảnh của ngày” trên một diễn đàn nọ. Cảnh tượng các ông bà già ngồi ngẩn ngơ trên ghế ngay giữa ngõ, thờ ơ phe phẩy quạt đã lọt vào ống kính máy ảnh. Nhưng đến mùa thu, chẳng ai ra ngoài ngõ nữa. Ngõ rộng gió quá nên rất lạnh.

Khoảng hai mươi phút sau, Goo Dong Chi đi xuống cầu thang. Lee Young Min theo sau gã. Lee Young Min gượng gạo chào Cha Cheol Ho và Baek Ki Hyun đang ngồi trên phản, rồi đi ra khỏi ngõ. Từ đây ra bãi đỗ xe công cộng phải đi bộ tầm năm mươi mét nữa. Goo Dong Chi đứng nhìn theo Lee Young Min một lúc.

“Để hai người đợi lâu rồi. Có chuyện gì thế?”

Goo Dong Chi vừa mở lời, Baek Ki Hyun và Cha Cheol Ho liền cùng đứng bật dậy.

“Goo tiên sinh, chà, đây để tôi kể anh nghe. À mà từ từ đã, ban này lúc tôi lên đó, tôi có nói anh hãy đứng về phía tôi không? Tôi không nói phải không?”

“Chú không nói.”

“Ày, chuyện đấy hai người cũng có thể thỏa thuận với nhau từ trước rồi chứ.”

“Ê cái thằng ranh con này, cậu nghĩ Goo tiên sinh là người như thế nào mà dám nói thế. Cậu coi Goo tiên sinh chính nghĩa ngồi ngồi là cái loại lừa đảo đấy hả?”

“Tôi biết rồi. Tôi tin rồi.”

“Cứ thử ăn nói kiểu đấy một lần nữa xem, tôi sẽ rút mỏ cậu ra mà treo lên dây phơi trên sân thượng đấy. Cậu biết cửa hàng nhà tôi có cái kẹp quần áo bằng sắt rồi chứ gì? Lấy cái đấy kẹp lưỡi là chết chắc đấy nghe chưa. Cậu biết ngộ độc sắt là cái gì không hả? Chà, chà, Goo tiên sinh, tôi giải thích sự việc cho anh nghe đây ạ. Chuyện là cách đây không lâu, cửa hàng nhà tôi cứ liên tục bị mất một hai món đồ. Nào là ống nhựa, chổi nhựa rồi cái chổi phất trần tôi để ở phía trước cửa cũng biến đi đâu không biết. Thế là một tháng trước, tôi mới lắp CCTV.”

“Goo tiên sinh, CCTV có phải lắp ở chỗ nào cũng được đâu? Chẳng phải chú ấy làm thế là xâm phạm đời tư cá nhân người khác sao?”

“Này, cậu không trật tự được hả, tôi đang nói cơ mà. Goo tiên sinh đừng nghe nó nói, chỉ nghe tôi thôi ạ. Cũng không phải tôi muốn

bắt kẻ trộm hay gì, chỉ là tôi thắc mắc quá nên thử lắp CCTV thôi. Thế rồi sáng nay đã quay được mấy cảnh hết sảy luôn ạ.”

“Là gì vậy?”

“Có hai thằng nhóc con mặc võ phục cứ lớn vờn qua lại ở đấy, rồi đột nhiên chúng chạy ào đi, trên tay cầm cái gì đấy. Võ phục gì nào? Chính là Hapkido chứ sao nữa. Chuẩn không cần chỉnh luôn.”

“Này chú, chuyện đó cũng chưa chắc chắn cơ mà. Chú có nhìn thấy rõ ràng là bọn trẻ ăn trộm đồ đâu.”

“Ồ, máy quay không ghi được hình cụ thể sao?”

“Đấy là tại chất lượng cái CCTV không được tốt lắm. Nhìn không rõ mặt bọn trẻ con nhưng mà vẫn thấy chúng nó cầm đồ rồi bỏ chạy.”

“Cả cái đó cũng đâu có chắc. Màn hình mờ quá nên chẳng thấy rõ gì cả.”

Hai người tiếp tục tranh cãi trước mặt Goo Dong Chi. Cứ như công tố viên và luật sư đang luân phiên đưa ra quan điểm trước thẩm phán trên tòa án vậy. Goo Dong Chi thở dài.

“Goo tiên sinh, đừng đứng ở đây mãi thế này, anh vào trong xem thử đoạn clip cái CCTV ghi được đi. Xem rồi anh sẽ hiểu ý tôi thôi ạ.”

Baek Ki Hyun kéo tay Goo Dong Chi. Gã đi theo ông ta vào trong cửa hàng sắt thép.

Goo Dong Chi cực kỳ ghét mùi bên trong cửa hàng sắt thép. Mùi tanh đặc biệt của kim loại quyện với mùi của tòa nhà Cá Sấu tạo nên một thứ mùi kinh tởm khó tả. Sống được giữa cái mùi kinh khủng ấy cũng thật là thần kỳ. Mỗi khi cần món đồ gì đó phải đi vào cửa hàng sắt thép, Goo Dong Chi đều nín thở. Một phần cũng bởi gã đặc biệt nhạy cảm với mùi, nhưng thực sự cái mùi nồng nặc của cửa hàng sắt thép này hết sức khó chịu. Goo Dong Chi hít một hơi thật sâu rồi đi vào tí phía trong cửa hàng. Cha Cheol Ho bám gót gã.

Bên trong cửa hàng có một căn phòng nhỏ, rộng vừa đủ cho một người nằm, ở góc phòng đặt một màn hình. Baek Ki Hyun mở đoạn clip ghi hình, khung cảnh phía trước cửa hàng sắt thép lờ mờ hiện lên. Hình ảnh quá nhiều nên chẳng thấy rõ gì hết. Có hai đứa trẻ xuất hiện trên màn hình. Điều duy nhất có thể khẳng định chắc chắn là chúng mặc võ phục. Hai đứa trẻ vừa chạy vừa đùa nghịch trước cửa hàng. Đoạn clip liên tục bị ngắt quãng. Tốc độ khung hình quá thấp nên không thể nhìn rõ động tác của lũ trẻ. Rồi chúng vội vã chạy đi đâu đó.

“Tiên sinh thấy rồi chứ ạ?”

Baek Ki Hyun ngược lên nhìn Goo Dong Chi, hỏi.

“Nhìn không rõ lắm nhỉ.”

Goo Dong Chi trả lời.

“Dù thế nhưng rõ ràng chúng nó đột nhiên cầm cái gì đó rồi chạy đi mà”

“Cũng chưa chắc. Không thể khẳng định điều gì bằng đoạn phim này được. Đồ đạc chú để trước cửa hàng có bị mất cái gì không?”

“Nhiều đồ quá nên tôi cũng không rõ có mất gì không nữa, nhưng đây không phải là chuyện mới xảy ra một hai lần.”

“Ấy, không có chứng cứ mà ông chú.”

Goo Dong Chi quyết định ra ngoài trước đã rồi tính sau. Cái thứ mùi này khiến gã không thể tỉnh táo mà suy nghĩ được. Baek Ki Hyun và Cha Cheol Ho cũng theo gã ra ngoài.

“Ông chủ Baek, dựa vào đoạn phim ấy thì có lẽ hơi khó kết luận hành động của lũ trẻ.”

Goo Dong Chi nói xong, Baek Ki Hyun liền nhăn nhó.

“Thấy chưa, ông chú này. Với chất lượng hình ảnh như thế thì làm sao coi đó là chứng cứ được.”

“Võ sư Cha cũng nói chuyện một chút với lũ trẻ đi. ‘Ở cửa hàng sắt thép đã quay được mấy cảnh kỳ lạ. Ở đây có lắp CCTV nên tuyệt

đổi đừng nghĩ đến chuyện tới đó ăn trộm đồ’, anh bảo lũ trẻ như thế.”

“Goo tiên sinh, lũ trẻ chỗ chúng tôi tuyệt đối không phải loại hư đốn như vậy đâu. Ngày nào tôi cũng dạy tác phong võ sĩ với giáo dục nhân cách cho chúng mà.”

“Vâng, hẳn rồi. Nhưng dù sao đi nữa, phòng ngừa vẫn hơn là nghi ngờ.”

Goo Dong Chi nói, Cha Cheol Ho gật gù.

“Quả nhiên là Goo tiên sinh. Anh nói hay quá. Phòng ngừa vẫn hơn là nghi ngờ. Khi nào dạy dỗ lũ trẻ về nhân cách tôi sẽ nói thêm cả câu này nữa. Tôi nhất định sẽ bảo chúng đây là lời Goo tiên sinh đã nói.”

“Không, không cần đến mức đó đâu.”

“Nếu anh thấy áp lực thì để tôi chỉnh sửa lại một chút rồi bảo là mình nói được không ạ?”

“Anh định sửa thế nào?”

“Nhân giả vô địch, đề phòng là trên hết. Với những người tử tế thì không có ai là địch thủ, với những người luôn đề phòng công kích của địch thủ thì không có chuyện gì là bất ngờ.”

“Mở mồm ra là nhân giả vô địch. Đúng là đồ điên.”

Baek Ki Hyun lớn tiếng. Cha Cheol Ho liền đốp chát hỏi lại cái gì cơ. Goo Dong Chi không thể nghe nổi hai người bọn họ đang nói gì. Điện thoại di động trong túi quần trước của gã rung lên. Không có mấy người biết số di động của Goo Dong Chi. Gọi điện cho gã thế này hẳn là có việc rất gấp.

Goo Dong Chi rời khỏi chỗ Baek Ki Hyun và Cha Cheol Ho đang doi co để nhận điện thoại. Nhận thấy gương mặt Goo Dong Chi biến sắc, hai người họ liền ngừng cãi cọ. Goo Dong Chi chỉ đáp mấy câu ngắn ngủn, còn lại đều là nghe người bên kia đầu dây nói.

“Chắc là tôi phải đi một lát.”

Goo Dong Chi vừa nhét điện thoại vào túi vừa nói.

“Vâng, Goo tiên sinh. Hẳn là có việc gấp lắm ạ.”

Baek Ki Hyun gật đầu đáp.

“Vâng, hai người có thể tự giải quyết với nhau được chứ?”

“Ôi dào, đương nhiên rồi, anh đừng lo.”

Goo Dong Chi chưa nghe hết câu trả lời đã quay người chạy. Tiếng đế giày thể thao nện xuống nền đất nghe rất êm. Một ngày nắng đẹp, từ trên sân thượng vang lên tiếng gậy đập vào đồ giặt. Gã chạy về hướng bãi đỗ xe công cộng. Hầu hết người dân trong khu đều đỗ xe ở đây, Goo Dong Chi cũng vậy. Người của khu nhà có thể gửi xe rẻ hơn một nửa so với giá niêm yết.

“Có vẻ vừa xảy ra một vụ án mạng.”

Baek Ki Hyun lẩm bẩm như nói chuyện một mình.

“Goo tiên sinh từng là cảnh sát ạ?”

Cha Cheol Ho hỏi.

“Ừ, đã từng. Nghe nói cậu ấy từng là một tay cảnh sát rất máu mặt đấy, nhưng bây giờ, gọi là gì nhỉ, thám tử tư được chính phủ cấp phép à. Nhìn thoáng qua cũng thấy dáng dấp nhanh nhẹn giỏi đánh đấm còn gì.”

“Chuẩn rồi. Tuy không phải võ sĩ nhưng trông anh ấy cũng thuộc dạng đặng đặng sát khí đấy.”

“Võ sĩ nhìn phát là biết hả?”

“Biết chứ sao. Cao thủ có thể nhận ra cao thủ mà.”

“Nực cười, đúng là thần kinh. Chú mày mà là cao thủ hả?”

“Hôm nào chú thử lên võ đường mà xem. Tôi sẽ cho chú trăm nghe không bằng một thấy luôn. Không thì chú cứ gửi quý tử nhà chú tới chỗ tôi đi.”

“Sao tôi phải gửi con trai quý hóa nhà tôi tới chỗ cậu chứ?”

“Chú cứ lên mà xem, một lần thôi. Chú sẽ biết thế nào là võ thuật đích thực.”

“Tôi phải ở đây bắt mấy thằng ranh mặc võ phục nên không đi được đâu.”

“A, chú lại thế nữa rồi. Thôi được rồi, cứ coi như là bọn trẻ đã lấy trộm đồ của chú đi, nhưng từ nay về sau tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa. Mà, tối nay tôi mời chú một chén nhé.”

“Thật á?”

“Đương nhiên. Võ sĩ không nói dối.”

“Võ sĩ mê rượu quá nhỉ.”

Từ bãi đỗ công cộng, một chiếc xe lao ra. Chiếc xe nhỏ màu đen vừa phát tiếng rên rĩ vừa chạy ra đường lớn.

2

“Tôi nói bao lần rồi hả? Tôi đã bảo tôi chỉ lên đó hút thuốc thôi mà.”

Lee Kang Hyuk tì cả hai bàn tay lên bàn nói. Trông mặt hắn như muốn đập bàn rầm rầm, nhưng cơ thể rụt rè e sợ của hắn lại không nhưc nhích nổi theo ý muốn.

“Nghe này, cậu Lee Kang Hyuk, tôi cũng y như cậu thôi. Không biết mình đã nói đi nói lại chuyện này bao nhiêu lần rồi. Vâng, phải rồi. Tôi biết là cậu lên đó hút thuốc rồi, cậu có hút thuốc hay đốt lửa, hay mở tiệc nướng BBQ ở trên đấy tôi cũng không quan tâm, mẹ kiếp, nhưng tại làm sao cái cúc áo của cậu lại rơi ở hiện trường vụ án hả?”

Kim In Cheon vừa đập bàn vừa quát. Giật mình trước đòn tấn công bất ngờ, Lee Kang Hyuk ngả người ra phía sau. Kim In Cheon ép sát người vào bàn hét lên, còn Lee Kang Hyuk lùi hẳn ra xa trả lời.

“Hắn là rơi từ trước rồi. Một ngày tôi lên đấy hút thuốc đến mấy lần mà.”

“Vừa hút thuốc cậu vừa bứt cúc ở ống tay áo phụt phụt như thế này à, hay cậu vừa sờ soạng khắp người mình vừa tự sướng kiểu khà, thuốc ngon thật, khà, khói thuốc bay ra tiếc quá, hay cậu hút thuốc cái kiểu xôi thịt hự, hà, hự, hà, hả? Mẹ kiếp, cậu nói thế mà nghe được à? Hút thuốc tại sao lại rơi cúc áo được.”

“Đến lúc rơi thì nó rơi chứ sao nữa.”

“À, nói dễ nghe quá nhỉ. Đến lúc rơi thì rơi à? Vậy có sao nhất định phải là chỗ đó? Nghĩ mà xem, cậu Lee Kang Hyuk. Dù là ngẫu nhiên thì cũng phải có lý do chứ.”

“Không có chứng cứ gì cả mà, anh cảnh sát. Tôi còn chẳng biết người chết là ai. Sao tôi lại phải đẩy người không quen biết xuống

chứ? Hà? Tôi điên rồi chắc? Hay hóa rồ rồi?”

“Cậu bị điên hay hóa rồ thì tôi biết thế quái nào được. Từ từ điều tra rồi khắc biết.”

“Ôi, phát rồ lên mất.”

“Chà, cậu Lee Kang Hyuk, tôi hỏi lại cậu lần nữa. Theo lời của nhân chứng, vào lúc 6 giờ 28 phút chiều, nạn nhân Bae Dong Hoon đã rơi xuống từ sân thượng tầng mười lăm của tòa nhà. Đương nhiên, mất mạng. Sau khi nhận được tin báo, cảnh sát đã xuất phát và có mặt tại hiện trường lúc 6 giờ 35 phút. À, mẹ kiếp, đến sớm vài linh hồn nhỉ. Tốc độ đạn bay luôn nhỉ, đạn bay. Ai nói cảnh sát chúng tôi đến hiện trường chậm trễ nào? Dù sao thì, cậu Lee Kang Hyuk cho biết lúc đó cậu đang ở văn phòng tầng mười một, nhưng kiểm tra qua CCTV thì rõ ràng là cậu đã không ở đó.”

“Đi hút thuốc thì ai mà nhìn giờ chứ?”

“Một ngày cậu hút thuốc mấy lần?”

“Khoảng ba bốn lần gì đấy.”

“Những người hút thuốc thường hút vào những khoảng thời gian nhất định. Sau bữa trưa một điếu, buổi chiều một điếu, trước khi tan làm một điếu chẳng hạn.”

“Tôi thì không như thế.”

“Ai lại đi lên sân thượng hút thuốc lúc những người khác tan ca bao giờ.”

“Hôm nay còn nhiều việc dở dang nên tôi định ở lại làm muộn.”

“Còn bữa tối?”

“Cố xong việc cho nhanh rồi ăn chứ sao.”

“Ngay sau khi sự việc xảy ra, CCTV tại thang máy tầng mười lăm đã ghi được hình ảnh của cậu. Thời gian hoàn toàn trùng khớp.”

“A, thực sự là không phải mà.”

“Cậu thực sự không quen biết Bae Dong Hoon? Toàn bộ cuộc thẩm vấn này đang được ghi âm lại, cậu Lee Kang Hyuk mà nói dối

thì sẽ to chuyện hơn đấy. Cậu biết chứ?”

“Cùng một tòa nhà nên chắc cũng đã có lần chạm mặt, nhưng chúng tôi chưa từng chuyện trò gì với nhau cả. Thật đấy.”

Tiếng chuông điện thoại từ túi quần sau của Kim In Cheon vang lên. Là bài hát mới đang thịnh hành của một nhóm nhạc nữ nổi tiếng. Bài hát mượn nhịp nhanh của nhạc trot*, giai điệu bắt tai chỉ cần nghe một lần là khó mà quên được, cùng với giọng hát được xử lý qua nhiều khâu kỹ thuật phòng thu, đã khuấy động bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

“A lô... Ờ... Chuyện ổn cả chứ?”

Kim In Cheon đi ra một góc phòng hỏi cung nghe điện thoại. Ý không muốn để kẻ bị tình nghi thấy dáng vẻ đó của mình.

“Không biết cái máy tính bảng thế nào nhỉ. Ừ... ừ... không phải. Chắc hẳn không để nó ở nhà đâu. Phải rồi... Mẹ kiếp, để đâu được nhỉ?”

Hình như có nhiều điều phải suy nghĩ nên Kim In Cheon vừa nói chuyện vừa nhìn lên trần nhà, trông như đang gặng sức nhớ lại điều gì. Anh ta nhìn chăm chăm vào đường giao nhau giữa tường và trần nhà, thì thoảng lại vắng tục.

“Được rồi, trước hết thì cái đó không có ở văn phòng, nhất định phải tìm cho ra nó.”

Kim In Cheon ngắt điện thoại và trở lại chỗ ngồi. Anh ta lộc cộc kéo ghế ra. Lee Kang Hyuk cảnh giác. Suốt thời gian Kim In Cheon đi nghe điện thoại, hẳn chăm chăm nhìn vào tấm ảnh đặt trên bàn.

“Anh cảnh sát, người này, tôi nhớ ra anh ta rồi.”

“Nhớ gì? Chà, phải đến bây giờ ký ức về vụ giết người kịch tính ấy mới tái hiện trong tâm trí cậu hả?”

“Không phải thế, đã bảo là tôi không giết anh ta mà. Tôi nhớ ra chuyện trước kia từng gặp anh ta trên sân thượng.”

“Khi nào?”

“Tầm một tuần trước. Chắc khoảng 4 giờ chiều, hôm ấy trời mưa. Bởi vì mưa nên tôi không ra được chỗ mình vẫn thường đứng hút thuốc. Thế là tôi đứng dưới mái hiên, đang hút thì tôi nhìn thấy ở dưới tấm biển quảng cáo lớn bên trái mình có ai đó đang nhìn xuống phía dưới. Trông cứ như thể anh ta sẽ nhào thẳng xuống luôn vậy. Không hiểu sao trong tôi lại dấy lên suy nghĩ kỳ lạ. Kiểu như nếu càng nghĩ nhiều về việc đó thì có khi anh ta sẽ làm thế thật ấy... Tôi cứ đứng một mình tưởng tượng linh tinh. Ấy, bố khi, anh ta mà nhảy xuống thật thì tính sao? Nếu anh ta tỏ ý làm liều thì liệu có phải chạy học tốc đến mà giữ anh ta lại không nhỉ. Tôi đã nghĩ như thế đấy.”

Kim In Cheon móc từ trong túi áo sơ mi ra một bao thuốc lá. Anh ta rút một điếu, cho lên miệng ngậm rồi dứt bao thuốc trở lại túi, đoạn lại lôi nó ra. Anh ta đẩy một điếu thuốc nhỏ ra khỏi bao rồi chìa cho Lee Kang Hyuk. Lee Kang Hyuk ngậm ngừng nhận lấy điếu thuốc.

“Tôi được hút ạ?”

“Sao thế? Cậu thích thuốc lá lắm cơ mà.”

“Không phải chỗ này cấm hút thuốc sao?”

“Mẹ kiếp, cậu coi cảnh sát là cái giống gì thế hả? Chẳng lẽ tôi sẽ bị cảnh sát tóm rồi bắt nộp phạt vì tội hút thuốc ở đây chắc?”

“Anh cảnh sát thì không sao nhưng mà...”

“Thế hút hay không hút?”

Kim In Cheon quát, Lee Kang Hyuk liền ngậm lấy điếu thuốc và đưa mặt lại gần. Ánh lửa từ cái bật lửa bỏ túi soi sáng hai người họ rất ấm áp. Khói lập tức tỏa lên. Kim In Cheon lôi gạt tàn nhựa trong ngăn kéo ra, Lee Kang Hyuk điều chỉnh nhịp thở và bắt đầu hút thuốc một cách thận trọng. Hắn cố gắng để khói nhả ra không làm phật ý Kim In Cheon, để làn khói khiêm tốn tan biến thật nhanh mà không làm phiền bất kỳ ai.

“Cậu có biết ở đây lắp camera không hả? Mẹ kiếp, tóm được ngay tại trận nhé. Tội hút thuốc trong phòng thẩm vấn phải nộp phạt

một triệu won.”

“Gì vậy? Anh bảo không sao mà.”

“Chưa gì đã sợ, giỡn chơi chút thôi mà. Nhanh kể tiếp chuyện đi.”

Lee Kang Hyuk bắn khoả không biết nên hút tiếp hay dập thuốc đi. Hắn đặt điếu thuốc lên rãnh gạt tàn.

“Hình như lúc đó anh ta đang khóc. Mưa rơi khá nặng hạt, anh ta vừa đứng dưới mưa vừa khóc.”

“Khóc á?”

“Vâng, người anh ta run lên bần bật.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Tôi không dám chắc nhưng giống thế lắm. Gương mặt anh ta cũng hơi nhăn nhúm nữa. Mưa to nên tôi nhìn không rõ nhưng chắc đúng là người này đấy.”

“Đừng có ‘chắc’.”

“Anh cảnh sát này giờ cũng cứ khăng khăng tôi chắc hẳn chính là hung thủ giết người đấy còn gì.”

“Mẹ kiếp, mồm mép ghê nhỉ. Còn biết vặn lại lời cảnh sát nữa.”

“Anh ta cứ như thế tầm năm phút rồi đi xuống theo lối thoát hiểm. Tôi tắt thuốc rồi cũng vu vơ đi ra phía đây, đứng dưới tấm biển quảng cáo thử nhìn xuống dưới.”

“Rồi sao?”

“Cao chứ sao nữa.”

“Thế thôi hả?”

“Từ chỗ cao thế này mà rơi xuống chắc chắn chết ngay lập tức, tôi đã nghĩ thế.”

“Chả khác mẹ gì diễn hài nhảm... Cậu sáng tạo ra thế loại mới luôn đi. Thế loại nhân chứng nhảm.”

Nói vậy nhưng Kim In Cheon vẫn hì hụi viết chi chút gì đó vào sổ tay của mình. Trông có vẻ như không phải anh ta đang viết chữ mà là

đang vẽ tranh. Đầu bút bi chúi xuống, giật giật di chuyển xuống dưới. Lee Kang Hyuk nhặt điều thuốc đang gác trên gạt tàn lên rít một hơi. Hắn nhìn Kim In Cheon đang vùi mặt vào cuốn sổ tay rồi nhả ra một ngụm khói dài. Kim In Cheon vẫn tiếp tục viết gì đó vào sổ, không thèm ngẩng đầu lên.

Lee Kang Hyuk xoay cổ tay đang cầm thuốc lá và nhìn đồng hồ. Kim đồng hồ chỉ 10 giờ 30 phút. Khi mắt hắn nhận thức được thời gian, cơn mệt mỏi mới ủa tới. Hắn quẹo cổ sang trái rồi sang phải, rồi lại gạt cổ xuống dưới và ngửa ra sau.

3

Park Chan II, ông chủ kiêm bếp trưởng của nhà hàng Mùi hương Sicilia ở dưới tầng hầm tòa nhà Cá Sấu, mỗi ngày sau khi kết thúc công việc đều lên quán game online trên tầng ba. Anh ta căn điều thuốc, ngả người vào lưng ghế rồi vừa chửi bới đám khách hàng khốn nạn mình đã gặp trong ngày vừa chơi game, phải làm thế thì ngày hôm đó của anh ta mới kết thúc êm xuôi được. Những game yêu thích của anh ta hầu hết đều là mấy trò đơn giản. Park Chan II không cần những trò có cốt truyện dài lê thê. Thời gian đâu mà theo mấy cái trò có lớp có lang đó. Phải là trò gì kết thúc nhanh nhanh như kiểu game thể thao hay quyền Anh chẳng hạn. Nói chung, dù thế nào cũng không thể thiếu màn choảng nhau. Park Chan II nhớ lại lần lượt mặt từng khách đã đến nhà hàng từ bữa trưa cho tới bữa tối. Rặt một lũ khốn nạn. Mấy thằng ranh con ăn nói trống không, mấy con mẹ đã ăn tổng ăn táng còn nhai chóp chếp, mấy lão xin thêm bánh mì tới chục lần, mấy cha sĩ diện gọi rượu vang rẻ tiền cho gái rồi lái nhải kiến thức sai bét về rượu vang, Park Chan II nhớ đến từng kẻ một. Anh ta ngồi bàn số 1 trong phòng hút thuốc ngập tràn khói thuốc lá, hướng về quả bóng chày đang bay tới, bấm phím Enter liên hồi, tung nắm đấm rồi vung chân vào những kẻ địch trong máy tính. Nếu không làm vậy thì chưa biết chừng anh ta sẽ hành động như thế trong đời thực luôn mất. Park Chan II thường xuyên hình dung ra cảnh vung gậy bóng chày hay tung chân đập những vị khách đến nhà hàng. Anh ta tưởng tượng hình ảnh máu đỏ ròng ròng chảy trên tấm khăn trải bàn trắng. Chưa biết chừng một ngày nào đó cảnh tượng ấy sẽ trở thành hiện thực.

Hơn 11 giờ, quán game vắng dần. Lũ trẻ ranh đã về nhà hết, còn lại chỉ toàn là người lớn. Nói “người lớn” nhưng thực ra đa phần đều là bọn dạt vòm hoặc mấy gã lười chây thây ngại cả về nhà hay mấy thằng cha to đầu mà miệng còn hôi sữa không phân biệt nổi thời gian trong game với thời gian ngoài đời thực. Bọn họ một tay gõ bàn phím, một tay cầm điều thuốc, ăn mì cốc hoặc giúi tay vào gói quà vặt, quên hết chuyện thế gian.

“Ê Bin Il, làm cho anh cốc mì.”

Park Chan Il hét vọng ra quầy thu ngân. Từ 7 giờ tối hôm trước tới 7 giờ sáng hôm sau, nhân viên làm thêm Lee Bin Il vừa trông quán vừa làm chân chạy vặt giải quyết đủ thứ chuyện ở đây. Không có game gì là cậu ta không chơi được, mấy vấn đề cơ bản liên quan tới máy tính cậu ta đều có thể giải quyết dễ dàng. Mơ ước làm diễn viên nên ban ngày cậu ta đến đoàn kịch tập luyện, nhưng hơn ai hết, cậu ta biết rõ mình chẳng có chút tài năng diễn xuất nào. Trừ đôi lông mày rậm và khuôn mặt nhỏ, ngoại hình của cậu ta cũng hoàn toàn bình thường, không mấy nổi bật.

“Đầu bếp kiểu gì mà ngày nào cũng ăn mì cốc thế?”

Vừa đặt cốc mì đã đổ đầy nước nóng xuống cạnh bàn phím, Lee Bin Il vừa nói. Cậu ta biết rất rõ sở thích của Park Chan Il. Nhất định phải là mì hải sản thập cẩm cay, thả thêm một quả trứng sống và ít kim chi xào đóng hộp lên trên nữa.

“Chú mày không biết đẩy thôi, nhóc ạ. Chỉ có mì cốc mới là thứ thực phẩm hoàn hảo.”

“Đâu, hoàn hảo chỗ nào cơ?”

“Nhìn mà không biết à? Từ cái vẻ ngoài mờ màng này đã quá hoàn hảo rồi còn gì.”

“Trong mắt em thì chả hoàn hảo gì hết.”

“Chú mày không nấu ăn bao giờ nên không biết đấy. Ôi giờ, mẹ kiếp, thằng chết tiệt này sao nhanh thế?”

“Muốn bắt thằng đấy anh phải đánh liên tục cơ.”

“Đấm hả?”

“Anh đấm dồn nó về một góc rồi xoay người đá.”

“Trò này xoay tròn tấn công không ăn thua gì à?”

“Tại ông anh chậm quá đấy thôi.”

“Ranh con, ăn nói thế à. Bảo anh mà chậm là sao? Mà *Major League Baseball* chưa ra phiên bản mới hả?”

“Chưa đâu.”

“Ờ, thanh kiu. Tí nữa có gì không biết anh lại gọi chú mà.”

“Thực phẩm hoàn hảo, mời anh xơi hoàn toàn nhé.”

Lee Bin Il vừa ngồi xuống quầy thu ngân thì nghe thấy tiếng ai đó đi lên cầu thang. Giữa những ồn ào của quán game, cậu ta vẫn nhận ra được âm thanh đó rất rõ ràng. Lee Bin Il nghe ra ngay tiếng bước chân nhờ những rung động khê khàng truyền tới khi có người lên cầu thang. À không, cậu ta nghĩ, cũng không hẳn là “rung động khê khàng”. Dù gì thì mỗi khi có người đi lên, cậu ta đều cảm nhận được những rung động rất đặc trưng. Lee Bin Il nhìn lên đồng hồ treo tường. 12 giờ 15 phút.

Người đẩy cánh cửa kính bước vào quán game là Goo Dong Chi. Lee Bin Il gập sách và đứng bật dậy theo phản xạ.

“Anh đến đây ạ?”

“Ừ, bếp trưởng Park có đây không?”

“Hôm nay cũng thế, từ 11 giờ là anh ấy đã ở đây đấm đá toi bồi rồi ạ. Vừa đánh vừa ăn thực phẩm hoàn hảo nữa chứ.”

“Thực phẩm hoàn hảo là cái gì?”

“Anh vào đi ạ.”

Goo Dong Chi mở cửa phòng hút thuốc tiến vào trong. Khói thuốc lá trong phòng nồng nặc đến nỗi khiến người ta nghi ngờ có khi lại tìm thấy được cả xác động vật ở mấy chỗ góc ngách. Có người sống được ở cái chỗ này cũng thật là quá thần kỳ.

“Bếp trưởng Park.”

“Đến rồi à?”

“Này, ở nơi như thế này anh vẫn hít thở khỏe quá nhỉ?”

“Đang chơi game với tinh thần xông pha chiến trường mà lì. Sống Chết giữa bom đạn luôn.”

“Nói chuyện chút được không? Tôi có việc muốn hỏi anh.”

“Ờ, hỏi đi.”

“Ở đây tôi không nói nổi câu nào đâu.”

“Thám tử cái kiểu gì mà thuốc cũng không hút thế. Nghĩ mà xem, trong số các thám tử đỉnh cao có ai lại không hút thuốc không.”

“Nhiều ấy chứ.”

“Ha ha, thế hả? Ra ngoài đợi tôi chút đi. Tôi quét nốt bọn nhãi nhép ở bàn này rồi ra ngay.”

Goo Dong Chi đóng cửa và đi ra ngoài. Không khí ở phòng cấm thuốc cũng không thoải mái gì, nhưng so với phòng hút thuốc thì vẫn thuộc loại tương đối dễ chịu. Đến mức có thể cảm thấy cái mùi đặc trưng của tòa nhà Cá Sấu cũng thật là thơm tho.

Goo Dong Chi ngồi ở bàn gần quầy thu ngân nhất. Đó là chỗ dành riêng cho gã. Văn phòng gã không có máy tính nên khi cần gã thường xuống quán game và lúc nào cũng chỉ ngồi đúng vị trí này.

“Có việc gì thế?”

Tầm mười lăm phút sau, Park Chan Il đi tới đặt tay lên vai Goo Dong Chi. Bàn tay anh ta khá to và dày. Dày những vết dao cắt rất ra dáng tay của đầu bếp, đồng thời cũng không thiếu những vết chai ở các khớp ngón tay chẳng giống tay của đầu bếp chút nào.

“Anh có biết con dao này không? Anh biết ai thường dùng loại dao này chứ?”

Goo Dong Chi xoay màn hình sang để Park Chan Il nhìn cho rõ. Trên màn hình là một con dao trông rất kỳ quái. Cán và độ dày của lưỡi dao khá giống loại dao làm cá nhưng phần mũi dao lại không nhọn mà hơi tròn. Một con dao không thể dùng để mổ và lóc thịt cá.

“Dài phết nhỉ. Tầm 40 xen ti mét đấy nhỉ?”

“Ừ, 43 xen ti mét.”

“Đây chắc chắn là loại đã được cải tiến rồi. Dao làm cá có hai loại. Dao sashimi và dao deba. Cậu biết dao sashimi chứ? Nó là dao để xẻ cá, còn deba là dao tách xương. So với dao sashimi thì lưỡi dao deba rộng hơn hẳn. Dùng lẫn cũng được thôi nhưng theo nguyên tắc thì là như vậy, con dao này trông khá giống hai loại dao kia, nhưng lưỡi vừa rộng lại hơi dẹt, phần đầu lưỡi cũng tù nữa. Hiếm đấy Dao là cái gì chú, là thứ để mổ xẻ mà, đúng không? Con dao này thì ai dùng chứ.”

“Vậy ý anh đây là loại dao không ai dùng sao?”

“Đấy mới là chỗ để anh đây bộc lộ giá trị chân chính chứ, phải không nào? Đương nhiên là có người dùng rồi.”

“Anh đừng đùa nữa, nói mau đi.”

“Vào những năm 1970, có một võ đường tên là Nguyên Thủ đạo. Nguyên Thủ đạo nghĩa là gì? Là đao đầu tròn* chứ còn gì nữa. Võ đường Nguyên Thủ dùng dao làm vũ khí chủ đạo nhưng hoàn toàn không luyện và sử dụng kỹ thuật đâm. Bởi vì việc ấy đi ngược lại nguyên tắc và các động tác võ thuật của họ, họ có thể dùng kiếm để chém hay cắt hay đánh nhưng tuyệt đối không được đâm. Con dao này giống loại dao của võ đường Nguyên Thủ đấy. Xét về chiều dài thì có vẻ hơi ngắn, nhưng hình dáng gần như giống hệt. Dao của võ đường Nguyên Thủ chắc phải dài tầm 60 xen ti mét.”

“Cái quái gì anh cũng biết nhỉ.”

“Nói đến dao phải gọi Park Chan Il mà nói đến Park Chan Il phải nhắc tới dao mà lì. Cậu hỏi tôi là chuẩn rồi đấy.”

“Võ đường Nguyên Thủ bây giờ vẫn còn chứ?”

“Đã biến mất từ lâu lắm rồi. Thời buổi này ai còn cầm dao luyện võ nữa. Nhưng mà, cậu thấy con dao này ở đâu đấy?”

“Phát hiện được ở hiện trường một vụ giết người.”

“Thật á? Thằng này đúng là dở người.”

“Sao anh lại nói thế?”

“Nghĩ mà xem. Muốn giết người thì phải chọn con dao nào đâm chọc được chứ. Phục, phục, mấy loại dao có thể bới tung cả nội tạng lên đạo này nhiều lắm. Chứ dùng con dao này mà giết người thì không phải quá tốn sức à.”

“Hắn là thế rồi. Cám ơn anh nhé.”

“Đạo này cậu làm thêm đấy hả? Bình thường cậu có làm mấy vụ giết người đâu?”

“À, có ông anh trong đội chuyên án nhờ hỏi hộ ấy mà.”

“Có dao đi thì cũng phải có dao đến chứ nhỉ.”

“Hả?”

“Mời tôi uống đi chứ sao nữa.”

“À... Hôm nay tôi có việc hơi gấp cần giải quyết.”

“Thế hả. Tôi biết mấy giai thoại hơi bị hay liên quan đến sự suy tàn của võ đường Nguyên Thủ đấy... Mấy chuyện này có tìm trên mạng cũng không thấy đâu... Nhưng cậu bận thì chịu rồi.”

“Anh đang thả thính đấy à?”

“Thì cứ thử giăng lưới thôi ấy mà.”

“Thôi anh đừng có nấu nướng nữa, kinh doanh đi. Dễ thành công đấy.”

“Nhà hàng cũng là kinh doanh đấy chứ. Sắp toi đến nơi rồi đây này.”

“Đồ ăn dở nên chả thế.”

“Bố khi, trên đời sao lại có thằng khốn lúc nào cũng thành thật quá mức thế này nhỉ.”

“Đi thôi. Tôi mời anh một chén vậy.”

Hai người rời khỏi chỗ và đi ra quầy thu ngân. Lee Bin Il vừa đứng dậy vừa kéo hình vua hài Sác-lô nhăn nhúm trên ngực áo ra cho

thăng thơm.

“Ê Bin Il, tối mai trước khi đi làm qua chỗ anh ăn đê. Anh sẽ làm mấy món hết sảy cho chú.”

“Thực phẩm hoàn hảo ấy hả?”

“Thằng nhóc này coi thường đầu bếp đấy à. Khà khà, anh đãi chú những món còn hoàn hảo hơn cả thực phẩm hoàn hảo nhá.”

Quán rượu mà Goo Dong Chi và Park Chan Il thường hay ghé là một quán rượu gạo cách tòa nhà Cá Sấu hai tòa nhà, nhưng khi hai người tới nơi thì quán đã đóng cửa. Họ đang đi loanh quanh thử tìm quán khác thì bắt gặp hai gương mặt quen thuộc đang ngồi ở bàn ngoài vỉa hè uống rượu. Là Baek Ki Hyun và Cha Cheol Ho.

“Ô, chú Baek kìa.”

Park Chan Il hào hứng nói.

“Sao? Định uống cùng họ luôn hả?”

Goo Dong Chi bước ra phía sát lòng đường và hỏi.

“Ờ, rủ họ uống cùng đi. Hôm nay thành ra buổi họp tổ dân phố tòa nhà Cá Sấu rồi đây.”

“Muốn uống cùng thì anh qua đó uống đi. Tôi lên trước có chút việc.”

“Này, thân thiết với hàng xóm láng giềng chút đi. Ngày nào cũng ở trên đỉnh làm gì đấy hả?”

“Bếp trưởng Park cứ làm thân với mọi người đi. Ngày hôm nay tôi cũng nói chuyện với họ nhiều rồi.”

“Chuyện gì hả?”

“Có vài chuyện. Mà ban nãy anh bảo kể cho tôi lịch sử suy tàn của võ đường Nguyễn Thủ cơ mà.”

“Ừ nhỉ, định nói chuyện đó mà nhỉ. Trưa mai xuống chỗ tôi ăn đi. Lúc đấy tôi kể cho. Giờ tâm trạng tôi bết lắm, phải ực một chén mới được.”

“Có ngày nào tâm trạng anh không bết hả?”

“Trong các cấp độ bết thì hôm nay là cực bết. Bết như kẹo mạch nha dính chặt vào răng không rút ra nổi ấy.”

“Rồi, tôi biết rồi. Tôi lên trước đây.”

“Này, thám tử Goo.”

“Ừ, sao?”

“Đồ ăn của tôi dở lắm hả?”

“Không, ngon mà. Nãy tôi đùa đấy, chỉ là ngon kiểu không hợp với khu này lắm thôi.”

“Thật hả?”

“Thật mà.”

“Cảm ơn nhé. Mai gặp lại.”

Park Chan Il dứt tay vào túi quần đi về phía quán rượu. Cha Cheol Ho nhận ra Park Chan Il liền vẫy tay gọi. Park Chan Il kêu lớn: “Ấy, chú!” Không muốn để hai người kia nhìn thấy, Goo Dong Chi nhanh chóng quay lại tòa nhà Cá Sấu. Chỉ còn duy nhất quán game online sáng đèn.

Mùi của tòa nhà Cá Sấu đón chào Goo Dong Chi. Gã thường thức thứ mùi ấy trong lúc bước lên cầu thang. Đoạn cầu thang từ tầng một lên tầng hai đầy những miếng dán nhỏ giới thiệu võ đường Hapkido và quán game online. Nhân giả vô địch, học Hapkido không còn kẻ địch. Dàn máy khủng, dịch vụ đỉnh cao, 1500 won một tiếng. Goo Dong Chi vừa đọc mấy câu quảng cáo vừa đi lên tầng. Khi đi qua quán game và lên cầu thang về văn phòng mình, gã nhận ra những dấu vết cho thấy sự có mặt người lạ. Mùi đã khác. Ở tòa nhà Cá Sấu, dù có giấu mình đi chẳng nữa cũng không giấu được mùi. Người ta nói, đồng tiền xấu đuổi đồng tiền tốt, dù đôi khi đồng tiền tốt cũng đuổi đồng tiền xấu. Giữa những mùi tồi tệ, thứ mùi khá hơn sẽ bị bật ra. Goo Dong Chi tiến vào trong bóng tối. Đèn cầu thang sắp tự động bật sáng ngay đây.

“Anh Dong Chi đấy à?”

Giọng nói của một người đàn ông biết tên gã. Giọng nói không hề có ý công kích. Người định tấn công sẽ không lên tiếng trước. Goo Dong Chi thả lỏng bàn tay. Gã tiến thêm một bước nữa, đèn bật sáng, khung cảnh xung quanh hiện ra trong giây lát. Trước cửa văn phòng, Lee Young Min đang ngồi thu lu. Ông ta vẫn mặc nguyên bộ quần áo ban sáng. Áo khoác xanh, áo sơ mi trắng. Người ông ta run lên. Trông như thể chỉ cần run mạnh thêm một chút thôi, nước mắt đang đọng ứ sẽ bắn ra ngoài. Bộ dạng ấy giống hệt một cái bàn chải đánh răng điện ướn nhẹ quên không tắt máy.

4

Trái với nguyên tắc của mình, Goo Dong Chi đi ra cửa hàng tiện ích mua một lon cà phê nóng. Gã cũng mua hai lon bia cho bản thân. Không mua đồ nhắm. Gã đã chần chừ mất một lúc xem có nên mua hạnh nhân hay không, nhưng rốt cuộc không mua. So với đậu phộng và hạt hồ trăn, Goo Dong Chi thích hạnh nhân hơn. Lý do chỉ có một, bởi vì nó không để lại vỏ. Goo Dong Chi đi lên cầu thang, gã chính nhịp bước chân cho đều với tiếng lon cà phê nóng và hai lon bia lạnh va vào nhau trong túi ni lông đen.

Lee Young Min ngồi trên ghế gấp dành cho khách, run từ đầu đến chân. Goo Dong Chi quan sát ông ta từ phía sau, tuy hơi chạnh lòng nhưng gã cũng không nhường ghế của mình cho ông ta. Phá vỡ nguyên tắc một lần là quá đủ. Goo Dong Chi đặt cà phê và bia lên bàn. Lee Young Min nắm lấy lon cà phê nóng như đang tóm cổ ai.

“Ch... Chết rồi, anh biết chưa?”

Lee Young Min lắp bắp nói.

“Chết?”

“Giám đốc Bae ấy.”

“Anh quen anh Bae Dong Hoon sao?”

“Vâng, quen chứ.”

“Hai người quen biết như thế nào?”

“Giám đốc Bae là thành viên câu lạc bộ tennis.”

“Câu lạc bộ Noble?”

“Vâng, Noble. Anh không biết ạ?”

“Chuyện đó làm sao tôi biết được. Trước tiên anh cứ uống cà phê đi đã.”

Goo Dong Chi mở lon bia. Vừa uống một ngụm, mùi lúa mạch đã xộc lên tận chóp mũi. Gã lấy ngón tay lau những giọt nước đọng trên lon bia. Bề mặt lon nhôm láng bóng đến sắc lạnh. Hơi lạnh từ đầu ngón tay gã truyền qua bắp tay, qua vai, tới tận tim.

“Nghe tin giám đốc Bae qua đời, tôi đột nhiên thấy sợ hãi tất cả mọi thứ.”

“Sợ hãi?”

“Mới vừa hôm kia chúng tôi còn ăn tối cùng nhau. Tôi không ngờ anh ấy lại ra đi dễ dàng như vậy.”

“Vâng, đúng là chuyện đáng tiếc. Nhưng mà, anh đến tận đây giữa đêm khuya như thế này là để nói chuyện về cái chết của anh Bae Dong Hoon?”

“Nhớ tới lời thám tử Goo nói ban sáng đầu óc tôi trở nên rất hỗn loạn, cứ nghĩ đến giám đốc Bae tôi lại thấy sợ.”

“Ban sáng... tôi đã nói gì nhỉ?”

“Anh nói, việc chết đi một cách tươi tắn không dễ như tưởng tượng. Lời nói của thám tử Goo cứ liên tục hiện lên trong tâm trí tôi. Con người, dù bằng cách nào đi chăng nữa cũng để lại vết tích, xét cho cùng chính những vết tích ấy mới là bản chất thực sự của họ. Tôi không muốn bị nhớ đến như một kẻ tồi tệ.”

“Ai cũng vậy thôi.”

“Thám tử Goo đã đảm nhận việc *deleting* cho giám đốc Bae phải không ạ?”

“Chuyện đó tôi không thể trả lời anh được.”

“Tôi đã nghe cô Han Yoo Mi kể lại như vậy.”

“Dù anh Lee Young Min có biết chuyện gì thì tôi cũng không thể trả lời anh.”

“Điều đó nằm trong quy ước bảo vệ bí mật của khách hàng ư?”

“Bí mật gì tôi không biết, đó chỉ là nền tảng cơ bản của nghề thám tử thôi.”

“Anh đã từng thất bại trong việc *deleting* chưa?”

“Tôi không thể nói cho anh được.”

“Anh không nói thì hẳn là anh từng thất bại rồi. Nếu chưa thất bại bao giờ anh đã khoe tỷ lệ thành công của mình là một trăm phần trăm.”

“Anh Lee Young Min, tôi không rõ anh muốn tìm hiểu chuyện gì, nhưng hiện anh đang vô cùng bất lịch sự với tôi. Tôi không phải loại thám tử rẻ tiền thổi phồng năng lực của mình rồi đi nhặt nhạnh mấy mảnh vụn vãi xung quanh để kiếm ăn. Tôi đương nhiên cũng không phải người chỉ chuyên đi xóa mấy lời bẩn thỉu trên mạng Internet. Nếu anh có ý định thuê tôi, tôi sẽ cố gắng chịu đựng thêm một chút. Đó là quy ước bảo vệ tính mạng khách hàng. Nhưng nếu không thì, tôi khuyên anh tốt hơn hết nên nhanh nhanh quay đầu và chạy thực mạng xuống cầu thang luôn đi. Bị ăn đấm thì mắt sẽ sưng húp không nhìn thấy đường đâu.”

Nói dứt lời, Goo Dong Chi liền nốc cạn lon bia. Tiếng bia trôi xuống cổ họng gã vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh. Uống xong, Goo Dong Chi đặt vỏ lon lên bệ cửa sổ. Rồi gã nhấn nút bật cái máy nhạc Chột Mắt ở trên bàn, không buồn liếc nhìn Lee Young Min. Tiếng hát của ca sĩ giọng nam cao lập tức phát ra từ loa.

“Tôi chỉ muốn hỏi nốt một câu cuối cùng.”

“Nếu lại là một câu hỏi bất lịch sự nữa, tôi sẽ đuổi thẳng anh ra khỏi đây đấy.”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi cũng không biết đây có phải là một câu hỏi lịch sự hay không nữa. Giả sử việc *deleting* thất bại, tôi sẽ nhận được bồi thường như thế nào? Tôi chết rồi thì nhận bồi thường bằng cái gì được? Con trai hay con gái tôi nhận bồi thường thì có ý nghĩa gì chứ? Với cá nhân tôi thì tất cả mọi loại bồi thường đều đâu có ý nghĩa

gì, phải không? Không ai có thể truy cứu trách nhiệm về thất bại của thám tử Goo được.”

“Anh Lee Young Min sẽ không nhận được khoản bồi thường nào cả.”

“Thế là bảo vệ khách hàng kiểu gì vậy?”

“Anh Lee Young Min trả tiền để mua sự tín nhiệm của tôi. Một khi đã trở thành khách hàng của tôi, tôi sẽ xử lý mọi việc đến cùng. Dù thành công hay thất bại, tôi cũng sẽ cố hết sức mình để theo đuổi tới tận cùng, không buông tay. Đương nhiên, cũng có thể tôi sẽ không xóa sạch được hoàn toàn vết tích của khách hàng. Cũng có thể sẽ nảy sinh những chuyện mà tôi không cáng đáng nổi. Nhưng dù thế nào chăng nữa, tôi cũng sẽ làm hết sức mình. Tôi có thể hứa chắc chắn như vậy. Bởi vì, chữ tín chính là sinh mệnh của công việc tôi đang làm. Chỉ khi tôi lo chu toàn hậu sự cho người chết thì những người còn sống mới nhìn vào đó và tiếp tục phó thác việc của họ cho tôi. Nếu việc *deleting* của tôi thất bại, tôi sẽ không có gì bồi thường cho anh Lee Young Min, nhưng tôi cũng sẽ bị thiệt hại nhiều tương đương như vậy. Tên tôi sẽ dính vết nhơ. Việc ấy với tôi là chuyện sống còn. Lý do anh Lee Young Min tìm đến tôi là gì, anh nhớ chứ?”

“Hắn rồi.”

“Là bởi vì tôi có giá trị. Bởi vì tôi có giá trị, nên người khác mới giới thiệu tôi với anh.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi tin thám tử Goo. Chúng ta ký hợp đồng đi.”

Goo Dong Chi nhìn vào mắt Lee Young Min. Sâu trong mắt ông ta ẩn chứa sự bất an. Đó là kiểu bất an gì, gã không quan tâm. Nỗi bất an nằm trong đáy mắt cũng giống như con chim non chưa mổ vỏ chui ra. Nỗi bất an lớn dần có thể trở thành sự sợ hãi, có thể hóa thành bạo lực, và đôi khi cũng có thể teo nhỏ và tan biến mất. Goo Dong Chi yêu sự bất an của loài người. Nếu không bất an, sẽ chẳng ai tìm đến các thám tử. Gã là người kiếm ăn và sống nhờ sự bất an của kẻ khác.

Goo Dong Chi vận nhỏ loa cái máy nhạc Chột Mắt, rồi lôi từ ngăn kéo thứ hai bên phải ra một bản hợp đồng *deleting*. Hợp đồng có tổng cộng bốn trang. Trang đầu tiên là các khoản mục chi tiết, trang thứ hai là tất cả các mã số bí mật, trang thứ ba là danh sách những món đồ cần được tiêu hủy sau khi khách hàng chết đi và vị trí của những món đồ đó. Với mức giá cơ bản, có thể yêu cầu dịch vụ *deleting* với tối đa ba món đồ, nhưng tùy thuộc vào vị trí cất giữ món đồ đó mà giá cả cũng có thể chênh lệch. Đồ cất trong két sắt ngân hàng thì thực hiện *deleting* khá dễ, nhưng hô biến món đồ nào đó trong ngăn kéo nhà riêng thì tương đối phức tạp. Việc này cần đột nhập gia cư, xác suất bị phát hiện cũng rất cao. Đối với những món đồ lúc nào cũng mang theo bên người như điện thoại di động hay sổ tay, mức giá cao tới không ngờ. Đó là do việc ăn trộm hoặc tráo đổi di vật của người chết trong bệnh viện không hề dễ dàng. Dưới chỗ viết danh mục đồ cần tiêu hủy là dòng chữ: “Kỳ hạn cho việc *deleting* là năm ngày”. *Deleter* trong vòng năm ngày phải hủy hết tất cả những món đồ được ghi trong hợp đồng. Dưới đó nữa là phần xác nhận của người làm chứng. Khách hàng có thể chọn cho mình một người làm chứng, người này sẽ kiểm tra xem việc *deleting* đã được thực hiện hay chưa, và chính là người cuối cùng xác nhận hiệu lực của bản hợp đồng. Cũng có nhiều khách hàng không chọn người làm chứng.

Trang cuối cùng của bản hợp đồng là thông báo miễn trừ trách nhiệm của *deleter*. Trên đó có viết một dòng chữ cỡ lớn: “Trong trường hợp khách hàng bị sát hại, *deleter* sẽ không thực hiện *deleting*, đồng thời hoàn toàn không chịu bất kỳ trách nhiệm nào liên quan tới cái chết của khách hàng”. Bởi nếu đụng tay vào những món đồ liên quan tới án mạng, rất có thể sẽ phạm tội tiêu hủy vật chứng. Ngoài ra, bên dưới còn viết chi chít những điều khoản lắt nhắt khác về miễn trừ trách nhiệm, chẳng hạn như nếu món đồ của khách hàng bị rơi xuống nước thì *deleter* không có nghĩa vụ tìm vớt lên, vân vân.

Sau khi điền kín những khoảng trống trong hợp đồng và đọc tỉ mỉ những lưu ý miễn trừ trách nhiệm của *deleter*, Lee Young Min ngẩng đầu lên.

“Tôi không hiểu chỗ này lắm.”

“Mục nào?”

“Trường hợp bị sát hại ấy.”

“Anh có nguy cơ bị sát hại à?”

“Đời người ai mà biết được.”

“Nếu anh bị giết, phí *deleting* sẽ tăng gấp ba lần.”

“Phí tăng bao nhiêu không quan trọng. Giám đốc Bae hẳn cũng đã chọn mục này phải không?”

“Anh có vẻ quan tâm nhiều đến hợp đồng của người khác nhỉ. Anh nghĩ là anh Bae Dong Hoon bị sát hại à?”

“Thám tử Goo nghĩ sao?”

“Tôi không có phán đoán gì hết. Phán đoán là chuyện của cảnh sát.”

“Nhưng để quyết định có *deleting* hay không thì anh phải biết đây là chết do tai nạn hay bị giết chứ, không phải sao? Tuy nhiên, nếu chọn mục này thì anh sẽ tiến hành *deleting* vô điều kiện. Vậy chắc hẳn giám đốc Bae đã chọn mục này rồi. Có thể lắm. Anh ta nhiều tiền mà.”

“Tôi không thể trả lời câu hỏi đó của anh được. Tôi chỉ có thể nói với anh thế này. Việc lựa chọn hay không lựa chọn hạng mục *deleting* sau khi bị sát hại hoàn toàn là quyền tự do của anh Lee Young Min. Thế nhưng, nếu thực sự có ai đó đang nhắm đến mạng sống của anh, thì anh phải nói trước với tôi. Ai, tại sao, người đó đang nhắm tới món đồ nào của anh, anh cần nói hết cho tôi. Tôi tuyệt đối không thực hiện *deleting* những món đồ bất minh. Làm nghề thám tử lâu dài, tự khắc sẽ đưa ra được quyết định việc gì phải làm, việc gì không được làm thôi.”

“Hẳn là thế rồi. Đây là vấn đề sống chết mà.”

Lee Young Min đã không còn run nữa. Lee Young Min run rẩy ngồi ở góc cầu thang đã biến đi đâu mất, để Lee Young Min thích chú trọng tiểu tiết và huyền thuyên không ngừng lại xuất hiện. Cứ như thế trong lúc Goo Dong Chi không để ý, ông ta đã lột lớp vỏ ngoài và ném ra ngoài cửa.

“Anh Goo Dong Chí, làm thám tử anh kiếm được bao nhiêu?”

“Vừa đủ sống.”

“Anh nghĩ tôi một tháng kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Hẳn là cũng đủ sống.”

“So với suy nghĩ của anh Goo Dong Chi thì nhiều hơn hẳn đấy. Không phải tôi đang khoe khoang đâu. Kiếm được ngần ấy tiền thì thế nào cũng sẽ có rất nhiều kẻ thù. Kẻ thù ở đây không phải người nào cụ thể mà là do hoàn cảnh tạo ra. Tôi cứ bước đường của tôi, nhưng những người bị tôi giẫm chân qua sẽ nghĩ tôi là thù. Tôi mua những thứ tôi thích, nhưng những người không mua được thứ đồ đó cũng sẽ coi tôi là thù. Ý tôi nói gì anh hiểu chứ?”

“Anh nói dài như vậy cũng nên tóm lại điểm cốt lõi luôn giùm tôi đi chứ. Tôi nghe phát chán lên rồi.”

“Anh hỏi tôi người nào và tại sao người đó lại muốn nhắm tới những món đồ của tôi ư? Nếu tôi mà biết hết được những chuyện đó thì tôi đã có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa rồi.”

“Tôi hiểu rồi. Đầu tiên chúng ta cứ ký hợp đồng đã. Sau khi nhận được tiền đặt cọc tôi sẽ bắt đầu tiến hành điều tra những thông tin cơ bản về anh Lee Young Min. Khi đó thì mọi chuyện sẽ rõ ràng cả thôi.”

“Nếu không rõ ràng thì sao? Thì sẽ hủy hợp đồng à?”

“Đời người ai mà biết được. Ban nãy chính anh nói vậy mà.”

“Vậy anh đã điều tra cơ bản về giám đốc Bae rồi chứ?”

“Mời anh ký vào đây.”

Lee Young Min viết tên mình và ký vào dòng cuối cùng trong hợp đồng. Không phải chữ ký gì đặc biệt, đơn thuần chỉ như viết tên

mình một cách nguệch ngoạc. Goo Dong Chi chăm chú quan sát bộ dạng Lee Young Min khi ký tên. Sau khi ký xong cả hai bản hợp đồng, Lee Young Min uống nốt chỗ cà phê còn lại.

“Anh không cần người làm chứng sao?”

Goo Dong Chi sắp xếp lại giấy tờ và hỏi.

“Anh Goo Dong Chi, thám tử Goo Dong Chi sắt đá của chúng ta, tôi thử tin anh một lần vậy.”

“Vậy thì giờ tôi sẽ chính thức bàn với anh về thỏa thuận xóa bỏ những dấu vết và thông tin trên mạng Internet. Đó là việc xóa sạch những vết chân của anh trên mạng. Tôi sẽ giúp xóa hết những chuyện anh Lee Young Min đã thực hiện và cũng sẽ khiến cho anh hoàn toàn được lãng quên ở thế giới ảo. Tôi chưa từng thực hiện một hợp đồng bất hợp pháp nào hết, anh Lee Young Min cũng chưa từng ủy thác cho tôi công việc nào kiểu như *deleting* hết, chúng ta là những người đối diện nhau trong giới hạn cho phép của pháp luật. Tôi nói gì anh hiểu chứ?”

“A, dĩ nhiên rồi. Xin nhờ cả vào anh.”

Lee Young Min chìa tay ra. Goo Dong Chi bắt tay ông ta một cách miễn cưỡng. So với tay Lee Young Min, bàn tay Goo Dong Chi dày gấp đôi.

“Quả là cứ như vừa đóng bảo hiểm xong vậy, thấy trong lòng thoải mái hẳn. Hóa ra sức hấp dẫn của mấy cái thể loại ‘bảo hiểm’ chính là thế này đấy nhỉ?”

Lee Young Min đứng dậy và nói lớn. Goo Dong Chi cũng đứng dậy theo mà không đáp lời. Gã chỉ chờ tiễn ông ta ra khỏi cửa cho nhanh. Gã muốn dành thời gian ngồi im lặng một mình, sắp xếp lại những việc đã xảy ra trong ngày hôm nay và chuẩn bị kế hoạch cho ngày mai. Lee Young Min đang đi ra phía cửa thì liếc mắt nhìn tủ đựng tài liệu kê sát tường.

“Anh cất cái gì trong này vậy?”

Lee Young Min hỏi đầy tò mò.

“Chỉ là mấy đồ tạp nham thôi.”

Goo Dong Chi trả lời cộc lốc, gã không muốn nói chuyện gì thêm nữa.

“Trông có vẻ như được sắp xếp rất cẩn thận. Mỗi ngăn tủ cũng có chìa khóa riêng nữa nhì.”

“Anh Lee Young Min, anh bớt quan tâm tới chuyện thiên hạ đi một chút thì nguy cơ bị sát hại cũng sẽ giảm đấy.”

Nghe thấy hai từ “sát hại”, ông ta giật bản mình. Goo Dong Chi đứng thẳng người và nhìn Lee Young Min chăm chăm. Gã cao hơn ông ta khoảng 10 xen ti mét nhưng nhìn qua thì cứ như hơn hẳn 20 xen ti mét vậy. Trước dáng đứng uy hiếp của Goo Dong Chi, Lee Young Min không dám ho he thêm. Nhưng ông ta không run.

“Có vẻ tôi lại hỏi mấy chuyện không đâu rồi. Thám tử thì phải có nhiều bí mật chứ. Tôi xin lỗi.”

Lee Young Min đi thẳng ra cửa. Ông ta vừa ra ngoài, Goo Dong Chi lập tức khóa cửa lại. Khoảng thời gian của riêng mình đã trở lại với gã. Gã chỉnh tiếng cái máy nhạc Chột Mắt to lên rồi cởi áo khoác và treo vào tủ quần áo. Chỉ cần treo áo lên thôi cũng khiến gã có cảm giác như đã thu xếp gọn ghẽ một điều gì đó.

Goo Dong Chi lấy tài liệu của Bae Dong Hoon từ trong túi xách ra. Ngay sau khi nghe tin, gã đã tới văn phòng Bae Dong Hoon trộm về những thứ này. Trong số bốn món đồ được Bae Dong Hoon yêu cầu *deleting*, có ba thứ gã chắc chắn đã nắm trong tay. Một quyển sổ tay nhỏ cất trong ngăn tủ văn phòng công ty, một cái USB nằm trong hộp bí mật bên dưới bàn làm việc, và quyển nhật ký ở thư phòng tại nhà của ông ta. Suốt cả ngày, gã đã bám sát đuôi Bae Dong Hoon - một người đã chết. Vấn đề duy nhất là cái máy tính bảng. Nó đã biến đi đâu mất mà gã không có cách nào tìm ra.

Goo Dong Chi gác hai chân lên bàn, ngả người ra phía sau và mở quyển nhật ký của Bae Dong Hoon. Goo Dong Chi không thích những người viết nhật ký. Người viết nhật ký thường là người luôn tự kiểm

điểm mình một cách quá mức, mà những người như thế sẽ lại lấy việc tự kiểm điểm đó ra làm cái cớ để gây ra những chuyện còn tồi tệ hơn, Goo Dong Chi nghĩ vậy. Gã không viết nhật ký, nhưng lại thích đọc nhật ký của người khác. Vì trong nhật ký, xét theo khía cạnh nào đi nữa, cũng có sự chân thực, và những điểm dấu nhỏ nhặt cũng chứa đựng ít nhiều thông tin. Đôi khi, dù không được khách hàng yêu cầu Goo Dong Chi vẫn lấy trộm nhật ký của họ. Xem xét tỉ mỉ những khoảng trống trong nhật ký hoặc sổ tay mà khách hàng thường viết cũng giúp gã lần ra đầu mối dẫn đến những món đồ cần tìm.

Những khi không có việc gì làm, sở thích của Goo Dong Chi chính là đọc nhật ký của khách hàng. Những quyển nhật ký của những người đã chết. Ngay cả trong việc đọc nhật ký, gã cũng có nguyên tắc riêng. Những quyển nhật ký có thể gây thị phi nếu bị công khai trước thế gian, gã sẽ không giữ lại. Những quyển nhật ký có thể gây nguy hiểm tới tính mạng hoặc làm vấy bẩn thanh danh của người khác, gã sẽ thiêu hủy không để lại chút dấu vết. Những quyển nhật ký như vậy, nếu không may bị lộ ra ngoài, có thể gây ra hậu quả khủng khiếp. Goo Dong Chi chỉ thích đọc giải khuây những quyển nhật ký không có bí mật gì đặc biệt. Gã vừa đọc nhật ký vừa tìm hiểu về con người. Vào những lúc cấp bách, người ta sẽ suy nghĩ ra sao; khi rơi vào cảnh nguy hiểm cận kề, người ta sẽ giải quyết vấn đề thế nào; thấy đều được ghi chép lại trong nhật ký. Những quyển nhật ký của khách hàng, so với tiểu thuyết, còn chứa đựng nhiều cuộc đời và sự kiện thú vị hơn hẳn.

Thực ra làm vậy là có lỗi với người đã chết. Nếu biết quyển nhật ký họ đã ký hợp đồng *deleting* lại bị lấy ra đọc tiêu khiển, hẳn sẽ có không ít người đội mồ mả lao ra mất.

Thế nhưng Goo Dong Chi nghĩ, gã sẽ không công khai những thông tin này với ai cũng sẽ không kể nội dung này tới bất kỳ nơi nào, như vậy là có thể chấp nhận được. Gã coi việc này cũng như một loại phí dịch vụ đặc biệt.

Tuy nhiên, Goo Dong Chi đọc nhật ký của Bae Dong Hoon không phải để giết thời gian. Gã cần tìm ra tung tích cái máy tính bảng thông qua nội dung quyển nhật ký và số tay của ông ta. Goo Dong Chi mở nốt lon bia còn lại. Khí lạnh để lại vật chứng là rất nhiều những giọt nước đọng trên vỏ lon. Có thể cảm nhận được sự biến đổi nhiệt độ bằng những giọt nước này. Qua cửa sổ để mở, gã nghe thấy tiếng động cơ ô tô. Thăng cha này, giờ mới chịu đi à? Goo Dong Chi nhớ tới gương mặt Lee Young Min. Bộ dạng không gây thiện cảm chút nào. Goo Dong Chi vừa uống bia vừa chậm rãi lật quyển nhật ký và số tay. Hầu hết đều là chuyện công việc. Ông ta ghi chép toàn những thứ kiểu như lịch trình dựng clip, thông tin liên lạc của các diễn viên quần chúng, hay những ý tưởng mới nảy ra. Trong nhật ký chỉ toàn mấy cụm từ vắn tắt, chẳng có câu cú hoàn chỉnh. Goo Dong Chi gom những từ ngữ ấy lại. Gã cảm giác như đang ngồi ghép dán mảnh giấy đã bị xé rách.

Lúc gã vươn vai, bài hát yêu thích của Goo Dong Chi vang lên. Gã không nhớ chính xác toàn bộ lời bài hát, nhưng đại để đó là một bài aria nói về việc con người luôn phải chiến đấu không ngừng, tới tận khi cái chết cho chúng ta được yên nghỉ. Goo Dong Chi thích giai điệu bi thương của ca khúc này.

Giữa đêm dài mệt mỏi, ánh trăng vuốt ve mái tóc của tòa nhà Cá Sấu, ngày mai có lẽ trời sẽ rất nhiều mây, chẳng ai biết trước được định mệnh. Goo Dong Chi nhặt những cụm từ ngắn trong tập tài liệu mà ngân lên theo nhạc. Không thể biết chắc chắn được thời tiết hay những việc sẽ xảy ra, nhưng gã có cảm giác mai sẽ là một ngày cực kỳ bận rộn. Goo Dong Chi ngả hẳn lưng ghế ra sau, nằm yên và nhắm nghiền mắt lại.

5

Từ phía bên kia bức tường vang lên tiếng gió vỡ. Đừng tách gió ra, phải đập nát gió. Hiểu chưa? Khao khát đập nát gió. Mỗi khi nghe thấy tiếng bóng va vào vợt tennis, Goo Dong Chi lại có cảm giác bên tai văng vẳng tiếng huấn luyện viên tennis thời trung học. Goo Dong Chi yêu thích sân tennis hơn bất kỳ ai. Ở nhà gã có rất nhiều chuyện nhức đầu, nhưng chỉ cần chơi thể thao là gã liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Việc dồn tất cả dây thần kinh xuống đầu ngón tay rồi quất thật mạnh vào quả bóng tennis cho gã cảm giác như được đập vỡ một bức tường chắn ngang trước mặt. Hễ có chút thời gian rảnh là gã chạy đến sân bóng luyện tập, mỗi khi có dịp gã đều chăm chỉ luyện rèn cơ tay. Khoảng năm lớp Mười một, gã bị chấn thương khuỷu tay cũng là bởi đã vắt kiệt sức mình như vậy. Nếu biết luyện tập hợp lý hơn thì chưa biết chừng bây giờ mình đã trở thành một vận động viên kha khá rồi, Goo Dong Chi nghĩ.

Cuộc sống của một vận động viên tennis là như thế nào nhỉ. Hẳn ngày ngày đều vừa nghe tiếng gió vỡ nát vừa vung vợt đánh quả bóng màu xanh chuối, lau mồ hôi, rồi lại tiếp tục đổ mồ hôi sôi nước mắt cùng quả bóng xanh chuối ấy. Điều chỉnh tư thế với huấn luyện viên, rồi đi thi đấu, có lúc thắng có khi thua, rồi lại chỉnh tư thế với huấn luyện viên, sửa chữa khiếm khuyết, cứ thế mà sống. Goo Dong Chi thèm muốn cuộc sống ấy. Điểm khiến gã thích nhất khi học tennis là, chỉ cần điều chỉnh bản thân là có thể thắng được đối phương. Không cần đánh hay cản hay chỉ trích đối thủ mà vẫn có thể giành thắng lợi, chỉ cần duy trì được trạng thái cân bằng của chính mình. Đương nhiên khi thi đấu phải biết bám rịt lấy điểm yếu của đối thủ mà liên tục tấn

công, nhưng không gì quan trọng hơn sự cân bằng của bản thân mình. Goo Dong Chi bị chấn thương là do không thể giữ được sự cân bằng ấy, vì quá yêu thích thứ gì đó mà để vượt mất tất cả, gã vô cũng hồ thẹn. Mỗi khi thấy thích cái gì, Goo Dong Chi lại lập đi lập lại một suy nghĩ. Thay vì quá yêu thích thà ngay từ đầu đã không thích còn hơn. Kể cả đối với con người cũng vậy.

Câu lạc bộ Noble nằm giữa một khu rừng ở vùng ngoại ô, rộng mênh mông với sân gôn chín lỗ, năm sân tennis, trường bắn, hồ bơi... Đi qua cổng chính và tiến vào khu quản lý ngự ngay trung tâm câu lạc bộ, Goo Dong Chi tỉ mỉ quan sát xung quanh. Tất cả những thiết bị xếp nối nhau bên lề đường đều sáng choang. Cỏ được cắt tỉa gọn gàng, trên vạch trắng của sân tennis không có lấy một vết chân. Tấm lưới căng giữa sân không một bóng người duy trì cảm giác căng thẳng bức bối. Chà, đánh ở chỗ này thì chuẩn vị tennis đấy. Goo Dong Chi vừa gõ ngón tay lên vô lăng theo nhạc vừa lẩm bẫm.

Han Yoo Mi đứng trước khu quản lý đợi Goo Dong Chi. Cô ta mặc áo phông và váy tennis màu trắng, từng nếp áo váy phẳng phiu như vừa mang ra khỏi tiệm giặt là. Nếu không nhìn kỹ mặt mà chỉ đoán qua cách ăn mặc cùng dáng người, rất có thể sẽ nghĩ cô ta mới hai mươi mấy tuổi.

“A, anh Dong Chi, anh đến rồi đấy à?”

Han Yoo Mi vẫy nhẹ tay phải và cất tiếng chào.

“Cô đang cosplay nữ y tá đấy à? Tôi muốn mau mau giơ mông ra để được tiêm một phát quá.”

Goo Dong Chi vừa đóng cửa ô tô vừa đùa.

“Ôi chao, anh đang coi thường trang phục tennis truyền thống đấy ư?”

“Đâu có, tôi chỉ đang bộc lộ sở thích sinh lý của mình thôi mà.”

“Tôi không ngờ anh lại có sở thích này đấy.”

“Tôi đã mơ ước làm vận động viên tennis sau khi nhìn thấy hình ảnh tà váy tennis tung bay trong gió mà.”

“Thật sao?”

“Cô thích nghĩ sao thì nghĩ.”

“Gì vậy, anh Dong Chi, anh làm người ta bối rối quá đi.”

“Người cô muốn giới thiệu cho tôi đâu? Cô bảo sẽ giới thiệu một nhân vật khủng lắm nên tôi cứ tưởng từ xa đã phải trông thấy rồi cơ đấy.”

“Thật không đỡ được anh mà. Mời anh đi theo tôi.”

Han Yoo Mi dẫn Goo Dong Chi lên xe và đi về phía sân bóng số 3. Chiếc xe chạy bằng điện, khi di chuyển hầu như không phát ra tiếng động. Tựa như một viên đá trơn trượt trên nền băng giá. Những rung động nhỏ của chiếc xe cũng chính là âm thanh làm nên câu lạc bộ Nobie. Thứ âm thanh nghe lúc được lúc chẳng bình thản lắng xuống bên dưới tất cả, thứ âm thanh mà như thể dưới lòng đất có hỗn loạn đến đâu thì mọi thứ trên bề mặt cũng luôn lặng yên không xê dịch. Goo Dong Chi cảm thấy tiếng động nhỏ xíu của chiếc xe điện này rất chướng tai.

Đến gần sân bóng, gã lại nghe thấy tiếng gió vỗ. Gã nghe thấy tiếng không khí bên trong quả bóng tennis căng tròn bị méo đi. Những âm thanh ấy làm sống lại ký ức của Goo Dong Chi. Chỉ cần nghe thấy tiếng bóng tennis là mùi đất, mùi mồ hôi, màu nắng gắt chói chang của thời trung học đều dậy lên trong gã. Gã nhớ cái cảm giác tay nắm vợt hơi vặn đi khi đánh bóng, và cả đám bụi đất bay lên khi trượt chân vì đỡ trả bóng. Bây giờ gã vẫn tới câu lạc bộ chơi tennis, nhưng những cảm giác thời đó không còn nữa. Giờ gã chỉ còn thấy mình cầm vợt và thành thạo đánh bóng qua lưới mà thôi.

“Vị kia là Chủ tịch Cheon Il Soo.”

Han Yoo Mi đỗ xe điện ở chỗ có thể trông xuống sân bóng và chỉ về phía một người. Trên sân có bốn người đang chơi đánh đôi, người Han Yoo Mi chỉ là một người đàn ông tóc ngắn và bạc trắng. Dù tóc đã bạc, nhưng vóc dáng ông ta trông vẫn cường tráng. Ông ta cao khoảng hơn 1 mét 80, vai nở nang, bắp chân nổi cơ tròn lẳn nhìn khá

đẹp mắt. Sức tập trung khi đánh bóng của ông ta cũng rất tốt. Mỗi khi ông ta vung vợt quất bóng, có một tiếng rên ngẩn thoát ra.

Người chơi cặp với Cheon Il Soo là thư ký riêng của ông ta, Song Mi Young, còn phía đối thủ là một cặp nam nữ trẻ tuổi mặc bộ đồ tennis khá kiểu cách. Trông họ cứ như vừa đi tham dự một buổi trình diễn thời trang về rồi nổi hứng rủ nhau vào chơi ván tennis vậy. Thay vì gắng sức đánh bóng, dường như họ đang cố hết mình để tạo dáng cho thật hoàn hảo thì đúng hơn.

“Trận đấu thú vị thật đấy.”

Geo Dong Chi khoanh tay, nhìn xuống sân bóng và nói.

“Thú vị ở chỗ nào?”

Han Yoo Mi tiến đến sát Goo Dong Chi, hỏi.

“Một phía thì đang thi đấu, còn một phía thì đang dâng bóng lên bàn thờ còn gì.”

“Bàn thờ á?”

“Hai người kia kìa. Cô không thấy sao? Họ đang cống bóng cho Chủ tịch Cheon Il Soo đập nhiệt tình đấy thôi.”

“Ấy, lẽ nào lại thế, chắc năng lực kém nên vậy thôi.”

“Cô biết bọn họ à?”

“Cũng biết, họ gia nhập câu lạc bộ Noble chưa lâu nên tôi không biết chính xác, nhưng nghe nói họ làm gì đó về nhập khẩu rượu vang Pháp.”

“Nói vậy là cô không biết rồi.”

“Thì tôi không biết rõ mà.”

Sau khi nghe Goo Dong Chi nhận xét, Han Yoo Mi bắt đầu chăm chú quan sát trận đấu. Có lẽ cô ta đã hiểu vì sao gã lại nói vậy. Bóng do hai người kia đánh hầu như đều rơi xuống vị trí thuận lợi cho Chủ tịch Cheon Il Soo đỡ trả. Theo Han Yoo Mi thì họ làm vậy không phải có ý đồ gì cả. Han Yoo Mi cũng là một người chơi tennis không giỏi cho lắm, nên cô ta hiểu tâm trạng của hai người kia. Nổi khổ tâm khi

rất muốn đánh những cú quyết định thật đẹp mắt vào góc hiểm để đối thủ phải bó tay nhưng khốn nỗi lúc nào cũng chỉ có thể dang bóng ngay trước mũi đối thủ, Han Yoo Mi có thể hiểu rất rõ tâm trạng ấy.

Trận đấu mau chóng kết thúc, cả bốn người tiến đến gần lưới và chuyện trò qua lại. Đôi nam nữ trẻ cúi đầu trước Cheon Il Soo mấy lần liên, Cheon Il Soo vừa cười vừa vỗ vỗ vai cậu trai. Han Yoo Mi và Goo Dong Chi nhanh chóng bước xuống sân bóng.

“A, tôi đã nghe nói nhiều về cậu. Nghe nói cậu là thám tử tư.”

Cheon Il Soo chìa tay ra và bắt tay Goo Dong Chi. Goo Dong Chi có thói quen vừa bắt tay người khác vừa tìm hiểu tính cách và khuynh hướng hành động của người đó. Tay đổ mồ hôi nhiều hay ít, thô ráp ra sao, chai sần chỗ nào, lực nắm tay mạnh đến đâu, gã tin rằng dựa vào những điều đó có thể phán đoán sơ phần nào về cuộc đời của một người. Nhưng với Cheon Il Soo thì không như thế. Vừa chơi tennis xong nên tay ông ta ướt đẫm mồ hôi, ông ta bắt tay Goo Dong Chi mạnh như một người sắp sửa gậy chiến khiến gã mãi phòng ngự không kịp suy đoán gì. Goo Dong Chi cũng vận hết sức bóp vào tay Cheon Il Soo.

“Thám tử gì đâu ạ, chỉ là lông bông chỗ nọ chỗ kia và giải quyết mấy việc vặt vãnh không đâu thôi ấy mà.”

“Nghe nói trước kia cậu cũng là vận động viên tennis...”

“Cũng chưa tới mức vận động viên, chỉ đủ để đánh bóng không rúc lưới thôi ạ.”

“Cô Han Yoo Mi có nói cậu là người khiêm tốn thế này đâu nhỉ.”

“Tôi không khiêm tốn đâu ạ. Chỉ là hôm nay tôi không có tâm trạng khoe khoang thôi.”

“Có chuyện gì khiến cậu không vui sao?”

“Có vẻ như sắp có chuyện không hay xảy ra, nên tôi đang cố gắng sống khiêm tốn trước từ ngay hôm nay.”

“Hy vọng cậu tránh được mấy chuyện đó. Hôm nào chúng ta chơi một trận nhé.”

“Vâng, tôi thì thích quá đi chứ. Sẽ không dễ dàng như trận đấu với hai vị ban này đâu ạ. Tôi có thể hứa chắc với Chủ tịch điều đó.”

“Ai da, tôi rất mong chờ đấy.”

“Chưa biết chừng tay chân ngài Chủ tịch sẽ phòng rộp hết lên đấy.”

“Lần sau nhé. Hôm nay tôi có chút việc bận nên xin cáo từ trước.”

“Vâng, vậy hẹn gặp lại ngài.”

Goo Dong Chi chăm chú nhìn Cheon Il Soo từ phía sau. Mồ hôi khiến chiếc áo thun dính chặt vào người ông ta. Nhìn thoáng qua cũng có thể biết ngay đấy là tấm lưng của người chơi thể thao.

“Chủ tịch có vẻ thích anh Dong Chi đấy.”

Han Yoo Mi chọc nhẹ vào sườn Goo Dong Chi và nói.

“Thích tôi mà lại bỏ chạy như vậy à?”

Goo Dong Chi nhún vai trả lời.

“Thích mà. Ngài ấy còn rủ anh chơi tennis còn gì.”

“Ôi chao, đúng là vinh dự tuyệt vời. Hẳn là tôi cũng sẽ phải dâng bóng đến trước mũi Chủ tịch mất thôi.”

“Anh Dong Chi, không phải như vậy mà. Ngài ấy rất bận rộn nên mới thế.”

“Người bận rộn như vậy mà lại ở đây chơi tennis sao?”

“Không có ngày nào ngài ấy bỏ chơi tennis đâu.”

“Mỗi ngày lại có một người đến chơi tennis cùng ngài Chủ tịch rồi bị ngài ta khinh bỉ hả?”

“Anh Dong Chi, đừng nói nữa, hôm nay đi ăn tối với tôi đi. Tôi mới vớ được một khoản tiền lóa mắt đây.”

“Hôm nay tôi bận nên chắc không được đâu.”

“Ngày nào mà anh chả bận. Thế thì bao giờ đây?”

“Để xem nào, khoảng ngày kia chắc là được?”

“Gặp được anh đúng là vất vả quá đi. Anh còn bận hơn cả Chủ tịch nữa.”

“Vì Chủ tịch có cần kiểm mấy khoản tiền lóa mắt như tôi đâu.”

“Hôm nay gặp được Chủ tịch cũng coi như hai người đã quen mặt nhau rồi, sau hãy gặp ngài ấy một lần tử tế nhé.”

“Đương nhiên rồi, phải thế chứ. Khách hàng siêu cao cấp nên tùy tiện sao được.”

“Quen được ông ấy chưa biết chừng sẽ có ngày nhờ cậy được đấy”

“Sống lâu ở đời rồi ai cũng đến lúc nhờ cậy được thôi.”

“Anh Goo Dong Chi đúng là giỏi nói khá thật đấy.”

“Người lúc nãy chơi cạp với ông ấy là thư ký riêng à?”

“Cô Mi Young á? Sao thế? Anh để ý đến cô ấy à?”

“Hình như tôi đã gặp cô ấy ở đâu đó rồi.”

“Đàn ông các anh, để ý đến cô nào cũng nói là hình như đã gặp ở đâu đó rồi.”

Goo Dong Chi phớt lờ lời nói của Han Yoo Mi và leo lên xe điện. Trên đường quay lại khu quản lý, gã nhìn lại sân tennis khi nãy. Trận đấu vừa kết thúc là ngay lập tức có ba nhân viên chạy vào sân phẳng lại mặt sân và vẽ về phía các đường kẻ vạch. Cái kiểu ám ảnh với việc sắp xếp lại mọi thứ cho đúng trật tự của họ đầy vẻ gượng ép. Sự gượng ép ấy lây lan khắp câu lạc bộ Noble như một căn bệnh truyền nhiễm. Cảm giác như nếu tuyết rơi, họ sẽ bắt lấy tất cả các bông tuyết và làm chúng tan chảy, hay nếu trời âm u, họ sẽ lấy quạt khổng lồ mà thổi bay những đám mây đen. Goo Dong Chi ghét cái dáng vẻ ấy, nhưng dù vậy, ở một góc sâu thẳm nào đó trong lòng, gã lại nảy ra suy nghĩ muốn được sống ở đây. Một thế giới mà mọi thứ đều được sắp xếp một cách hoàn hảo và bị khống chế một cách triệt để, một thế giới mà mọi vật đều ở đúng nơi nó phải ở, và chỉ tồn tại những người cần

tồn tại. Goo Dong Chi biết thế giới đó là không tưởng. Ở một thế giới hoàn hảo như thế, gã sẽ chẳng còn việc gì để làm. Những đám mây trên bầu trời xanh ngắt cũng như thể đang chuyển động theo sự điều khiển của câu lạc bộ Noble, lơ lửng trôi trên sân bóng xanh lá.

6

Kim In Cheon nhìn chăm chăm vào lớp da bọc ngoài chiếc ghế xô pha suốt hai mươi phút. Anh ta đang tu luyện kỹ năng hóa thành lớp da nâu của chiếc ghế bằng cách tưởng tượng mình rạch một rãnh nhỏ trên bề mặt da và chui vào trong. Cả sinh mạng lẫn linh hồn đều biến mất, chỉ còn suy nghĩ và lớp da sót lại. Nhập vào làm một với da, anh ta nghĩ về mộng của những người ngồi xuống ghế. Mấy tháng trước, Kim In Cheon đã xem một chương trình về thiền trên ti vi, người ta nói khi bản ngã mất đi thì đau đớn và thống khổ cũng đều tan biến hết, nhưng vấn đề là đến tận bây giờ anh ta vẫn chưa tìm thấy bản ngã của mình. Phải tìm ra bản ngã thì mới xóa bỏ được nó chứ, nhưng nào có thấy nó ở đâu. Suy nghĩ có vẻ cũng không phải là bản ngã. Nhìn thật kỹ một đồ vật nào đó rồi hợp nhất chính bản thân mình với món đồ ấy là phép thiền Kim In Cheon đã học được từ chương trình đó. Anh ta nghĩ phép thiền ấy hợp với nghề cảnh sát, và chưa gì đã bắt đầu thực hành rồi. Suốt hai mươi phút đồng hồ, Kim In Cheon cố gắng hết sức xóa bỏ ranh giới giữa cái ghế xô pha và bản thân mình, nhưng kết quả là đến phút cuối cùng anh ta vẫn không thể gạt bỏ một ý nghĩ duy nhất, đó là không biết cái ghế này bao nhiêu tiền. Trông có vẻ phải hơn mấy triệu won.

“Cái ghế xô pha này giá bao nhiêu vậy?”

Giọng Kim In Cheon không tỏ vẻ gì là thực sự bận tâm, như thể anh ta chỉ vu vơ hỏi để bắt chuyện vậy thôi. Kim In Cheon không cao, khuôn mặt nhỏ, duy chỉ có cái mũi là to, nên từ bé đã thường xuyên bị trêu đùa. Sau khi trở thành cảnh sát, anh ta còn có thêm thói quen khịt mũi. Mỗi khi đặt câu hỏi, anh ta cứ vô thức đẩy môi trên lên khiến lỗ

mũi nở ra thật to, bộ dạng ấy nhiều khi cũng khiến cho người đối diện mất hết nhuệ khí. Kim In Cheon không hề có ý định sửa thói quen đó của mình.

“Dạ?”

Đang ngồi trước màn hình máy tính xử lý tài liệu, Song Mi Young, thư ký riêng của Cheon Il Soo, giật mình hỏi lại.

“Cái xô pha ấy. Loại xô pha này hẳn là đắt lắm phải không?”

“Vâng, hẳn là thế.”

“Có vẻ cô không phải trực tiếp đi mua cái xô pha này nhỉ.”

“Vâng, đương nhiên rồi. Có những người khác phụ trách việc đó mà.”

“Công việc được phân chia tỉ mỉ thật đấy. Máy công ty xịn đều thế cả, nhỉ.”

“Vâng.”

“Cái nghề cảnh sát ấy mà, cứ đái nhất là gì, à xin lỗi, bực mình nhất là gì cô biết không? Là một khi đã phụ trách một vụ thì cô phải nhúng tay vào mọi thứ. Cô phải điều tra tài liệu, phải bắt giữ kẻ tình nghi, mẹ kiếp, phải tô vẽ ra cả cái biên bản báo cáo nữa, à xin lỗi. Cứ thế đấy, mấy câu nói tục dính chặt vào mồm tôi mất rồi, nói chung là việc gì cũng phải làm hết.”

“Vâng, chắc là các anh vất vả lắm.”

“Cô thì làm gì vậy?”

“Sao cơ?”

“Việc cô đảm nhận ấy. Giữa một đống công việc được bằm nhỏ ra như thế thì cô phụ trách cái gì?”

“Anh cứ như đang hỏi cung ấy nhỉ?”

“Đâu có, bệnh nghề nghiệp ấy mà, cứ dính mông nguyên một chỗ là chuyện gì tôi cũng thấy tò mò cả.”

“Tôi là thư ký riêng của ngài Chủ tịch.”

“Thư ký riêng, chà, công việc cũng không khác tôi mấy nhỉ.”

“Dạ?”

“Thì cô phải đảm đương tất cả mọi việc liên quan đến ngài Chủ tịch còn gì. Không phải sao?”

“Vâng, cũng có thể nói là như vậy. Quả là cũng tương tự nhau.”

Cách trả lời cộc lốc của Song Mi Young khiến Kim In Cheon ngừng lời. Thay vì nhìn cái xô pha anh ta chuyển sang quan sát Song Mi Young. Thân hình mảnh khảnh, mặc áo cánh màu xanh lam, quấn một chiếc khăn trắng hai vòng quanh cổ. Tóc cột gọn ra phía sau. Ngón tay thon dài, đôi môi đầy đặn là điểm nhấn đáng chú ý nhất trên khuôn mặt. Khóe miệng hơi nhếch sang một bên, chỉ vì một biến hóa nhỏ về góc độ ấy mà nhìn tổng thể gương mặt cô ta trông có vẻ hơi cáu kỉnh. Khi đối diện với người khác cô ta luôn tươi cười nhưng khi một mình tập trung làm việc, cô ta chẳng để lộ ra chút cảm xúc nào. Hơi quay đầu đi là trông cô ta lại khác. Vâng trán hơi nhô ra tương đối ấn ý với đôi môi dày, khiến nhìn nghiêng cô ta lại trở nên khá dễ thương. Đôi khuyên tai có hình thù hơi đặc biệt.

“Cái cô đang đeo trên tai là cái gì vậy?”

“Khuyên tai chứ gì nữa ạ.”

“Tôi biết là khuyên tai rồi. Nhưng tại trông hơi lạ.”

Song Mi Young đưa tay lên sờ đôi khuyên tai. Cô ta không nhớ sau khi chơi tennis mình đã đeo đôi khuyên nào nữa.

“Là khuyên tai hình quả bóng tennis.”

“À thảo nào... Tôi thấy màu xanh chuối nên đã nghĩ vậy.”

“Không phải là màu vàng sao a?”

“Có thể nói là màu ‘xanh vàng’. Màu vàng kết hợp với màu xanh, nhưng gốc cơ bản là màu xanh nên trông màu xanh nổi hơn. Cô chắc muốn hỏi thế liệu có màu ‘vàng xanh’ không, phải không? Nhưng mà màu đó thì lại được gọi là màu vàng nhạt rồi.”

“Vâng, cũng có thể coi như thế.”

“Cô có vẻ thích tennis nhỉ?”

“Vâng.”

Song Mi Young lại im lặng. Không thể moi thêm lời nào từ miệng cô ta nữa. Kim In Cheon lại đưa mắt nhìn cái xô pha bọc da. Điện thoại của Song Mi Young vang lên tiếng chuông khe khẽ. Sau bốn mươi phút để Kim In Cheon ngồi đợi trong phòng tiếp khách, Cheon Il Soo xuất hiện. Song Mi Young theo Cheon Il Soo vào phòng Chủ tịch, thấp giọng báo cáo ngắn gọn với ông ta một vài việc. Giọng cô ta nhỏ ở mức độ hoàn hảo, đủ để không lọt đến tai Kim In Cheon. Sau khi hai người họ vào phòng Chủ tịch một lúc, Song Mi Young quay lại.

“Ngài Chủ tịch mời anh vào ạ.”

Song Mi Young gật đầu với Kim In Cheon.

“Vô cùng cảm ơn cô.”

Kim In Cheon nhại theo giọng điệu của Song Mi Young giễu cô ta. Phòng Chủ tịch rộng thênh thang và trống trải đến độ bất kỳ vị khách nào bước vào cũng dễ có cảm giác bị áp đảo. Rộng ngang một cái sân tennis. Đồ đạc gồm một cái ti vi to đùng đặt ở bậu cửa sổ, một bộ bàn ghế Cheon Il Soo đang ngồi, và một cái ghế cho khách, tất cả chỉ có vậy. Một bên tường dán ảnh các nghệ sĩ mà công ty Noble Entertainment đang quản lý, ở tường bên kia vẽ một tấm lưới tennis có kích cỡ đúng bằng lưới thật. Người ở trong căn phòng này làm công việc gì, những bức tường và đồ đạc cùng màu sơn có thể trả lời hộ cho câu hỏi đó. Kim In Cheon ngồi xuống chiếc ghế đã đặt sẵn trước bàn.

“Anh là cảnh sát?”

“Tôi tới để hỏi chút việc liên quan đến vụ của anh Bae Dong Hoon. Cảm ơn ngài Chủ tịch đã dành thời gian.”

“Vâng, nhất định là phải hợp tác hết mình rồi. Tôi không có nhiều thời gian nên mong anh hỏi nhanh giúp cho. Anh dùng trà nhé?”

“Thôi ạ. Không có thời gian nên tôi sẽ hỏi nhanh thôi. Chủ tịch và anh Bae Dong Hoon có quan hệ như thế nào?”

“Cũng không gọi là có quan hệ được. Anh ấy chỉ là một trong những doanh nghiệp mà chúng tôi đặt hàng bên ngoài. Tôi có giao anh ấy thực hiện vài cái clip ca nhạc. Nếu anh cần biết nội dung cụ thể thì để tôi hỏi giúp.”

Cheon Il Soo ấn nút điện thoại kết nối với đường dây nội bộ của công ty và yêu cầu mang đến những tài liệu chi tiết liên quan đến việc công tác cùng Bae Dong Hoon. Giọng điệu ông ta lạnh nhạt và súc tích.

“Theo lịch sử cuộc gọi trong điện thoại của anh Bae Dong Hoon, vài tiếng trước khi chết anh, ấy và Chủ tịch có nói chuyện với nhau.”

“Tôi định nhờ anh ấy phụ trách một công việc mới.”

“Ồ, ngài Chủ tịch cũng trực tiếp yêu cầu đối tác như vậy ư?”

“Những việc quan trọng thì như vậy.”

“Đó là việc gì vậy?”

“Nội dung công việc có liên quan đến thông tin cơ mật của công ty, tôi nhất thiết phải nói ư?”

“Nếu đó là chuyện quan trọng tới mức có thể cân luôn cả việc bị tình nghi giết người, thì Chủ tịch không nói cũng được.”

“Anh vừa nói gì?”

“Dạ? Ý tôi là Chủ tịch không nói cũng được.”

“Trước đó cơ. Anh nói tôi đang bị tình nghi giết người sao?”

“Vâng, đúng là như thế.”

“Vậy tức là tôi bị coi là nghi phạm đã giết chết anh Bae Dong Hoon?”

“À, ngài Chủ tịch không cần phản ứng thái quá như vậy đâu. Trên đời này ai cũng đáng nghi hết. Chủ tịch cũng là nghi phạm, cô thư ký riêng của Chủ tịch ở ngoài kia cũng là nghi phạm, cả tôi cũng là nghi phạm. Chỉ khác nhau ở chỗ ai là nghi phạm của vụ án nào mà thôi. Kiểu như, chúng ta mỗi người cầm một cái túi ni lông đen ấy,

không ai biết trong túi của người khác có gì cả. Chúng ta chỉ biết túi của chính mình thôi.”

“Bây giờ anh đang giảng đạo cho tôi đấy à?”

“Ôi không, hoàn toàn không. Loại như tôi thì biết gì mà giảng đạo. Tôi chỉ muốn nói một điều thế này. Nếu Chủ tịch che giấu thứ gì đó, thì thứ đó sẽ chỉ làm giàu thêm cho trí tưởng tượng của những kẻ làm nghề cảnh sát như chúng tôi thôi. Chủ tịch chỉ cần hé cái túi ni lông cho chúng tôi ngó xem bên trong có gì là xong, nhưng nếu ngài không làm vậy thì mấy thằng hay lo nghĩ như chúng tôi sẽ lại tưởng trong đó hẳn có thứ gì kinh khủng khiếp lắm. Là dao à, hay là súng, hoặc cũng có thể là tiền, chúng tôi sẽ cứ tưởng tượng không ngừng như vậy đấy. Cứ thế mãi thì chúng tôi vì quá tò mò mà không dừng được, sẽ chỉ muốn xé toạc cái túi ấy ra luôn.”

“Tôi định nhờ anh ấy thực hiện clip ca nhạc cho một nhóm nhạc nữ mới.”

“Ồ, ra là sắp có một nhóm nữ mới ra mắt. Tên nhóm là gì nhỉ?”

“Vẫn chưa được quyết định. Nhưng cũng đã có vài lựa chọn.”

“Tò mò thật đấy. Chuyện này hẳn là cơ mật của công ty ngài đấy nhỉ?”

“Cảm ơn anh đã hiểu cho.”

“Trong lúc nói chuyện với anh Bae Dong Hoon, Chủ tịch không để ý thấy điểm gì bất thường ư? Anh ấy tỏ ra bi quan quá mức với cuộc sống, hay nói lung tung khác với ngày thường chẳng hạn...”

“Không, giống hệt như lúc bình thường thôi.”

“Bình thường anh Bae Dong Hoon là người như thế nào?”

“Anh ấy bi quan hay lạc quan, tôi không đủ thân thiết tới mức biết được những điều đó, nhưng những lúc làm việc thì anh ấy là kiểu người khá nhạy cảm. Khả năng cảm nhận nhịp điệu để làm clip của anh ấy cực kỳ xuất sắc.”

“Vậy nên Chủ tịch mới hợp tác cùng anh ấy.”

“Hắn là vậy rồi.”

“Vâng, hắn là vậy rồi.”

Kim In Cheon nhìn quanh phòng. Chẳng có gì để quan sát cả. Trong phòng hầu như không có gì thể hiện được tính cách của chủ nhân. Thứ duy nhất gây chú ý là hình vẽ tấm lưới tennis trải dài dọc một bên tường. Kim In Cheon đứng dậy và tiến tới gần tường. Anh ta chạm vào tấm lưới. Nước sơn trên tường có cảm giác sần sần như tranh sơn dầu. Kim In Cheon phát hiện ra một chiếc vợt tennis dựng ở góc.

“Chắc Chủ tịch thường luyện chơi tennis với cái tường này nhỉ?”

Kim In Cheon quay lại hỏi Cheon Il Soo.

“Thì thoảng vận động chút ấy mà.”

Cheon Il Soo trả lời.

“Tôi thử một lần được chú? Hồi xưa tôi cũng có chơi thể thao...”

“Anh cảnh sát từng chơi tennis sao?”

“À không, tôi chơi cầu lông...”

“Anh đánh thử đi.”

Kim In Cheon cầm vợt đứng trước bức tường. Có cảm giác như đang đứng giữa một sân bóng thực thụ. Kim In Cheon đập quả bóng xuống sàn rồi dùng hết sức vung vợt. Một tiếng “bụp” vang lên, cùng lúc quả bóng bay đi. Bóng đập vào bức tường trắng rồi bật trở lại với tốc độ cực nhanh. Kim In Cheon nắm chặt cây vợt và nhìn quả bóng chăm chăm.

7

Trong sổ tay và nhật ký của Bae Dong Hoon không có manh mối nào hé lộ vị trí cái máy tính bảng. Liệu trong nhật ký có câu nào ám chỉ điều gì đặc biệt không, liệu có mấy thứ như ám hiệu bí mật hay phép ẩn dụ gì không, Goo Dong Chi đã vò đầu bứt tai nghĩ nát óc mà vẫn chẳng thu thập được gì. Những ghi chép này quá đơn giản khó có thể ẩn ý về một điều gì đó. Mấy giờ gặp ai, làm việc gì, trong nhật ký chỉ ghi toàn những thứ như vậy. Quyển sổ tay cũng thế, chẳng có gì khác ngoài ghi chú về công việc.

Tất cả những clip được lưu trong USB thì đều là phim khiêu dâm dài khoảng trên dưới mười phút. Có tầm một trăm đoạn phim ngắn như vậy. Có lẽ ông ta thường xem những thứ này tại công ty khi buồn chán, và giấu nó ở một nơi bí mật không ai hay biết. Kể cả sau khi chết rồi, việc ông ta đã xem những đoạn phim đó mà bị phát hiện cũng có thể gây ra kha khá rắc rối. Goo Dong Chi rất hiểu tâm tư đó. Chính bởi những lý do như vậy nên người ta mới cần đến *deleting*. Cái thứ gọi là thanh danh, con người ai cũng đều coi trọng nó.

Người khiến Goo Dong Chi bắt đầu công việc *deleting* là một nhà văn. Khoảng hai năm trước, một ngày nọ, có người đàn ông tầm sáu mươi tuổi tìm đến văn phòng gã. Người đàn ông giao cho gã một nhiệm vụ khó khăn, đó là nhờ gã tìm những bức thư ông đã gửi cho hai người nọ và hủy bỏ chúng. Việc này cần đột nhập gia cư và trộm cắp nên ban đầu Goo Dong Chi đã từ chối, nhưng quả thực hoàn cảnh của gã khi ấy không cho phép gã từ chối bất cứ việc gì dù khó khăn đến mấy. Hồi ấy gã đã bỏ nghề cảnh sát và chuyển sang làm thám tử tư, nhưng chẳng có mấy việc để làm. Chỉ toàn những việc chán ngắt

như tìm người mất tích, đòi tiền bị quyt, hay bí mật điều tra ai đó. Mà kể cả những việc như vậy cũng chẳng nhiều. Thế nên công việc đầu tay của gã là giúp người ta xóa dấu vết hoạt động và thông tin cá nhân trên mạng Internet. Đây là công việc nằm ở ranh giới mơ hồ giữa hợp pháp và bất hợp pháp, nhưng tình thế khi ấy buộc gã phải làm bất cứ việc gì, chỉ cần không phải là giết người. Goo Dong Chi không thể quên được ánh mắt của ông nhà văn ấy. Và cả những lời ông ấy nói, gã vẫn còn nhớ y nguyên.

“Những bức thư đó mà lộ ra thì không khác gì tôi bị chết hai lần.”

“Thư có nội dung gì vậy?”

“Trong thư tôi gửi cho một người có các tiểu luận và truyện ngắn tôi đã viết thời còn trẻ, còn thư gửi người còn lại thì rất những lời yêu đương ấu trĩ.”

“Chú muốn tôi hủy hết những thứ đó sao?”

“Phải, nếu cậu có thể tìm ra và hủy tất cả những thứ đó, tôi sẽ cảm tạ cậu xứng đáng.”

“Nhưng tại sao chú lại muốn hủy chúng đi?”

“Vì tôi thấy xấu hổ và nhục nhã.”

“Những thư từ ấy nhục nhã tới mức đáng để tôi liều mạng đột nhập vào nhà người khác ư?”

“Nếu cậu không muốn liều mạng thì tôi đành đi hỏi người khác vậy.”

“Không phải, không phải tôi không muốn làm mà là tôi cần biết việc đó nghiêm trọng tới mức độ nào. Chú đã thử nói chuyện với những người đó rồi chứ? ‘Vì nhiều lý do nên tôi mong được nhận lại những bức thư đó.’ Chú nói thế biết đâu họ lại trả chú luôn.”

“Không, sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Chú nói là không thể, hay họ nói với chú là không thể?”

“Cả hai. Một trong hai người đó lúc nào cũng chỉ đợi đến ngày tôi chết. Chỉ cần tôi chết đi, hẳn sẽ lập tức công khai những bức thư

đó. Hẳn sẽ chứng ra bộ mặt đau buồn, như thế hẳn làm thế là vì những học giả muốn nghiên cứu tác phẩm của tôi, vì lớp đàn em đi sau. Tất cả những thứ ấy đều là rác rưởi. Cả tôi và hẳn đều biết những thứ ấy là rác rưởi. Chính vì vậy hẳn sẽ công khai chúng.”

“Còn người kia thì sao?”

“Người kia có lẽ không có ý định công khai những bức thư đó đâu. Thế nhưng đám linh cẩu kia sẽ nhằng nhằng bám theo cô ấy, và đến một ngày nào đó chúng cũng sẽ tìm ra thôi. Tất cả mọi người đều biết hai chúng tôi đã từng yêu nhau.”

“Có vẻ là một việc rất phức tạp và gian nan đây.”

“Khó lắm sao?”

“Không, không phải là khó. Tìm kiếm những món đồ như thế vốn là nghề của tôi mà...”

“Thế thì có vấn đề gì?”

“Vấn đề là theo tôi, thư từ ấy mà, quyền sở hữu chúng không được rõ ràng cho lắm. Từ giây phút chú gửi thư cho người khác, thì bức thư đó đã trở thành vật sở hữu chung của cả hai người rồi, tôi nghĩ như vậy đấy. Chú muốn hủy những bức thư đó đi nhưng có thể người nhận lại muốn giữ gìn chúng cẩn thận thì sao.”

“Người viết ra những câu chữ ấy chính là tôi.”

“Vâng, phải rồi. Đương nhiên là như thế. Nhưng chú đã gửi chúng đi rồi. Không phải chính chú đã trực tiếp dán tem lên phong bì rồi thả vào thùng thư sao. Không phải do bị ai ép buộc, mà là chú tự nguyện.”

“Cậu suy nghĩ phức tạp quá rồi.”

“Tôi luôn cẩn thận với tất cả những việc mình làm.”

“Vậy thì cậu định thế nào. Cậu sẽ làm chứ?”

“Chú hãy cho tôi chút thời gian suy nghĩ.”

“Tôi chỉ muốn nói thêm với cậu một điều. Hủy bỏ một thứ gì đó, thực ra không phải việc gì ghê gớm như ta tưởng tượng đâu. Mỗi

ngày, tôi đều hủy đi hàng chục, hàng trăm câu văn. Viết rồi lại xóa, viết rồi lại xóa. Phải xóa đi thì mới có thể viết ra những thứ mới. Để viết được những thứ mới thì phải tiếp tục xóa. Cứ xóa rồi lại xóa như vậy, còn sót lại đến cuối cùng mới là những thứ có giá trị tồn tại. Có người nói đừng xóa đi, hãy giữ lại cho hậu bối và các thế hệ học trò sau học hỏi. Nhưng suy nghĩ của tôi thì khác. Thứ gọi là văn chương, vốn không có con đường nào cả. Mọi con đường đều khác nhau. Những câu chữ tôi xóa, thực ra chỉ là những cành lá tôi cắt tỉa trên con đường của chính tôi mà thôi. Nhìn vào những thứ đó thì học được cái gì cơ chứ. Chúng chỉ giúp tạo ra những con đường vụng về, không hơn. Ngày nào tôi cũng viết nhật ký. Từ ngày bắt đầu làm nhà văn tới giờ, tôi chưa từng bỏ sót một ngày nào cả. Những người gần gũi với tôi khuyên tôi lấy nội dung những quyển nhật ký ấy để ra sách, nhưng tôi thấy đó thật là một suy nghĩ ngu xuẩn. Muốn mở đường xuyên qua bụi cây thì phải chặt bớt đám cành lá đâm ngang chứ. Cứ lấy dao mà chặt. Nhật ký chính là thứ như thế. Là hàng đống cành cây bị chặt chất chồng lên nhau. Chúng phải được gom về một chỗ và thiêu hủy. Mỗi năm tôi đều đốt nhật ký một lần. Nếu không làm vậy, tôi không thể tiến về phía trước. Cậu thám tử có lẽ sẽ nghĩ tôi lo lắng cho danh tiếng của mình nên mới muốn hủy những bức thư đó. Đương nhiên đó cũng là một lý do. Tôi không dám nói là tôi hoàn toàn không nghĩ thế. Nhưng lý do lớn nhất vẫn là tôi muốn các tác phẩm mình đã cho ra đời được tôn lên hơn nữa. Nhiều cành cây đâm ngang dọc sẽ che khuất tầm nhìn. Chỉ cần nhìn vào thành quả và thưởng thức thôi là được rồi, tại sao còn phải lặn mò từng dấu chân nữa làm gì? Không phải vậy sao, cậu thám tử?”

“Tôi đã hiểu ý chú rồi.”

“Vậy cậu sẽ làm chứ?”

“Vâng, hẳn rồi. Tôi sẽ nhận vụ này.”

Goo Dong Chi không hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của ông nhà văn. Nhưng thực sự gã có chút cảm động vì những suy nghĩ ấy. Cái gì

đáng bị xóa bỏ thì nên xóa bỏ, không có lý do gì để khẳng khẳng giữ lại những thứ chần ngang tầm nhìn cả, gã nghĩ.

Goo Dong Chi đã hoàn thành công việc ấy trong vòng hai tháng. Lấy trộm thư từ chỗ người phụ nữ là việc khá đơn giản. Chẳng ai ngày ngày đều lôi thư tình thuở thanh xuân ra đọc cả, cũng không nhiều người cảm thấy bất ngờ nếu chúng tự dưng biến mất. Bởi ai cũng nghĩ rằng những bức thư dù được giữ gìn cẩn thận, đến một ngày, hiển nhiên cũng sẽ không còn nữa. Giống như da dẻ con người mỗi ngày lại nứt nẻ thêm một chút, ký ức sẽ dần vỡ vụn, càng nhiều tuổi con người ta càng dễ dàng chấp nhận chuyện ấy. Người ta sẽ không còn mãi thu lượm những mảnh vụn vỡ và gắng sức phục hồi nguyên dạng ký ức nữa.

Lấy trộm những bức thư của người đàn ông tốn thời gian hơn một chút. Gã đã lên vào phòng làm việc của ông ta, tìm nơi cất giữ thư và làm thư giả. Người đàn ông đã rút tất cả thư ra khỏi phong bì và xếp vào tệp tài liệu theo thứ tự thời gian một cách tỉ mỉ nên gã nghĩ có lẽ tốt nhất là tráo đổi toàn bộ tệp tài liệu này. Gã lấy trộm một trang thư, rồi dùng kỹ thuật đồ họa làm giả thêm nhiều trang nữa. Sau khi xáo trộn chữ và sắp xếp lại vị trí câu, nhìn lướt qua có thể tưởng đấy là một bức thư dài nhiều trang, nhưng nhìn kỹ mới nhận ra tất cả đều chỉ cùng một câu. Gã in ra mấy chục trang thư như vậy rồi xếp kín vào tệp tài liệu.

Goo Dong Chi lừa người đàn ông, nhưng thực ra gã cũng lừa cả ông nhà văn. Hôm gã mang những bức thư lấy trộm về, ông nhà văn đã ngay lập tức đốt trụi toàn bộ. Ông ấy hoàn toàn không có ý muốn đọc lại xem mình đã sáng tác nên những truyện gì hay đã viết ra những câu như thế nào. Goo Dong Chi đã tráo đổi tệp tài liệu vào phút cuối cùng. Chỉ có ba trang trên cùng là thư gốc, phần còn lại đều là bản sao. Đến tận bây giờ gã cũng không hiểu vì sao mình lại làm thế, nhưng lúc đó gã có linh cảm mình nhất định phải trì hoãn việc hủy những bức thư. Không biết liệu có phải bởi cảm giác chân thực trong

nét mực được trực tiếp viết ra từ cây bút máy của ông nhà văn ấy hay không. Goo Dong Chi cảm nhận được sự cao quý của tập văn bản gốc mà bản sao chép không thể sánh bằng. Câu chữ đang cất lên tiếng nói như sinh mệnh. Nhận được tệp tài liệu từ tay Goo Dong Chi, ông nhà văn lập tức đốt sạch. Còn gã, gã nhận ra vận mệnh của mình đã được quyết định ngay trong khoảnh khắc ngăn ngui đó. Nếu giả như vào giây phút cuối cùng, ông nhà văn xem lại kỹ càng những bức thư trong tệp tài liệu và nhận ra đó chỉ là bản sao chép thì có lẽ Goo Dong Chi đã không bắt đầu công việc *deleting*. Hễ nghĩ lại giây phút đó, Goo Dong Chi lại thấy sờn gai ốc khắp người. Gã không nhớ nổi mình đã nghĩ gì mà lao đầu vào canh bạc ấy nữa.

Ông nhà văn chết vì ung thư dạ dày một năm sau đó. Goo Dong Chi đọc được tin về cái chết của ông trên báo. Có lẽ sau khi ông nhà văn qua đời, người đàn ông kia cũng mới nhận ra việc mình bị mất trộm. Chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt ông ta khi mở tệp tài liệu với ý định công khai những bức thư kia, Goo Dong Chi đã thấy tê cứng cả đầu ngón tay.

Kể từ đó Goo Dong Chi chính thức bắt đầu công việc *deleting*. Gã tìm và hủy điện thoại di động của người chết, gã làm hỏng máy tính cá nhân của người chết, gã tìm quyển nhật ký của người chết và xé thành từng mảnh rồi đốt sạch. Từ sau khi biết được sự thật rằng trên đời có những người khác dù rất ít nhưng vẫn có làm công việc *deleting* giống mình, gã cũng cảm thấy bớt tội lỗi phần nào khi phải xóa bỏ một thứ gì đó khỏi thế gian. Con người muốn xóa bỏ rất nhiều thứ. Vì danh tiếng của bản thân, vì nỗi sợ hãi bị lộ ra bí mật, để bảo vệ một ai đó, có vô vàn lý do khiến người ta nảy sinh mong muốn xóa bỏ vô vàn thứ như vậy.

“Thứ gì có thể cứu sống thì hãy để cho nó sống”, đó là suy nghĩ của Goo Dong Chi.

Những thứ không cần thực hiện *deleting* tuyệt đối, gã quyết tâm sẽ tự mình bảo quản chúng. Thư từ của ông nhà văn nằm trong hộp

bảo vệ số 1 của Goo Dong Chi. Từ sau đó, gã đã giả vờ *deleting* và giữ lại rất nhiều nhật ký, tài liệu và đồ đạc. Ở thế giới quanh các khách hàng của Goo Dong Chi những vật này đã biến mất vĩnh viễn nên không thể nói là gã không thực hiện *deleting*, nhưng như vậy cũng không có nghĩa chúng đã biến mất trong thế giới của gã. Thế giới mà chúng ta đang sống không chỉ có một, mà có hai. Đó là thế giới xung quanh chúng ta, và thế giới mà chúng ta không biết đến. Chúng ta càng mở rộng thế giới quanh mình thì thế giới mà chúng ta không biết sẽ càng thu hẹp lại. Vậy nhưng, dù có cố gắng cỡ nào cái thế giới mà chúng ta không hay biết, bằng cách nào đó, vẫn luôn tồn tại. Goo Dong Chi nghĩ, thay vì xóa bỏ món đồ nào đó một cách tuyệt đối, đổi vị trí của nó có lẽ sẽ tốt hơn cả. Việc xóa bỏ một món đồ nào đó ở cả hai thế giới, gã gọi là *full deleting*, còn việc chuyển một món đồ từ thế giới của khách hàng sang một thế giới mà họ không bao giờ biết tới, gã gọi là *half deleting*. Chỉ riêng việc di chuyển đồ vật như vậy cũng có thể coi là *deleting* rồi. Đứng trên lập trường của khách hàng, *full deleting* hay *half deleting* cũng không thành vấn đề.

Ông nhà văn chuyển vào tài khoản của Goo Dong Chi một số tiền lớn. Goo Dong Chi nhìn những con số trong tài khoản của mình một lúc lâu. Một khoản tiền khó lòng tin nổi. Bằng số tiền ông nhà văn gửi, Goo Dong Chi đã có được văn phòng hiện tại, và làm một tủ tài liệu đồ sộ che kín cả một bên tường. Chiếc tủ tài liệu ấy, đối với Goo Dong Chi, là một đồ vật có tính biểu tượng. Nó là thứ được trộm về từ một thế giới khác và là thứ tuyệt đối không thể công khai. Nói cách khác, nó cũng như chiếc hộp Pandora có thể mang đến tai ương cho những thế giới khác. Nghe thật trớ trêu nhưng chính Goo Dong Chi cũng đã ủy thác cho một thám tử khác làm việc *deleting* tủ tài liệu này của gã. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với Goo Dong Chi, ngay tức khắc, thám tử kia sẽ hủy tủ đựng tài liệu ở văn phòng gã không để lại bất cứ dấu vết gì.

Chẳng có thám tử nào lại đi giữ gìn những món đồ đã thực hiện *deleting* cả. Giữ lại chúng nào có lợi ích gì. Trong trường hợp sự thật này bị lộ ra gã sẽ chỉ còn cách bỏ nghề thám tử, tức không có lý do gì khiến Goo Dong Chi liều lĩnh bất chấp tất cả để đọc trộm nhật ký của người khác. Việc gã giữ lại đồ đạc chịu ảnh hưởng lớn từ ông nhà văn kia. Những bức thư được giữ lại từ hồi ấy, đến tận bây giờ thi thoảng gã vẫn đem ra đọc. Goo Dong Chi không hiểu biết nhiều về văn chương, nhưng theo gã, tất cả câu từ trong những bức thư ấy đều vô cùng tuyệt vời.

Gã không hiểu nổi vì sao ông nhà văn lại muốn hủy chúng đến thế. Những món đồ mà người khác muốn xóa bỏ chưa biết chừng cũng chẳng phải thứ đáng bị xóa bỏ, Goo Dong Chi thường nghĩ vậy.

Goo Dong Chi cất USB của Bae Dong Hoon vào tủ tài liệu, rồi chăm chú đọc cuốn nhật ký. Hai ngày trước khi chết, ông ta có tới hai nơi. Một phòng thu âm có tên ANE, và một cửa hàng tên V2U nằm trong tòa nhà Wide Vision, nơi tập trung một loạt những cửa hàng chuyên thiết bị điện tử nghe nhìn ở khu Yongsan. Gã quyết định sẽ bắt đầu từ đó.

8

Nơi có mùi đặc biệt nhất ở tòa nhà Cá Sấu là nhà hàng Mùi hương Sicilia dưới tầng hầm. Mùi ẩm thấp của tầng hầm và mùi của đủ các loại thức ăn quyện với mùi đặc trưng của tòa nhà tạo nên một thứ mùi mà dù đứng ở đâu cũng không thể ngửi nổi. Park Chan Il thường khoác lác đó là “mùi hương Sicilia”, “mùi của nước Ý”, nhưng chẳng ai tin. Suốt ba mươi phút sau khi mở cửa hàng, Park Chan Il thường phải dùng tất cả các loại thảo mộc và chất khử mùi để thanh lọc không khí. Nếu không để ý cứ mặc kệ nó thì không biết cái mùi còn kinh khủng đến mức nào.

Mùi hương Sicilia là nhà hàng do một mình Park Chan Il quản lý. Cả nhà hàng chỉ có bốn bàn ăn, nên cũng không cần thuê thêm người làm. Anh ta tự chuẩn bị tất cả các loại nguyên liệu, nấu nướng và mang đồ ra phục vụ khách, nhưng cũng chẳng lấy gì làm bận rộn lắm. Mỗi tháng cứ chăm chỉ nấu nướng thì cũng đủ để đóng thuế cửa hàng, trả tiền thuê căn hộ đơn và trang trải tiền sinh hoạt phí. Park Chan Il hài lòng với cuộc sống hiện tại. Tuy cũng có lúc thấy ở một mình thật cô đơn và nảy ra suy nghĩ muốn sống cùng người khác, nhưng rốt cuộc anh ta vẫn không muốn từ bỏ tự do.

Park Chan Il có yêu đơn phương một người. Đó là có trợ lý biên kịch phim truyền hình sống trên tầng bốn của tòa nhà Cá Sấu, tên Oh Yoon Jeong. Park Chan Il đã phải lòng Oh Yoon Jeong ngay ngày đầu cô chuyển tới đây. Hôm đó anh ta cứ lảng vảng mãi ở tầng một dõi theo bóng dáng Oh Yoon Jeong tất bật chuyển nhà, rồi còn bê hộ cô vài thùng đồ đạc. Thỉnh thoảng Oh Yoon Jeong có xuống Mùi hương Sicilia dùng bữa, mỗi lần như thế Park Chan Il lại phạm sai sót rất

nhiều. Làm vỡ bát, nêm đường thay vì muối, luống cuống cầm dao cắt nhầm vào móng tay. Không muốn để lộ ra tình cảm của mình với Oh Yoon Jeong, Park Chan Il thường cố tình hành động rất thô lỗ, và luôn nhấn mạnh rằng đồ ăn của mình rất “cứng”. Oh Yoon Jeong thì không nghĩ nhiều về Park Chan Il cho lắm.

Lúc Lee Bin Il xuống Mùi hương Sicilia để ăn tối, Park Chan Il đang ngồi ở bàn ăn số 1, vừa đọc báo vừa hút thuốc lá. Đã 5 giờ chiều, chuẩn bị tới giờ làm ăn rồi.

“Anh giai, không cho em ăn à?”

Lee Bin Il ngồi xuống đối diện Park Chan Il.

“Tự lấy mà ăn, chẳng ranh.”

Park Chan Il dụi tắt điếu thuốc.

“Hôm qua anh vừa bảo sẽ cho em thưởng thức đồ ăn hoàn hảo hơn cả thực phẩm hoàn hảo cơ mà.”

“Anh mà điêu đấy, nhóc ạ.”

“Người gì mà không đáng tin chút nào vậy.”

“Bảo đến là đến thật đấy à? Hôm nay rảnh thế?”

“Bận lắm, bận tối mắt tối mũi lên được, nhưng vì muốn ăn thực phẩm hoàn hảo của anh nên em mới đến đây.”

“Xem nó xạo kìa, chủ máy thì bận quái gì.”

“Dạo này em nhiều việc lắm. Thật đấy.”

“Làm giúp cho thám tử Goo đó hả?”

“Vâng, cũng chẳng được mấy đồng mà việc thì lắm. Xóa bỏ hết tất cả thông tin về một người cơ mà...”

“Thám tử Goo chia cho chủ máy bao nhiêu phần trăm?”

“50-50 ạ.”

“Chú máy cũng ăn dày gớm nhỉ.”

“Hầu hết việc đều là em làm, nhưng em cũng không có gì bất mãn cả. Với em thì như vừa làm vừa chơi ấy mà.”

“Đương nhiên còn gì dễ mà bất mãn nữa. Được chia tặn một nửa cơ mà.”

“Anh giai, anh tưởng tìm tất cả thông tin với cả nội dung một người nào đấy đăng lên mạng Internet rồi xóa hết là đơn giản lắm hả?”

“Thì có gì là khó. Cứ xóa hết sạch là được mà.”

“Ôi thật là, cái anh giai này, anh sống cũng dễ dàng quá đi.”

“Chú mày đang dạy đời anh đấy hả?”

“Đừng mắng em nữa, cho em ăn đi.”

“Ăn gì? Ăn chửi nhé? Khè khè.”

Park Chan Il đứng dậy và đi vào bếp. Tiếng loảng xoảng vang lên khắp nhà hàng vắng vẻ. Lee Bin Il rất thích tiếng bát đĩa xoong nồi va đập vào nhau. Vừa inh tai lại vừa nghe như tiếng thứ gì đó đã được chuẩn bị xong xuôi, cậu ta rất thích. Nhà hàng vắng càng làm tiếng loảng xoảng vang vọng hơn. Lee Bin Il thích xuống Mùi hương Sicilia để nghe những tiếng động này còn hơn cả để ăn uống. Đó là những âm thanh cậu ta đã không được nghe suốt quãng thời gian trưởng thành, đó là những âm thanh cậu ta chưa từng được nghe từ người mẹ của mình.

“Anh giai, anh từng đến Sicilia bao giờ chưa?”

Lee Bin Il vừa lật giở tờ báo vừa lớn tiếng hỏi.

“Gì cơ?”

Park Chan Il từ trong bếp hét vọng ra.

“Em hỏi anh đến Sicilia bao giờ chưa?”

Lee Bin Il hỏi to hơn nữa.

“Nhìn anh mày có vẻ đến rồi chắc.”

Park Chan Il đáp trả bằng giọng còn to hơn.

“Chưa đến bao giờ mà sao lại đặt tên nhà hàng thế này?”

“Vì nghe chất chứ sao nữa, ranh con ạ.”

Park Chan Il vừa dứt lời, như được báo hiệu cánh cửa nhà hàng liền mở ra. Oh Yoon Jeong mở hé hé cửa, ngáp ngừng.

“Ô, chị ạ”

“Bin Il đấy à. Nhà hàng mở cửa chưa thế?”

“Rồi ạ. Chị chờ chút nhé.”

Lee Bin Il đi vào bếp và lập tức trở ra cùng Park Chan Il. Khuôn mặt Park Chan Il đã trở nên cứng đờ. Anh ta xoa xoa đôi tay ướt vào hông, khó khăn cất lời.

“Cô Yoon Jeong đến đây ạ?”

“Cả ngày nay tôi chưa ăn nổi bữa nào. Bây giờ chắc chưa có mì Ý đâu nhỉ? Tôi đến sớm quá phải không? Tôi phải ăn nhanh rồi còn đi làm nữa.”

“Thằng ranh Bin Il này đòi ăn nên tôi đang nấu nướng rồi đây, cô Yoon Jeong ăn cùng nhé.”

“Thôi ạ, tôi sẽ gửi tiền mà.”

“A, cô định biến tôi thành kẻ keo kiệt đấy à. Xong ngay đây. Thả thêm chút mì vào nước sôi nữa thôi là xong. Đặc trưng các món của tôi là gì cơ chứ. Chính là đơn giản và ‘cứng’. Cô chờ một chút nhé.”

Park Chan Il đang chạy vào nhà bếp thì bị vấp suýt ngã sấp mặt, phải vất vả lắm mới lấy lại được thăng bằng. Tiếng loảng xoảng trong bếp vang còn to hơn trước.

Oh Yoon Jeong ngồi xuống chỗ Park Chan Il vừa ngồi khi này. Oh Yoon Jeong có khuôn mặt tròn, đôi mắt hơi lồi ra ngoài, vì khuôn mặt này mà thỉnh thoảng cô lại bị người khác hiểu nhầm hỏi là có phải mặt bị sưng không. Vậy nhưng cũng nhờ khuôn mặt tròn trịa phúng phính này mà trông cô trẻ hơn tuổi rất nhiều. Cô chỉ kém Park Chan Il hai tuổi thôi mà trông hai người như cách nhau tới mười tuổi.

“Chị, dạo này chị đang làm phim gì thế?”

“Ừm, phim sáng Chủ nhật ấy.”

“Phim nói về cái gì thế ạ?”

“Thì lại mấy cái chuyện đấy thôi, yêu đương này nọ.”

“Hay không ạ?”

“Biên kịch chính là một con mụ cực gớm, nên chắc tỷ lệ người xem cũng tốt thôi.”

“Biên kịch mà cứ gớm thì sẽ nhiều người xem ạ?”

“Ở cái giới này là vậy mà. Mấy kẻ điên khùng thì thường lại làm được việc. Mà này, cậu biết cái anh ở tầng bốn chứ?”

“Anh Dong Chi ấy ạ? Biết chứ. Em làm việc cùng anh ấy mà.”

“Thế hả? Cậu làm việc cùng anh ta á?”

“Anh giai ấy vốn xuất thân là cảnh sát, nhưng nghỉ việc rồi, giờ làm thám tử. Cơ mà cũng chẳng có mấy việc nên thực ra anh ấy còn bận làm những việc linh tinh khác hơn cả việc thám tử...”

“Thám tử á? Ôi trời, ông anh đấy làm thám tử á?”

“Thám tử tư được chính phủ cấp phép thì phải? Đại loại thế ạ.”

“Oa, ngẫu thật đấy.”

“Nhưng sao chị lại hỏi ạ?”

“Thì anh ấy ở ngay đối diện nhà chị mà hầu như chẳng thấy bóng dáng bao giờ... Nếu là thám tử thì cũng dễ hiểu thôi, nhỉ? Không dấu vết cũng không tăm hơi gì, kiểu đầy bí ẩn ấy...”

“Nghe chị tả có vẻ giống mấy ông thám tử nước ngoài hay giải quyết mấy vụ án thật là hoành tráng, nhưng anh ấy thì không thế đâu. Anh ấy chỉ là kiểu đứng sau làm giúp mấy việc cảnh sát không giải quyết được thôi.”

“Thế cũng ngẫu rồi. Thám tử cơ mà.”

“Ấy dà, cứ thế này khéo chị lại viết kịch bản có ông thám tử làm nhân vật chính mất thôi.”

“Có gì mà không viết được.”

“Viết thế thì ai thèm xem. Phải viết chuyện yêu đương chứ.”

“Xì, phải yêu thì mới viết được chuyện yêu đương chứ.”

“Chị thấy anh Chan Il thế nào?”

“Ai cơ?” Thay vì đáp lời, Lee Bin Il chỉ tay về phía nhà bếp.

Tới lúc đó Oh Yoon Jeong mới gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Bình thường à?”

Lee Bin Il hỏi nhỏ.

“Hử? Chị không biết nữa.”

“Anh ấy đàn ông mà cũng tốt tính đấy chứ?”

“Ừm, có vẻ anh ấy là người tốt.”

“Là người rất được luôn ấy, chị chưa biết đó thôi.”

Oh Yoon Jeong không nói được thêm lời nào và chỉ cười, trong lúc ấy Park Chan Il đã từ trong bếp đi ra mang theo hai cái đĩa. Cả hai đĩa đều đựng mì Ý, nhưng một đĩa đầy ụ, còn một đĩa chỉ có vừa đủ mì. Park Chan Il đặt cái đĩa đầy xuống trước mặt Oh Yoon Jeong.

“Anh, thế này là thế nào. Sao em được ít thế này?”

“Ít đâu mà ít, chẳng ranh này. Là phần của cô Yoon Jeong nhiều thôi.”

“Ôi, tôi không ăn nhiều đến thế này đâu ạ.”

“Cô ăn đi ạ. Đây là bữa đầu tiên trong ngày của cô mà. Tôi đặc biệt làm cho cô nhiều gấp đôi để cô ăn no mà làm việc đấy. Cô mau ăn đi.”

“Anh giai, anh chỉ cho thanh niên trẻ tráng nhai sắt nhai thép có ngần này thôi à, anh quá đáng lắm rồi đấy, thật tình.”

“Thế thì đi kiếm sắt thép mà nhai, cái chẳng này.”

“Bin Il à, để chị cho cậu một ít. Của chị nhiều quá.”

“Tuyệt đối không được. Cô mau ăn đi. Tôi sẽ canh chừng đấy nhé.”

Park Chan Il ngồi xuống bên cạnh khiến Oh Yoon Jeong khó lòng mà cầm đĩa lên. Phô mai Parmesan rắc trên món mì Ý sốt kem đang từ từ chảy.

“Anh giai, đến phát ghen mất thôi. Đầu bếp ngồi ngay cạnh thì ăn thế quái nào được.”

“A, thế à. Cô Yoon Jeong, có phải thế không?”

“Dạ? À vâng, cũng hơi hơi ạ. Nhưng mà món mì này trông ngon quá.”

“Cô ăn nhiều vào nhé, nếu muốn thêm thì cứ gọi tôi lúc nào cũng được. Có thể xin thêm mà.”

“Vâng, tôi sẽ ăn thật nhiều ạ. Tôi cũng đói lắm rồi.”

“Này Bin Il, anh ra hàng rau một tí, chú mày trông nhà hàng giúp anh nhé.”

“Em trông nhà hàng thế nào được?”

“Nếu có khách đến thì bảo 6 giờ mới mở cửa. Nếu người ta có hỏi hai người là ai mà lại ngồi đây ăn thì cứ trả lời là người làm việc ở đây.”

“Không ai hỏi thế đâu.”

“Nhờ có người hỏi thì sao, cái thằng này. Nhưng mà nếu hai người làm việc ở đây thật thì tốt nhỉ. Bin Il làm quản lý, cô Yoon Jeong làm phụ bếp.”

“Ấy, chị ấy phải ở ngoài tiếp khách còn em chui vào bếp chứ. Anh, đừng lo cho chị em em nữa, mau mà đi ra hàng rau đi.”

Park Chan Il bĩu môi bước ra ngoài. Anh ta quay lưng đi rồi hai người họ mới cảm đĩa cuộn mì lên. Hơi nóng ẩn giữa các sợi mì bay ra tứ phía. Mùi bột mì thơm ngậy lan khắp nhà hàng. Park Chan Il không nhìn nhưng cũng có thể cảm nhận được mùi của bột mì và hơi nóng giữa các sợi mì.

Park Chan Il đi lên tầng một thò cổ vào cửa hàng vật liệu sắt thép Baek Ki. Không khí nồng mùi sắt trong cửa hàng bị nén lại cực kỳ đậm đặc. Lúc nào ở đây cũng có cảm giác bí bách hơn những chỗ khác.

“Chú ơi, chú có nhà không?”

Phải tới khi Park Chan Il gọi, từ bên trong của hàng mới loáng thoáng nghe có tiếng người. Vừa mở cửa căn phòng bên trong, Baek Ki Hyun vừa nhìn ra ngoài.

“Ồ, đầu bếp Park.”

“Chú đang ngủ ạ?”

“À không, hôm qua uống mấy chén nên cả ngày nay cứ thấy người nặng trĩch ấy mà.”

“Đúng thế chú nhỉ? Cháu cũng bỏ bê hết việc buôn bán buổi trưa hôm nay đấy chú ạ.”

“Có việc gì à?”

“Bồn rửa bát bốc mùi kinh quá nên cháu định thay cái lưới giữ rác ấy mà. Chú có không ạ?”

“À, có chứ. Cậu chờ tí.”

Baek Ki Hyun mở hãn cửa ra, xới tung một đồng túi khổng lồ, rồi đi về phía cái kệ chất chật ních đủ các thứ đồ đạc. Nhìn ông ta hệt nhà thám hiểm đang mở lối băng qua cánh rừng sắt thép. Chối nhựa, đèn huỳnh quang gói trong giấy, ổ khóa, chìa khóa, ống nhựa, búa đinh, tua vít, đinh vít, bu lông, vòi nước, xốp cách nhiệt, giẻ rách, giẻ lau, ống dẫn, kim, lưới liềm, kẹp, tất cả đều được bới tung lên. Không một chút chần chừ, ông ta lôi cái lưới giữ rác ra từ giữa đồng đồ vật ấy.

“Cái này phải không?”

“Vâng, đúng rồi. Làm thế nào mà chú tìm một phát được luôn thế? Giỏi thật đấy.”

“Giỏi gì, người làm ăn buôn bán ai chẳng thế. Đầu bếp Park, cậu cũng biết rõ trong tủ lạnh của mình những rau củ gì để ở đâu mà, đúng không? Không biết thì hỏng bét.”

“Biết thì biết nhưng cái tủ lạnh nó bé mà chú.”

“Chỗ này cũng bé ấy mà. Ngăn này để rau, ngăn kia để thịt, cứ sắp xếp rõ ràng kiểu như thế thì tìm đồ gì chẳng được.”

“Vâng, sư phụ! Đệ tử hiểu rồi ạ.”

“Đồ điên, sư phụ cái gì chứ... Mà nói chung là đầu bếp Park cũng thông minh đấy. Chú cái thằng võ sư Cha thì chẳng hiểu cái gì cả đâu. Chúng ta đều là người buôn bán với nhau nên dễ thông những chuyện

này, chứ thẳng Cha đó cứ tự xưng võ sĩ này nọ rồi ngày nào cũng nói nhăng nói cuội, tôi đến phát điên lên mất. Con người ta tự cổ chí kim đều phải xử lý mấy món đồ thực tế thì mới được cơ. Cậu hiểu chứ?”

“Võ sư Cha cũng có điểm khó chịu thật.”

“Ngay hôm qua chẳng hạn, uống rượu mà nó cứ làm nhảm mãi. Hết chuyện dạy dỗ đám trẻ của nó lại đến chuyện giáo dục lễ nghĩa, rồi gì mà phải đưa võ thuật vào chương trình giảng dạy trong trường học, nói thế mà nghe được à.”

“Được cái anh ấy cũng là người nhất quán đấy chứ.”

“Ừ thì cũng nhất quán. Đấy chính là vấn đề của nó đấy.”

Baek Ki Hyun và Park Chan Il ngồi xuống tấm phản nhỏ ở trước cửa hàng sắt thép chuyện trò nhỏ to. Đột nhiên, một cơn gió lạnh ùa vào con ngõ. 5 giờ 30 phút, Park Chan Il nhìn đồng hồ đeo tay rồi đứng dậy, đúng lúc ấy, anh ta trông thấy một người đàn ông đang vội vã bước ra khỏi tòa nhà, từ lối dẫn vào cầu thang lên tầng hai. Baek Ki Hyun và Park Chan Il cùng quan sát người đàn ông lạ mặt. Hắn đội mũ kéo sụp xuống hông che khuất khuôn mặt, mặc áo khoác kéo khóa kín cổ, đeo găng tay, bên hông đeo một thứ trông có vẻ là túi dụng cụ, mặc quần dài có rất nhiều túi, và đi giày thể thao màu da cam. Cả hai đều chưa gặp người này bao giờ.

“Khách của quán game à?”

Sau khi người đàn ông đi ra khỏi tòa nhà khoảng hai mươi mét, Baek Ki Hyun cất lời.

“Lần đầu tiên thấy nhỉ?”

Park Chan Il không trả lời Baek Ki Hyun mà cũng tự đưa ra câu hỏi.

“Hay là anh ta đến sửa cái gì?”

“Nhìn cái túi dụng cụ đầy đồ đạc kia thì có thể thế lắm.”

“Mấy người sửa đồ ở đây chúng ta đều biết hết mà nhỉ.”

“Cũng phải ạ.”

“Hay là đến sửa máy tính? Cái đó thì chúng ta không biết rồi.”

“Đội mũ sùm sụp thế kia trông kỳ quặc thật, không phải sao ạ?”

“Thế mới nói. Trông chẳng giống người đến sửa đồ mà đến trộm đồ hơn đấy.”

“Hay là đi theo hắn ạ?”

“Đi theo rồi làm gì?”

“Cháu cũng không biết.”

“Cậu không bán hàng hả?”

“Có Chứ ạ.”

“Thế thì đi nhanh lên. Trừ nhà tôi ra thì ở cái tòa nhà này còn chỗ nào có đồ đáng để ăn trộm cơ chứ.”

Park Chan Il ngược lên nhìn cầu thang rồi đi về hướng cửa hàng rau. Anh ta nhìn thấy người đàn ông lạ mặt đã đi được khá xa. Hắn bước rất nhanh về phía bãi đỗ xe. Park Chan Il đang đi thì người đàn ông quay đầu lại nhìn. Ánh mắt hai người chạm nhau. Park Chan Il nhìn thấy điều gì đó kỳ lạ trong mắt người đàn ông kia. Một người sửa đồ không thể có ánh mắt như thế được. Nếu là người sửa đồ, trong mắt sẽ có niềm tự hào, trách nhiệm và sự tò mò. Dù đứng từ xa nhìn cũng có thể thấy trong ánh mắt hắn không hề có những điều đó. Park Chan Il nhìn lại cái túi dụng cụ của hắn. Chiếc túi đeo bên hông khá to. To đến mức có thể nhét cả một thứ vũ khí vào đó. Park Chan Il lắc đầu, rũ bỏ những suy nghĩ linh tinh rồi tiếp tục bước về phía cửa hàng rau.

9

Trên đường đến tòa nhà Wide Vision ở Yongsan, Goo Dong Chi nhận được một cú điện thoại khẩn cấp. Một khách hàng *deleting* tên Jeong In Soo đã gặp tai nạn giao thông và qua đời trên đường đến bệnh viện. Nhờ nguồn tin nội bộ từ phía cảnh sát, Goo Dong Chi có thể nắm được thông tin về vụ tai nạn cùng lúc với gia đình nạn nhân. Nếu muốn làm *deleting*, tốt nhất là nên hành động ngay sau khi hay tin. Sau này cũng vẫn còn cơ hội, nhưng cơ hội lúc ấy sẽ phức tạp hơn một chút. Khi đó sẽ phải lo nhiều việc và cần chạy đôn chạy đáo xác nhận lại nhiều thứ. Thời gian trôi đi, cánh cửa cơ hội đang mở rộng sẽ dần dần khép lại. Ngay sau khi tai nạn xảy ra chính là lúc mọi người thiếu tập trung nhất và sự phòng bị cũng lỏng lẻo nhất. Đó cũng là lúc xuất hiện khoảng sơ hở dành cho nỗi buồn đau của thân nhân người đã khuất, và dù cảm thấy có lỗi, Goo Dong Chi cũng không thể không lợi dụng khoảng sơ hở đó. Trong những bài aria mà Goo Dong Chi yêu thích, có một bài tên là “Bức tường của nỗi buồn được làm từ kẹo ngọt”, mỗi khi nghĩ đến khoảng sơ hở của nỗi buồn gã lại nhớ tới bài hát đó. Tựa hồ đó là bài hát chỉ trích chính gã vì đã lợi dụng sự buồn đau của người khác một cách quá ngọt ngào. Nhà của Jeong In Soo là một ngôi biệt thự nằm tại khu đô thị mới của tỉnh Gyeonggi-do. Trên đường đến nhà Jeong In Soo, Goo Dong Chi xem lại mục lục những vật cần *deleting*. Danh sách yêu cầu của Jeong In Soo chỉ có duy nhất một thứ là ổ cứng máy tính để bàn ở nhà ông ta. Chỉ một cái ổ cứng thì chi phí khách hàng phải trả cũng ít, mà công việc đối với *deleter* cũng đơn giản. Dù phải đột nhập vào nhà nhưng vì chỉ cần xử lý một cái ổ

cứng nên đây không hẳn là việc gì phức tạp. Mật khẩu nhà và máy tính cũng như model của ổ cứng, Goo Dong Chi đều đã biết trước rồi.

Goo Dong Chi đỗ xe ở gần nhà Jeong In Soo rồi vừa từ từ đi bộ vừa quan sát xung quanh. Đang giờ cơm tối nên khu phố khá vắng lặng. Giờ này, tất cả đều đã trở về nhà và đang quây quần ăn tối rồi. Mặt trời đã lặn mất, ánh sáng từ những ô cửa sổ hắt xuống mặt đường mờ mờ. Không có nhiều đèn đường lắm. Goo Dong Chi ẩn mình trong bóng tối và chăm chú nhìn về phía nhà Jeong In Soo suốt hai mươi phút liền. Gã quan sát xem đèn trong nhà được bật hay tắt và liệu có biến động gì bất thường không. Rõ ràng là tất cả người nhà đều đã đến bệnh viện. Goo Dong Chi đeo một đôi găng tay mỏng và bắt đầu vào việc.

Gã bấm mật khẩu cửa rồi băng qua hành lang dẫn vào trong nhà. Có thể nhìn thấy ở nhiều nơi những dấu vết chứng tỏ mọi người đã vội vã rời khỏi nhà. Giày dép không được xếp gọn gàng, nhiều phòng còn để cửa mở nguyên. Goo Dong Chi bọc vải quanh giày rồi lặng lẽ đi vào bếp. Trong bếp tuy lộn xộn nhưng bếp ga và lò vi sóng đều đã được tắt. Không có gì nguy hiểm hết. Goo Dong Chi đi lên thư phòng của Jeong In Soo trên tầng hai. Việc cần làm chỉ là mở phần vỏ phía sau thùng máy tính, lấy ổ cứng ra và hủy nó đi.

Cánh cửa thư phòng vừa mở, mùi cây cỏ tươi mát liền tỏa ra. Dù không nhìn thấy, nhưng chắc hẳn ở đâu đó trong căn phòng này có đặt vài cây nhỏ và thảo mộc. Đó là mùi của sự sống. Thư mùi quá tàn nhẫn với những người còn sống. Thứ mùi sống động trong căn phòng của một người hoàn toàn không biết rằng mình sẽ chết càng khắc họa đậm nét cái chết của người đó. Gia đình người đã khuất có lẽ sẽ rơi nước mắt ngay khi mở cánh cửa căn phòng này. Goo Dong Chi tìm thấy dàn máy tính. Miệng ngậm đèn pin, gã xoay ốc vít mở thùng máy tính. Tổng cộng có tám cái ốc vít. Gã lặp lại một động tác đúng tám lần. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám. Gã đặt tám cái ốc gọn gàng sang một bên. Vừa mở vỏ ngoài máy tính ra, gã đã nhìn thấy ổ cứng.

Chính là model gã đã xác nhận từ trước. Nước bọt ứa ra, Goo Dong Chi nhả dây đèn pin rồi lại nhét lại vào miệng. Đôi mắt gã tập trung vào nơi được soi sáng dưới ánh đèn pin, còn đôi tai thì nghe ngóng tứ phía. Trên ổ cứng cũng có bốn cái ốc vít. Một, hai, ba, bốn, gã tháo ra và gắn ổ cứng giả mình đã chuẩn bị sẵn vào rồi lại vặn ốc vít một, hai, ba, bốn lần. Công việc diễn ra thuận lợi. Trừ tiếng động nhỏ khi phần vỏ được tháo ra vào thùng máy tính, bốn phía hoàn toàn tĩnh lặng. Để đóng kín thùng máy tính, gã lại vặn một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám cái ốc vít. Gã nhét ổ cứng vào túi đeo bên hông và đứng dậy. Hông gã mỏi nhừ.

Goo Dong Chi lặng lẽ rời khỏi phòng. Gã đi qua hành lang tầng hai xuống cầu thang. Vừa xuống dưới, Goo Dong Chi lại trở ngược lên trên. Ở hành lang tầng hai có một cửa sổ để mở. Cơn gió lùa vào đang dịu dàng vuốt ve tấm rèm nhỏ. Không giống dấu vết có kẻ đột nhập mà chỉ như cánh cửa bị quên đóng. Có nên đóng cửa giúp họ không nhỉ. Hình như không phải họ cố tình để mở. Nếu có ai đó lén vào nhà qua lối cửa này và ăn trộm đồ thì chuyện có thể sẽ trở nên rắc rối hơn. Goo Dong Chi đi đến cuối hành lang kéo cửa sổ xuống. Hơi kẹt một chút, nhưng gã vừa dùng sức là cánh cửa liền nhẹ nhàng hạ xuống ngay. Goo Dong Chi quay trở lại hành lang. Đúng lúc ấy, đèn hành lang bỗng bật sáng. Không phải đèn cảm ứng. Nếu là đèn cảm ứng thì khi này gã đi lên nó đã phải bật sáng rồi. Goo Dong Chi đứng khựng lại. Nếu tình huống khẩn cấp, có thể gã sẽ phải nhảy ra ngoài cửa sổ. Một cánh cửa mở tung, một cô gái từ trong phòng bước ra. Trông cô ta có vẻ như vừa mới thức dậy. Vừa cào mái tóc bù xù cô ta vừa vươn vai. Không có nhiều thời gian để lựa chọn. Goo Dong Chi quyết định sẽ đi thật nhanh xuống dưới. Không có góc ngách nào cho gã trốn cả. Nhờ miếng vải bọc giày, gã đi như trượt về phía cầu thang. Cô gái đang vừa nhắm mắt vừa vươn vai. Nếu cô ta cần nhiều thời gian để tỉnh ngủ, gã có thể sẽ chạy thoát mà không bị nhìn rõ mặt.

Đúng lúc Goo Dong Chi đang sắp xuống cầu thang thì gã và cô gái nhìn thẳng vào nhau.

Chắc chắn cô gái đó đã nhìn thấy mặt Goo Dong Chi và Goo Dong Chi cũng đã nhìn thấy mặt cô gái. Cô ta tròn mắt ngạc nhiên không nói nổi lời nào. Goo Dong Chi chạy thật nhanh xuống cầu thang. Gã bước hụt bậc thang cuối nhưng vẫn tiếp tục chạy. Gã bấm công tắc và mở cửa ra. Phía sau lưng đã xảy ra chuyện gì, cô gái đó hành động như thế nào, liệu cô ta có gọi điện thoại cấp báo cho nơi nào không, gã không có thời gian để quan sát những chuyện đó. Gã chạy bằng mọi giá. Gã đóng cửa lại và chạy không nghỉ, cho tới tận chỗ đỗ xe gã mới nhọc nhằn lấy lại hơi. Tuy cô gái đó không có vẻ gì là chạy đuổi theo sau nhưng trước tiên gã phải rời khỏi hiện trường cái đã. Tuy biết cái dáng vẻ chạy thực mạng, giày thì quần vải của mình thật thảm hại nhưng trước tiên gã phải đạp được vào chân ga ô tô cái đã. Tới khi xe lao ra đường Goo Dong Chi mới cởi mảnh vải bọc giày cùng bao tay ra.

Mấy tháng trước, Goo Dong Chi cũng từng bị bắt gặp tại hiện trường *deleting*. Khi ấy, gã đã dùng tay che mặt và nhảy xuống từ tầng hai. Trước khi người ta kịp la lên “Có trộm” gã đã biến mất vào con ngõ. Lần đó không có gì đáng lo cả. Gã chưa bị nhìn rõ mặt, mà sau thấy không mất trộm gì thì việc điều tra cũng sẽ dừng lại dờ dang thôi. Món đồ cần xử lý hôm đó cũng là ổ cứng. Nếu bị gặp giữa lúc đang lấy cái ổ cứng thì chắc chắn gã đã bị bắt quả tang tại trận không còn đường trốn. Cả hai lần gã đều gặp may.

“Sao có thể lập lại cùng một lỗi chứ, đúng là thằng ngu.”

Vừa lái xe, Goo Dong Chi vừa lấy tay vò đầu. Lần này thì có vấn đề rồi. Gã đã lộ mặt với cô gái đó. Nếu thực sự muốn, cô ta hoàn toàn có thể tìm ra Goo Dong Chi.

“Không lý nào lại vậy. Không bị mất cái gì cơ mà. Sẽ không có chuyện đó đâu.”

Goo Dong Chi cố trấn tĩnh tinh thần. Gã liên tục cắt bỏ những mầm mống bất an đang nhú dần lên trong tâm trí. Gã cố nén những suy nghĩ đó xuống, không để chúng lọt ra khỏi đầu. Hôm nay mình đã lại thực hiện *deleting* một cách hoàn hảo cho một người nữa, tất cả đều thành công, gã tự thôi miên bản thân như vậy. “Nhỡ đâu”, gã bật nhạc để khỏi nghĩ đến cái từ ấy. Thay vì nhạc aria, tiếng nhạc rock ồn ào vang lên. Gã mở cửa sổ. Cô gái ấy sao lại ở đó nhỉ. Trông có vẻ là con gái của Jeong In Soo, nhưng sao cô ta lại không tới bệnh viện nhỉ. Nhìn cái vẻ vừa ngủ dậy thì dường như cô ta vẫn chưa hay biết tin gì. Goo Dong Chi lại lắc đầu và cắt đứt mầm suy nghĩ. Có điện thoại gọi đến. Là cảnh sát Kim In Cheon.

“Tiền bối.”

Goo Dong Chi tắt nhạc, vừa nhét tai nghe vào tai vừa nói.

“Đang ở đâu đấy?”

Tiếng Kim In Cheon vang lên khá nhỏ. Goo Dong Chi vặn to âm lượng tai nghe.

“Đang trong xe. Em vừa xong việc, đang trên đường đi.”

“*Deleting*?”

“Vâng.”

“Mẹ kiếp, nhiều việc sướt quá nhỉ. Cái máy tính bảng vẫn chưa tìm thấy hả?”

“Em đang định đến Yongsan vì vụ đó thì có việc đột xuất.”

“Thấy cái gì thì phải đưa tôi ngay đấy nhé. Biết chưa? Vụ đó có thể là giết người đấy.”

“Như thế nào cơ ạ?”

“Vẫn chưa rõ. Nhìn thì giống tự tử, nhưng xét toàn diện thì vẫn thấy không ổn lắm.”

“Anh bảo có một nghi phạm mà. Tên đó sao rồi?”

“Hầy, chẳng biết nữa. Tôi chắc cũng đến tuổi về hưu rồi. Chẳng linh cảm được cái quái gì hết.”

“Tiền bối cũng có lúc có linh cảm á? Anh toàn đánh bắt xong xuôi rồi cuối cùng mới gắn cái móc linh cảm vào mà.”

“Thằng ranh, ăn nói láo lếu ghê nhỉ. Ê, anh mày nghỉ hưu rồi thì cho xin một chân ở văn phòng thám tử nhé?”

“Mình em thôi đã chẳng có mấy việc mà làm thì đèo bồng thêm anh kiểu gì?”

“Việc quái gì cũng anh đây hỏi giúp, xem giúp, thế mà... Biết ngay sẽ có ngày này mà. Được rồi, mẹ kiếp, đời đúng là chỉ có phản bội và bị phản bội thôi.”

“Tiền bối cũng có giúp em không công đâu.”

“Ồi chao, nghe nó nói kìa, chẳng mấy nữa nó lại dám gọi mình là cảnh sát ăn hối lộ lắm. Này chú em, dù thế thì vẫn phải biết điểm dừng đấy nhé.”

“Em biết rồi. Em chỉ nói thế thôi mà.”

“Cậu biết người tên Cheon Il Soo không?”

“Biết chứ, chủ tịch Noble Entertainment.”

“Chiều nay tôi vừa gặp hắn xong. Vụ này cứ cảm thấy có mùi, mà xung quanh thì sức nức nước hoa nên chẳng đánh hơi được gì cả.”

“Hôm nay em cũng đã gặp ông ta đấy.”

“Cậu á? Làm gì?”

“Có người bảo muốn giới thiệu em với ông ta...”

“Thế hả? Nếu có vướng mắc gì thì báo cho tôi biết. Nhưng đừng có dẫn sâu quá vào vụ này.”

“Liệu có phải là tự sát không?”

“Ừ, cũng có thể là tự sát.”

“Tìm được cái máy tính bảng em sẽ báo cho anh.”

“Ừ, cậu vất vả rồi... Chà, cậu đã tìm hiểu vụ con dao giúp tôi chưa?”

“Cái đó lát nữa thu xếp xong xuôi rồi em gửi anh xem.”

“Hôm nay nghỉ đi, mai rồi gửi. Tôi cũng lâu rồi chưa được chén bữa thịt gà với chị dâu cậu và bọn trẻ. Tối nay có trận đội tuyển quốc gia đá mà.”

“Anh ăn ngon miệng nhé.”

“Có thắng được không nhỉ?”

“Anh thừa biết mà, em không quan tâm đâu.”

“Cúp máy đây, thắng phản quốc.”

Kim In Cheon đã cúp máy, nhưng Goo Dong Chi vẫn không tháo tai nghe. Gã lưỡng lự không biết bây giờ nên đi tới tòa nhà Wide Vision ở Yongsan hay quay về văn phòng. Có khi V2U đóng cửa rồi cũng nên. Goo Dong Chi quyết định quay về văn phòng. Vào ngày như thế này gã thấy hung nhớ nơi có bồn tắm. Giờ mà được nhắm nghiền mắt, ngâm cả người trong nước nóng giã thì cơ thể gã chắc hẳn sẽ sống lại ngay. Và có lẽ cả mầm mống nỗi lo sợ rằng cô gái kia có thể tìm tới gã cũng sẽ tan chảy. Gã nhìn thấy tấm biển “Phòng tắm hơi” bên đường nhưng không ghé vào. Nghĩ đến việc phải cởi quần áo rồi len vào giữa một đám người lạ gã lại thấy phiền. Hể cử động Goo Dong Chi lại thấy toàn bộ xương cốt trong người nóng bừng lên. Gã vắt tay lên trán. Đầu gã nóng hơn bình thường. Gã muốn húp một bát canh thật nóng. Goo Dong Chi đỗ xe tại bãi đỗ rồi vừa đi bộ về văn phòng vừa hy vọng Park Chan Il đang ở quán game online. Gã muốn cùng anh ta húp canh và uống vài chén rượu.

Gã mở cửa quán game và nhìn quanh, nhưng không thấy Park Chan Il đâu cả. Có ba người khách đang vừa hút thuốc vừa chơi game, nhưng không có Park Chan Il. Lee Bin Il tiến ra chào hỏi.

“Anh đến rồi ạ?”

“Bếp trưởng Park hôm nay không đến à?”

“Vâng, hôm nay anh ấy bảo không khỏe nên về sớm rồi ạ.”

“Việc xong hết rồi chứ?”

“Vâng, em đã xóa gần như toàn bộ dấu vết trên mạng Internet rồi ạ. Còn một hai chỗ nữa thôi.”

“Ừ, cậu vất vả rồi. Hoàn thành nốt giúp tôi nhé.”

Goo Dong Chi chào tạm biệt Lee Bin Il rồi bước ra ngoài. Giờ nên lên cầu thang về văn phòng hay ra ngoài một mình làm vài chén nhí, gã đắn đo một lúc. Có lẽ hôm nay gã nhất định phải ăn gì đó rồi, dù là bất cứ thứ gì. Gã không muốn cứ thế này trở về rồi nằm phịch xuống cái giường đơn trong căn phòng trống hoác.

Quán rượu gã thường tới cùng Park Chan Il đông kín người. Là bởi trận bóng đá. Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía màn hình tivi. Chỉ còn một chỗ trống duy nhất. Là chỗ phải hứng khói tỏa ra từ nhà bếp. Goo Dong Chi muốn đi tìm một quán rượu khác nhưng không còn đủ sức lực cho việc đó nữa. Gã gọi một suất canh chả cá và một chai rượu sake ấm nóng.

Trận bóng đá chán ngắt. Trong mắt Goo Dong Chi thì là như vậy. Mọi người liên tục hò hét và than vãn, nhưng gã thì thấy chẳng có gì thú vị hết. Những bộ đồng phục màu đỏ và xanh lam di chuyển tới lui trên sân bóng xanh lá, ngoài những thứ đó ra gã không thấy gì khác nữa. Có lúc gã thấy màu đỏ nhiều hơn, lúc khác gã lại thấy màu xanh lam áp đảo. Trông cứ như một trận chiến giành lãnh thổ giữa hai đàn côn trùng vậy. Goo Dong Chi không quen với những môn thể thao tập thể, gã cũng thấy chúng không mấy hay ho. Một mình suy nghĩ, một mình di chuyển, một mình khắc phục khó khăn, một mình giải quyết vấn đề, gã giỏi những chuyện đó hơn bất cứ ai, nhưng hòa nhịp bước chân với người khác, cùng họ phối hợp, quan tâm hỗ trợ lẫn nhau, những việc đó dù có cố thế nào gã cũng không tiến bộ được. Gã từ bỏ nghề cảnh sát không hề vương vấn cũng vì lý do như vậy.

Sau khi hiệp đấu đầu tiên kết thúc và trước khi trận đấu bước sang hiệp thứ hai, Goo Dong Chi đã uống hết một chai sake. Canh chả cá và rượu sake thấm vào máu như nâng nhiệt độ cơ thể gã lên cả 5 độ. Goo Dong Chi rời khỏi quán rượu đi về phía khu nhà mình. Gã rất

hài lòng với khu vực mình đang sống. Gã thích cả tòa nhà Cá Sấu bốc mùi, cả những ngôi nhà san sát, và cả những con ngõ không hiểu bằng cách nào kết nối được bao con đường. Khi tiến vào trong khu nhà và những con ngõ lộn xộn, gã thấy lòng bình yên. Tựa như việc tìm tên tội phạm ẩn mình giữa đám đông luôn rất khó khăn, việc tìm kẻ phạm tội trốn trong khu Cá Sấu này cũng sẽ cực kỳ vất vả. Thực ra, chưa biết chừng đâu đó quanh đây cũng có một tên tội phạm giết người đang ẩn nấp. Chưa biết chừng có kẻ đã từng giết ai đó, giờ đang che giấu thân phận và sống qua ngày ở chốn này. Khu Cá Sấu phía sau tòa nhà Cá Sấu này nhiều người đến mức chẳng rõ hiện có bao nhiêu người đang sinh sống ở đây nữa. Tất cả mọi người đều dính sin sít vào nhau mà sống, y như những họa tiết trên da cá sấu.

Goo Dong Chi đi qua tòa nhà Cá Sấu và tiến vào con ngõ khu dân cư. Từ các ô cửa sổ đèn trong bữa tối vọng ra tiếng hò hét ầm ĩ. Trận đấu bóng vẫn chưa kết thúc. Con ngõ nhỏ hẹp trống không. Goo Dong Chi thấy hiện lên trước mắt những ảo ảnh của buổi sớm tinh mơ trong con ngõ vắng. Những bóng người lần lượt xuất hiện rồi tan biến. Khi trời rạng sáng rồi sáng hẳn, từ trong con ngõ chật hẹp này sẽ có vô vàn người cùng lúc ủa ra. Đến mức ta phải tự hỏi không biết ngàn ấy người, họ đã ngủ ở đâu đêm qua. Goo Dong Chi từng hay tưởng tượng ra cảnh họ nằm chồng lên nhau cùng ngủ trong một căn phòng chật chội. Người này nằm lên người kia, rồi bên trên lại có thêm người nữa. Tỉnh dậy với những khuôn mặt méo mó, họ lao ra ngoài ngõ, rồi như lũ chuột lemming nhảy xuống vách đá cheo leo họ tiến ra đường lớn rộng thênh thang. Trông họ như những người đang đi về phía cái chết. Nhưng thực ra, họ lại chính là những người đang bước đi để cố gắng vượt qua cái chết. Trong ảo ảnh của Goo Dong Chi, họ cứ xuất hiện rồi biến mất. Tất cả bọn họ chỉ để lại âm thanh rồi biến mất. Goo Dong Chi tôn trọng họ, những người đang đi về phía vách đá, để sống.

Đi đến cuối con ngõ rồi, Goo Dong Chi lại quay bước trở về tòa nhà Cá Sấu. Gã mua hai lon bia và một túi hạnh nhân rồi cầm lên cầu

thang. Khi bước tới chiếu nghỉ ngay dưới đoạn cầu thang dẫn lên văn phòng, Goo Dong Chi bỗng cảm thấy không khí có gì đó khác lạ. Gã căng thẳng xoay tay nắm cửa. Tay nắm xoay tròn. Có ai đó đã phá cả hai lớp khóa cửa. Đó là hai ổ khóa có độ khó cao. Theo lời Baek Ki Hyun, người đã lắp hai ổ khóa cho gã, thì là loại khóa chắc chắn đến mức ba chuyên gia về khóa cùng chụm đầu vào cũng phải mất ba tiếng rên la mới phá nổi. Goo Dong Chi rón rén mở cửa ra.

Trong văn phòng không có ai. Gã bật đèn. Đèn huỳnh quang nhấp nháy vài lần thận trọng rồi bừng sáng. Không có gì khác lạ. Nếu có kẻ đột nhập, chắc hẳn đã phải đụng vào thứ gì đó, nhưng hoàn toàn không thấy dấu vết nào hết. Tủ tài liệu, cái bàn sắt, ghế, tủ quần áo, cái giường đơn... Không có gì đổi khác. Goo Dong Chi quét mắt khắp văn phòng mấy lượt. Kết quả vẫn vậy. Không có gì thay đổi. Không có gì khác lạ. Ghế và tủ quần áo thì chẳng có lý do gì để đụng vào, nếu muốn lục lọi tìm kiếm hẳn hẳn đã phải thử dùng dao rạch cái giường đơn. Lẽ nào một đám thợ khóa đã tụ tập tại đây và tổ chức cuộc thi mở khóa nhanh? Trừ việc cửa bị mở, trong phòng không có gì biến đổi cả, thực sự điều này rất đáng ngờ. Goo Dong Chi đặt bia lên bàn và ngồi xuống ghế như bình thường. Gã bật cái máy nhạc Chột Mắt và ngã ghế ra phía sau. Có gì đó khác. Rõ ràng là có gì đó khác. Tiếng nhạc aria từ cái máy nhạc Chột Mắt vang lên. Ngay khi Goo Dong Chi định nhắm mắt lại thì thứ đã trở nên khác lạ kia đập vào mắt gã.

Goo Dong Chi lại gần tủ tài liệu. Cái ổ khóa của ngăn tủ dán nhãn màu xanh lam nằm dưới cùng có gì đó khang khác. Mỗi ngăn tủ đều được khóa bằng một ổ khóa hình cá chép nhỏ dạng chữ U, nhìn qua thì không có gì đặc biệt nhưng đây là loại khóa có độ khó rất cao. Chỉ cần một lần nhập sai mật khẩu, thanh thép ngang sẽ chốt lại và không thể nhập số được nữa, phải nhấn ba mươi lần nút *reset* mới có thể khởi động lại được. Tuy không thể nói là an toàn tuyệt đối nhưng ổ khóa này cũng đủ để làm khó những chuyên gia trình độ khá. Vậy mà

cái chốt của ổ khóa cá chép này đã bị mở hé ra một chút. Có vẻ một chuyên gia cực kỳ xuất sắc đã tới đây. Goo Dong Chi lẩm bẫm. Hắn đã mở khóa nhưng không thèm nhìn vào trong. Chỉ cần ta quyết tâm thì ổ khóa cỡ này cũng chẳng nhằm nhò gì. Chà, hôm nay đã biểu diễn đủ rồi giờ phải rút êm thôi. Cái ổ khóa hé mở đang cất tiếng nói như vậy. Goo Dong Chi gỡ ổ khóa cá chép ra và kéo mở ngăn tủ. Tập giấy bên trong trông không có vẻ gì là đã bị dụng vào. Gã khóa lại tủ, rồi về ghế ngồi.

Gã phải suy nghĩ. Gã phải nghĩ xem ai, với lý do gì, đã tới văn phòng này. Những suy nghĩ cứ giậm chân tại chỗ không thể tiến xa. Goo Dong Chi mở một lon bia và tu ừng ực. Bia lạnh làm cổ họng gã tê rất.

10

Cái lạnh sớm giao mùa ủa tới, từ khắp những ô cửa sổ của khu Cá Sấu vang lên tiếng giạt mình thảng thốt. Người khu này rất nhạy cảm với mùa đông. Với họ, việc chuẩn bị đồ đạc để chống đỡ lại cái lạnh mùa đông cũng quan trọng, nhưng trước nhất, họ cần có thời gian để sẵn sàng về mặt tinh thần. Họ cần thời gian để khởi động tâm lý trước khi đối mặt với cái lạnh sẽ kéo dài đặng đặng. Những người dân của khu Cá Sấu thả lửa vào lòng nhau bằng những lời nói và những cuộc chuyện trò.

Baek Ki Hyun đang quét dọn phía trước cửa hàng sắt thép bằng một cây chổi nhựa dài ngoằng thì thấy Cha Cheol Ho đi về phía bãi đỗ xe, ông ta bắt chuyện.

“Đi đón bọn trẻ đó hả?”

“Vâng.”

Cha Cheol Ho khoác một cái áo mỏng màu đen có mũ trùm bên ngoài bộ võ phục. Gương mặt anh ta nhăn nhó vì nếm mùi đợt lạnh đầu tiên của mùa đông.

“Võ sư Cha, mùa đông đến rồi, thật là tốt quá.”

“Tốt cái gì chứ ạ?”

“Mùa đông đến không phải sân võ đường sẽ rất lạnh sao. Như thế thì chú mày có thể thực hành cái bài ‘nhân giả vô địch’ yêu thích rồi còn gì.”

“Sân võ đường lạnh với ‘nhân giả vô địch’ thì có liên quan gì đâu ạ.”

“Người chịu lạnh tốt thì sẽ không có địch thủ, không phải thế à?”

“Chú ơi, tôi đã nói với chú bao lần rồi. Không phải người giỏi chịu đựng mà là người có đức hạnh cơ.”

“Giỏi chịu đựng là có đức hạnh rồi. Mà có đức hạnh thì cũng sẽ giỏi chịu đựng.”

“Sao mới sáng ra chú đã kiểm chuyện thế chứ.”

“Kiểm chuyện cái gì, thằng ranh này, tôi đang chào hỏi cậu mà... Nhân giả vô địch ngủ ngon chứ?”

“Vâng, nhờ chú quan tâm nên tôi ngủ ngon lắm ạ.”

“Cái thằng này đang yên đang lành tự dưng lại gào loạn lên. Cậu dạy bọn trẻ con như thế đấy hả?”

Cha Cheol Ho không cãi lại Baek Ki Hyung nữa mà đi thẳng về phía bãi đỗ xe. Vai anh ta co lên, dính chặt lấy cổ. Baek Ki Hyun vừa cười rinh rích vừa tiếp tục quét sân.

Quét sân xong, Baek Ki Hyun đang định vào nhà thì nhìn thấy Oh Yoon Jeong rảo bước về tòa nhà Cá Sấu, gương mặt đờ đần. Sắc mặt cô nhợt nhạt, trông như thể đến cả đôi mắt, cái mũi với cặp môi cũng không còn đủ sức mà bám vào khuôn mặt nữa. Baek Ki Hyun ném cây chổi qua một bên, bắt chuyện.

“Ôi cha, cô gái trẻ sao lại chẳng có tí sức sống gì thế này.”

“A, chào chú ạ. Tại hôm qua tôi thức cả đêm.”

Oh Yoon Jeong khẽ gật đầu.

“Nghe nói cô là biên kịch phim truyền hình à?”

“Dạ vâng.”

“Tôi không hay xem phim truyền hình nên không rõ lắm, thế tức là cô viết mấy cái lời thoại của các nhân vật trong phim đúng không? Thức cả đêm làm việc đó thì chắc là mệt lắm.”

“Vâng, cũng không sao đâu ạ. Với cả tôi chỉ là trợ lý thôi.”

“Sống bận rộn là tốt, nhưng cứ ỉu xiu như thế thì bọn đàn ông không thích đâu. Cô cũng có vẻ quá tuổi lập gia đình rồi còn gì, dạo này bọn đàn ông thường thích mấy cô gái vui vẻ hoạt bát cơ.”

“Vâng, cảm ơn chú. À, tôi nghe nói tối qua có cuộc họp khu phố, thế nào rồi ạ? Tôi không đến họp được.”

“Chuyện cải tạo tái phát triển khu nhà ấy mà. Chẳng liên quan gì đến mấy người thuê nhà chúng ta đâu.”

“Cải tạo ấy ạ? Người ta định xây lại khu này ạ?”

“Cứ quyết đi quyết lại suốt ấy mà nhưng lần này có vẻ là làm thật đấy. Thấy bảo họ sẽ san phẳng cả khu này rồi xây cái gì đó...”

“Khu này tốt thế mà sao lại phá đi ạ?”

“Tốt gì mà tốt. Chỗ này đáng lẽ phải được phá bỏ từ sớm rồi. Phải có mấy tòa nhà sáng lấp la lấp lánh thì mới ra dáng chỗ cho người ở chứ.”

Oh Yoon Jeong muốn phản bác lại lời Baek Ki Hyun, nhưng cô quyết định ngậm miệng. Cô không muốn tranh luận vô ích. Nếu còn chút hơi sức hẳn cô sẽ hỏi thêm thông tin về việc cải tạo khu nhà, nhưng cô chẳng còn một tí năng lượng nào để nói chuyện với Baek Ki Hyun nữa.

Cô chỉ nghĩ được tới việc nhanh chóng lên cầu thang, rửa qua mặt mũi chân tay rồi tranh thủ chớp mắt lấy vài tiếng đồng hồ mà thôi. Oh Yoon Jeong gật nhẹ đầu với Baek Ki Hyun như đặt dấu chấm kết thúc cuộc hội thoại, rồi đi lên tầng. Mỗi khi mệt mỏi, cô lại có cảm giác mùi của tòa nhà Cá Sấu càng thêm nồng nặc. Dù mùi trên tầng bốn đã dịu đi ít nhiều, nhưng những khi cơ thể rã rời, cô vẫn thấy rất kinh tởm. Oh Yoon Jeong thì thoảng nghĩ, biết đâu tòa nhà Cá Sấu lại gồm muôn vàn lỗ thủng như kiểu tổ ong hay miếng phô mai. Nếu không phải vậy thì tất cả những mùi này có thể trốn ở đâu được chứ.

Từ dạo trước, Oh Yoon Jeong đã bắt đầu có thói quen áp tai vào cửa văn phòng Goo Dong Chi trước khi về nhà. Cô nhìn quanh một lượt, rồi rón rén bước tới, áp tai vào cánh cửa sắt. Khi hơi lạnh của sắt bắt lấy tai, cô nghe thấy những âm thanh phát ra từ một nơi xa xăm nào đó, hệt như khi nghe radio hồi nhỏ. Từ văn phòng Goo Dong Chi thường vang lên giọng ca nam sâu lắng. Hầu hết những bài hát phát ra

đều là tiếng Ý, nhưng Oh Yoon Jeong rất thích. Nghe những âm thanh đó khiến cô có cảm giác như được đi đến một nơi nào đó thật xa.

Dù cơ thể nặng trĩu như cái bao tải bị buộc theo hòn đá lớn đem ném xuống biển, nhưng Oh Yoon Jeong vẫn giữ được ý thức. Dường như chỉ cần được nghe giọng hát của người đàn ông Ý kia là cô có thể mơ những giấc mơ đẹp. Oh Yoon Jeong ghé tai vào cánh cửa sắt. Cô không nghe thấy tiếng người. Chỉ có tiếng máy móc và tiếng gì đó nghe như tiếng đóng mở một cánh cửa sắt nặng nề. Không có tiếng hát. Oh Yoon Jeong quyết định đợi thêm chút nữa. Cô lại nghe thấy tiếng mở rồi đóng cửa, nhưng không còn âm thanh nào khác. Cô quyết định đợi thêm 30 giây. Sau 30 giây, nếu vẫn không nghe thấy tiếng gì thì mình sẽ về phòng rửa mặt và gội đầu, à không, không nên gội đầu, lại phải sấy tóc tốn thời gian lắm, mình rửa tay chân thôi. Cô đang nghĩ lan man thì cánh cửa đột nhiên bật mở. Goo Dong Chi mở cửa bước ra ngoài đứng ngay trước mặt cô. Vừa mới đây còn ghé tai vào cửa, giờ Oh Yoon Jeong há hốc miệng ngược lên nhìn Goo Dong Chi. Cô nghĩ gã phải cao hơn cô tới hơn 20 xen ti mét. Cô phải nói gì đó, nhưng miệng cô không mở nổi. Goo Dong Chi mở lời.

“À, chào cô. Cô sống ở nhà đối diện phải không nhỉ?”

“Dạ? À, chào anh.”

“Nghe nói cô làm nghề viết lách?”

“Viết lách á? À, viết, vâng, đúng là có viết, nhưng mà là phim truyền hình...”

“Đi đi về về suốt mà chưa gặp được cô lần nào. Tôi nghe bếp trưởng Park kể về cô nhiều lắm.”

“Vâng, rất vui được gặp anh.”

“Bây giờ cô đi làm ạ?”

“Vâng, tôi tan làm rồi, nhưng về nhà vẫn phải tiếp tục làm việc, nên gọi là đi làm cũng được...”

“Vậy lần sau gặp lại cô nhé. Tôi có chút việc nên xin phép đi trước.”

“Dạ? À... Vâng, anh đi đi ạ.”

Oh Yoon Jeong đứng tránh ra một bên, Goo Dong Chi đóng cửa và đi xuống cầu thang. Oh Yoon Jeong đứng im không nhúc nhích nổi và chỉ biết nhìn theo bóng lưng anh ta. Goo Dong Chi đón nhận tình huống vừa rồi quá thản nhiên khiến cô cảm giác như chuyện vừa rồi không phải là thật. Phải tới khi thấy Goo Dong Chi khuất bóng dưới cầu thang, Oh Yoon Jeong mới cố mạnh vào đầu mình.

“Mày đang làm cái quái gì đấy hả, Oh Yoon Jeong. Há? Mày mất trí rồi hả?”

Oh Yoon Jeong bấm mật khẩu cửa rồi vừa đi vào nhà vừa liên tục lẩm bẩm. Làm thế là phạm pháp đấy, phạm pháp, tội nghe lén, mày làm thế để làm gì, hả, anh ta làm nghề thám tử đấy, mày làm trò gì trước mũi thám tử vậy hả, hả, có khác gì vi phạm luật giao thông trước mặt cảnh sát giao thông không, anh ta sẽ nghĩ mày như thế nào, ôi đồ ngu ngốc này, chết đi, chết đi, a, mệt như vậy mà còn đứng đấy cố nghe cái đó làm gì, đồ ngốc này, đồ ngốc này, mày đếm đến 30 giây làm gì, nếu không nghe thấy thì phải quay về ngay chứ. Oh Yoon Jeong vẫn tiếp tục lẩm bẩm trong lúc cởi từng món quần áo. Giờ còn mặt mũi nào gặp anh ta nữa, hả, anh ta sẽ nghĩ mày ra làm sao hả, cô ta thật kỳ quặc, một ả đàn bà vô cùng kỳ quặc, cái loại đàn bà như thế thì tránh xa ra là thượng sách, không được bén mảng đến gần. Đến khi chỉ còn áo ngực và quần lót trên người, Oh Yoon Jeong mới ngừng lời. Cô mặc mỗi bộ đồ lót và nằm xuống giường. Giọng nói của Goo Dong Chi ban nãy không chịu rời khỏi tai cô. Nằm trên giường, Oh Yoon Jeong bắt chợt mỉm cười, rồi bật cười. Thế nhưng mà, là vậy đó, người đó, người đó. Ôi, làm sao bây giờ, anh ấy bảo từng nghe nói về mình, anh ấy biết mình. Anh ấy biết mình là ai. Thế thì sao hả, đồ ngốc này, mày làm hỏng hết rồi còn gì. Anh ta biết mày mà lần đầu tiên gặp nhau lại be bét như thế rồi. Cô nghĩ mình phải nhanh nhanh đi rửa mặt, nhưng cơ thể thì vẫn không chịu rời khỏi giường.

Oh Yoon Jeong nghĩ về một bộ phim truyền hình có nhân vật chính là thám tử Goo Dong Chi. Tựa đề là, là gì thì hay đấy nhỉ, bí mật của chiếc bóng, phải rồi, nhân vật chính là thám tử nên nhất định phải có từ “bí mật”. Bối cảnh sẽ là ở Na Uy, vị thám tử đến một đất nước lạnh giá, ở nơi đó anh truy đuổi một người đàn ông, liên tục đeo bám ông ta và cuối cùng đã gặp được ông ta ở một vịnh hẹp băng hà, bốn phía phủ đầy băng tuyết, hai người họ giáp mặt nhau trên một con tàu khổng lồ trên mặt hồ phẳng lặng. Thám tử Goo Dong Chi nói với người đàn ông thế này, Ta đã dõi theo từng dấu vết của người, oa, ngẫu thật, được đấy, Ta đã bám sau người và dõi theo mọi dấu vết của người, mái tóc anh tung bay trong gió, tung bay, rồi anh lại nói, Ta biết bí mật của người, sau đó người đàn ông đáp lại, Rốt cuộc là người muốn gì, nghe vậy thám tử Goo Dong Chi phì cười trả lời, Ta chẳng muốn gì cả, anh sẽ nói như thế. Oh Yoon Jeong vẫn nhớ rõ mồn một giọng nói của Goo Dong Chi mà mình vừa mới được nghe mấy phút trước. Cô có cảm giác như giọng nói của gã đang đè nặng lên toàn bộ cơ thể mình. Cô không thể đứng dậy nổi. Sức nặng ấy không hề đáng ghét chút nào. Oh Yoon Jeong nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Goo Dong Chi vừa bước về phía bãi đỗ xe vừa hình dung ra trước mắt một danh sách những việc phải làm ngày hôm nay. Những việc mọi người thường làm bằng máy móc, gã đều làm bằng mắt. Đôi mắt gã như một cái máy chiếu, chiếu hình vào hư không. Ngay trước mắt gã là dòng chữ “Nhưng việc phải làm hôm nay”, rồi một danh sách lần lượt hiện lên phía dưới. Đó là danh sách “đầu việc” của riêng gã mà không ai khác có thể nhìn thấy. Goo Dong Chi không thích để lại dấu vết. Gã luôn hành động một cách ít để lại dấu vết nhất có thể, và trừ điện thoại di động ra gã không sử dụng thêm bất cứ thứ máy móc nào. Điện thoại di động gã cũng chỉ dùng duy nhất chức năng nghe gọi. Gã không gửi tin nhắn, cũng không viết ghi chú. Sống không để lại bất kỳ dấu vết gì là việc gây đau đầu và mệt mỏi hơn nhiều so với tưởng

tượng, thế nên Goo Dong Chi vẫn thường giải tỏa đầu óc bằng cách quan sát những dấu vết của người khác. Khi lấy dấu vết của những người đó từ tủ dụng tài liệu của mình ra xem, Goo Dong Chi đã sống cùng với họ. Cùng lo lắng với họ, cùng chia sẻ bí mật với họ.

Danh sách những việc cần làm trong ngày đang hiện ra trước mắt gã đã tăng đến hơn mười đầu mục. Những việc chưa được giải quyết liên tục chất chồng, danh sách từ từ dài thêm. Những việc đã giải quyết xong xuôi sẽ được đánh một dấu “X” và vứt vào cái thùng rác tưởng tượng trước mắt gã, nhưng từ sau khi văn phòng bị đột nhập, mấy ngày nay gã chẳng giải quyết được việc gì. Không những không giải quyết được, các vấn đề còn ngày càng trở nên phức tạp hơn. Gã không tìm được manh mối nào ở cửa hàng điện tử V2U và phòng thu âm ANE mà Bae Dong Hoon đã đến hai ngày trước khi chết, việc điều tra võ đường Nguyên Thủ mà Park Chan Il kể cũng không có tiến triển gì, và cũng chưa có gì chắc chắn về việc Bae Dong Hoon tự sát hay bị giết. Hơn tất cả, khiến gã bận tâm nhất vẫn là kẻ đã đột nhập vào văn phòng. Rốt cuộc là tên khốn nào đây. Mấy ngày qua, Goo Dong Chi đã thử dò la nhiều chuyên gia về khóa. Có khoảng năm người đáng nghi, nhưng tất cả đều có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng. Không ai đủ rảnh rỗi tới mức đi mở tủ hồ sơ văn phòng của gã cả. Goo Dong Chi đã nghĩ tới việc tìm đến những thợ khóa hoạt động ngầm, nhưng e chỉ làm lớn chuyện thêm nên gã đành ngừng lại. Không vật gì bị lấy mất, đơn giản bởi hãn chỉ định cảnh cáo gã. Ổ khóa không bị mở toang ra. Hãn chỉ để lại cho gã thấy một cái ổ khóa đang hé mở. Chính là để khoe khoang năng lực bản thân. Người muốn đe dọa gã có thể là ai được đây, gã nhất thời không nghĩ ra. Goo Dong Chi nói chuyện điện thoại ngắn gọn với Kim In Cheon rồi lên xe ô tô.

Kim In Cheon đứng trên sân thượng tòa nhà mười lăm tầng, nơi Bae Dong Hoon rơi xuống, và nhìn xuống dưới. Cơ chổng mặt dâng lên. Dù có nhìn xuống một trăm lần, anh ta vẫn thấy lão đảo như lần

đầu tiên. Trong phút chốc, Kim In Cheon tưởng tượng ra cảnh bản thân từ trên này rơi xuống. Tưởng tượng nhanh chóng đi đến hồi kết. Không mất đến hai giây để Kim In Cheon hình dung ra hình ảnh chính mình nằm sõng soài trên mặt đất giữa vũng máu loang. Máu lan ra khắp nơi. Cũng có nhiều trường hợp thi thể rơi từ trên cao xuống không loang máu, nhưng tưởng tượng ra khung cảnh ấy, trái lại, còn đáng sợ hơn. Vì nếu không nhìn thấy máu sẽ phải tưởng tượng tới cảnh xương vỡ vụn. Sẽ phải tưởng tượng tới cảnh nào những xương sườn và xương hông và xương chậu trắng bóng cùng gãy răng rắc. Càng nghĩ Kim In Cheon càng cảm thấy buồn nôn. Hình dung ra cảnh hàng ngàn mảnh xương vụn cắm vào cơ thể mình khiến anh ta muốn ói. Cơ chónng mặt của Kim In Cheon bắt nguồn từ những tưởng tượng này. Dù là máu hay là xương, giây phút cảnh tượng hãi hùng hiện lên trong tâm trí, anh ta càng cảm nhận được rõ độ cao của tầng mười lăm. Kim In Cheon bám chặt vào lan can nơi Bae Dong Hoon đã rơi xuống. Nếu Bae Dong Hoon tự mình nhảy xuống thì rõ ràng hẳn là một thằng điên, Kim In Cheon nghĩ. Dám nhảy từ trên này xuống dưới thì phải gan to bằng nào cơ chứ, phải cấp bách đến thế nào cơ chứ, Kim In Cheon không thể tưởng tượng nổi.

“Tiền bối, anh làm gì đấy. Định nhảy xuống à?”

Nghe thấy tiếng Goo Dong Chi, Kim In Cheon liền lùi lại.

“Này, đừng có lại gần đây. Cậu mà tới là tôi nhảy xuống ngay lập tức.”

Kim In Cheon hét lên với Goo Dong Chi.

“Anh lại định rủ em chơi trò gì thế?”

Goo Dong Chi vừa sải bước tiến tới vừa hỏi.

“Ờ, tôi đang thử chơi trò hoán đổi vị trí.”

“Là trò gì?”

“Tôi đang thử nghĩ xem mấy thằng ranh bị tôi tóm sẽ mang tâm trạng như thế nào.”

“Tiền bối, dạo này anh có vẻ thay đổi nhiều quá. Anh còn nghĩ cho cả mấy thằng bị tóm nữa.”

“Mấy thằng đó chắc là nhọc lắm đấy. Này, bỏ chạy rồi bị dồn tới bờ vực như thế này thì tâm trạng hẳn là vãi cứt lắm, nhỉ. Mẹ kiếp, hoặc nhảy xuống, và thế là hết. Hoặc quay lại, lao vào xé xác bọn cảnh sát?”

“Em sẽ chọn phương án xé xác cảnh sát.”

“Đại đa số đều sẽ làm như thế chứ. Mẹ kiếp, đương nhiên là thế rồi, kể cả là tôi thì tôi cũng sẽ giết cái thằng cảnh sát đấy. Từ đây thì nhảy xuống thế quái nào được. Phải sống chứ, phải cố mà sống chứ. Mà muốn sống thì phải giết người chứ.”

“Tiền bối làm sao thế, không giống anh chút nào.”

“Chẳng sao cả, chỉ là tâm trạng tôi dạo này thối lắm. Về sau tôi biết sống thế nào đây nhỉ.”

“Anh xin nghỉ hưu đi là được mà.”

“Về hưu? Cuộc đời này có tuổi nào là tuổi về hưu cơ chứ. Đến lúc chết, lúc cái còng tay, cái bút, cuốn sổ mình vẫn luôn nắm chặt rời khỏi tay, lúc ấy mới là nghỉ hưu. Sao người ta cứ thích quyết định cái kết cho cuộc đời người khác như thế nhỉ, nhằm nhí. Cậu cứ lải nhải nghỉ hưu nghỉ hưu mãi nên tôi bực mình đó.”

“Anh gọi em có việc gì?”

“Hả? À, tôi gọi cậu nhỉ. Khà khà, dạo này anh đây cứ hưng phấn là phát hỏa hùng hục thế đấy. Người ta chắc cũng vì hay lên cơn như thế mà bất tỉnh nhân sự đấy nhỉ.”

“Tiền bối, hôm nay anh thực sự lạ lắm.”

“Vẫn chưa tìm thấy cái máy tính bảng hả?”

“Không có dấu vết gì hết.”

“Có kẻ nào đã giấu đi chẳng?”

“Em đang thử điều tra những người xung quanh hẳn rồi.”

“Trong đó có gì được nhỉ? “Cũng có thể là chẳng có gì hết.”

“Giờ mà tìm ra, song trong đây lại chẳng có gì ngoài mấy trò game thì nhảm nhí quá nhỉ. Phải không?”

“Cũng có thể là có thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp.”

“Thứ khủng khiếp nhất mà Bae Dong Hoon có thể nắm trong tay là gì được đây?”

“Bí mật, hoặc dấu vết, hoặc danh sách gì đó, có thể là mấy thứ như vậy.”

“Hoặc là điểm số chơi game kỷ lục. Khà khà.”

“Cũng có thể là thứ gì đó liên quan đến giới giải trí.”

“Chà, tìm mãi không thấy nên cứ hay tưởng tượng ra những thứ ghê gớm, nhỉ?”

“Thế anh đang tưởng tượng ra cái gì?”

“Kiểu như phim khiêu dâm của mấy nhóm nhạc nữ ấy.”

“Tiền bối cũng thật là, anh bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn như thế chứ.”

Có tín hiệu vang lên từ cái máy bộ đàm Kim In Cheon đang cầm trên tay. Có người gọi anh ta. Kim In Cheon trả lời. “Này, chuẩn bị xong hết rồi chứ? Kẻ vạch xong hết chưa?” Phía bên kia đáp lại. “Vâng, chuẩn bị xong hết rồi ạ. Anh định sẽ tiến hành bây giờ ạ?”

“Phải, tiến hành thôi. Cần thận đừng để ai đi qua đấy nhé.”

“Anh định làm gì vậy?”

Goo Dong Chi hỏi.

“Thí nghiệm.”

Kim In Cheon trả lời ngắn gọn.

“Thí nghiệm gì cơ? Thí nghiệm hoán đổi vị trí ấy hả?”

“Thí nghiệm cái đó làm gì cơ chứ. Chỉ cần nghĩ thôi là đủ rồi. Tôi thí nghiệm Bae Dong Hoon.”

Kim In Cheon đưa ngón tay chỉ về phía hai con ma nơ canh đứng bên cạnh lan can.

“Thí nghiệm Bae Dong Hoon?”

“Ừ, dù thế nào cũng thấy bứt rứt nên cứ thử thí nghiệm xem sao.”

“Để xem hẳn tự nhảy xuống hay bị kẻ khác đẩy từ phía sau?”

“Trước tiên cứ để xem thế nào đã. Bê giúp tôi cái này lên.”

Kim In Cheon và Goo Dong Chi cùng khệ nệ bê một con ma nơ canh lên. Con ma cơ canh có cân nặng đúng bằng Bae Dong Hoon. Kim In Cheon thả con ma nơ canh đầu tiên rơi thẳng xuống dưới. Vài giây sau, vang lên tiếng con ma nơ canh đập xuống mặt đất.

“Đây là trường hợp tự sát phải không?”

Goo Dong Chi hỏi, nhưng Kim In Cheon không trả lời. Anh ta lập tức bê con ma nơ canh thứ hai tới. Kim In Cheon đẩy con ma nơ canh tới sát lan can.

“Dong Chi à, cậu thử dùng hết sức đẩy con ma nơ canh này từ phía sau xem nào. Với tâm trạng nhất định phải giết được nó ấy... Hiểu chứ?”

“Em thấy hơi kỳ đấy.”

“Tuy nó chỉ là ma nơ canh nhưng cậu hãy làm như thật ấy. Thằng chết tiệt này là kẻ thù của cậu, kẻ thù. Nó nâng tay trên toàn bộ mỗi làm ăn của cậu. Trong cả cái giới *deleter* nó là thằng *deleter* khốn nạn nhất.”

“Dù có thế thì em cũng không thấy khó chịu lắm đâu.”

“Cái đồ cậu ấm chẳng hiểu gì về sự đời này.”

“Anh thừa biết em không phải loại cậu ấm gì mà.”

“Nói chung là thằng nào khiến cậu nổi điên nhất? Nghĩ đến thằng đó và đẩy nó xuống. Hiểu chưa?”

“Vâng, em biết rồi. Em làm đây.”

Goo Dong Chi vận hết sức mình đẩy con ma nơ canh. Ma nơ canh mắc vào lan can, rồi rơi chúc đầu xuống dưới. Tiếng con ma nơ canh đập xuống đất một cách nặng nề lại vang lên. Kim In Cheon mở bộ đàm. “Đo khoảng cách từ tòa nhà tới chỗ ma nơ canh đi.” Vài phút sau, phía bên kia bộ đàm gọi lại. “Đội trưởng.”

“Báo cáo đi.”

“Con đầu tiên rơi cách tòa nhà 4 mét, con thứ hai cách 4 mét rưỡi.”

“Chính xác chưa?”

“Có cần đo lại không ạ?”

“Tôi hỏi chính xác chưa mà cậu muốn đo lại là sao? Không tự tin hả?”

“Không phải ạ, chính xác rồi ạ.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Kim In Cheon tắt bộ đàm và đi tới chỗ có gạt tàn thuốc lá.

Goo Dong Chi đi theo sau, hỏi.

“Tiền bối, thi thể của Bae Dong Hoon văng ra mấy mét?”

“3 mét rưỡi.”

“VẬY LÀ TỰ HÃN NHẢY XUỐNG RỒI NHI.”

“Lẽ nào là thế?”

“Kết quả thí nghiệm là vậy còn gì. Tự nhảy xuống là 4 mét, bị đẩy xuống là 4 mét rưỡi. Không phải con số đã chứng minh rồi sao?”

“Cậu từ xưa đến nay vẫn kém mấy vụ giết người, nhỉ?”

“Anh lại làm nhầm gì thế.”

“Từ hồi còn làm việc với tôi, cậu đã ghét phải phụ trách mấy vụ giết người rồi còn gì.”

“Tiền bối giỏi sẵn rồi nên em mới đi tìm lĩnh vực khác đây chứ.”

“Thế còn chênh lệch nửa mét, cậu định giải thích thế nào?”

“Tiền bối thử giải thích xem.”

“Móng tay của Bae Dong Hoon có dính vết sơn màu xanh. Giống hết lớp sơn ở lan can này. Ban đầu tôi cũng không nghĩ gì phức tạp. Có thể là vết sơn đã dính vào khi hãn bám lấy lan can để nhảy xuống dưới.”

“Hãn là hãn định nhảy rồi lại thấy sợ nên bám chặt lấy lan can.”

“Cũng có khả năng đó. Thế nhưng kẻ nhát gan như vậy liệu có thể tự nhảy xuống được không? Cậu nhìn xem, lan can ở đây khá cao. Nếu hấn định trèo lên và nhảy xuống thì nhất định phải là rất khẩn thiết. Nếu quyết tâm chết tới như vậy thì hấn đã phải văng ra tới 5 mét. Rơi thế nào mà chỉ cách mỗi 3 mét rưỡi được?”

“Nếu có người đẩy xuống từ phía sau, nhưng hấn không lộn nửa vòng rồi rơi chúc đầu xuống như lúc này, mà rơi thẳng xuống thì sao?”

“Đúng rồi đấy. Nếu như vậy thì thi thể sẽ tiếp đất ở vị trí sát với tòa nhà nhất. Thế nhưng lại không thể giải thích được vết sơn ở móng tay. Nếu không phải vậy thì sao?”

“Còn khả năng nào nữa ạ?”

“Chà, có hai người đứng ở đây, nắm cổ chân Bae Dong Hoon và dọa sẽ thả hấn rơi xuống dưới. Rồi chúng đe dọa kiểu như là, nếu mà không nói tử tế thì tao sẽ buông tay đấy.”

“Vết sơn thì sao?”

“Bae Dong Hoon khi đó bị treo ngược, hấn sẽ muốn nắm lấy bất cứ thứ gì, hấn sẽ lấy tay cào vào tường. Vì không thể giãy giụa được nên chắc hấn sẽ muốn bám lấy thứ gì đó. Bae Dong Hoon cao khoảng 1 mét 80, có thể ở khoảng cách đó sẽ còn lưu lại dấu móng tay của hấn.”

“Anh đã kiểm tra chưa?”

“Chưa, tôi chóng mặt quá nên không làm được. Dong Chi, cậu kiểm tra thử đi.”

“Anh vẫn bị chứng sợ độ cao đấy à?”

“Có ai lại thích bị tố cáo cơ chứ*. Chỉ có mấy thằng như cậu mới thích thôi.”

“Anh đừng nói đùa nữa. Nếu có dấu móng tay thì vụ này sẽ được chuyển thành một vụ giết người?”

“Nhanh nhanh xem thử đi đã. Dây thừng đây.”

Goo Dong Chi cầm dây thừng đi tới gần lan can. Gã buộc một đầu dây vào thanh ngang ở lan can, đầu dây còn lại quấn quanh hông mình. Chỉ có dây thừng là dụng cụ đảm bảo an toàn tối thiểu, gã phải dùng cả hai cánh tay để giữ lấy mình, gã vừa vươn phần thân trên ra ngoài lan can thì Kim In Cheon liền túm lấy hai cẳng chân của gã. Goo Dong Chi rất tự tin với những việc phải sử dụng cánh tay.

Gã quan sát hai bên lan can. Có vẻ bức tường mới được sơn lại nên trông khá sạch sẽ. Gần như không có vết tích gì hết. Đang quan sát thật kỹ bức tường, thì gã phát hiện ra vết xước, nhìn như thể một họa sĩ trêu tượng nào đó đã tùy ý vạch một nét bút.

“Có không?”

Kim In Cheon giục gã.

“Anh chờ một chút.”

Giọng Goo Dong Chi không vượt qua nổi lan can. Tất cả máu trong người gã đang đổ hết xuống đầu. Gã dồn thêm sức vào hai cánh tay. Thứ mà Goo Dong Chi vừa nhìn thấy đúng là vết móng tay. Vết móng tay cào sặc nét từ dưới lên trên. Vết móng tay chôn giấu sự khẩn thiết. Vết móng tay chôn giấu khao khát được sống. Bằng mọi giá để không rơi xuống, bằng mọi giá bám lấy nơi này, bám lấy bức tường. Một dấu vết kinh hoàng. “Chết tiệt, vì thế này nên mình mới ghét những vụ giết người đây,” Goo Dong Chi lẩm bẩm.

“Này, có hay không có hả?”

Kim In Cheon hét lên. Goo Dong Chi không trả lời. Gã không thể trả lời. Chỉ nhìn vết móng tay thôi mà gã đã thấy buồn nôn rồi. Gã cảm thấy vết móng tay ấy cũng hệt như vết máu. Không biết có phải là do máu dồn lên đỉnh đầu nên thế hay không. Sức ở cánh tay gã hơi yếu đi. Kim In Cheon túm chặt cẳng chân Goo Dong Chi kéo gã lên.

11

Jeong So Yoon gạch bút đỏ đè lên một mục trong danh sách được ghi trên giấy. Danh sách có tổng cộng mười lăm mục, trong đó mười mục đã bị gạch bỏ. Giờ chỉ còn năm mục nữa. Mỗi lần kẻ một vạch đỏ, Jeong So Yoon lại thấy thất vọng thêm một chút, nhưng bởi vẫn chưa hết danh sách nên cô vẫn chưa tuyệt vọng. Tới khi cả mười lăm mục đều bị gạch đỏ thì tuyệt vọng cũng chưa muộn, cô nghĩ. Jeong So Yoon gọi điện tới văn phòng thứ mười một và đặt lịch hẹn. Cô đã gọi tới công ty xin gia hạn thêm ngày nghỉ. Hiện đang không có quá nhiều việc, nên dù cô vắng mặt cũng không ảnh hưởng gì lắm, cô lại mới hoàn thành tốt đẹp một dự án lớn nên phía công ty cũng có phần châm chước cho.

Văn phòng thứ mười một nằm trong một khu toàn những cửa hàng thú cưng. Nơi như thế này khiến người ta băn khoăn không biết liệu có việc gì để cho thám tử làm hay chẳng. Cầm trên tay mẫu giấy ghi địa chỉ, Jeong So Yoon băng qua những ô cửa kính toàn lũ mèo, chó và nhím đang nhìn ra ngoài. Có nhiều loài động vật cô thậm chí còn không biết tên. Tất cả những ánh mắt ấy trông đều trống rỗng, cô nghĩ. Một tấm biển màu xanh lam gắn bên cạnh cầu thang hẹp dần xuống tầng hầm đập vào mắt Jeong So Yoon. Trên tấm gỗ ván ép màu xanh là dòng chữ thô kệch “Văn phòng thám tử Lee Ri”. Jeong So Yoon đi xuống cầu thang. Đi hết cái cầu thang ẩm ướt và tối tăm hơn cả một hang động, cô trông thấy tấm biển màu xanh được treo trên cánh cửa sắt. Vẫn là những dòng chữ thô kệch không đổi. Cô đang định đưa tay lên gõ thì cánh cửa mở ra.

“Cô là người đã gọi điện thoại tới phải không?”

Một người đàn ông râu tóc bờm xờm đột ngột xuất hiện sau cánh cửa. Jeong So Yoon lùi lại một bước. Phần bờm bóng tối dày đặc nhưng phần khác cũng vì đám lông tóc phủ kín toàn thân anh ta mà phải mất một lúc cô mới xác định được đứng trước mặt mình đúng là một con người. Mái tóc xù, lông mày rậm rạp, râu cằm và râu quai nón che mất hơn nửa khuôn mặt. Nhìn không rõ đôi mắt và cái mũi bè bị khuất giữa đám râu ấy.

“Vâng, đây có phải là...”

“Đúng rồi. Văn phòng thám tử. Tôi là Lee Ri.”

Người đàn ông râu tóc bờm xờm chìa tay ra. Jeong So Yoon gật đầu chào.

“Tôi vào trong nói chuyện được không?”

“À, vâng, cô vào đi. Thật là, thật là, tôi cuống quá nên là hơi bị... Mời cô vào nhà.”

Bên trong văn phòng là một bãi chiến trường. Chỉ riêng đám mèo đập vào mắt Jeong So Yoon không thôi đã tới năm con, có cả chó con nữa, và yên vị trên bàn là hẳn một con cự đà. Chắc hẳn còn những loài động vật khác đang ẩn trong góc nào đó của căn phòng. Đây là nơi mà dù có một con mèo báo nhảy xổ ra từ một hốc tối tăm cũng chẳng có gì kỳ lạ hết. Thám tử Lee Ri lấy một chiếc ghế dựng trong góc ra và đặt ở giữa phòng. Ngoài chỗ này căn phòng cũng chẳng còn nơi nào có thể đặt ghế nữa. Thám tử Lee Ri ngồi xuống chiếc ghế để trước bàn làm việc.

“Tuy hơi lộn xộn nhưng cô cứ ngồi tự nhiên. Cô uống chút gì nhé?”

“Vâng, đúng là lộn xộn thật, nhưng có vẻ cũng có không khí đấy.”

“Cô hài lòng thì thật là may quá. Có vẻ cô cũng thích động vật?”

“Cho tôi xin một cốc nước được không?”

“Nước à? À, nước, vâng, có nước đây.”

Thám tử Lee Ri cầm chai nước lớn cất ở góc phòng ra. Nước bên trong chỉ còn khoảng một nửa.

“Không có cốc phải không ạ?”

Jeong So Yoon hỏi.

“Vâng, không có cốc.”

Thám tử Lee Ri trả lời như thể đó là điều hiển nhiên. Jeong So Yoon cầm chai nước lên uống, tránh không để chạm miệng. Nước vơi đi nhanh chóng.

“Chà, cổ họng cũng đỡ khô rồi, giờ chúng ta vào vấn đề chính chứ nhỉ? Cô có việc gì cần nhờ đến tôi?”

“Văn phòng anh đây chủ yếu là đi tìm động vật thất lạc phải không?”

“Những việc như thế cũng nhiều, nhưng thi thoảng ai nhờ việc gì thì tôi làm việc ấy.”

“Anh tìm động vật đi lạc kiếm được nhiều tiền chứ?”

“Cũng tùy trường hợp. Cô vì việc gì mà đến đây vậy?”

“Tôi muốn tìm một người.”

“Người sao, tốt thôi. Tôi rất giỏi tìm người đấy.”

“Tôi không biết gì nhiều về người này.”

“Cô cứ nói những gì mình biết đi.”

“Tôi không biết tên, cũng không biết tuổi tác hay nơi ở của anh ta.”

“Cô có ảnh chứ?”

Jeong So Yoon rút ra một tờ giấy rồi đưa cho thám tử Lee Ri. Trên giấy vẽ một bức chân dung.

“Anh ta trông như thế này.”

“Cô bảo tôi tìm anh ta chỉ dựa trên thứ này sao? Ô hô, cô tưởng giờ là thời Chosun chắc? Không thể tìm bằng thứ này được đâu. Cơ mà cô vẽ đẹp thật đấy.”

“Tôi làm về mảng đó.”

“Hóa ra cô là họa sĩ.”

“Cũng tương tự vậy. Tôi biết nghề nghiệp của người đó.”

“Nghề của anh ta là gì cơ? Đặc biệt lắm ư?”

“Một nghề được gọi là *deleter*.”

Vừa nghe thấy tiếng *deleter*, thám tử Lee Ri lập tức đánh mặt lại. Cứ như thể anh ta vừa lồi đầu ra khỏi ngăn đá vậy.

“Làm cách nào cô biết về *deleter*?”

“Người đó đã đột nhập vào nhà chúng tôi. Nói là đột nhập cũng không hẳn. Xâm phạm? Hay là thâm nhập? Nói chung chuyện là thế này, hôm trước tôi thức cả đêm làm việc rồi về nhà ngủ. Đang ngủ, thấy khát nên tôi dậy đi uống nước. Tôi vừa mở cửa và bước ra ngoài thì nhìn thấy người đó đứng ngay giữa hành lang. Quá bất ngờ nên tôi thậm chí quên cả hét lên mà chỉ đứng đực ra đấy. Tôi và anh ta nhìn nhau khoảng hai giây. À không, có thể còn ngắn hơn thế nữa. Tôi nhớ rõ ràng khuôn mặt anh ta. Sau khi anh ta biến mất, tôi không biết phải làm gì nên cứ đứng nghệt ra. Có nên báo cảnh sát không. Hay là kiểm tra trước một lượt xem nhà có ai bị thương hay bị mất gì không. Thế rồi tôi quyết định cắm điện thoại di động lên, thì thấy có hơn ba mươi cuộc gọi nhờ.”

“Chắc hẳn gia đình cô có ai đó qua đời.”

“Làm sao anh biết?”

“Cô vừa nói cô đã gặp *deleter* mà.”

“À.”

“Công việc của *deleter* là như vậy. Xóa sạch mọi dấu vết. Ai qua đời vậy?”

“Cha tôi.”

“Xin chia buồn.”

“Không sao. Tôi sẽ ổn thôi.”

“Mời cô tiếp tục.”

“Mẹ tôi không biết tôi đã về nhà nên liên tục gọi điện, còn tôi lại tắt chuông điện thoại đi ngủ mất.”

“Mọi chuyện cứ nhất định phải ăn khớp như vậy nhỉ.”

“Tôi chạy cuống cuồng đến bệnh viện, rồi suốt mấy ngày sau đó đã quên bém luôn việc về người kia. Sau khi an táng cha trở về, tôi mới nhớ tới chuyện đó. Tôi hỏi mẹ xem có bị mất gì không. Tất cả những đồ quý giá vẫn còn nguyên. Tôi đã suy nghĩ chắc cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Rồi tôi vào thư phòng cha và bật máy tính lên, nhưng máy tính không khởi động. Tôi gọi thợ đến thì người ta bảo dữ liệu ổ cứng đã bị xóa hoàn toàn. Hoàn toàn, không sót lại một tí gì. Tôi nghe nói đó chính là công việc của *deleter*?”

“Cô kể chuyện bình tĩnh quá.”

“Đây đã là lần thứ mười một tôi kể chuyện này rồi.”

“Mười vị cao thủ trước tôi đều đã ngậm chặt miệng phải không?”

“Tất cả đều nói là không biết.”

“Cô ngây thơ thật đấy.”

“Tôi ngây thơ chỗ nào chứ?”

“Dù có biết họ cũng không thể nói cho cô đâu.”

“Vì sao?”

“Vì đó là hành vi tố giác nội bộ. Gọi là gì nhỉ, luật bất thành văn trong ngành chẳng? Đại loại là thế đấy.”

Một con chó con nhảy lên đầu gối thám tử Lee Ri và liếm cái bụng phệ của anh ta. Như thế muốn cạnh tranh với con chó, một con mèo cũng tới quanh quẩn bên chân anh chàng thám tử.

“Anh thám tử vì sao lại nói với tôi chuyện đó? Như thế cũng là tố giác nội bộ còn gì.”

“Tôi, nói một cách chính xác, thì không phải người trong giới đó. Tôi là kẻ bên lề, bị ruồng rẫy khỏi ngành thám tử, hoặc nói cách khác, là một thám tử *underground*. Tôi chỉ là kẻ tìm thú cưng kiếm cơm qua

ngày nên có muốn tố giác cũng không thể vì tôi có biết gì nhiều về nội bộ bọn họ đâu.”

“Vậy thì xin anh hãy nói cho tôi biết.”

“Nói gì cơ?”

“Người đó là ai, anh ta sống ở đâu?”

“Tôi đã nói mình không biết chuyện nội bộ mà.”

“Anh hãy tìm hiểu giúp tôi. So với tôi thì anh biết nhiều về giới đó hơn mà, không phải sao?”

“Vậy thì tôi sẽ được lợi gì?”

“Đương nhiên là tiền.”

“Cô bảo tôi làm thẳng chỉ điểm chỉ để kiếm mấy xu lẻ ư?”

“Anh nói mình không phải người trong giới mà.”

“Tôi không phải người trong giới nhưng cũng có những quy tắc tối thiểu không thể làm trái chứ.”

“Được rồi, vậy muốn làm trái quy tắc thì cần bao nhiêu mới đủ?”

“Tìm được anh ta rồi thì cô định làm gì?”

“Đầu tiên là lấy lại cái ổ cứng.”

“Rồi sau đó?”

“Sau đó thì tôi cũng không biết nữa. Tôi có nên báo cảnh sát không?”

“Tôi nghĩ cái ổ cứng đó có lẽ đã không còn trên cõi đời này nữa rồi. Bởi đó là việc của *deleter* mà.”

“Vậy thì... vậy thì... tôi sẽ giết anh ta.”

“Người muốn hủy thứ đó chính là cha cô. Công bằng mà nói *deleter* chẳng có lỗi gì cả. Có khi họ còn ký cả hợp đồng rồi ấy chứ.”

“Có hợp đồng hay không, đó là ý của cha tôi hay không, tôi đều không quan tâm. Tôi nhất định phải lấy lại nó. Trong đó, tất cả đều có ở trong đó. Những bức ảnh cha chụp cho tôi, những bức ảnh tôi chụp cho cha, những bức thư tôi và cha gửi cho nhau, những đoạn clip, những bài hát cha sáng tác, tất cả đều nằm trong đó. Cả những bức

hình ở Galapagos tôi mới đi tháng trước về cũng nằm ở đó. Không lý nào cha tôi lại muốn xóa toàn bộ những thứ đó. Chắc hẳn có gì đó nhầm lẫn ở đây. Cha tôi không thể nào lại làm như vậy. Tôi nhất định phải lấy lại nó.”

“Galapagos, cô mới ở đó về à?”

“Dạ?”

“Ban nãy cô vừa nhắc đến Galapagos mà. Cô mới đi về à?”

“Vâng, hồi tháng trước.”

“Thế có có thấy con cự đà biển ở đấy không?”

“Có, tôi có thấy rồi. Loài dài mét rưỡi.”

“Oa, chắc đĩnh lắm nhỉ?”

“Ảnh tôi chụp cùng con cự đà biển cũng nằm trong cái ổ cứng đó.

Con cự đà biển đã làm thám tử Lee Ri động lòng. Thám tử Lee Ri vô cùng hiểu sự phẫn nộ của những người bị mất đi một thứ gì đó, anh ta cũng dễ dàng đồng cảm với họ. Sự thấu hiểu và lòng đồng cảm này không chỉ khiến thám tử Lee Ri có khuyết điểm là nhận việc quá chóng vánh mà đồng thời còn kích thích anh ta xử lý những việc đó thật nhanh. Hơn nữa, trong món đồ bị mất lại có ảnh loài cự đà biển mà không biết kiếp này anh ta có được một lần nhìn thấy hay không. Jeong So Yoon không nói gì nữa. Sự im lặng gây áp lực lên thám tử Lee Ri.

“Tôi sẽ thử hỏi giúp cô. Cũng không có nhiều người làm *deleter* nên chắc chỉ cần hỏi thăm một chút là sẽ sớm tìm ra thôi.”

“Tôi sẽ thử hỏi giúp cô. Cũng không có nhiều người làm *deleter* nên chắc chỉ cần hỏi thăm một chút là sẽ sớm tìm ra thôi.”

Thám tử Lee Ri vừa dứt lời, khuôn mặt Jeong So Yoon liền bừng sáng.

“Thật chứ? Có thể tìm thấy ngay sao? Tôi nghĩ chuyện cũng mới xảy ra nên chỉ cần sớm tìm ra anh ta thì có khi sẽ cứu được cái ổ cứng, đúng không?”

“Vâng, cũng có thể là như thế. Và...”

“Dạ?”

“Cô nghĩ tiền công khoảng chừng nào nhỉ?”

“Bao nhiêu thì đủ đây?”

“Có mức giá chung nên tôi cũng không bớt nhiều cho cô được. Lại là trường hợp phải tố cáo nội bộ, nên chắc có khi cô còn phải trả thêm vài khoản...”

“Chuyện tiền nong anh không cần phải lo.”

Nghe Jeong So Yoon nói, gương mặt thám tử Lee Ri rạng rỡ hẳn lên. Anh ta dẹp cái chuồng cự đà và đóng đồ tạp nham trên bàn qua một bên, rồi lôi ra một tờ giấy. Đó là tờ hóa đơn thanh toán. Thám tử Lee Ri nhận tiên ứng trước, viết hóa đơn rồi bắt tay Jeong So Yoon. Lâu lắm anh ta mới nhận được một vụ tìm người. Lại còn là vụ vô cùng đơn giản. Có trường hợp công việc rất dễ mà nhìn lại như rất khó, ngược lại cũng có trường hợp việc rất khó nhưng nhìn cứ tưởng là rất dễ. Việc lần này nhìn thì có vẻ phức tạp nhưng thực ra lại rất đơn giản, thật là tốt quá. Thám tử Lee Ri đã biết đó là Goo Dong Chi rồi. Ngay khi nhìn thấy bức tranh của Jeong So Yoon, anh ta đã ngờ ngờ liệu đây có phải Goo Dong Chi, rồi đến khi nghe thấy nghề nghiệp *deleter* thì anh ta chắc chắn đó chính là Goo Dong Chi. Việc duy nhất cần làm là tìm xem Goo Dong Chi hiện đang sống ở đâu. Thám tử Lee Ri nhớ lại cái lần mình được Goo Dong Chi giúp cách đây đã lâu. Đại ca, anh lúc nào cũng giúp đỡ em. Thám tử Lee Ri thầm lẩm bẩm. Lúc bắt tay với Jeong So Yoon, anh ta toét miệng cười để lộ hàm răng giữa đám râu rậm rạp.

12

Trong suốt trận đấu tennis, Han Yoo Mi cứ nhớ mãi tới lời Goo Dong Chi. “Bọn họ đang dâng bóng lên bàn thờ còn gì.” Như thể giọng điệu mỉa mai của Goo Dong Chi đang vang lên từ chỗ nào đó trên sân. Những cú bóng Han Yoo Mi đánh qua lưới đều rơi thẳng xuống vị trí thích hợp để Chủ tịch Cheon Il Soo đỡ trả. Cô ta không thể hiểu nổi lý do. Có cố gắng đánh bóng sang chỗ khác cũng không tác dụng gì. “Ấy, lẽ nào lại thế, chắc năng lực kém nên vậy thôi.” Han Yoo Mi đã từng cãi lại Goo Dong Chi như vậy. Nhưng trực tiếp vào sân đấu mới thấy, vấn đề ở đây không phải là năng lực. Tư thế và biểu cảm của Cheon Il Soo không để lộ chút sơ hở nào, ông ta khiến đối thủ đang định trả bóng trong tích tắc bỗng ngỡ ngàng đông cứng lại. Ông ta khiến đối phương suy nghĩ quá nhiều và tự mâu thuẫn quá nhiều. Khi cơ thể trở nên cứng đờ thì chỉ còn biết mơ hồ đánh bóng qua lưới. Cũng có thể đổ lỗi cho địa vị và quyền lực của người có tên Cheon Il Soo, nhưng chưa biết chừng trên người ông ta có gắn thứ gì đó như kiểu một cục nam châm có khả năng hút bóng tennis lại gần, Han Yoo Mi nghĩ. Tuy đây là một trận đấu đôi, nhưng một mình Cheon Il Soo thống lĩnh cả sân đấu.

Song Mi Young, đồng đội của Cheon Il Soo, và Lee Young Min, đồng đội của Han Yoo Mi, từ đầu đến cuối đều đánh bóng một cách cẩn thận. Hai người họ chuyển qua lại những pha bóng dễ dàng, không một lần nào làm khó đối phương bằng những pha bóng hiểm hóc. Song Mi Young làm đúng vai trò của mình, Lee Young Min thì thi thoảng phạm lỗi. Nếu xét riêng hai người họ thì Song Mi Young ở trên

một bậc. Trận đấu kết thúc chán ngắt. Cả trận Han Yoo Mi và Lee Young Min chỉ có thể chặt vật thẳng được một giờ đấu.

Sau trận đấu, bốn người vào phòng tắm riêng để tắm rửa rồi gặp lại nhau tại nhà hàng tầng một. Sự uể oải lẫn sáng khoái của những người vừa vã đầy mồ hôi ẩn dưới những khuôn mặt trơn bóng.

“Chủ tịch, hôm nay tôi đã học hỏi được rất nhiều đấy ạ. Chủ tịch quả nhiên chơi giỏi y như lời đồn.”

Lee Young Min vừa đặt điện thoại di động lên mặt bàn vừa nói.

“Có gì đâu, vừa chơi vừa học hỏi lẫn nhau ấy mà. Anh Lee Young Min chơi tennis được bao lâu rồi nhỉ?”

Cheon Il Soo đan hai bàn tay vào nhau đặt lên bàn.

“Được khoảng ba năm rồi ạ. Tôi cũng không học tennis đàng hoàng nên vẫn còn kém lắm. Sau này, giá mà thi thoảng được ngài Chủ tịch chỉ bảo cho thì tốt quá.”

“Phiền anh cất điện thoại đi rồi nói chuyện. Nhìn thấy thứ đó trên bàn ăn tôi không thoải mái lắm.”

Cheon Il Soo hất nhẹ cằm về phía chiếc điện thoại di động của Lee Young Min. Ngay lập tức, Lee Young Min nhét điện thoại vào túi quần. Bàn ăn bốn người trong giây lát trở nên im lặng. Người duy nhất tận hưởng sự im lặng này là Cheon Il Soo. Song Mi Young coi chừng sự im lặng đó, Lee Young Min và Han Yoo Mi thì cảm thấy áp lực không biết phải làm gì. Người duy nhất có thể phá vỡ sự im lặng cũng là Cheon Il Soo.

“Tư thế của cô Han Yoo Mi rất chuẩn đấy. Cô học ở đâu vậy?”

Cheon Il Soo quay đầu sang Han Yoo Mi hỏi.

“Ày, tôi cũng mới tập tọe đánh thôi ạ. Học thì có học, nhưng tôi bị huấn luyện viên mắng suốt đấy. Có vẻ như tôi không có khiếu thể thao lắm. Nhìn tư thế của Chủ tịch chẳng có chút nào sai sót, còn tôi nhiều động tác thừa quá nên nhanh mất sức lắm.”

“Cỡ đó là giỏi lắm rồi. So với anh Lee Young Min thì cô khá hơn hẳn đấy. Cô Han Yoo Mi nhìn từ xa cũng chẳng kém vận động viên tennis là mấy đâu. Tỷ lệ cơ thể chuẩn, tư thế cũng đẹp nữa.”

“Còn nhìn gần lại chẳng ra sao cả phải không ạ? Ha ha ha, dù sao thì được ngài Chủ tịch khen, tôi cũng vui lắm ạ.”

Đồ ăn của bốn người được dọn ra. Món bít tết thăn bò thái dày dặn đi kèm salad màu xanh nhìn rất hài hòa với màu nâu của thịt, cùng rượu vang đỏ. Tiếng dao đĩa va vào đĩa vang lên sắc lẹm chọc thủng bầu không khí im lặng. Cheon Il Soo bỏ một miếng thịt vào miệng rồi lại nhìn sang Han Yoo Mi.

“Cô Han Yoo Mi có thích vận động viên nào không?”

“Tôi ạ, ừm, nếu nói tay vợt yêu thích thì... Ừm, tôi thích Sharapova.”

“Hợp với cô đấy.”

“À không, không phải tôi thích vì cô ấy hợp với mình, mà vì mỗi khi quất bóng cô ấy đều hét lên một tiếng. Tôi cảm thấy tiếng hét ấy rất tuyệt.”

“Với những vận động viên khác thì đó là tiếng nạt kinh hồn.”

“Chính thế đấy ạ. Chỉ bằng mỗi tiếng hét đó mà cô ấy đã khẳng định được sự áp đảo của bản thân mà.”

“Anh Lee Young Min thì thích vận động viên nào?”

Cheon Il Soo đột ngột tung ra câu hỏi khiến Lee Young Min vội vàng nhai nốt miếng thịt. Gương mặt ông ta lộ ra vẻ gấp gáp, như sợ nếu không trả lời kịp thì cơ hội sẽ bị chuyển sang cho người khác.

“Tôi thích Nadal ạ.”

Lee Young Min trả lời, nhấn mạnh vào từng từ như muốn chứng tỏ rằng mình đã nuốt hết toàn bộ miếng thịt.

“À, thế sao? Nadal... cũng là một vận động viên giỏi nhỉ.”

“Dù thế nào, tôi vẫn thích những vận động viên giàu sức mạnh hơn là nhiều kỹ thuật ạ.”

“Sức mạnh à... Tất cả mọi người đều mong muốn có được thứ mà bản thân thiếu sót nhỉ. Người không có sức mạnh thì ham mê sức mạnh, người thiếu khéo léo thì mong muốn được trở nên khéo léo...”

Cheon Il Soo nhìn vào miếng thịt trên đĩa thay vì Lee Young Min và nói.

“Còn ngài Chủ tịch thích vận động viên nào ạ?”

Đón nhận câu hỏi của Lee Young Min, Cheon Il Soo liền nhếch một bên khóe miệng. Nụ cười và biểu cảm khiến người khác khó mà đoán được đó là câu hỏi ông ta chờ đợi hay là câu hỏi nhảm nhí với ông ta nữa.

“Tôi ấy à, luôn luôn là Federer. Federer là một vận động viên hoàn hảo. Trong lịch sử tennis không dễ gì tìm được một vận động viên nào hoàn hảo tới mức ấy. Anh Lee Young Min thích những vận động viên giàu sức mạnh phải không? Có lẽ Federer chính là người sẽ chứng minh cho anh thấy sự mềm dẻo cũng có thể đánh bại sức mạnh đơn thuần đấy. Những vận động viên khác phải dùng cả hai tay để thực hiện một cú đánh trái tay, nhưng Federer chỉ cần nhẹ nhàng dùng một tay. Vì mềm dẻo nên anh ấy mới có thể làm được như vậy. Sức mạnh chân chính không đến từ cơ bắp, mà đến từ sự mềm dẻo. Sự mềm dẻo có thể đánh bại mọi thứ.”

Lee Young Min mãi mới nhận ra Cheon Il Soo đang nhìn thẳng vào mình mà nói. Ông ta cúi đầu xuống để tránh ánh mắt của Cheon Il Soo và xiên một miếng thịt.

“Ôi ngài Chủ tịch, tôi cũng thích Federer. Bởi vì anh ấy đẹp trai quá mà.”

Han Yoo Mi nói chen vào.

“Chà, người lần trước cô Han Yoo Mi dẫn tới chào tôi tên là gì ấy nhỉ? Cái cậu thám tử ấy...”

“À, anh Goo Dong Chi.”

“Cô bảo cậu ấy từng là vận động viên tennis phải không. Hôm nào cô Han Yoo Mi sắp xếp giúp tôi chơi với cậu ấy một trận nhé. Cô

Mi Young, tuần sau lịch của tôi thế nào?”

Cheon Il Soo quay sang hỏi Song Mi Young. Song Mi Young nhìn một lúc vào hư không nhớ lại lịch trình làm việc.

“Ngài có lịch hẹn cho tới thứ Tư ạ.”

“Vậy thứ Năm hoặc thứ Sáu, cô hỏi giúp tôi hôm nào cậu ấy có thời gian nhé.”

“Thứ Năm hoặc thứ Sáu. Vào giờ này phải không ạ? Vâng, tôi sẽ thử hỏi xem. Nhưng ngài định đấu đơn hay là đấu đôi ạ?”

“Cậu ấy từng là vận động viên cơ mà, đấu đơn chắc sẽ khó đấy.”

“Không đâu ạ, với trình độ của ngài Chủ tịch thì có thi đấu với vận động viên chuyên nghiệp cũng thắng được thôi ạ.”

“Ha ha, cô quá khen rồi. Đấu đôi đi. Như vậy cũng vui hơn mà cô Han Yoo Mi cũng có thể chơi cùng nữa.”

“Vâng, với tôi thì đương nhiên là hay quá rồi.”

Những câu chuyện tào lao qua lại cho đến tận cuối bữa ăn, nhưng chủ yếu đều chỉ có Cheon Il Soo và Han Yoo Mi nói. Song Mi Young chăm chú lắng nghe ngài Chủ tịch, còn Lee Young Min im lặng cúi đầu và cần mẫn ăn thịt. Như thế nếu có đặt nguyên con bò lên đĩa, ông ta cũng có thể chén sạch. Cheon Il Soo và Song Mi Young vừa đi khỏi, gương mặt Lee Young Min liền giãn ra.

“Chết tiệt, đến chết ghen vì đồng thịt khi này mất thôi.”

Lee Young Min chỉnh lại tư thế ngồi và nói.

“Cứng cứ cứng đờ hết cả người chẳng nói năng gì được cả.”

Han Yoo Mi vừa nói vừa nghiêng người sang phía Lee Young Min.

“Chủ tịch có vẻ ghét tôi nhỉ?”

“Ừm, có vẻ không thích lắm, nhưng dù thế, ngài ấy cũng chẳng có lý do gì để ghét cứng mà?”

“Lý do thì khối ấy chứ.”

“Như nào?”

“Ông ta dọa tôi còn gì. Những thằng như mày, tuyệt đối tao sẽ không giao cho việc gì trong ngành phim ảnh này đâu, nên là đừng có nghĩ đến việc lãng vãng gần tao, biết chưa? Mày chỉ là thằng chẳng có tí sức mạnh nào. Có thể ý ông ta muốn nói như thế đấy.”

“Ngài Chủ tịch là kiểu người sẽ nói thẳng những chuyện đấy ra. Ông ấy ngại gì mà phải quanh co cơ chứ?”

“Dù sao thì ông ta cũng ghét tôi.”

“Ghét thì cũng biết làm sao.”

“Cứ để rồi xem, sẽ có ngày ông ta phải quỳ gối mà cầu xin tôi.”

“Ngài Chủ tịch sợ gì mà phải thế.”

“Rồi sẽ có việc khiến ông ta sợ thôi.”

“Cưng đang giấu giếm chuyện gì đấy à?”

“Giấu gì chứ.”

“Trông mặt Cưng cứ như người đang nắm chắc trong tay một quân át chủ bài ấy.”

“Ai mà chẳng có một quân át chủ bài. Có người giấu kỹ rồi thành linh rút nó ra, cũng có người đến tận khi kết thúc ván đấu vẫn chẳng thể tận dụng nổi nó.”

“Những lúc thế này trông cưng xảo quyết lắm.”

“Tôi vốn là kẻ xảo quyết mà.”

Lee Young Min đặt tay lên đầu gối Han Yoo Mi. Cái đầu gối xương xẩu của Han Yoo Mi nằm gọn trong lòng bàn tay ông ta. Lee Young Min xòe bàn tay mân mê đầu gối Han Yoo Mi. Bàn tay ấy thì thoảng lại trườn qua đầu gối mò vào trong váy hoặc có lúc lại trượt xuống chạm vào bắp chân trơn nhẵn của cô ta.

“Gì thế, làm cái trò gì ở đây thế hả?”

“Em bảo tôi xảo quyết còn gì. Tôi đang cho em thấy bản chất xảo quyết đích thực đây.”

“Nực cười.”

Han Yoo Mi nói vậy nhưng vẫn giữ nguyên tư thế, không di chuyển đầu gối. Trái lại, cô ta còn hơi giạng chân ra, để bàn tay kia đụng chạm được dễ dàng hơn. Nói đúng hơn là cô ta thả lỏng để hai chân mở ra một cách thật tự nhiên. Bắp đùi trong của Han Yoo Mi vừa hé mở, bàn tay Lee Young Min liền táo tợn tiến vào thêm chút nữa. Một ngón tay tiến sâu tới tận gần bẹn.

“Chúng mình lên trên kia một lúc đi? Cũng đang mệt mà...”

Lee Young Min rời tay khỏi chân Han Yoo Mi và nói.

“Lên đâu cơ?”

“Thử mượn phòng khách một lát xem.”

“Em á?”

“Em quen nhân viên ở đây mà.”

“Dù thế thì làm vậy cũng đâu có được.”

Thấy Lee Young Min không nói gì nữa, Han Yoo Mi liền đứng dậy đi tới phía phòng quản lý. Lee Young Min xốc lại phần khóa quần đã căng phồng lên. Chưa đầy năm phút sau, Han Yoo Mi đã quay lại, trên tay vung vẩy một cái chìa khóa. Chìa khóa va vào miếng thẻ ghi số phòng, vang lên âm thanh sắc lém. Nghe như tiếng rên rỉ cao vút và chói tai.

“Tại sao lúc làm tình, cứng cứ thích nắn ngực người ta như thế chứ? Vẫn còn nhức đây này.”

Han Yoo Mi nằm trên giường, vừa mân mê ngực Lee Young Min vừa nói.

“Đau lắm à?”

Lee Young Min nhìn ra ngoài cửa sổ. Màu của mùa thu đã ngập tràn không gian bên ngoài khung cửa.

“Chỉ sờ thôi thì không sao nhưng cứng cứ bóp thật lực ấy. Như kiểu người thiếu thốn tình cảm ấy?”

“Thiếu thốn tình cảm thì thích nắn ngực à?”

“Không biết, hình như em nghe được chuyện đó ở đâu ấy.”

“Này, mùa đông cũng sắp đến rồi đấy. Lá đang rơi lá tả tơi.”

“Phong cảnh chỗ này đẹp ghê nhỉ?”

“Ừ. Nếu mà kiếm được nhiều tiền có lẽ tôi cũng sẽ làm một chỗ như thế này để yên tĩnh nghỉ ngơi, em thấy sao?”

“Cưng thì kiếm được bao nhiêu. Muốn xây một chỗ như câu lạc bộ Noble này chắc phải cần đến mấy chục tỷ ấy chứ.”

“Đến một ngày nào đó sẽ có thôi.”

“Hôm nay cưng làm sao mà nói chuyện như kiểu đang giấu giếm rất nhiều thứ đấy nhé.”

“Em có nhớ hôm đầu tiên chúng mình gặp nhau, em đã nói gì với tôi không?”

“Em đã nói gì nhỉ?”

“Em hỏi tôi trước khi chết thì muốn làm gì.”

“À, lúc em rú cưng đăng ký làm *deleting* ấy hả? Khi đó cưng trả lời thế nào ấy nhỉ?”

“Tôi không trả lời được.”

“Sao lại không trả lời được?”

“Vì tôi chẳng có việc gì muốn làm cả.”

“Thế bây giờ cưng có rồi à?”

“Ừ, giờ thì có rồi.”

“Đó là?”

“Sức mạnh.”

“Sức mạnh gì cơ?”

“Tôi muốn trở thành người có sức mạnh.”

“Cưng định đi tập thể hình à?”

“Không, không phải loại sức mạnh đó.”

“Ày, em buồn ngủ rồi.”

“Ngủ ở đây cũng được hả?”

“Bọn trẻ khoảng 4 giờ mới tới cơ, giờ ngủ một chút cũng được.”

“Cái người tên Goo Dong Chi đó là người thế nào?”

“À, đúng rồi, em còn phải xếp lịch hẹn cho anh Goo Dong Chi và ngài Chủ tịch nữa.”

“Để sau rồi làm.”

“À, hay để sau nhỉ? Tự dừng tình cả ngủ.”

“Là người thế nào? Goo Dong Chi ấy?”

“Cưng cũng gặp rồi mà.”

“Tôi không biết nữa.”

“Ừm, để xem. Em cũng không biết nữa, anh ta xuất thân cảnh sát, là *deleter* chuyên xóa bỏ đồ vật cho người chết, độc thân, vai rộng, khuôn mặt nhìn chung là cũng đẹp trai, biết phép cư xử, nhưng chẳng lẽ độ chút nào. Có lúc thấy anh ta đáng ghét không chịu được, có lúc lại thấy rất hấp dẫn, cũng là người có tí hài hước...”

“Em thích anh ta à?”

“Em á?”

“Em nói như kiểu thích anh ta ấy.”

“Ày, không có đâu.”

“Em mà gặp thằng đàn ông khác là chết với tôi, biết chưa?”

Lee Young Min nắm chặt vai Han Yoo Mi kéo sát vào mình. Như tóm chặt một con chim chực bay đi, như cố giữ lại nước đang luồn qua kẽ tay, ông ta tóm chặt không để bờ vai ấy cựa quậy. Lee Young Min vừa dồn sức vào bàn tay, mà chính ông ta cũng không hiểu tại sao, vừa nghiêng chặt hàm răng. Sự căng thẳng đến từ những điều chưa biết sẽ xảy ra trong cuộc chiến với Cheon Il Soo trong tương lai khiến cằm ông ta run lên bần bật. Phải bình tĩnh. Không được dao động. Phải trau dồi sức mạnh. Lee Young Min nhìn ra ngoài cửa sổ thăm lăm lăm.

13

Vài ngày sau cuộc thí nghiệm trên sân thượng cùng Kim In Chcon, Goo Dong Chi xuống của hàng sắt thép dưới tầng một để mua pin. Âm thanh phát ra từ cái máy nhạc Chột Mắt cứ lúc một nhỏ dần. Chỉ cần cắm dây sạc là có thể giải quyết việc này dễ dàng, nhưng gã không muốn thấy một đồng dây nợ bừa bãi trong văn phòng.

Goo Dong Chi đang cắm pin đi ra thì vô tình nhìn lên cái CCTV được gắn ở lối vào cửa hàng. Gã nhớ đây chính là thứ đã dẫn tới vụ om sòm của Back Ki Hyun. Gã quan sát hướng ghi hình của CCTV. Cái CCTV được gắn phía trên hai cánh cửa, chưa biết chừng nó có thể đã ghi lại hình ảnh kẻ đột nhập văn phòng gã khi hắn ta đi ngang qua. Chất lượng quay hơi nhòe nhoẹt, nhưng chỉ cần thấy bóng dáng hắn thôi có lẽ cũng sẽ thấy lòng thoải mái hơn một chút.

Goo Dong Chi hỏi Back Ki Hyun mình có thể kiểm tra dữ liệu của CCTV được không. Đôi mắt Back Ki Hyun sáng rực lên. Biểu cảm của ông ta như muốn nói, thấy chưa, tôi đã bảo mà, không có CCTV thì biết làm thế nào cơ chứ. Back Ki Hyun hỏi lại Goo Dong Chi ngày tháng chính xác rồi ngồi xuống trước máy tính.

“Chà, Goo tiên sinh, chúng ta cùng thử tìm hung thủ nhá? Khoảng mấy giờ nhỉ?”

“Tôi cũng không biết nữa. Phiên chú sao chép toàn bộ dữ liệu được ghi lại ngày hôm đó, tôi sẽ tự mình xem một lượt.”

“Nhưng mà tôi có biết sao chép đâu.”

“Chú không có quyền hướng dẫn sử dụng hay gì đó à?”

“Không có... Hay để tôi gọi điện tới công ty cung cấp CCTV nhé?”

“Thôi, tôi cũng không cần đến mức đó đâu.”

“A, Bin Il, thằng nhóc Bin Il chắc là biết đấy.”

Rồi không đợi Goo Dong Chi đồng ý, Baek Ki Hyun liền nhấn điện thoại lên gọi cho Lee Bin Il. Khoảng năm phút sau, Lee Bin Il đã xuống tầng một. Lee Bin Il gượng gạo chào Goo Dong Chi và Baek Ki Hyun.

“Ê, Bin Il này, cậu biết xài chương trình CCTV chứ? Cậu biết sao chép mấy thứ này không?”

“Sao chép thì đơn giản thôi mà. Để cháu xem thử xem.”

Lee Bin Il ngồi xuống trước bàn máy tính rồi tìm hiểu thiết lập phần mềm và kết cấu màn hình. Cậu ta bấm chuột toanh toách vẽ rất thành thục.

“Cái CCTV này chuẩn mẫu mới nhất luôn đấy. Chú bảo ngày hôm nào í nhỉ?”

“Ngày 25. Ấy, mẫu mới nhất cái gì chứ... Chất lượng quay dở tệ.”

“Sao lại dở tệ được? Chất lượng hình ảnh của cái này là đỉnh nhất đấy ạ.”

Baek Ki Hyun chen lên phía trước Lee Bin Il và nhấp chuột lên màn hình. Một đoạn clip nhòe nhoẹt tới mức không thể phân biệt nổi cái gì với cái gì hiện ra.

“Ấy, ông chủ này, đây là màn hình thumbnail thôi. Phải nhấp chuột vào chỗ này này.”

“Thumbnail? Là cái gì thế?”

“Tức là đoạn clip để mình xem trước ấy.”

Lee Bin Il nói ngắn gọn, rồi cho chạy đoạn clip gốc ở một thư mục khác, những hình ảnh sống động và rõ nét hiện kín màn hình. Đoạn clip rõ nét tới lóa mắt khiến cả Baek Ki Hyun và Goo Dong Chi cùng lúc khẽ reo lên một tiếng cảm thán.

“Thế chứ, phải thế chứ, mẫu mới nhất mà hình ảnh lại mờ cảm thì đúng là kỳ lạ mà.”

Baek Ki Hyun vỗ đầu gối nói.

“Ngày 25, chú cần cop hết toàn bộ à?”

“Cop cái gì cơ.”

“Ý cháu là chú muốn sao chép hết ra DVD à.”

“À, phải, chép hết ra đi.”

Đoạn clip vừa được tua với tốc độ nhanh gấp bốn lần vừa được sao chép vào đĩa DVD. Những người trong màn hình đang cử động rất nhanh. Máy ở chế độ cảm ứng chuyển động nên gần như không lúc nào trên màn hình không có bóng người. Người cứ xuất hiện rồi lại nhanh chóng biến mất. Có cảnh lũ trẻ ngồi túm tụm xem cái gì đó, có dáng người phụ nữ lục lọi cả đống đồ để chọn ra cái chổi lau nhà hay cái chổi xể, tất cả đều trôi qua vèo vèo.

“Thế này thì có thể tóm sạch lũ trẻ ranh ăn trộm rồi. Bin Il ơi cậu lập công lớn rồi đấy nhé. Hiện trường phạm tội của bọn nhóc ở võ đường thế nào cũng đã được quay lại rõ mồn một.”

Baek Ki Hyun mong việc sao chép nhanh kết thúc. Nghĩ cơ hội tuyệt hảo để cho Cha Cheol Ho một cú đã đến, ông ta hết sức bồn chồn. Giả sử mà bọn trẻ ở võ đường chẳng lấy trộm cái gì thì ông ta cũng chỉ cần im miệng cho qua là xong. Đang đứng phía sau chăm chú quan sát màn hình, Goo Dong Chi bất chợt giật mình.

“Này Bin Il, cậu xem lại giúp tôi đoạn vừa xong là vào khoảng mấy giờ được không?”

“Vâng, là 5 giờ 4 phút chiều ngày 25 ạ.”

“Vừa sao chép vừa xem được không?”

“Được chứ ạ.”

Lee Bin Il mở lại đoạn clip lúc 5 giờ 4 phút ngày 25 tháng Mười. Có một người đàn ông đội mũ đi qua cửa hàng sắt thép. Bên hông hắn ta đeo một túi dụng cụ rất lớn. Hắn nhanh chóng biến mất khỏi màn hình.

“À, tôi nhớ cái thằng này đấy.”

Baek Ki Hyun chỉ tay vào màn hình, nói to. Lee Bin Il tua nhanh đoạn phim. Cậu ta muốn xác nhận xem người đàn ông này có xuất hiện trên màn hình thêm lần nào nữa không. Lúc 5 giờ 30 phút, người đàn ông lại xuất hiện. Hắn ta đi ngược hướng lúc 5 giờ 4 phút, lần xuất hiện thứ hai này trên màn hình còn có mặt Baek Ki Hyun và Park Chan Il. Cả hai lần đều không thể nhìn rõ mặt người đàn ông.

“Phải rồi, tôi và đầu bếp Park đang nói chuyện thì trông thấy cái thằng này. Lúc đấy tôi với đầu bếp Park cũng bảo nhau hắn trông có gì đó rất đáng ngờ. Hắn phạm tội gì đó à? Goo tiên sinh quen hắn hả?”

“Không, chỉ là nhìn hành động của hắn trông có vẻ đáng ngờ.”

“Thế ạ? Đúng là thám tử có khác, nhìn một phát là biết luôn nhỉ.”

“Chú có nhớ mặt hắn không?”

“Mặt thì... Tôi không nhìn rõ lắm. Nhưng chắc đầu bếp Park nhớ đấy. Đầu bếp Park còn định đi theo hắn cơ, xong hình như lại thôi, cơ mà chắc đã nhìn thấy mặt rồi cũng nên? Bin Il, cậu xuống nhà hàng gọi đầu bếp Park lên đây một chút đi.”

“Bây giờ sao ạ?”

“Đương nhiên là luôn bây giờ rồi, Goo tiên sinh đang bắt tội phạm mà, còn việc gì cấp bách hơn việc này nữa.”

“Không sao đâu ạ. Tôi hỏi anh ấy sau cũng được.”

“Không được, không thể như thế được. Rèn sắt phải khi còn nóng, nắm được chứng cứ là phải bắt liền tay chứ lại. Tôi đây dạo trước xem nhiều phim trinh thám hình sự lắm, nên biết hết đấy. Bin Il, đi nhanh đi rồi về.”

“Ông chú ơi, rốt cuộc chú định bắt cháu làm bao nhiêu việc thế? Cháu làm thêm ở quán game chứ không phải ở cửa hàng sắt thép đâu đấy nhé.”

“Thì sao? Ý cậu là không định đi hả?”

“Cháu đi đây ạ.”

Lee Bin Il kêu ca nhưng vẫn nhanh chóng đứng dậy.

“Chú, chú gọi cháu ạ?”

Chưa đầy vài phút, giọng nói oang oang của Park Chan Il đã vọng vào bên trong cửa hàng sắt thép.

“Ô, đầu bếp Park, mau mau vào đây nào.”

Giọng Baek Ki Hyun cũng oang oang không kém.

“Ấy, thám tử Goo cũng ở đây sao. Gì vậy, hôm nay họp khu phố à?”

“Dạo trước tôi với cậu trông thấy một thằng ở trước cửa tòa nhà ấy, cậu nhớ không? Cái thằng mình chưa gặp bao giờ, rồi còn đoán chắc hẳn tới sửa chữa cái gì ấy.”

“Có nhớ chứ ạ. Cái thằng trông đến là dữ.”

“Cậu nhớ mặt hẳn không?”

“Đương nhiên rồi chú. Bí quyết kinh doanh của cháu là gì chứ, khách hàng tới một lần là tuyệt đối không bao giờ quên. Cái thằng đó làm sao ạ?”

“Cậu nói chuyện với Goo tiên sinh đi. Thằng ranh đó đã phạm tội gì hay sao ấy.”

Back Ki Hyun rất tò mò không biết đã có việc gì xảy ra, ông ta muốn nghe xem hai người nói với nhau chuyện gì, nhưng Goo Dong Chi đã kéo luôn Park Chan Il xuống nhà hàng. Để khắp làng khắp xóm biết cũng chẳng phải chuyện hay ho gì. Park Chan Il mở cửa, bước vào trong Mùi hương Sicilia và bắt đầu câu chuyện.

“Trông hẳn ta có gì đó rất lạ. Hẳn đội mũ sùm sụp như sợ người ta nhìn thấy mặt mình, rồi bên hông còn đeo cái túi dụng cụ to chùng này. Nhìn thế nào cũng không phải loại dễ gặp, có cảm giác hẳn cứ đặng đặng sát khí thế nào ấy. Cái kiểu sát khí đó dù có mặc một đồng áo quần dày cộm thì cũng không thể che giấu được mà. Có chuyện gì sao?”

“Ừ, văn phòng của tôi bị trộm, có vẻ như chính là hẳn ta.”

“Trộm văn phòng cậu á? Oa, thằng này điên thật. Dám trộm cả văn phòng của thám tử Goo lỗi lạc... Hãn đã lấy cái gì vậy?”

“Không lấy gì cả.”

“Thế là sao?”

“Hãn dọa tôi thôi.”

“Là bọn nào đấy?”

“Làm sao tôi biết được. Những kẻ muốn lấy gì đó từ tôi cũng nhiều lắm. Anh nhớ rõ khuôn mặt hãn chứ?”

“Nhớ mà. Lúc đi ra bãi đỗ xe tôi và hãn còn chạm mắt nhau nữa. Nhìn ảnh là tôi nhận ra liền.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ thử tìm ảnh xem sao.”

“À, còn một chuyện này lạ lắm...”

“Chuyện gì?”

“Lần trước cậu có hỏi tôi về võ đường Nguyên Thủ ấy.”

“Phải rồi.”

“Vụ việc lần này có liên quan gì đến võ đường Nguyên Thủ không?”

“Có lẽ là không. Võ đường Nguyên Thủ là do có người nhờ tôi hỏi giúp thôi. Tôi cũng không bí mật điều tra riêng gì bọn họ cả. Sao anh lại hỏi thế?”

“Tôi đã kể với cậu là tên đó có đeo một cái túi dụng cụ rồi đấy. Trên túi có gắn một biểu tượng nhỏ, tôi cũng không biết nữa, có thể là tôi nhìn nhầm, nhưng sau đó tôi cứ vừa đi vừa nghĩ, mình nhìn thấy nó ở đâu rồi nhỉ, ở đâu nhỉ, nghĩ một hồi rồi tôi nhận ra nó rất giống biểu tượng của võ đường Nguyên Thủ. Một hình tam giác nhọn đâm xuyên qua vòng tròn như một lưỡi dao, đó không phải biểu tượng gì phổ biến mà.”

“Nhưng gắn cái biểu tượng đó trên người rồi ngang nhiên đi ngoài đường, không phải hơi kỳ quặc sao?”

“Trên đời có được mấy người biết về võ đường Nguyên Thủ chứ. Không hoàn toàn kỳ quặc đâu. Những kẻ tụ tập thành môn phái thường coi trọng những thứ như niềm tự hào về tổ chức hay đạo nghĩa giang hồ bỏ mẹ ra. Mà ai biết được chứ, cũng có thể chúng gắn cái đó như một thứ biểu tượng bí mật thì sao.”

“Nếu thế thì tại sao người của võ đường Nguyên Thủ lại đột nhập vào văn phòng của tôi chứ?”

“Thám tử Goo chắc đã moi được chuyện gì đó nên chúng muốn dọa cậu, không phải sao? Dừng tay ở đây thôi, thẳng khốn, chắc chúng có ý thế đấy.”

“Nếu thế thì vấn đề cũng đơn giản thôi.”

“Sao lại đơn giản?”

“Tôi vốn đã ngừng dính dáng đến võ đường Nguyên Thủ rồi. Tôi đã truyền đạt lại y nguyên những gì bếp trưởng Park nói với tôi, rồi phủi tay luôn.”

“Mẹ kiếp, cậu nói với người ta là tôi nói hả? Thế không phải là chuyện bóng sang tôi sao?”

“Đương nhiên là tôi không nói gì về bếp trưởng Park rồi. A, hay là có nói nhỉ? Chắc là tôi không nói đâu. À đâu, có nói một chút thì phải?”

“Gì vậy, nói cho rõ ràng xem nào.”

“Anh sợ à?”

“Ê này, thám tử Goo, tôi vốn đã cầm dao từ xưa rồi đấy nhé, sao cậu lại thế nhỉ. Tôi cũng biết đâm chém đấy nhé. Trước chỉ cần nhắc ‘Park Dao ở Nonhyeon-dong’ là thẳng nhảì nào đi qua cũng phải run lấy bầy đó.”

“Tôi không nói gì đâu, anh đừng lo.”

“Phù, may quá. Không phải tôi sợ gì cả, chỉ là dính vào thì lại phiền hà thôi.”

“Tôi thấy anh sợ chết khiếp mà!”

“Cậu ăn tối chưa? Tôi làm mì Ý cho nhé?”

“Tự đừng đánh trống lảng thế. Tôi không có hứng ăn uống lắm. Để sau đi.”

“Được rồi, hôm nào nhé.”

Goo Dong Chi mân mê mấy cục pin trong túi và đi lên văn phòng. Một tay gõ gõ lên vỏ đĩa DVD còn một tay đếm từng cục pin lổn nhổn trong túi, vừa làm vậy gã vừa sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Đầu tiên, gã nhớ lại những lời mình đã nói với Kim In Cheon về võ đường Nguyên Thủ. Hầu như chẳng có gì đặc biệt. Toàn bộ chỉ là những gì gã nghe được từ Park Chan Il, đường dẫn trang web Park Chan Il cho gã biết, cộng thêm tí thông tin gã nghe được qua một nguồn khác. Hoàn toàn không có tin tức gì về việc võ đường đó hiện tại như thế nào, còn hoạt động hay không, chẳng lý gì bọn họ phải đe dọa gã cả. Có lẽ nào Kim In Cheon đã quấy rầy bọn họ, rồi trong lúc bọn họ đe dọa Kim In Cheon thì gã bị vạ lây chẳng? Goo Dong Chi gọi điện cho Kim In Cheon.

“Có việc gì thế hả ngài thám tử bận rộn?”

Kim In Cheon nhận điện thoại với giọng mỉa mai.

“Tiền bối, anh có chọc ngoáy gì võ đường Nguyên Thủ không vậy?”

Goo Dong Chi đột ngột đặt câu hỏi.

“Chọc ngoáy bọn nào cơ?”

“Võ đường Nguyên Thủ. Cái hội lần trước em cho anh thông tin vì vụ con dao ấy.”

“Tôi chọc ngoáy bọn họ làm quái gì? Có việc gì sao?”

“Không ạ. Em chỉ hỏi thế thôi.”

“Cái thẳng, nhạt nhẽo khiếp... Dạo đây, ngoài việc tôi đem thông tin cậu tìm được báo cáo lên cấp trên rồi bị chửi te tua là bạ cái rác rưởi gì cũng đem lên báo cáo thì chẳng có tiến triển gì cả. Các sếp còn

bảo nếu con dao tìm thấy ở hiện trường có liên quan tới võ đường Nguyên Thủ thật thì hãy đưa chứng cứ ra coi.”

“Con dao đó chính là chứng cứ đấy thôi.”

“Này, trên con dao có viết tên của cái võ đường Nguyên Thủ gì gì đấy không hả? Không có dấu vân tay, không tìm được nơi sản xuất, cả vết máu cũng không có... Cậu cũng hiểu quá mà, sao còn nói như thằng chưa làm cảnh sát bao giờ thế hả... Tôi cũng mệt mỏi lắm đây.”

“Vụ Bae Dong Hoon thì sao rồi?”

“Thì cũng thế. Cũng không thể coi vết sơn dính trên đầu móng tay hấn là chứng cứ được. Kỳ lạ là, lúc ở trên sân thượng nếu Bae Dong Hoon chống cự lại thì dưới mặt đất ít nhất cũng phải để lại chút dấu vết gì đó chứ, nhưng mà chẳng có gì hết.”

“Cũng có thể là hấn đã không chống cự.”

“Ày, thực sự là không biết nữa. Chứng cứ, chứng cứ, Chứng cứ, mẹ kiếp, tôi thật muốn lật tung quyển danh bạ điện thoại lên để tìm cái thằng khốn nào tên ‘chứng cứ’ mà cho nó một chưởng. Một chưởng thật gọn gàng, rồi phạm tội bạo hành luôn. Tội bạo hành chứng cứ.”

“Tiền bối, danh bạ điện thoại đã tuyệt chủng từ đời nào rồi... Anh lên mạng mà tìm. Chưa biết chừng không có thằng chứng cứ nào nhưng lại vớ được thằng tên là nhân chứng cũng nên.”

“Hừ, cái thằng đến là đáng ghét.”

Goo Dong Chi phân vân không biết có nên kể cho Kim In Cheon về kẻ đột nhập văn phòng gã hay không. Nếu gã kể, không nghi ngờ gì, ngay tức khắc sẽ có hàng đồng câu hỏi đổ ập xuống như một trận mưa đá. Gã không đủ tự tin hứng chịu cuộc oanh tạc của đồng câu hỏi đó. Goo Dong Chi chào Kim In Cheon lấy lệ rồi cúp điện thoại. Chẳng giải quyết được việc gì mà chỉ ngày càng thêm nhiều ngờ vực. Chiếc đĩa DVD trong tay gã là đầu mối duy nhất. Tìm được người đàn ông trong đoạn clip CCTV ghi lại thì mọi chuyện sẽ rõ ràng. Đó cũng chẳng phải việc dễ dàng. Goo Dong Chi vừa nghe bản aria vừa chậm rãi nhặt những suy nghĩ vô hình đặt lên đỉnh đầu.

Bỗng như có tiếng xoảng, vô vàn những suy nghĩ đang xếp cao dần trên đầu Goo Dong Chi đổ vỡ tan tành. Có ai đó đang gõ cửa văn phòng. Goo Dong Chi bước tới và khóa cửa lại. Ngày hôm nay gã không muốn gặp khách hàng. Goo Dong Chi im lặng ngồi không đáp. Gã vận nhỏ dần âm lượng cái máy nhạc Chột Mắt. Không có ai ở đây cả, xin hãy quay về cho. Goo Dong Chi thầm lẩm bẩm. Gã định sẽ không nhúc nhích cho tới khi người đang gõ cửa bỏ đi. Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên. Goo Dong Chi vẫn không động đậy. Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc. Nghỉ một chút, rồi lại cốc cốc cốc, cốc cốc cốc. Âm thanh đó cứ lập đi lập lại. Goo Dong Chi nhắm mắt. Gã cần suy nghĩ, nhưng cứ mỗi lần tiếng cốc cốc cốc ấy vang lên, những suy nghĩ của gã lại đổ vỡ. Cốc cốc cốc. Thứ âm thanh đập tan những suy nghĩ. Tiếng gõ cửa lập lại cứ năm phút một lần. Chắc chắn phải có việc gì đó vô cùng cấp bách, hoặc người quen biết Goo Dong Chi. Goo Dong Chi đi ra phía cửa.

“Ai vậy?”

Goo Dong Chi nói lớn.

“Lee Ri đây ạ.”

“Lee Ri?”

“Vâng, đại ca ạ.”

Goo Dong Chi mở cửa. Với khuôn mặt bị che khuất sau đám râu tóc rậm rạp, Lee Ri đứng đó, mặc một chiếc áo phao dày cộp không hợp với thời tiết chút nào. Vừa nhìn thấy Goo Dong Chi, thám tử Lee Ri liền cúi gập người chào.

“Đại ca, lâu rồi mới gặp.”

“Cậu tới có việc gì? Sao cậu lại biết chỗ này?”

“Em cũng là thám tử mà anh. Cỡ này thì có gì khó tìm.”

“Vào đi.”

Lee Ri quét mắt qua từng góc ngách văn phòng rồi ngồi xuống ghế. Nơi này gọn gàng ngăn nắp tới độ văn phòng bữa bãi của anh ta

thật không đáng đem ra so sánh. Hai người ngồi hai phía bàn đối diện nhau, cẩn trọng lựa những lời định nói. Lần cuối nói chuyện với nhau là bao giờ, khi ấy đã nói những chuyện gì, và bây giờ có thể nói những chuyện gì, họ lần theo sợi dây liên kết cuộc trò chuyện. Cả hai người đều không dễ dàng mở lời trước.

“Cậu đến tận đây tìm tôi thế này, hẳn đã có chuyện lớn xảy ra, phải chứ?”

Goo Dong Chi tắt hẳn cái máy nhạc Chột Mắt và hỏi.

“Em tự ái đấy nhé. Em nhớ đại ca nên mới lục tung cả thành phố này lên tìm anh, thế mà chưa gì vừa gặp nhau anh đã nói vậy à?”

Lee Ri cười đáp.

“Cậu không phải loại như thế. Cái thằng thích động vật hơn con người như cậu mà lại lục tung cả thành phố lên để tìm tôi? Nói thế nghe có lọt lỗ tai không?”

“Đâu có, ai lại thế chứ? Sao em lại thích động vật hơn con người được cơ chứ.”

“Tôi biết hơi bị rõ đấy. Thứ tự những thứ cậu yêu thích ấy. Số một là tiền, số hai là động vật, số ba là phụ nữ, số bốn là trẻ con, số năm là đàn ông, số sáu mới là tôi. Chuẩn chứ?”

“Thứ tự có chút thay đổi rồi anh. Số một đúng là tiền, nhưng đại ca là số hai cơ. Số ba là động vật, rồi số bốn là phụ nữ.”

“Đừng có làm trò nữa.”

“A, thật sự anh không tin lời em sao?”

“Nhanh vào thân bài đi. Có việc gì?”

“Chỗ này trả tiền thuê nhà theo tháng hả anh?”

“Tôi bảo cậu nhanh nói chuyện chính đi cơ mà.”

“Dạo này người ta không thuê trọn gói nữa anh nhỉ?”

“Này Lee Ri.”

“Sao anh lại quát em thế?”

“Già rồi nên sức chịu đựng của tôi cũng giảm đấy. Giờ đã đến giới hạn rồi.”

“Có người muốn tìm đại ca.”

“Ai?”

“Một cô gái.”

“Nói kỹ hơn xem nào.”

“Có vẻ là con gái một khách hàng *deleting* của anh, cô ta nói có thứ nhất định muốn đòi lại. Thế nên em mới đi tìm gặp anh đây. Trước tiên, em đã bám lấy vụ này để cô ta không đi tìm những thám tử khác. Em đã hứa là sẽ tìm ra, rồi khuyên cô ta đừng lo lắng. Vấn đề là cô ta nhớ cực kỳ rõ khuôn mặt của anh. Cô ta còn biết anh là *deleter* nữa. Chẳng chuyện lớn thì gì, phải không đại ca?”

“Cậu mới là chuyện lớn hơn đấy.”

“Sao lại là em chứ?”

“Chẳng phải cậu muốn kiếm tiền từ cả hai phía nên mới tới tìm tôi trước sao? Cậu sẽ ra điều kiện không cho cô gái kia biết địa chỉ này rồi đòi tiền của tôi, sau đó cậu lại nói địa chỉ cho cô ta biết và nhận tiền của cô ta, xong xuôi thì cậu chuồn.”

“Hình ảnh của em trong mắt anh là như vậy ư? Em vốn là kẻ đê tiện như thế á?”

“Chính thế đấy.”

“Ày, từ nay về sau em phải sống cho tử tế mới được. Em đã phạm phải chuyện gì mà lại bị nghe anh đay nghiến thế này cơ chứ?”

“Tiếp tục đi. Vậy cậu muốn gì ở tôi?”

“Em muốn báo trước cho anh nên tới đây thôi mà.”

“Báo tin rồi sao nữa?”

“Có vẻ anh không thể nghĩ tốt về em hơn chút nhỉ. Em thực sự chỉ muốn báo tin cho anh thôi.”

“Cậu cho cô gái đó địa chỉ chỗ này đi.”

“Dạ? Thật á? Sẽ phiền phức lắm đấy.”

“Đằng nào thì cậu cũng sẽ nói mà. Trước khi cô ta tới chỗ khác làm loạn lên thì tốt hơn hết là tôi nên đứng ra gặp và tự giải quyết.”

“Đại ca quả nhiên là bậc đại trượng phu.”

“Dạo này cậu vẫn nuôi mấy con thú cưng đấy hả?”

“Vi kiểm cơm cho chúng nó mà em sắp sống không nổi đây. Đại ca, mấy năm rồi mới có nhân duyên được gặp lại nhau thế này, sau có việc gì thừa thì anh cứ đẩy sang cho em một ít nhé. Em tìm người siêu bá cháy luôn mà. Anh thì đâu có giỏi mấy chuyện đấy đâu.”

“Duyên phận quái gì, cậu tự đi tìm tôi cơ mà.”

“Đại ca mà ẩn mình kỹ hơn tí nữa là em chẳng tìm được đâu, tìm thấy anh dễ dàng như thế này chẳng là định mệnh còn gì.”

Goo Dong Chi không ghét Lee Ri, nhưng gã cũng không có suy nghĩ muốn dây dưa với anh ta. Gã đã cùng làm việc và biết quá rõ khuyết điểm lớn nhất của Lee Ri. Không dễ gì làm việc cùng với loại thám tử đặt tiền lên trên cả những hứa hẹn với người khác. Tiền có thể thay đổi tính cách anh ta, tiền có thể thay đổi tín ngưỡng của anh ta. Tiền có thể thay đổi mọi thứ của anh ta.

“Được thôi, vậy cậu giúp tôi tìm một người nhé?”

“Dạ? Anh giao luôn việc cho em sao? Đa tạ đại ca.”

Goo Dong Chi giao việc tìm người đàn ông trong CCTV cho Lee Ri. Việc này dù có bên thứ ba can thiệp vào với một khoản tiền lớn hơn nữa cũng chẳng vấn đề gì. Nếu tìm ra được tên đột nhập đó thì tốt mà nếu Lee Ri phản bội cũng chẳng sao. Miễn chỉ cần tạo được mối liên kết với hắn là đủ. Nếu vì Lee Ri mà tên đó lẫn mất thì cũng chỉ cần cắt đầu mỗi phía Lee Ri là xong. Dẫu sao thì hiện tại cũng chỉ có duy nhất một cánh cửa mở ra đáp án của vụ việc này, để mở được ổ khóa duy nhất đó, cần càng nhiều chìa khóa càng tốt. Cứ thử hết chìa này đến chìa khác rồi sẽ có chìa thích hợp. Goo Dong Chi tiễn Lee Ri xuống dưới quán game. Lee Ri đi phía sau, anh ta nhìn theo bóng lưng Goo Dong Chi với đôi mắt sáng rực.

14

Jeong So Yoon nhắm mắt và tưởng tượng. Cô đang vào phòng và nhấn nút nguồn bật máy tính. Âm tín hiệu vang lên ngắn gọn, màn hình đồng thời bật sáng. Quạt máy tính bắt đầu chạy, ồn ào cả căn phòng yên tĩnh. Màn hình máy tính biến đổi liên tục. Những trang thư mục hiện ra rồi biến mất, xuất hiện cả dấu hỏi chấm ở góc dưới màn hình, rồi một loạt chương trình đang hoạt động ở những nơi mắt cô không nhìn thấy. Jeong So Yoon gắng sức bắt lấy tất cả những dấu vết dù là nhỏ nhất. Máy tính đã khởi động xong, cô lần lượt mở các thư mục ra xem. Cô thử nhớ lại ngoài màn hình nền có những thư mục gì. Có một thư mục tên là “Phim”, trong đó là mấy bộ phim cô đã tải về máy. Jeong So Yoon chưa từng xem phim cùng cha. Có lần cô đã giúp cha tải về một bộ phim mà ông muốn xem. Phim gì ấy nhỉ? Cô không nhớ nữa. Cũng không quan trọng. Thư mục “Phim” không có gì quan trọng. Nó có bị xóa đi trong trí nhớ cũng không sao cả. Dưới đó là thư mục “Ảnh”. Vẫn nhắm nghiền mắt, Jeong So Yoon gõ ngón tay lên bàn, tách tách, cô nhấp đúp chuột. Thư mục mở ra, bên trong có hai thư mục nhỏ là “Ảnh cha mẹ” và “Ảnh Jeong So Yoon”. Cô xóa thư mục “Ảnh Jeong So Yoon” khỏi hình dung trước mắt mình. Cái đó không có cũng được. Với cô, chỉ cần ảnh cha thôi là đủ. Có những ảnh gì nhỉ? Jeong So Yoon hồi tưởng lại từng bức ảnh một. Cô nhớ đến bức ảnh chụp hồi đi lễ hội hoa anh đào vào mùa xuân năm ngoái. Cha đã cười rất rạng rỡ. Cha đã nói đùa khiến Jeong So Yoon bật cười, cha thấy câu đùa của mình được hưởng ứng liền cười rạng rỡ. Tấm ảnh hơi bị rung, nhưng nụ cười của cha vẫn thật rạng rỡ. Vì nụ cười rạng rỡ ấy mà chẳng thể nào nhìn rõ khuôn mặt cha. Chỉ thấy khuôn mặt ấy tràn

ngập ánh sáng hạnh phúc. Jeong So Yoon gạn bỏ lớp ánh sáng đó đi và cố gắng nhớ kỹ lại khuôn mặt cha. Cô nhớ tới giọng nói của cha.

“So Yoon à.”

“Vâng, cha.”

Tùng bức ảnh cô từng xem lướt qua vùn vụt. Chúng chuyển động như một đoạn phim. Thời gian càng lúc càng tăng tốc. Kim phút chạy nhanh như kim giây, kim giờ chạy nhanh như kim phút. Jeong So Yoon không tài nào bắt được những bức ảnh nữa. Chúng đang bùng cháy. Bắt đầu từ một góc, ảnh cứ đen dần đi. Hoa đào cũng hóa thành màu đen, khuôn mặt của cha cũng hóa thành màu đen. Mọi thứ đều biến mất. Không thể cứu vãn được.

Tiếng tách, tách, tách, tách vang lên cùng tiếng cười của một đôi nam nữ. Jeong So Yoon đang đeo tai nghe nghe nhạc của Ennio Morricone mà cha vẫn luôn yêu thích, nhưng liên tục bị chen ngang bởi tiếng máy ảnh và tiếng cười của đôi nam nữ. Những đoạn phim cô hình dung ra khi nhắm mắt đang dần biến mất. Jeong So Yoon mở mắt ra. Đây là đâu nhỉ? Khung cảnh quán cà phê từ từ hiện lên trong mắt Jeong So Yoon. Quán còn bao nhiêu chỗ trống, có sao đôi nam nữ này cứ phải ngồi ngay bàn bên cạnh có mới được. Họ ngồi sát nhau, liên tục bấm máy ảnh và cười khúc khích. Anh, bức này trông kỳ quá, mình chụp lại đi. Tay anh dài hơn mà, anh chụp từ xa xem nào. Cô gái vừa cười vừa giục chàng trai. Jeong So Yoon chờ đợi. Tách, tách, âm thanh đó tiếp tục lặp đi lặp lại hàng chục lần nữa. Gì thế này, anh, nhìn em kỳ quá. Cô gái lần này nói với giọng có vẻ hơi bức bối. Jeong So Yoon đứng dậy và đi về phía bàn bên cạnh. Cô đứng trước mặt cô gái.

“Này cô.”

Jeong So Yoon nhỏ nhẹ nói.

“Dạ?”

Cô gái quay đầu ngược lên nhìn Jeong So Yoon.

“Cái tiếng đó...”

“Tiếng gì cơ?”

“Tiếng máy ảnh, ồn quá.”

“Cái tiếng này không chỉnh nhỏ đi được.”

Cô gái quay lại nhìn chàng trai, mong muốn được sự hưởng ứng, nhưng anh chàng lại đang lảng đi chỗ khác. Về mặt không muốn dính dáng gì đến chuyện này.

“Vậy thì cô đừng chụp nữa được không?”

“Hả?”

“Tôi hỏi cô đừng chụp ảnh nữa có được không?”

“Sao cơ?”

“Cô không biết vì sao ảnh của mình không đẹp hả?”

“Cô nói cái gì đấy?”

“Cô không biết vì sao bức ảnh nào trông cũng kỳ quặc chứ gì? Vì mặt cô vốn không đẹp nên ảnh mới không đẹp đấy. Có cố gắng thế nào cũng không đẹp hơn nổi đâu, nên cô sớm bỏ cuộc đi thì hơn.”

“Gì cơ? Anh, cái cô này nói gì thế?”

“Tôi bảo có bỏ cuộc đi.”

Jeong So Yoon cúi kính nói rồi quay phắt người đi. Cô cầm túi xách lên, trả tiền trà rồi mở cửa bước ra ngoài. Cô không nhìn lại phía sau. Cô không quan tâm tới chuyện cô gái kia phản ứng như thế nào. Không cần quan tâm. Màn hình máy tính mà cô đã nhắm mắt cố gắng nhớ lại, tất cả đều đã biến mất. Tiếng nói của chính cô vọng lại văng vẳng trong tai. “Hãy bỏ cuộc đi.” Jeong So Yoon trả lời giọng nói của chính mình. “Tôi không muốn. Tôi vẫn chưa thể bỏ cuộc được.” Chưa đầy ba ngày kể từ khi ủy thác công việc cho thám tử Lee Ri, nhưng Jeong So Yoon đã vô cùng nóng ruột. Chẳng có việc gì cô tự mình giải quyết được. Giờ cô chỉ có thể tin tưởng vào thám tử Lee Ri mà thôi.

Jeong So Yoon bước vào quán cà phê gần nhà. Cô không muốn về nhà. Mẹ chắc hẳn lại đang ngồi ngơ ngẩn trong phòng khách. Sự im lặng trong nhà đặc quánh đến mức không còn không khí để thở. Cô muốn về nhà càng muộn càng tốt. Cô vừa ngồi xuống ghế và đang

định gọi cà phê thì điện thoại reo. Là thám tử Lee Ri. Jeong So Yoon cầm túi xách chạy ra khỏi quán. Hy vọng sẽ nhận được tin mừng, cô nhấn nút nhận cuộc gọi.

15

“Dong Chi à, mau dậy thôi, chúng ta đi săn.”

Giọng Kim In Cheon vang lên qua điện thoại đầy ung dung và tự tin. Goo Dong Chi đã từng nghe giọng này trước đây. Đó là khi anh ta xoay thành công tất cả các màu của khối rubik. Sau hàng giờ đồng hồ loay hoay đánh vật với khối rubik trên tay, anh ta đã hò reo bằng chính cái giọng đó. Lúc đó, Goo Dong Chi nhớ lại nhìn Kim In Cheon như con cún đang hau hau chờ đợi lời khen. Như muốn khoe với chủ việc mình vừa làm được, anh ta sẽ không chịu ngồi yên, mặt rạng rỡ hẳn lên, và nói luôn mồm. Gã có thể hình dung rõ mồn một gương mặt của Kim In Cheon ở phía bên kia đầu dây.

Goo Dong Chi không hỏi thêm gì nữa, gã lập tức đi gặp Kim In Cheon. Anh ta đang đợi gã ở quán trà quen trước sở cảnh sát.

“Ấy, ngài thám tử bận rộn đã tới rồi đây. Uống gì nhé? Món cậu lúc nào cũng uống nhé?”

“Món lúc nào em cũng uống là cái gì vậy? Nước ngọt hả?”

“Mới sáng ra sao đã khó tính thế. Muốn đi săn thì phải ăn nhiều nhiều một chút chứ. Một tách trà thảo mộc trung trứng cho chắc bụng nhé?”

“Em uống cà phê thôi.”

Goo Dong Chi ngồi xuống, rồi lập tức cứng người. Đệm ghế xô pha nhão không ngờ. Chiếc ghế xô pha màu xanh thẫm nhìn căng như có thể khiến cả cục sắt nảy bật lên, vậy mà khi ngồi xuống lại thấy lũng nhùng như bên trong chỉ nhét tuyền mấy cọng rom. Goo Dong Chi dựng thẳng hông lên để tư thế được ngay ngắn.

“Đi săn gì cơ?”

Goo Dong Chi hỏi.

“Cậu đoán xem?”

Kim In Cheon cười hỏi lại.

“Thỏ?”

“Nhỏ quá.”

“Nai? Hươu?”

“Mấy con đó thì thú vị gì.”

“Hoành tráng hơn nữa sao?”

“Chắc cũng cỡ con hổ.”

“Lỡ bị ngọam một phát là xong đời luôn đấy nhỉ.”

“Điểm vĩ đại của loài người là gì chứ. Là không cần lao vào quần nhau với bọn thú mà vẫn có thể đứng từ xa dùng súng trấn áp chúng, không phải sao?”

“Điều đó chỉ đúng với tiền bối thôi, em làm gì có súng.”

“Anh đây sẽ bắn yểm trợ từ xa cho, đừng lo.”

“Anh lại định điều em đi đâu?”

“Đó là chỗ mà cậu còn nóng lòng muốn tới trước cả khi được điều đi ấy chứ. Tôi đã biết cái máy tính bảng của Bae Dong Hoon đang ở đâu rồi.”

“Thật à?”

“Giả thì tôi gọi cậu ra đây từ sớm tinh mơ thế này làm gì.”

“Ai dà, tiền bối, anh đỉnh quá đi.”

“Chưa tới mức đỉnh lắm đâu, thẳng khốn chôm cái máy tính bảng đó có vẻ giờ mới bật máy lên. Sáng nay tôi đã định vị được nó rồi.”

“Tiền bối không đi à?”

“Không phải không đi mà là không thể đi. Nếu biết chuyện tôi sục sạo đi tìm cả cái máy tính bảng của người đã tự sát, cảnh sát trưởng chắc sẽ không để yên đâu. Cậu lỡ bị tóm thì cũng còn cái hợp đồng *deleting* để bao biện mà. Tuy bất hợp pháp, nhưng vẫn có thể lấy

nó làm cái cố. Cậu sẵn được cái máy tính bảng đồ máu ấy rồi thì anh em mình ăn chia.”

“Nghe thấy khiếp.”

“Đi sẵn thì phải thế chứ.”

“Vậy em sẽ được lợi gì?”

“Cậu sẽ có cơ hội cộp dấu chấm hết cho vụ *deleting* của Bae Dong Hoon chứ gì nữa.”

Kim In Cheon dùng thìa uống trà múc lòng đỏ trứng lên ăn và nói. Trông anh ta như thể đang ăn một dấu chấm khổng lồ màu vàng. Suốt cuộc chuyện trò, Kim In Cheon luôn nhếch khóe miệng lên cười. Đang bị dồn tới ngõ cụt thì lại phát hiện ra một cánh cửa nhỏ giữa khe tường, cũng đáng để anh ta cười lắm. Mở cánh cửa ấy ra sẽ thấy gì, điều đó không quan trọng. Quan trọng là đã có một cánh cửa.

Kim In Cheon rút ra một máy bộ đàm trông giống điện thoại di động rồi đặt lên mặt bàn. Chiếm trọn màn hình là bản đồ chi tiết, ở chính giữa có một chấm màu đỏ đang nhấp nháy. Chấm đỏ ấy chính là vị trí cái máy tính bảng.

“Đi nhé?”

Kim In Cheon đẩy cái máy bộ đàm về phía Goo Dong Chi và hỏi.

“Phải đi chứ.”

Goo Dong Chi cầm lấy máy bộ đàm. Chấm đỏ nhấp nháy như trái tim thoi thóp của một con mãnh thú đang bị thương. Nhịp đập đều đặn của nó tựa hồ sẽ dừng lại ngay trong phút chốc, vô cùng nguy kịch. Chấm đỏ ấy đang dụ dỗ Goo Dong Chi. Mau chạy đến đây cứu lấy tôi đi, tôi sắp biến mất rồi, nếu không nhanh lên thì sẽ muộn mất, ngộ nhờ đánh mất tôi thì anh sẽ phải khổ sở dẫn vật rất lâu đấy, chấm đỏ thét lên.

Thế quái nào mình lại trở thành một người thế này nhỉ. Goo Dong Chi thầm lẩm bẩm. Có những lúc gã cũng không thể hiểu nổi chính bản thân mình. Gã không hiểu vì sao mình lại trở thành *deleter*.

Những khi phải vất vả đi tìm một thứ gì đó chỉ để hủy bỏ nó như thế này, những khi nhận ra dù mình đã mất bao công sức để tìm và hủy bỏ thứ đồ đó nhưng người đáng ra phải cảm ơn mình đã chết, đã không còn tồn tại trên đời nữa rồi, vào những khi ấy, gã lại đột ngột cảm thấy vỡ mộng với chính cái danh *deleter* của mình. Gã chẳng nắm được bất cứ thứ gì trong tay hết.

Goo Dong Chi cũng biết, gã có thể làm rất tốt công việc này, hơn bất kỳ ai. Gã có năng khiếu bẩm sinh để làm *deleter*. Gã luôn giải quyết tới cùng việc được giao bằng mọi giá, gã luôn ngậm chặt miệng không bao giờ tiết lộ những bí mật riêng tư của khách hàng. Gã có thể trấn áp đối thủ bằng sức mạnh, dựa vào sức bật có được nhờ chơi tennis mà gã có thể chạy nhanh hơn người khác tới ba bốn bước chân, với đôi tay khéo léo gã cũng rất giỏi phá khóa và xử lý các loại máy móc. Người trong giới thám tử đều công nhận Goo Dong Chi sinh ra là để làm *deleter*. Chỉ cần không có những lúc đột ngột vỡ mộng như thế kia, gã có thể được coi là một *deleter* hoàn hảo.

Mà cũng có thể chính nhờ những cơn vỡ mộng ấy, Goo Dong Chi mới càng dễ trở thành một *deleter* hoàn hảo. Sự bần khoản, nghi ngờ, do dự, ngập ngừng về việc liệu có nhất định phải xóa sạch các bí mật hay không, trái lại, đã trở thành nguồn sức mạnh để gã quyết tâm tìm ra và xóa sạch các bí mật cho bằng được mới thôi. Để ngăn bí mật không rơi vào tay kẻ khác, gã phải dùng sức mạnh của chính mình để xóa sạch chúng trước.

Cái máy tính bảng của Bae Dong Hoon cũng vậy. Dẫu không tìm ra và hủy nó thì Goo Dong Chi cũng chẳng gặp rắc rối gì. Sẽ không có ai truy cứu trách nhiệm gã. Khi gã ký hợp đồng với Bae Dong Hoon, đã không hề có người làm chứng. Trong cái máy tính bảng ấy lưu trữ những gì cũng không phải việc Goo Dong Chi nhất định phải biết. Dù cho những thông tin trong máy có lọt ra thế giới bên ngoài và gây chuyện lớn đi nữa, cũng chẳng liên quan gì tới Goo Dong Chi. Gã đã làm đủ rồi, gã đã làm tất cả những gì có thể, như vậy là đủ rồi. Đủ rồi.

Rất đủ rồi. Nghĩ vậy nhưng Goo Dong Chi không thể yên lòng. Bằng mọi giá, gã phải tìm cho ra cái máy tính bảng và hủy nó đi. Phải làm vậy, gã mới có thể chứng minh rằng mình đang sống.

Goo Dong Chi uống một ngụm nốt chỗ cà phê rồi đứng dậy. Ánh mắt đang chăm chú nhìn gã của Kim In Cheon cũng chuyển động theo.

“Có chuyện gì xảy ra thì liên lạc nhé.”

Kim In Cheon vừa cười vừa nói.

“Tiền bối, anh lại nói chuyện vô ích rồi. Lỡ có chuyện xảy ra thì chúng ta còn thời gian mà liên lạc với nhau chắc? Có biến gì lại xảy ra thông thả như vậy không hả, đã từng có hả?”

Goo Dong Chi đáp trả.

“Ý tôi bảo cậu cẩn thận thôi mà, thằng ranh này, lại đốp chát ghê gớm rồi.”

“Anh phải nói cho chính xác chứ. Nếu có chuyện gì xảy ra thì phải tự biết mà xử lý, nếu còn cứu vớt được tí nào thì liên lạc ngay lập tức. Phải nói như thế chứ.”

“Hôm nay cậu đến kỳ hả?”

“Em bức bối quá nên vậy thôi. Em đi đây.”

Goo Dong Chi đi thẳng ra khỏi quán trà, không ngoảnh lại lần nào. Tiếng nhạc trot do một nữ ca sĩ hát lùi xa dần phía sau lưng gã. Kim In Cheon hét toáng lên “Đi cẩn thận rồi về,” nhưng Goo Dong Chi không trả lời.

Chấm đỏ trên máy bộ đàm không nhúc nhích. Nó vẫn liên tục nhấp nháy ở nguyên vị trí. Goo Dong Chi nhớ mình đã đọc được ở đâu đó rằng, thiết bị định vị máy tính bảng không chính xác tuyệt đối. Có thể có sai số từ vài trăm mét cho tới vài ki lô mét. Chắc phải tới chỗ cái chấm đỏ đang chỉ điểm này rồi lùng sục hết các khu xung quanh mất. Goo Dong Chi bắt taxi rồi nói địa chỉ trên bản đồ cho tài xế. Khoảng hai mươi phút nữa gã sẽ tới nơi.

16

YM Project mà Lee Young Min đang điều hành không phải là một công ty lớn, nhưng trong mấy năm trở lại đây đã phát triển thành công ty dịch vụ giải trí bậc nhất. Nếu như các công ty quản lý nghệ sĩ là nơi sản sinh ra các nhóm nhạc thần tượng, thì có thể nói công ty dịch vụ giải trí là nơi phụ trách việc “lưu thông” các nhóm nhạc thần tượng hoặc các nghệ sĩ đó. Tổ chức sự kiện, sản xuất quảng cáo, trực tiếp liên lạc đàm phán công việc với nghệ sĩ, lập kế hoạch biểu diễn,... công ty của Lee Young Min sẽ đảm nhận tất cả các công việc liên quan tới lĩnh vực giải trí. Hoạt động ở thị trường ngách nên công việc đổ về công ty không lúc nào ngơi nghỉ, tuy vậy so với nguồn vốn và nhân lực cần phải đầu tư thì lợi nhuận thu về vẫn là khá thấp. Lee Young Min không than vãn, mà liên tục thúc đẩy hoạt động của công ty. Sau hai năm, công ty ông ta đã có quyền lựa chọn dự án, và sau ba năm, đã từng bước có được vị thế của mình trong giới. YM Project giờ không cần phải vơ vào làm tất cả những việc đến tay mà có quyền chọn lựa và cũng có thể đầu tư nguồn lực vào những dự án đem lại lợi nhuận cao hơn.

Ở một công ty dịch vụ giải trí, việc quan trọng nhất là vạch được đường liên kết các chấm rời rạc lại với nhau. Cần phải biết rõ ai đang cần ai. Hơn thua nhau nằm ở chỗ người nào có mối quan hệ rộng hơn. Nhìn thấu nhu cầu của các khách hàng cốt yếu cũng hết sức quan trọng. Lee Young Min có năng khiếu trong công việc nối các chấm tưởng rời rạc thành những đường kẻ thẳng tắp ấy. Đã nhiều lần ông ta đạt được thành công ngoài dự kiến khi liên kết hai đầu mối ngỡ như chẳng hề liên quan gì đến nhau. Ông ta từng tiến cử thành viên không

mấy ai chú ý của một nhóm nhạc nữ vào vị trí dẫn chương trình và nhận được nhiều đánh giá tích cực, chính ông ta cũng đã tổ chức biểu diễn nhạc acoustic thành chuỗi sự kiện kéo dài tại sân thượng tòa nhà khu trung tâm thành phố và thu được nguồn lợi khổng lồ từ quảng cáo. Nhiều công ty quản lý nghệ sĩ đã bắt đầu công nhận YM Project. Và cũng đã xuất hiện những công ty khác bắt chước mô hình kinh doanh của YM Project.

Đối với Lee Young Min, Noble Entertainment của Cheon Il Soo là bậc thang mà nhất định ông ta phải giẫm lên và bước qua. Nếu không thể đặt chân lên bậc thang đó, ông ta sẽ không thể nào leo lên cao hơn. Đứng trên lập trường của Lee Young Min, dù chân có rách toạc, cũng nhất định phải bước lên bậc thang ấy. Noble Entertainment vốn nổi tiếng trong giới về cung cách làm việc mang tính khép kín, hầu như không bao giờ khoán ngoài hoạt động của công ty cho doanh nghiệp khác. Nếu có hợp tác với doanh nghiệp ngoài đi chăng nữa, thì cũng chỉ là giao những việc như sản xuất các clip cực kỳ đơn giản. Nhờ Bae Dong Hoon, Lee Young Min đã từng được ký một hai hợp đồng với Noble Entertainment, nhưng cũng chỉ toàn những việc vặt kiểu bà mẹ đang dở sửa soạn bữa tối thì nhờ thằng con đi mua một bánh đậu phụ mà thôi. Những việc vặt vãnh như vậy không đủ khiến Lee Young Min hài lòng.

Lee Young Min từ từ tấn công Noble Entertainment bằng tâm thế của một kẻ cầm trong tay độc cái dùi nhỏ mà muốn đục thủng cả khối xi măng dày cộp. Ông ta đã vạch đủ đường nhưng các chấu vẫn chẳng chịu hiện thêm. Vài tháng trước, Han Yoo Mi - người Lee Young Min tình cờ gặp ở câu lạc bộ tennis - đã kẻ cho ông ta một đường mới, và nhờ đó, ông ta đã có thể tiến gần thêm một bước tới Noble Entertainment. Nói là gần hơn nhưng thực ra cũng không đáng kể.

“Sức mạnh chân chính không đến từ cơ bắp, mà đến từ sự mềm dẻo.” Giọng nói có phần mỉa mai của Cheon Il Soo cứ văng vẳng bên tai Lee Young Min. Chỉ cần nghĩ đến nó là biểu cảm khuôn mặt của

Cheon Il Soo lại hiện rõ mồn một trước mắt ông ta, dù có tìm cách gạt đi cũng không thể biến mất. Lee Young Min lôi từ ngăn kéo ra một viên thuốc, nhét vào miệng, rồi ngồi im trên ghế chờ thuốc phát huy tác dụng. Ông ta nhắm mắt và chờ chừng năm phút thì những thiên thần trốn bên trong viên thuốc liền bay ra. Trước tiên, bằng hơi thở, các thiên thần sẽ thổi giọng nói của Cheon Il Soo đi thật xa. Lee Young Min nghe thấy tiếng nhạc khe khẽ. Giống như tiếng hát của những nàng tiên cá ngoài biển khơi. Và cũng giống như tiếng còi báo động. Luồng khí ấm áp khiến đôi tai ông ta nóng bừng lên. Thời gian chậm rãi trôi qua. Lee Young Min mở mắt, lập tức trông thấy bóng dáng đôi cánh của các thiên thần. Họ vụt qua quá nhanh nên ông ta không thể nhìn rõ. Đó là cánh, là bóng, là đuôi, hay là những đám mây, không thể nào biết được. Những thiên thần vừa bận rộn bay lượn, vừa trải phẳng thời gian ra trước mắt Lee Young Min. Thời gian được trải ra mỏng như cái đế bánh pizza Lee Young Min cảm thấy lâng lâng. Ông ta vắt cánh tay qua hai bên ghế, và ngắm nhìn các thiên thần làm việc. Các thiên thần đập cánh không ngừng, tạo ra những cơn sóng cuộn nhỏ nhỏ trước mắt Lee Young Min, những cơn sóng dần trở nên dữ dội và nhào tới chỗ ông ta. Lee Young Min cười lên những cơn sóng bằng ánh mắt. Sóng càng lúc càng mãnh liệt, toàn thân Lee Young Min quẫn quại. Ông ta hùng hực khí thế như chỉ chực lao ngay xuống biển. Miệng vừa mở lớn kêu ha-a-a, Lee Young Min vừa gật gà gật gù. Đợt sóng này qua đi đợt sóng mới lại ập tới. Ông ta trông thấy cả những con sóng ở tít ngoài xa. Có ai đó mở cửa bước vào. Người đó to lớn hơn nhiều so với các thiên thần. Lee Young Min không thể phân biệt hiện thực và ảo giác.

“Anh Lee Young Min.”

Tiếng nói của người đang đứng trước mặt theo những cơn sóng ủa tới Lee Young Min. Ông ta dường như trông thấy hình dáng cái tên của chính mình đang quẫn quại.

“Ơi.”

“Anh có tỉnh táo không đấy?”

“V... vâng.”

Lee Young Min cuộn tròn lưỡi, tiếng trả lời của ông ta nghe lúng túng.

“Tỉnh lại đi, thằng khốn này.”

Bàn chân to tướng của ai đó đạp lên ngực Lee Young Min. So với nỗi đau đón thể xác, Lee Young Min cảm thấy đau khổ hơn nhiều vì những ảo giác đã tan vỡ. Những thiên thần, những cơn sóng, giọng hát của tiên nữ, thời gian, tất cả đều đã biến mất. Lee Young Min gắng sức xốc lại tinh thần.

“Ai, ai đấy ạ?”

“Đúng là thằng nghiện. Trong lúc tất cả những người khác đang làm việc, ông ở đây làm cái trò gì thế ạ, thưa ngài giám đốc?”

“Tôi, tôi sai rồi ạ.”

Lee Young Min gặp người nhìn xuống sàn nhà. Có tổng cộng bốn chiếc giày leo núi, như vậy là có hai người. Ở cửa chính của công ty và lối vào văn phòng này có hơn mười nhân viên, bọn này làm sao vào đây được nhỉ. Không khó để trả lời câu hỏi này. Hẳn là bọn chúng có vũ khí. Giữa ban ngày ban mặt mà cầm vũ khí tới đây, chắc cũng không phải dạng vừa. Chưa biết chừng bên ngoài còn đồng bọn nữa. Còn mấy tên nữa nhỉ? Lee Young Min liên tục nghĩ ngợi để đưa mình về hiện thực. Ông ta vừa dán mắt vào những đồ vật đang rung chuyển, vừa cố gắng lấy lại tỉnh táo.

Một tên túm lấy gáy Lee Young Min và lôi ông ta ngồi thẳng dậy. Lee Young Min đối diện với hai tên đàn ông lạ mặt. Ông ta không muốn nhìn mặt bọn chúng nhưng không thể làm cách nào khác. Cả hai đều đội mũ, mặc bộ đồ bảo hộ lao động màu xám, hông đeo túi dụng cụ. Trông bọn chúng rất vững chãi, chẳng bạo lực tí nào.

Tên có vẻ là chỉ huy đội mũ sùm sụp, tuy không thấy đôi mắt nhưng có thể nhìn rõ khuôn mặt hết cái mỏ neo tàu của hắn với gò mà hõm sâu, nét sống mũi và quai hàm đặc biệt sắc cạnh. Tên còn lại có

khuôn mặt tròn và lỗ mũi rộng, nhìn như đang gắn một cái ổ cắm điện đồ sộ trên mặt.

“Giám đốc Lee Young Min.”

Tên mặt mỏ neo khẽ nói.

“Dạ.”

Lee Young Min lễ phép đáp lời.

“Chúng tôi sẽ hỏi ngắn gọn rồi nhanh chóng đi thôi. Phiền anh trả lời giùm cho.”

“Vâng, vâng, tôi biết rồi ạ.”

“Máy tính bảng của Bae Dong Hoon ở đây phải không?”

“Dạ? Cái gì cơ ạ?”

“Anh nghe rõ rồi đấy.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì cả...”

“Nếu nó ở trong văn phòng này, chúng tôi sẽ chỉ lục lọi chỗ này thôi, còn nếu nó ở chỗ khác, chúng tôi sẽ phải lật tung cả cái công ty này lên đấy.”

“Tôi không biết gì cả.”

“Anh đã từng dùng máy tính bảng rồi chứ?”

“Máy tính bảng ạ? Rồi ạ.”

“Anh có biết nó có chức năng định vị không?”

“Dạ?”

“Tôi không biết giám đốc Lee Young Min sáng nay đã làm gì, chỉ biết rằng cái máy tính bảng đã được bật lên, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi anh Bae Dong Hoon qua đời. Chúng tôi đã lần theo tín hiệu đó tìm tới tận đây. Chỉ cần anh giao cái máy tính bảng cho chúng tôi, mọi chuyện sẽ kết thúc êm đẹp.”

“Tôi... Tôi không hiểu anh đang nói gì cả.”

“Chỉ cần chúng tôi tìm ra cái máy tính bảng ấy, anh sẽ hiểu tôi đang nói gì ngay thôi. Tôi xin phép một chút nhé.”

Hai tên lạ mặt lập tức bắt tay vào lục lọi các ngăn kéo bàn làm việc của Lee Young Min. Thuốc vẫn chưa hết tác dụng hoàn toàn nên Lee Young Min không đủ sức nhắc người dậy. Ông ta lắc đầu, cố rũ bỏ cơn mơ. Môi ông ta run lên, còn tóc thì phấp phới.

“Chúng mày đang làm gì thế hả? Có biết đây là đâu không? Hả? Chúng mày đang phạm sai lầm lớn rồi đấy. Trưởng phòng Kim, bên ngoài không có ai sao?”

Lee Young Min hét lớn, nhưng hai tên lạ mặt kia không hề bận tâm. Bàn tay lục lọi ngăn kéo của chúng chuyển động rất nhẹ nhàng. Chúng tuyệt nhiên không hề xới tung ngăn kéo lên mà chỉ mở ra vừa đủ, nhìn vào bên trong, rồi lại đóng ngăn kéo vào. Ngay cả việc lục lọi cũng rất tiết chế, rất có phẩm cách. Lee Young Min định đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhưng chúng không để yên cho ông ta làm vậy. Chỉ dùng ngón tay ấn nhẹ, chúng đã giữ được Lee Young Min ngồi nguyên vị trí. Những ngón tay như cái kìm, lịch sự ra lệnh, “Xin hãy ngồi xuống.”

Sau khi kiểm tra tất cả các ngăn kéo bàn làm việc, hai tên lạ mặt tiến đến tủ trang trí, nơi đặt sách và rượu. Ba ngăn phía trên lèn chặt sách, hai ngăn phía dưới để những chai rượu tây. Chúng lướt đầu ngón tay qua các quyển sách, tay dính đầy bụi trắng.

“Sư huynh, anh ra đây một chút đi ạ.”

Một tên thấp bé mặc bộ đồ tương tự hai tên kia mở cửa, tiến vào văn phòng với gương mặt hoảng hốt.

“Có chuyện gì?”

Mặt Mỏ Neo hỏi.

“Có người tới ạ.”

“Giả vờ như không có ai trong này.”

“Hắn ta sắp giật tung cửa tới nơi rồi ạ.”

“Tao biết rồi.”

Mặt Mỏ Neo đi ra ngoài. Trụ sở công ty YM Project không còn một nhân viên nào hết. Vì chuông cảnh báo hỏa hoạn réo nên bảo vệ đã lừa tất cả nhân viên xuống tầng một của tòa nhà, lấy lý do kiểm tra văn phòng. Tất cả đều do Mặt Mỏ Neo chỉ đạo. Suốt thời gian mọi chuyện diễn ra, Lee Young Min đang phê thuốc. Thông qua màn hình camera nội bộ, Mặt Mỏ Neo trông thấy một người đàn ông. Người đàn ông trong màn hình vừa nhìn chăm chăm vào camera vừa liên tục giật cửa. Từ phía ổ khóa tự động vang lên những tiếng loảng xoảng.

Hắn ta vừa vào thì chúng ta đánh cho hắn choáng luôn được không ạ?

Thay vì nói, tên thấp bé dùng tay ra hiệu. Mặt Mỏ Neo không đáp lời. Hắn ta chỉ nhìn vào cái cửa đang kêu lạch xạch. Hắn vẫn chưa quyết định được phải giải quyết tình huống này như thế nào. Mặt Mỏ Neo kéo sụp mũ xuống, rồi vặn khóa và mở cửa ra. Giật mình vì cánh cửa mở bất ngờ, Goo Dong Chi đứng sững.

“Anh có việc gì vậy?”

Mặt Mỏ Neo hỏi.

“Chính tôi mới là người nên hỏi hai anh đang làm gì ở đây? Còi báo cháy vừa vang lên vài phút trước cơ mà.”

Goo Dong Chi nhét con dao đa năng nhỏ vào túi và nói. Mặt Mỏ Neo cũng khá cao, nhưng Goo Dong Chi vẫn được hít thở bầu không khí ở vị trí cao hơn hắn tầm 5 xen ti mét.

“Còi báo cháy bị lỗi kỹ thuật. Có lẽ trong khi làm việc, chúng tôi đã vô tình đụng phải cái gì đó. Anh chưa nghe bộ phận an ninh nói sao?”

“Tôi đã nghe nói rồi, nhưng tôi nghĩ mình cần trực tiếp lên xem sao.”

“Xin phép cho hỏi, anh từ đâu đến?”

“Tôi là cảnh sát.”

“Khi tự nhận mình là cảnh sát, thường người ta hay giơ cái gì ra cơ mà nhỉ.”

Lời nói của Mặt Mỏ Neo nhỏ nhẹ truyền tới tai Goo Dong Chi. Goo Dong Chi hơi cong môi trên lên và cười. Lỗ mũi gã mở rộng, thổi ra một luồng gió nhẹ.

“Cái mũ đó.”

“Hả?”

“Mấy vị căng thẳng chuyện gì mà đội mũ sùm sụp thế kia?”

Goo Dong Chi chỉ tay vào cái mũ và nói.

“Chỉ cần anh mở ví cho tôi xem thẻ cảnh sát là được mà.”

“Để mở ví thì cũng cần có chìa khóa chứ.”

“Sao cơ?”

“Tôi vào trong rồi sẽ đưa cho anh xem.”

“Không nhiệm vụ miễn vào. Đây là vấn đề đảm bảo an ninh.”

“Nói đến an ninh thì... Có vẻ như vấn đề an ninh đã phát sinh từ trước rồi đấy.”

“Vấn đề gì cơ?”

“Anh nói các anh đang làm việc, nhưng nhìn qua thì có thấy dấu vết công việc nào đâu.”

“Chúng tôi đang chạy máy móc ở phòng phía trong thì xảy ra lỗi kỹ thuật.”

“Tôi vào xem được chứ?”

“Cho tôi xem phù hiệu của anh trước đã.”

“Cứ thử xem.”

Goo Dong Chi vừa bước vào trong văn phòng, tên thấp bé lập tức tung nắm đấm. Goo Dong Chi dễ dàng né được, rồi đấm mạnh vào mặt hắn như đang vung vợt lên quất gió. Âm thanh khô khốc vang lên, nghe như tiếng một khúc gỗ dày bị gãy. Trong khi tên thấp bé còn đang lảo đảo, Goo Dong Chi đã nhắm thẳng thái dương và đấm hẳn

thêm một cú nữa. Hãn bất tỉnh ngã gục xuống. Mặt Mỏ Neo lùi lại phía sau hai bước.

“Các người là ai?”

Goo Dong Chi đã chôn vào người tên thấp bé và hỏi. Hãn đã ngất xỉu.

“Còn mày là thằng nào?”

Mặt Mỏ Neo hỏi ngắn gọn.

“Không phải cảnh sát, nhưng tôi cũng không hẳn nói dối anh đâu. Trước kia tôi từng là cảnh sát, chỉ vài phút nữa thôi, cảnh sát sẽ theo chân tôi ập vào đây ngay. Nói cách khác thì, thế nào nhỉ, tôi là hoa tiêu của cảnh sát chẳng.”

“Mày muốn gì?”

Mặt Mỏ Neo vừa đưa tay mở cái túi dụng cụ đeo bên hông vừa hỏi.

“Muốn thì tôi muốn nhiều lắm. Muốn kiếm được nhiều tiền, muốn bia ở cái quán nhậu giẻ rách trong khu phố ngon hơn một tí, muốn mùa đông này tuyết làm ơn rơi ít đi một tí...”

“Mày sửa cái quái gì đấy?”

“Thì ông bạn hỏi tôi muốn gì mà, sửa là sửa thế nào. Thế còn ông bạn muốn gì đây?”

“Tao muốn biết máy là ai.”

Mặt Mỏ Neo lôi từ trong túi dụng cụ ra một con dao. Hình dạng con dao rất đặc biệt. Mũi dao tròn nên hoàn toàn không có cảm giác sắc nhọn gì cả. Có lẽ gọi nó là cái dùi cui dẹt thì đúng hơn là dao. Ngay giây phút nhìn thấy con dao đó, Goo Dong Chi đã cảm thấy căng thẳng. Đó là dao của võ đường Nguyên Thủ.

Goo Dong Chi căng cứng toàn thân và nắm chặt bàn tay. Nếu lời Park Chan Il là đúng thì Goo Dong Chi không phải đối thủ của bọn này. Từ những năm 1970, những người sáng lập võ đường Nguyên Thủ đã cắt đứt quan hệ với thế gian, chỉ suốt ngày tu luyện võ công.

Họ tin rằng mình có thể đắc đạo thông qua võ thuật, và nhờ đó đảm bảo được cuộc sống ở kiếp sau. Võ đường Nguyên Thủ không đơn giản là võ đường mà gần giống như một dạng giáo phái. Nếu tinh thần của võ đường Nguyên Thủ những năm 1970 còn tồn tại tới tận bây giờ thì muốn đấu với những tên này có lẽ sẽ phải đặt cược chính mạng sống của mình, Goo Dong Chi nghĩ.

Mặt Mỏ Neo đã cầm dao, nhưng không tiến lên phía trước ngay lập tức. Trái lại, hấn lùi về phía sau. Ngay cả tư thế cầm dao của hấn cũng rất khó hiểu. Mũi dao không chĩa về phía Goo Dong Chi, mà hướng xuống dưới. Ánh mắt của hấn đầy lo lắng. Hấn lần lượt nhìn tên đồng bọn nằm bất tỉnh dưới sàn rồi nhìn sang Goo Dong Chi. Tất cả những động tác này trông không giống một người đã tập võ lâu năm. Goo Dong Chi tiến lên thêm một bước. Mặt Mỏ Neo lại lùi tiếp một bước. Trông hấn như đang muốn né tránh điều gì đó.

“Chúng tôi sẽ im lặng rời đi, được chứ?”

Mặt Mỏ Neo nói với giọng điệu nhún nhường.

“Để xem đã, cá nằm trong lưới rồi mà còn thả đi thì cũng tiếc...”

Goo Dong Chi đáp.

“Anh cũng tới đây để tìm cái máy tính bảng chứ gì? Chỉ cần anh mở cửa, chúng tôi sẽ lặng lẽ rời khỏi đây. Máy tính bảng để tùy anh giải quyết.”

“Đây là triển lãm công nghệ chắc? Kẻ đang săn lùng cái máy tính bảng ấy là ai vậy? Khai ra đã rồi hăng đi. Nhìn bộ dạng của ông bạn thì đâu có vẻ giống người cần dùng đến máy tính bảng lắm...”

“Chuyện đó tôi không thể nói được.”

“Vậy thì tôi khó mà để ông bạn đi được rồi. Ông bạn chẳng để lại cho tôi cái gì cả mà. Làm thế thì con cá đã nằm trong lưới cũng vượt mất, viên ngọc trong miệng con cá cũng vượt mất...”

“Trong phòng kia còn có một người nữa của chúng tôi, nếu tôi và cậu ấy cùng quyết chiến một trận thì cũng

khó cho anh đấy. Chúng tôi có cả dao, sẽ có người bị thương nặng hoặc bỏ mạng. Như vậy không sao chứ?”

“Tôi vẫn luôn sẵn sàng cho tình huống đó. Nhưng cảnh sát sẽ tới đây ngay, nếu cảnh sát cũng muốn đấu một trận, thực ra thì hiếm có chuyện đấy lắm, nhưng cứ giả dụ là như thế đi, thì các vị ở đây cũng sẽ gặp nhiều rắc rối. Sẽ có người bị thương nặng hoặc bị cảnh sát giải đi đấy. Như vậy không sao chứ?”

“Được thôi. Vậy là hôm nay tôi mắc nợ anh. Được chứ?”

“Phải vậy thôi.”

Nghe lời đáp của Goo Dong Chi, Mặt Mỏ Neo liền nhét lại con dao vào túi dụng cụ. Không khí bị nén chặt trong căn phòng giãn ra một chút. Mặt Mỏ Neo đỡ tên thấp bé đang bất tỉnh nhân sự dậy lay cho tỉnh. Tên thấp bé tuy chưa thể tỉnh táo lại nhưng cũng đã gắng gượng di chuyển được.

“Khi nào cậu ta tỉnh, anh hãy nhắn lại với cậu ta điều này. Năm đám không phải thứ để tung ra bữa bãi như vậy.”

Goo Dong Chi nói với Mặt Mỏ Neo, nhưng hẳn không trả lời. Mặt Mỏ Neo hét về phía căn phòng bên trong, tên mặt ố cầm điện liên bước ra. Nhìn ba tên bọn chúng đứng kề nhau, Goo Dong Chi bật cười. Chúng mặc đồng phục, di chuyển cùng lúc, trông hết một bộ ba hài kịch. Một tên mặt giống mỏ neo, một tên mặt giống ố cầm điện, và nhóc Xê Kô. Bộ ba hoàn hảo đấy, gã nghĩ. Bộ đồng phục bọn chúng mặc trông quen một cách khó hiểu, cảnh tượng này dường như gã đã từng gặp ở đâu đó, một cảm giác thân thuộc huyền bí dần tan biến theo bọn chúng.

Phải tới khi ba tên đó đi hẳn, Goo Dong Chi mới có thể thở phào. Gã đã lớn tiếng trước Mặt Mỏ Neo, nhưng thực ra đó là giây phút ngàn cân treo sợi tóc đối với gã. Đáng ra gã không nên dễ dàng để bọn chúng đi như vậy, nhưng gã chẳng còn cách nào khác. Chỉ cần tóm được một tên thôi là gã sẽ biết được chuyện về võ đường Nguyên Thủ,

và có lẽ cũng sẽ giúp ích nhiều cho vụ án Kim In Cheon đang điều tra. Nhưng một mình đối mặt với ba tên có dao thì đúng là chuyện điên rồ.

Goo Dong Chi vừa mở cửa tiến vào phòng thì bắt gặp Lee Young Min. Miệng ông ta bị dán băng dính màu xanh lam, khắp người bị dây thừng trói chặt. Trước tiên, Goo Dong Chi gỡ băng dính trên miệng ông ta ra. Nghe tiếng băng dính bị xé ra, Goo Dong Chi vô thức nhú mày.

“Không phải chứ, giờ còn có người dùng loại băng dính thời tối cổ này sao. Có đây loại tốt hơn mà nhi...”

“Thám tử Goo, cảm ơn anh.”

“Mấy người vừa tới đây là ai vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa. Đột nhiên họ xông vào rồi trói tôi lại.”

“Mấy người đó muốn gì?”

“Cái đó... Tôi cũng không biết nữa. Họ không phải là cướp sao?”

“Đi cướp văn phòng làm việc, không phải hơi kỳ ư?”

“Đúng thế, đúng là kỳ quái. Họ trói tôi rồi lục tung ngăn kéo lên.”

“Vậy hẳn là họ muốn tìm thứ gì đó rồi.”

“Vâng, tôi cũng không hiểu họ tìm cái gì nữa.”

“Còn tôi thì hình như biết đấy.”

“Họ tìm cái gì ạ?”

“Theo như những gì tôi vừa thấy thì mấy người đó là một bọn biến thái cuồng dâm. Bọn chúng định trói anh Lee Young Min lại rồi làm nhục anh đấy.”

“Anh nói chúng nó định cưỡng hiếp tôi á?”

“Anh có nhìn thấy túi đồ của chúng không? Trong đó có hàng đồng dụng cụ ấy chứ. Đặc biệt là rất nhiều những thứ có thể nhét vừa hậu môn của anh Lee Young Min. Tua vít này, mỏ lết này, kìm ren này, búa này... Thế nhưng những thứ dụng cụ đó vẫn chưa đủ làm thỏa

mãn bọn chúng đâu. Có thứ còn to hơn, cứng cáp hơn, hoành tráng hơn nữa cơ, bọn chúng đang muốn tìm thứ đó đấy.”

“Không lý nào tôi lại có cái thứ đó cả.”

“Nếu không mở ngăn kéo ra xem, thì chẳng ai biết được bên trong có gì, phải không nào. Biết đâu đấy. Biết đâu lại có gì đó kiểu như một cái máy tính bảng thì đúng là vận may bất ngờ đấy nhỉ.”

“Máy tính bảng ư?”

“Anh không biết à? Nói tới chuyện chọc vào lỗ hậu thì chẳng có gì sánh bằng máy tính bảng đâu...”

“Anh đang nói cái quái gì vậy?”

“Vừa trơn, vừa bóng loáng, nghe nói rất nuột. Chui vào trong thì có cả âm thanh do phần mềm phát ra, còn có thể dùng làm gương soi nữa ấy chứ...”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì cả. Anh có thể cởi dây thừng ra cho tôi được không?”

“Thứ đó ở đâu?”

“Thứ gì cơ?”

“Máy tính bảng.”

“Máy tính bảng nào cơ?”

“Máy tính bảng của anh Bae Dong Hoon.”

“Thám tử Goo.”

“Vâng.”

“Tôi có một câu hỏi.”

“Mời anh hỏi.”

“Đồ của anh Bae Dong Hoon đã được để lại cho tôi. Bây giờ nó thuộc sở hữu của tôi. Tôi định sẽ đưa nó vào danh sách *deleting*. Nếu tôi chết thì món đồ đó cũng sẽ bị hủy. Thám tử Goo sẽ làm giúp tôi việc đó, phải không?”

“Tôi không thể làm như thế được.”

“Tại sao?”

“Món đồ đó đã được anh Bae Dong Hoon ủy thác cho tôi thực hiện *deleting* từ trước rồi, nó sẽ biến mất trước khi trở thành vật sở hữu của anh Lee Young Min.”

“Có thể trước khi chết anh Bae Dong Hoon đổi ý thì sao?”

“Chuyện đó thì tôi không biết. Tôi chỉ làm đúng theo hợp đồng thôi.”

“Theo luật thì nó thuộc về tôi. Anh hiểu chứ? Anh không thể giành nó từ tay tôi được.”

“Tôi sẽ không giành nó từ tay anh đâu. Tôi nghĩ mình sẽ chôm nó ngay trước mắt anh Lee Young Min. Anh đợi thêm chút nữa đi. Tôi sẽ sớm tìm ra cái máy tính bảng rồi chôm nó cho anh xem.”

“Tốt thôi. Chà, chúng ta hãy đàm đạo để giải quyết từng chuyện một nhé. Trước tiên anh hãy giải quyết cái dây thừng này giúp tôi đi.”

“Đàm đạo giải quyết công chuyện thì liên quan gì tới giải quyết dây thừng chứ. Tôi đã gỡ băng dính miệng cho anh rồi, nên anh hãy nói đi. Tôi sẽ đi tìm cái máy.”

Lee Young Min có vẻ bức bối, cơ thể bị quấn dây thừng của ông ta vắn vẹo hết bên nọ sang bên kia. Dây thừng được buộc rất chắc.

“Thám tử Goo, tôi thử đưa ra một phương án có được không?”

“Mời anh nói.”

“Nếu anh không động đến cái máy tính bảng, tôi sẽ biếu anh một khoản xứng đáng.”

“Oa, nghe hấp dẫn đấy, tôi có thể trông đợi một khoản lớn đến bằng nào nhỉ, tò mò ghê.”

“Anh cần tiền sao?”

“Tiền thì lúc nào tôi chẳng cần.”

“Anh cần bao nhiêu?”

“Càng nhiều càng tốt.”

“Tôi sẽ không để anh thiệt thòi đâu. Hãy tin tôi. Trở thành ân nhân của đời tôi, tôi sẽ báo đáp anh đến hết đời.”

“Ôi báo đáp đến hết đời, tôi thực sự rót nước mắt rồi đây này. Tôi biết rồi. Để tôi cởi dây thừng cho anh trước nhé.”

Goo Dong Chi gỡ dây thừng quấn quanh người Lee Young Min. Dây thừng mảnh và quấn rất chắc nên đã để lại nhiều vết lằn trên người ông ta. Cổ tay ông ta bị dây thít chặt khiến bàn tay trắng bệch vì máu không thông, trên áo ông ta cũng hằn nhiều vết nhăn. Lee Young Min giữ giữ cổ tay, quay cổ qua trái qua phải. Không có chỗ nào bắt thường hết.

“Chà, bây giờ tới lượt anh lấy tiền cho tôi phải không?”

Goo Dong Chi vừa cười vừa nói.

“Anh muốn bao nhiêu?”

Lee Young Min hỏi lại.

“Tôi thì tò mò không biết anh định cho tôi bao nhiêu đây. Tôi phải biết anh Lee Young Min chịu chi bao nhiêu thì mới có thể tưởng tượng ra trong cái máy tính bảng đó có gì được.”

“Trong máy tính bảng chẳng có gì hết. Đó chỉ là thứ lưu giữ nhiều kỷ niệm giữa tôi và anh Bae Dong Hoon mà thôi.”

“VẬY chắc mấy tên lúc nãy đột ngột xông vào đây cũng là định cướp đi những kỷ niệm quý báu giữa hai người đấy nhỉ. Anh đã thấy bọn nào khốn nạn thế chưa?”

“Tôi không thể cho thám tử Goo xem những bí mật giữa chúng tôi được. Anh hiểu chứ?”

“Hình như anh hiểu lầm chuyện gì rồi thì phải. Tôi hoàn toàn không quan tâm gì tới bí mật giữa hai người hết. Tôi đến để phá hủy thứ đó. Anh quên nghề nghiệp của tôi là gì rồi sao?”

“Anh nhất định phải truy tìm và hủy đồ đạc tới mức này sao? Tôi đã nói với anh từ nãy rồi. Thứ đó là đồ của anh Bae Dong Hoon, và cũng là đồ của tôi. Tôi không lấy trộm cái đó, mà tôi được anh ấy để lại, thế thôi. Tại sao anh cứ liên tục nói chuyện hủy nó như vậy chứ? Anh có thể nể mặt tôi và lùi bước lần này mà.”

“Anh Lee Young Min bảo tôi nể chỗ nào trên mặt anh đây?”

“Tôi cũng là khách hàng của thám tử Goo mà.”

“Vâng, anh là khách hàng. Nhưng thế thì sao?”

“Tôi đã nói tôi sẽ ghi cái máy tính bảng đó vào danh sách *deleting* mà.”

“Anh cứ bắt tôi phải nói đi nói lại một chuyện đấy. Thứ đó là đồ của anh Bae Dong Hoon. Tôi cần giữ lời hứa của mình.”

“Anh cần giữ lời tới mức đó à?”

“Đó là công việc của tôi. Anh Lee Young Min cũng phải nghĩ rằng tôi sẽ tìm cách hủy bỏ các đồ vật được anh ủy thác *deleting* đến cùng như vậy, thì mới tin tưởng tôi tuyệt đối được chứ, không phải sao?”

“Anh đáng tin cậy quá.”

“Cảm ơn anh quá khen.”

“Tôi sẽ gửi anh mười triệu won.”

“Mười triệu won thì chắc không phải vấn đề bí mật của công ty, mà là vấn đề liên quan đến đời sống cá nhân nhỉ? Thế thì giá đó hình như vẫn còn hơi yếu?”

Bên ngoài vang lên âm thanh huyền ảo. Đó là tiếng những nhân viên đã di tản khi này giờ đang trở lại văn phòng. Cánh cửa mở ra, một nhân viên ngó vào.

“Ồ, giám đốc ở đây ạ?”

“Giám đốc sống chết ra sao mấy cậu cũng không thèm quan tâm như thế đấy hả?”

“Bảo vệ nói là giám đốc đã tránh đi trước rồi mà ạ.”

“Dù thế thì cũng phải xác nhận lại chứ.”

“Đã có chuyện gì xảy ra ạ?”

“Biến ra ngoài.”

Lee Young Min quấn gọn sợi dây thừng lại rồi vứt vào thùng rác. Dây thừng mảnh nhưng quấn lại thì cũng thành một ôm lớn.

“Thám tử Goo, tôi sẽ gửi anh hai mươi triệu won. Ngần đó tiền đã đủ để anh quên cái máy tính bảng đi rồi chứ?”

“Đột nhiên anh tăng tiền bồi thường lên gấp đôi lại càng khiến tôi tò mò đấy. Để tôi đoán thử nhé? Thử ở trong cái máy tính bảng đó, không phải một thứ thụ động. Nó không phải thứ chỉ cần bảo vệ tránh không để rơi vào tay ai đó là được, mà nó có khả năng tấn công người khác. Vì được lưu trữ trong máy tính bảng nên đó có thể là tài liệu, danh sách, đoạn phim, hoặc file ghi âm, hẳn là những thứ kiểu như vậy nhỉ? Dùng chúng để uy hiếp người nào đó cũng không khó. Thế nào? Tôi nói tương đối đúng đấy chứ?”

“Thám tử Goo đã từng nói với tôi những lời như thế này nhỉ. Bớt lo chuyện thiên hạ đi một chút thì sẽ dễ sống sót hơn đấy. Giờ tôi cũng muốn nói chính điều đó với anh. Nếu biết kiếm chế khả năng tưởng tượng của mình một chút, hẳn anh cũng sẽ sống dễ dàng hơn đấy.”

“Đó không phải tưởng tượng, mà là suy luận.”

“Anh sẽ chấp nhận lời đề nghị của tôi chứ?”

“Anh Lee Young Min biết trong cái máy tính bảng đó có gì. Còn tôi thì không. Giao dịch kiểu này có vẻ không công bằng lắm nhỉ.”

“Chơi đánh bài cũng như vậy mà. Ta đâu có biết quân bài của đối phương, phải đánh cược thôi.”

“Vậy tôi cũng có thể nâng tiền cược lên một chút chứ nhỉ?”

“Hai mươi triệu won là mức giá cuối cùng của tôi. Nếu anh từ chối, thì đây sẽ không còn là trò chơi nữa mà sẽ bước vào một cục diện hoàn toàn khác đấy.”

“Tôi hỏi anh một câu cuối cùng.”

“Vâng, anh cứ hỏi.”

“Nếu tôi không khiến cho cái máy tính bảng đó biến mất khỏi thế gian này, sẽ không có việc gì khủng khiếp xảy ra chứ? Đại chiến thế giới hay người ngoài hành tinh xâm lược địa cầu chẳng hạn.”

“Anh đang nói nghiêm túc đấy hả?”

“Cái máy tính bảng không biến mất cũng sẽ không gây ảnh hưởng gì tới công việc tôi đang làm chứ? Tôi không biết anh Lee Young Min định dùng cái máy tính bảng để mưu đồ chuyện gì, nhưng tôi hy vọng chuyện đó không ảnh hưởng tới công việc của mình.”

“Đương nhiên là thế rồi. Sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy đến với thám tử Goo hết. Xin hãy tin tôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Thám tử Goo đã chịu xuống nước thế này, vậy tôi cũng mạn phép được cung cấp cho anh chút thông tin coi như để báo đáp.”

“Thông tin gì vậy?”

“Ý tôi muốn nói đến văn phòng anh đang sống. Anh vẫn ở nơi lần trước tôi tới phải không?”

“Vâng, tôi vẫn ở đó.”

“Văn phòng ấy là anh mua à? Hay là thuê?”

“Đương nhiên là thuê rồi.”

“Hãy chuẩn bị chuyển nhà bằng số tiền tôi sắp gửi anh đi nhé”

“Chuyển nhà?”

“Tôi sẽ chỉ nói tôi vậy thôi.”

“Cảm ơn anh.”

“Vài ngày nữa tôi sẽ mang tiền tới. Bởi vì anh còn phải nhận hóa đơn và bản cam kết nữa.”

“Phải thế chứ.”

Goo Dong Chi bước ra ngoài. Các nhân viên trong văn phòng đổ dồn mắt về phía gã. Giữa căn phòng im ắng, chỉ có tiếng bước chân của gã lạng lẽ vang lên. Cho tới tận khi gã mở cửa bước ra ngoài, đám nhân viên vẫn tiếp tục im lặng. Goo Dong Chi bước hẳn ra khỏi tòa nhà, rồi quay đầu nhìn lại. Không có ai đi theo gã. Gã đã hơi nghi có người của võ đường Nguyên Thủ bám theo sau, nhưng không có vẻ gì là như thế cả. Goo Dong Chi gọi điện cho Kim In Cheon.

“Tìm thấy chưa?”

Kim In Cheon nhận điện với giọng gấp gáp.

“Anh không hỏi gì đến sự an nguy của em sao?”

Goo Dong Chi vừa quan sát xung quanh một lần nữa vừa nói.

“Cậu còn sống thì mới gọi điện chứ.”

“Em đang bị bắt làm con tin.”

“Đừng có nói linh tinh. Tôi không tin đâu.”

“Sao anh không tin em. Em bị bắt rồi mà.”

“Nghe là biết cậu đang ở ngoài rồi. Chẳng bọn nào to gan đến độ cho cậu gọi điện bên ngoài thế này cả.”

“Chỗ này như cái kho ấy nên nghe thế đấy.”

“Không có thời gian đùa cợt đâu. Nói nhanh lên. Tìm thấy chưa?”

“Tìm thì tìm thấy rồi nhưng không mang nó đi được.”

“Nghĩa là sao?”

“Anh biết người tên Lee Young Min không? Chủ tịch YM Project, có quen biết với Bae Dong Hoon.”

“Biết chứ.”

“Em tới mới biết chỗ được định vị là văn phòng của ông ta.”

“Thì sao?”

“Thì hoặc là trước khi chết Bae Dong Hoon đã giao nó cho ông ta, hoặc ông ta đã cướp nó từ tay Bae Dong Hoon.”

“Thế rồi cậu cứ để nó lại mà đi hả?”

“Trong cái máy tính bảng đó chắc hẳn có thứ gì đó rất nặng đô. Chưa biết chừng cái chết của Bae Dong Hoon cũng liên quan tới những thứ được lưu trong đó cũng nên.”

“Thế tôi mới hỏi sao cậu dám để thứ quan trọng như thế lại hả? Cậu phải tìm mọi cách mang nó về chứ.”

“Tiền bối, anh nghe em nói đã. Từ giờ mình bước vào một thế giới giả định như thế này nhé. Giả sử nguyên nhân cái chết của Bae Dong Hoon là do những dữ liệu nằm trong máy tính bảng. Như vậy,

đó không phải tự sát, mà là mưu sát. Thế nhưng, cái máy tính bảng đó lại rơi vào tay Lee Young Min. Đương nhiên Lee Young Min giờ cũng gặp nguy hiểm rồi. Và ông ta hình như cũng biết chuyện đó. Xét thái độ của Lee Young Min thì chưa biết chừng ông ta sẽ dùng cái đó để tạo một đòn công kích ngược. Kiểu trước khi bị tấn công thì phải ra tay trước ấy.”

“Vậy là giờ ta để cho Lee Young Min tiếp tục giữ cái máy tính bảng, rồi theo dõi xem ông ta sẽ làm gì tiếp theo?”

“Đúng vậy. Dùng Lee Young Min làm mồi, biết đâu lại nử được một con cá cực lớn.”

“Ý tưởng hay đấy, nhưng giờ không có đủ người để theo dõi ông ta đâu. Cấp trên cũng đang yêu cầu khép lại vụ Bae Dong Hoon rồi.”

“Vậy thì phải làm sao đây?”

“Trước tiên cứ để tôi bám theo xem sao.”

“Anh có thời gian chứ?”

“Đương nhiên là không. Đành bớt quan tâm tới bọn trẻ, bớt để ý tới vợ, bớt xem bóng đá thôi chứ biết làm sao. Thay vào đó chắc tôi phải gặp cậu thường xuyên hơn rồi. Cậu giúp tôi nhé.”

“Hắn rồi.”

Trước khi cúp điện thoại, Goo Dong Chi hơi ngập ngừng một chút. Gã không chắc liệu có nên nói hết mọi chuyện cho Kim In Cheon hay không. Trong đầu Goo Dong Chi đã có những tính toán rõ ràng. Trước khi Lee Young Min định đưa tiền, gã đã nghĩ sẽ để lại cái máy tính bảng ở đó rồi. Gã muốn xem Lee Young Min tính làm gì với cái máy tính bảng. Giây phút Lee Young Min xì ra chuyện tiền bạc, lưỡi câu đã cắm vào rất sâu trong cổ họng ông ta. Nói với Kim In Cheon về vụ tiền nong này sẽ chỉ khiến câu chuyện dài dòng thêm mà thôi. Không có gì xấu cả. Kế hoạch cứ triển khai đăng kế hoạch, tiền cứ nhận đăng tiền, vậy là được. Cả chuyện gặp đám võ đường Nguyên Thủ, gã cũng gạt đi. Chuyện trở nên quá phức tạp thì sẽ càng khó giải thích với Kim In Cheon. Goo Dong Chi cứ tự thuyết phục mình như

thế, nhưng gã vẫn không ngừng bứt rứt vì đã không thể nói một trăm phần trăm sự thật. Gã sẽ sớm nói ra thôi. Nói ra là xong. Không cần cảm thấy có lỗi.

Goo Dong Chi lôi cái bộ đàm có định vị ở trong túi ra. Không thấy chấm đỏ đâu nữa. Lee Young Min đã biết chuyện cái máy tính bảng được xác định vị trí và tắt chức năng đó đi. Nhưng quá muộn rồi. Cả đám võ đường Nguyên Thủ, cả nhân vật đứng sau bọn chúng, cả Goo Dong Chi, cả Kim In Cheon, giờ tất cả đều đã biết cái máy tính bảng nằm trong tay ai. Đôi mắt Goo Dong Chi nặng trĩu. Căng thẳng được giải tỏa, cơn buồn ngủ liền ập tới. Là tại giấc ngủ dở dang từ sáng. Gã nắm tay lái, ngáp một hơi dài, mắt nhòe nhoẹt nước. Goo Dong Chi lái xe về văn phòng.

Tối thứ Năm hằng tuần, Cheon Il Soo đều dành thời gian đến showroom ở tầng hầm Noble Entertainment. Ở showroom này có một sân khấu nhỏ, đủ để thực hiện một buổi biểu diễn, tại khu vực ghế khán giả có đặt đúng một chiếc xô pha đơn bề thế. Sân khấu và khu khán giả được ngăn cách bởi một tấm kính mờ. Cheon Il Soo có thể quan sát sân khấu, nhưng những diễn viên trên sân khấu không thể trông thấy ông ta. Trước kia đây từng là nơi diễn ra các buổi thử vai, nhưng giờ đã được cải tạo thành sân khấu cho riêng Cheon Il Soo.

Ăn tối và kết thúc tất cả công việc xong xuôi, Cheon Il Soo mặc một bộ quần áo thoải mái ngồi xuống ghế xô pha. Trên bàn cạnh ghế xô pha có đặt hoa quả và rượu vang. Song Mi Young đứng phía sau, cách ghế xô pha một bước chân. Song Mi Young chỉ ngón tay về phía sân khấu, đèn liên tắt và bức màn được kéo lên.

Sân khấu được bài trí như một khu ghế ngồi trong rạp chiếu phim. Có bảy người, cả nam lẫn nữ, ngồi đối diện Cheon Il Soo, tất cả những người đó đều đang hướng mắt lên phía trên đỉnh đầu ông ta và xem phim. Một bộ phim thực sự đang được chiếu. Cheon Il Soo quay đầu lại nhìn xem đó là phim gì. Bộ phim có tên Two Moon Junction. Ông ta mỉm cười. Hàng ghế khán giả phía trên cùng có ba người, hàng thứ hai có một người, hàng thứ ba có ba người, cùng nhau ngồi chờ phim. Họ xem phim, còn Cheon Il Soo thì xem họ.

Vài phút trôi qua, tại hàng ghế thứ ba bắt đầu xuất hiện những hành động đáng ngờ. Ở hàng ghế này có một người đàn ông vạm vỡ, ngồi sát một cô có vẻ là bạn gái mặc áo phong màu đỏ tươi, cách cô gái một ghế là một người đàn ông có khuôn mặt rất nhỏ và cặp lông

mày rậm. Ánh sáng sân khấu chiếu cố định vào hàng ghế thứ ba. Ánh đèn khiến cho đôi lông mày của người đàn ông mày rậm trông càng đậm hơn. Người đàn ông mày rậm ra về xem phim, nhưng liên tục liếc sang cô gái áo đỏ. Đèn rọi vào cô gái áo đỏ, bộ ngực đồ sộ đổ bóng tí xuống phía bụng cô ta. Chiếc áo phông đỏ khiến bộ ngực trông càng ngồn ngộn. Cô gái áo đỏ cũng bắt đầu liếc sang người đàn ông mày rậm. Ánh mắt hai người thi thoảng chạm nhau. Bộ phim vừa bắt đầu người đàn ông vạm vỡ đã chìm vào giấc ngủ. Tình tiết ngủ gật ngay khi phim vừa chiếu có vẻ phi thực tế, nhưng Cheon Il Soo bỏ qua những tiểu tiết như vậy.

Trong lúc người đàn ông vạm vỡ ngủ gật, Mày Rậm chuyển qua ngồi bên cạnh Áo Đỏ. Áo Đỏ vừa quan sát Vạm Vỡ, vừa nghiêng người về phía Mày Rậm. Mày Rậm luồn tay xuống dưới áo cô ta. Chiếc áo phông đỏ phập phồng. Mày Rậm lột áo của cô gái lên, cặp vú liền xổ ra. Khe ngực sâu hoắm. Mày Rậm kéo áo lót cô ta xuống, và bắt đầu mút một bên đầu vú. Bàn tay hẵn mân mê bầu ngực bên kia. Cô gái thi thoảng nhìn sang Vạm Vỡ đang ngủ say, nhưng phần lớn thời gian cô ta đều tập trung về phía Mày Rậm. Áo Đỏ lè lưỡi liếm môi. Lần này đến lượt cô ta kéo quần Mày Rậm xuống. Khi vật bên trong quần Mày Rậm chuẩn bị xuất hiện, ánh đèn sân khấu liền vụt tắt, chỉ còn lại đèn hắt ra từ phía màn hình đang chiếu phim. Mỗi khi màn hình sáng lên hoặc tối đi, những chuyển động của Áo Đỏ và Mày Rậm cũng xuất hiện và biến mất. Áo Đỏ dùng miệng khiến Mày Rậm cương lên, sau đó chuyển sang thực hiện những động tác táo bạo hơn. Cô ta đứng lên, rồi đặt mông xuống đùi Mày Rậm. Mày Rậm bóp lấy ngực Áo Đỏ, còn cô ta thì chống tay lên đầu gối của Mày Rậm và từ từ chuyển động từ trước ra sau.

Cheon Il Soo kéo khóa quần, chạm vào dương vật của chính mình. Theo nhịp chuyển động của cặp mông cô gái, ông ta cũng vuốt ve dương vật lên lên xuống xuống.

“Chủ tịch, ngài có cần giúp không ạ?”

Song Mi Young hỏi. Thay vì trả lời, Cheon Il Soo đưa tay trái lên. Ra dấu từ chối.

Mây Rậm và Áo Đỏ thay đổi tư thế. Khuôn mặt cô ta hướng về phía Vạm Vỡ, còn Mây Rậm tấn công từ phía sau cô ta. Lần này, ánh đèn sân khấu rọi xuống sáng rõ, dương vật của Mây Rậm hiện lên trần trụi. Áo Đỏ tuôn ra những tiếng rên trầm thấp. Vạm Vỡ vẫn ngủ rất say. Nghe thấy tiếng rên rĩ, những người ngồi hàng ghế trước quay lại phía sau. Ánh đèn dần sáng hơn, và bắt đầu di chuyển về phía những người ở hàng ghế thứ nhất và thứ hai. Bữa tiệc bắt đầu. Nhìn cảnh làm tình của Mây Rậm và Áo Đỏ, những người ngồi hàng trên nhìn nhau dò xét rồi bắt đầu lần lượt thoát y. Cặp nam nữ ngồi hàng ghế đầu âu yếm lẫn nhau, người đàn ông ngồi lẻ một mình trèo xuống hàng dưới rồi cởi áo lót của cô gái đang ngồi một mình tại đó. Khung cảnh dâm loạn cứ thế tiếp diễn. Nhìn khung cảnh ấy, tay Cheon Il Soo cũng chuyển động nhanh dần lên. Ngoại trừ Vạm Vỡ, ba cặp đôi làm tình điên cuồng. Những tiếng rên la của sáu người bọn họ hòa lẫn với âm thanh của bộ phim đang chiếu. Từ dương vật của Cheon Il Soo, tinh dịch phun ra ngoài như một dòng máu trào lên. Song Mi Young đưa khăn giấy cho ông ta.

“Mi Young cũng xem bộ phim đó rồi chứ?”

Cheon Il Soo vừa lau vết tinh dịch dính trên quần vừa hỏi.

“*Two Moon Junction* ạ? Chưa, tôi chưa xem.”

Song Mi Young tiến đến bên cạnh ông ta trả lời.

“Làm sao cô biết tôi thích bộ phim đó?”

“Chủ tịch từng có lần nhắc đến nó rồi ạ.”

“Xem thử một lần đi, hay lắm đấy.”

“Vâng, khi nào có thời gian tôi sẽ xem thử.”

“Cô có biết *Two Moon Junction* có nghĩa là gì không?”

“Hai mặt trăng là biểu tượng của cõi âm, nếu hai thứ đó giao nhau... Không phải ám chỉ tình dục ạ?”

“Nhìn poster bộ phim đó, tôi đã hưng phấn khủng khiếp. Máu trong người như sôi sục lên. Trên poster viết gì ấy à, hai mặt trăng, một khu rừng, *Two Moon Junction*. Suốt mấy năm liền, tôi đã cứ tưởng *Junction* nghĩa là khu rừng. Tôi đã cứ nghĩ hai mặt trăng là bộ ngực, còn một khu rừng ám chỉ chỗ đó của đàn bà. Tôi đã lén lút tới rạp để xem bộ phim đó, rồi bị bắt được và phải chịu một trận đòn như tử đây.”

Cheon Il Soo cầm khăn giấy trên tay phải, hồi tưởng lại quá khứ rồi bật cười. Dương vật của ông ta đã thu lại kích cỡ bình thường.

“Chủ tịch, để tôi lau cho Chủ tịch.”

“Mi Young à, cô thử sờ vào chỗ ở dưới ngực này xem. Có một cục nhỏ lồi ra đúng không? Cô biết vì sao lại thế không?”

Cheon Il Soo đưa tay trái lên sờ vào ngực mình và nói. Song Mi Young cũng tự sờ vào chỗ dưới ngực mình. Đầu ngón tay cô ta đụng phải một thứ gì đó.

“Nhiều người không biết chứ thực ra ai cũng có một hạt giống mềm nhũn ở chỗ này. Ngay từ khi sinh ra nó đã ở đấy rồi, có những người tưới nước và nuôi nấng nó, cũng có những người sớm giết chết nó. Một ngày nào đó sờ vào đây, nếu thấy cái hạt giống này cứng lại, thì có nghĩa là mình đã sống sai rồi đấy. Mi Young à, cô hiểu tôi nói gì chứ? Nếu sống mà không thể nghĩ về những chuyện trước kia, thì đó là sống lỗi, là sống vô ích.”

“Vâng, thưa Chủ tịch.”

“Không phải làm gì ghê gớm cả, chỉ cần chăm chỉ tưới nước cho nó là được rồi. Để nó không khô quắt lại, mỗi ngày mỗi ngày, hãy tưới một cách chân thành. Cô hiểu lời tôi nói chứ?”

Cheon Il Soo lau sạch sẽ chỗ tinh dịch, rồi kéo khóa quần lên. Trên quần ông ta vẫn còn dính vài vết bẩn. Ba cặp đôi trên sân khấu vẫn đang tiếp tục làm tình không ngừng nghỉ, Vạm Vỡ vẫn đang ngủ.

“Cậu bạn kia, cứ ngủ mãi như thế không phải hơi kỳ sao?”

Cheon Il Soo chỉ về phía Vạm Vỡ và hỏi.

“Đến cuối, khi anh ta thức giấc thì cuộc vui sẽ chấm dứt ạ.”

Song Mi Young trả lời.

“Cho cậu ta đóng vai trò gì đó khác nữa thì sẽ hay hơn đấy, hơi đáng tiếc nhỉ.”

“Trong phần hai, cậu ta sẽ có nhiều đất diễn hơn ạ.”

“Như thế nào?”

“Họ sẽ đi tới quán rượu, khi bạn gái cậu ta vào nhà vệ sinh thì cậu ta cặp với một cô gái khác. Cô bạn gái kia cũng gặp một người đàn ông mới trong nhà vệ sinh ạ.”

“Mô típ cũ quá, không phải sao?”

“Lần trước Chủ tịch đã duyệt bản kế hoạch rồi mà? Vẫn sẽ theo những địa điểm hẹn hò bình thường như nhà hàng, quán cà phê, rạp chiếu phim, quán rượu ạ.”

“Thế hả? Tôi biết rồi. Trước tiên cứ quay đi. Mi Young sẽ tự biết làm thế nào cho tốt thôi, nhỉ? Cô biết tôi tin tưởng cô mà, phải không?”

“Vâng, thưa Chủ tịch.”

“Tác phẩm do bọn đàn ông làm ra chỉ toàn kiểu tốc chiến tốc thắng. Cô hiểu ý tôi chứ? Thịch thịch thịch, họ tưởng cứ lao vào nhanh nhanh chóng chóng là xong. Bọn họ không nghĩ rằng mình đang thực hiện một tác phẩm, mà chỉ làm ra những bộ phim khiêu dâm chính mình muốn xem thôi. Họ không biết cần tạo ra những tình huống như thế này.”

“Vâng, tôi sẽ ghi nhớ ạ.”

“Xê ri làm ca đêm ở văn phòng dạo trước cũng nhận được phản hồi tốt chứ?”

“Vâng, bán được khoảng ba mươi nghìn bản ạ.”

“Thế hả, đấy, thế tôi mới bảo phải làm những kiểu phim như thế đấy.”

“Chủ tịch lên trên chứ ạ?”

“Không, xem thêm chút nữa đi. Cô gái mặc áo đỏ kia, hôm nay là lần đầu tiên hả?”

“Tháng trước cô ta đã quay một bộ ra mắt, hôm nay là lần thứ hai ạ.”

“Diễn xuất tốt đấy. Kích cỡ cũng khá.”

“Tôi đang muốn nuôi cô ta thành gà chính ạ.”

“Được, cũng ổn đấy.”

“Tôi đưa cô ta lên cho Chủ tịch xem nhé?”

“Được, quay xong thì bảo cô ta lên gặp một chút xem sao.”

Cheon Il Soo đứng dậy khỏi ghế xô pha. Song Mi Young đi theo sau. Vừa lúc bọn họ định rời khỏi showroom, trưởng tốp bảo vệ Na Young Wook tiến vào đứng ngay ở cửa. Nếu biểu cảm gương mặt trong trạng thái nguy cấp có thể chia thành năm cấp độ, thì biểu cảm hiện tại của Na Young Wook chắc chắn là cấp một.

“Tôi xin phép nói với ngài vài lời ạ.”

“Có việc gì vậy?”

“Chúng ta tới chỗ yên tĩnh hơn nói chuyện được không ạ?”

Phía sau Cheon Il Soo, ba cặp đôi vẫn đang tiếp tục làm tình, rõ ràng đây không phải một nơi yên tĩnh. Cheon Il Soo đi theo Na Young Wook ra khỏi showroom, trước khi đi không quên vỗ vỗ vai Song Mi Young. Hành động đó có ý nghĩa gì, cả hai người họ đều hiểu rõ.

Song Mi Young ngồi xuống chiếc ghế xô pha mà Cheon Il Soo vừa ngồi, theo dõi cảnh làm tình của ba cặp đôi. Cứ có cảm giác thiếu sức sống ở một chỗ nào đó không rõ. Tất cả đều chăm chỉ rung lắc toàn thân, nhưng cảnh tượng ấy lại không lay động lòng người mạnh mẽ. Cuộc làm tình đã bước vào giai đoạn cuối. Làm tình giữa những người yêu nhau và làm tình giữa các diễn viên có sự khác biệt rất lớn. Nếu như giữa những người yêu nhau, việc làm tình tiến triển theo trình tự: khởi đầu, triển khai, đỉnh điểm, kết thúc, thì giữa các diễn viên chỉ có triển khai và kết thúc mà thôi. Triển khai liên tục rồi đột

ngọt kết thúc. Ba diễn viên nam phun tinh dịch khắp các ghế ngồi, lên miệng và ngực của các diễn viên nữ, rồi kết thúc cảnh làm tình. Hành động phun tinh dịch là tín hiệu đánh thức Vạm Vỡ này giờ vẫn chìm trong giấc ngủ. Vạm Vỡ làm điệu bộ hoang mang, khi hiểu chuyện gì đang diễn ra, anh ta liền vung nắm đấm vào mặt Màỵ Rậm đang dính chặt lấy người phụ nữ của mình. Màỵ Rậm lăn ra phía sau, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Vạm Vỡ.

“Ok, cắt. Mọi người vất vả rồi.”

Đạo diễn kiêm quay phim lớn tiếng hét. Nhân viên đoàn phim từ phía sau tiến tới chìa khăn tắm cho các diễn viên. Song Mi Young cũng bước về phía sân khấu.

“Tất cả đều đã rất cố gắng. Vạm Vỡ, cậu diễn cảnh đánh tốt lắm.”

Song Mi Young an ủi anh ta.

“Việc tôi phải làm ngoài ngủ và đấm ra thì còn gì nữa đâu, ít nhất cũng phải đấm cho tốt chứ.”

Vạm Vỡ xoa xoa nắm đấm và trả lời một cách cộc cằn. Vài diễn viên xung quanh phì cười.

“Anh ngủ thật phải không? Mắt anh sưng húp lên rồi đây này.”

Áo Đỏ nói.

“Nhìn tôi giống ngủ gật lắm chắc. Ấy dà, cô em rên rỉ lắm quá, ngủ thế quái nào được.”

Vạm Vỡ vừa dụi dụi mắt vừa nói.

“Trong lúc chờ bố trí trường quay thành quán rượu, mọi người tạm nghỉ ngơi chút đi, chúng ta sẽ kết thúc tất cả các cảnh quay trong hôm nay. Cố gắng một chút nhé.”

Song Mi Young khích lệ các diễn viên, rồi gọi riêng Áo Đỏ ra. Vừa nghe nói Chủ tịch Cheon Il Soo có ý muốn gặp mình, mặt cô ta liền sáng bừng lên. Lọt vào mắt xanh của Chủ tịch đồng nghĩa với việc khả năng trở thành ngôi sao trong giới phim khiêu dâm và tăng thu

nhập của cô ta sẽ cao hơn rất nhiều. Cô ta siết chặt bàn tay đang nắm cái khăn tắm và cúi gập người chào Song Mi Young.

Các nhân viên đã quên tắt bộ phim đang chiếu, từ phía đối diện sân khấu, *Two Moon Junction* vẫn đang tiếp tục. Các nhân vật trong phim đang cười đùa âm ỉ tại một công viên giải trí. Không có cảnh gợi dục nào xuất hiện. Làm sao mà xem một bộ phim như vậy lại khiến họ cảm động được nhỉ, Song Mi Young không hiểu. À, không phải cảm động, là bị kích thích mới phải. Trang phục của các nhân vật trên màn hình trông cũng thật quê mùa.

Những diễn viên đang quấn khăn tắm túm tụm lại tán chuyện râm ran, các nhân vật trong phim cũng đang vui chơi nhộn nháo trong công viên giải trí. Đứng ở giữa, Song Mi Young đột ngột rơi vào trạng thái chân không. Trong tai cô ta chỉ vang lên những tiếng ong ong, không nghe rõ tiếng người. Song Mi Young lắc đầu, nhưng không có tác dụng gì. Những diễn viên trong bộ phim cùng những diễn viên bên ngoài phim, từng người một, nhập vào nhau, tạo nên một cảnh phim câm. Song Mi Young hăng giọng, cố ý cất tiếng “A a a a a”, đôi tai cô ta bị xuyên thủng, âm thanh lại ùa về.

18

Suốt bốn mươi năm nay, không trừ một ngày nào, Cheon Il Soo đều viết nhật ký vào 11 giờ mỗi đêm. Cũng không đến mức được gọi là nhật ký. Chỉ là viết một dòng vào cuốn sổ tay nhỏ, ghi lại việc quan trọng nhất đã xảy ra trong ngày. Hiếm khi nào ông ta viết dài quá một dòng. Cheon Il Soo nghĩ, để duy trì một thói quen, cần phải có khả năng nỗ lực tối thiểu, ở hình thức tối giản nhất có thể. Thời gian đầu, ông ta viết tất cả những gì mình nghĩ nhưng chẳng mấy chốc đã nhận ra đây là một phương pháp sai lầm. Nếu cứ viết tất cả mọi thứ tùy hứng thì sẽ viết ra rất nhiều chuyện đáng lẽ không cần viết, và làm vậy sẽ vô cùng mệt mỏi. Ông ta đã viết kiểu nhật ký dài dòng khoảng một tuần, rồi chuyển sang cách viết duy nhất một dòng, và duy trì thói quen đó suốt bốn mươi năm nay. Không phải câu cú gì ghê gớm cả. Gặp ai đó lần đầu, bắt đầu một công việc mới, gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, những cảm xúc khi đó được Cheon Il Soo viết lại trong đúng một dòng. Có rất nhiều lời quyết tâm sẽ phải sống như thế nào trong tương lai, nhiều lời mong ước thành công, và có cả những ngày dù chẳng làm được việc gì ông ta cũng thẳng thắn viết ra. Kiểu như thế này.

5/3. Uống hai chai soju cùng Byung Shik.

6/3. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

7/3. Hãy nghĩ rằng mình sẽ chết, chăm chỉ lên nào.

Mỗi ngày ông ta chỉ viết một dòng nên cũng không cần nhiều sổ cho lắm. Một năm 365 dòng, mười năm 3650 dòng, bốn mươi năm là 14600 dòng. Loại sổ mà Cheon Il Soo sử dụng mỗi trang viết được 20 dòng và có tổng cộng 200 trang. Một cuốn sổ viết được 4000 dòng đủ

chứa đựng cả mười năm cuộc đời của Cheol Il Soo. Cheon Il Soo đã quyết định cứ mười năm thì thay sổ một lần. Trong mười năm đó, ông ta có thể viết hai dòng trong khoảng 350 ngày cũng được, nhưng chẳng khi nào ông ta viết quá một dòng. Cheon Il Soo rất cố gắng để không quên việc này, ông ta đặt đồng hồ báo thức vào 11 giờ đêm hằng ngày. Lý do ông ta giữ gìn cẩn thận chiếc đồng hồ Casio từng đeo năm mười sáu tuổi (bây giờ đã hỏng hẳn rồi) trong ngăn kéo cũng là để không bao giờ quên tâm niệm ấy.

Có những ngày Cheon Il Soo có thể ngay lập tức viết được một dòng, và cũng có những ngày ông ta không dễ gì nắm bắt được tâm tư của chính mình. Phải sắp xếp tất cả những việc đã làm trong ngày xong xuôi, mới có thể viết ra một dòng như vậy.

Sau khi nghe báo cáo của Na Young Wook, cơn giận dữ dâng lên từ sâu trong lồng ngực Cheon Il Soo đã khiến ông ta không tài nào tập trung nổi suốt một lúc. Cơn giận với Lee Young Min, cơn giận với võ đường Nguyên Thủ và cơn giận với Bae Dong Hoon trộn lẫn vào với nhau. Ông ta không ngờ sự tồn tại của Lee Young Min lại có thể trở nên phiền phức như thế này. Đáng lẽ ra phải cắt cái mầm mới nhú từ sớm. Ông ta hối hận và tự trách mình, không giống Cheon Il Soo thường ngày chút nào. Muốn cắt bỏ cái mầm này, sẽ cần thêm nhiều cố gắng và phải đổ ra không ít năng lượng. Để không hối hận thì nên cắt bỏ nó ngay, nhưng giờ đây cái mầm đã mọc thành cái cây quá lớn mất rồi. Nếu như trước kia chỉ cần lấy đầu ngón tay là dễ dàng bứt nó đi được, thì bây giờ phải dùng đến máy cưa cỡ lớn mới xong.

Cheon Il Soo lật giở các cuốn sổ, rồi mở trang đầu tiên trong cuốn sổ đầu tiên của mình ra. Mỗi khi cảm thấy khó viết, ông ta thường xem lại những dòng nhật ký cũ. Dòng đầu tiên, trang đầu tiên là câu “Tôi sẽ sống một mình, tôi sẽ trưởng thành một mình”, những chữ cái đã phai mờ. Bốn mươi năm trôi qua, mực đã bay hơi ít nhiều. Ông ta cảm nhận được bao năm tháng đã vụt qua cùng những vết mực ấy.

Lý do lớn nhất khiến Cheon Il Soo rời khỏi ngôi nhà ở Kangwon-do là thằng con trai bà mẹ kế. Đáng ra ông ta phải gọi hẳn là anh, nhưng không thể. Ông ta chưa từng gọi một tiếng “anh trai” nào, và trong tương lai, đến hết cuộc đời này, ông ta nghĩ mình cũng sẽ không bao giờ dùng đến từ đó. Mẹ của Cheon Il Soo qua đời vì tai nạn giao thông năm ông ta mười hai tuổi. Đó là một vụ tai nạn khủng khiếp tới nỗi không ai muốn nhớ lại. Sau khi kết thúc công việc ở nhà hàng, mẹ ông ta đang đi xe buýt trở về nhà thì tai nạn xảy ra. Không ai biết tài xế xe buýt lúc đó đang ở trong tình trạng như thế nào. Hẳn ta đang hút thuốc, đang ngủ gật, hay ở nhà xảy ra chuyện lớn nên không thể tập trung lái xe, không một ai hay biết. Bởi chẳng có người nào sống sót. Lên chiếc xe buýt hôm ấy có tổng cộng bảy người, sau khi xe đâm thủng lan can đường và rơi xuống đồi, không một người nào sống sót. Tai nạn xảy ra quá đột ngột, đồi dốc khá cheo leo, xe buýt bị lật nhào và thậm chí còn bốc cháy ngùn ngụt, nên khó mà có ai sống nổi. Đội cứu hộ đã mất đến ba tiếng đồng hồ mới tiếp cận được chiếc xe gặp nạn. Thi thể của mẹ Cheon Il Soo cháy đen, một cánh tay đã lìa khỏi người. Cheon Il Soo chỉ được nghe kể lại, nhưng có cảm giác như đã trực tiếp chứng kiến cảnh tượng ấy.

Sau khi mẹ mất, phải một năm sau Cheon Il Soo mới quay lại hiện trường xảy ra tai nạn. Khi nghe bố thông báo sẽ kết hôn với người phụ nữ khác, cậu con trai mười ba tuổi Cheon Il Soo khi ấy đã chẳng thể đáp lời. Cậu ta không biết nên nói thế nào cho phải lẽ. Chỉ là cậu ta bỗng thấy nhớ mẹ. Cheon Il Soo biết nơi xảy ra tai nạn, nhưng không đủ can đảm để tới đó, vậy mà khi ấy cậu ta lại nảy ra suy nghĩ nhất định phải đi. Cậu ta đi tuyến xe buýt mà chính mẹ mình từng đi, và tới đó. Đó là tuyến xe phải chạy khá dài qua những con đường núi ngoằn ngoèo. Đã một năm trôi qua, nhưng tại hiện trường vẫn còn lưu lại dấu vết. Có lẽ là để phòng tránh xảy ra những tai nạn tương tự, một hàng lan can mới đã được lắp đặt vững chắc. Dưới chân ngọn đồi mà chiếc xe buýt từng lao xuống, những cái cây bị gãy làm thành hình

mũi tên, chỉ rõ đó chính là địa điểm tai nạn đã xảy ra. Cheon Il Soo muốn xuống dưới chân đồi, nhưng lối đi dốc đứng khiến cậu ta không đủ can đảm. Cậu ta chỉ có thể đứng ở trên nhìn xuống dưới đồi mà thôi. Cậu ta nhìn khung cảnh cuối cùng mà đôi mắt mẹ mình được nhìn trong đời một lúc lâu, rồi đột nhiên òa khóc. Phải tới lúc đó, cậu ta mới thực sự có cảm giác chân thực rằng mẹ không còn nữa. Dù vẫn còn ít tuổi, nhưng dường như Cheon Il Soo đã có thể cảm nhận được nỗi đau đớn cuối cùng của mẹ. Nhìn xuống ngọn đồi, cậu như nghe thấy tiếng hét vọng lên từ nơi nào đó. Chưa biết chừng đó là âm thanh của hồn ma các nạn nhân, Cheon Il Soo nghĩ. Cậu ta muốn chạy khỏi đó, nhưng chân không nhúc nhích. Cậu ta sợ, nhưng nước mắt không thể ngừng rơi. Cậu ta nhớ mẹ.

Từ sau khi trở về nhà hôm đó, Cheon Il Soo ngày càng kiệm lời. Kể cả trước những câu hỏi của bố, cậu ta cũng chỉ trả lời ngắn gọn. Người mẹ kế mới kết hôn với bố cậu ta không có vẻ là người xấu, nhưng chỉ riêng việc bà ấy đang đứng ở vị trí vốn là của mẹ cậu ta, đã khiến Cheon Il Soo cảm thấy bà ấy không còn tư cách làm người tốt. Cậu ta thậm chí không muốn mở miệng trước mặt người mẹ kế. Mỗi phiền phức lớn nhất là con trai của bà ấy. Có lẽ do kết hôn hơi sớm, mẹ kế có một con trai nay đã hai mươi tuổi, nhưng hoàn toàn không có ý định sống độc lập mà chỉ suốt ngày ở nhà ăn không ngồi rồi. Vì bố và mẹ kế phải đi làm, nên Cheon Il Soo và hấn có rất nhiều thời gian ở nhà cùng nhau. Trong căn phòng trước kia là phòng riêng của Cheon Il Soo và bây giờ đã trở thành phòng chung với con trai mẹ kế, hấn dành phần lớn thời gian để đọc tạp chí khiêu dâm, đôi lúc hấn còn chìa ra trước mắt Cheon Il Soo những bức hình phụ nữ trần truồng.

“Ê, nhóc, nhìn này, vải chưa?”

Cheon Il Soo không trả lời. Những lúc như vậy, hấn lại cốc đầu cậu ta.

“Thằng nhãi, mày có biết mấy quyển này khó kiếm thế nào không hả? Để anh đây cho mày một quyển nhé? Mang cái này đến

trường là bọn bạn mà sẽ lóa mắt chết luôn đấy. Để anh cho mày một quyển.”

Cheon Il Soo không trả lời. Cậu ta chỉ gục đầu nhìn mặt đất.

“Anh trai đang nói mà mày nhìn đi đâu thế hả, thẳng nhãi này. Thôi, khỏi. Biến đi.”

Con trai mẹ kế cuộn tờ tạp chí lại và quất vào đầu Cheon Il Soo.

Trong nhà có tổng cộng ba phòng, nhưng một phòng đã được dùng làm nhà kho nên Cheon Il Soo phải ngủ cùng với bố và mẹ kế. Thịnh thoảng bố lại bắt Cheon Il Soo sang ngủ ở phòng con trai mẹ kế. Cheon Il Soo hiểu rõ lý do. Cậu ta không muốn đi, nhưng đây không phải chuyện có thể nhõng nhẽo mà được. Có một lần, cậu ta định chui vào trong nhà kho tối om trùm chăn nằm ngủ, nhưng rồi cũng không chịu nổi quá một tiếng đồng hồ và đành bỏ cuộc.

Con trai mẹ kế thường thức tới tận khuya. Cheon Il Soo cũng không dễ ngủ nhưng cứ kéo chăn kín đầu giả vờ ngủ. Cậu ta trùm chăn kín mít và gắng nghĩ tới những chuyện tốt đẹp. Cheon Il Soo cố nhớ lại quãng thời gian có mẹ ở bên. Nụ cười của mẹ, đôi dép lê màu xanh, bàn tay mẹ gội đầu cho cậu ta, đôi mắt mẹ khi đang khâu vá, tấm lưng mẹ đã cõng cậu ta, mùi thức ăn mẹ nấu, giọng nói của mẹ, giọng nói, cậu ta không còn nhớ rõ giọng nói ấy nữa. Cheon Il Soo có thể nhớ tất cả những thứ khác, nhưng riêng giọng nói của mẹ cứ ngày một tan biến.

“Ê, ngủ hả? Anh cho mày một quyển tạp chí nhé? Xem cùng anh không? Khà khà khà.”

Con trai mẹ kế vừa đạp chân bình bịch vào đồng chăn vừa mở lời dụ dỗ. Cheon Il Soo không đáp lại.

“Má có biết bây giờ bố mày với mẹ anh đang làm gì không? Mày có biết chuyện đấy không? Để anh dạy cho nhé? Này, mẹ kiếp hai ông bà già cứ như thế có khi lại đẻ thêm đứa em nữa cho mình ấy chứ nhỉ?”

Cheon Il Soo không đáp lại.

Thế rồi, vào một buổi sáng tinh mơ, Cheon Il Soo bị một cảm giác lạ làm cho thức giấc. Trong phòng đèn đã tắt, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả những thứ cần phải ngủ đều đang ngủ, những thứ cần thức dậy vẫn chưa tới lúc thức dậy. Chân đã bị đập xuống dưới, quần lót của Cheon Il Soo cũng bị kéo xuống, mông cậu ta có cảm giác rất trống trải. Nhận ra quần của mình đã bị tụt xuống, nhưng Cheon Il Soo vẫn nằm im không nhúc nhích. Cậu ta không thể nhúc nhích. Trước tiên phải đợi xem chuyện gì đang xảy ra đã. Cậu ta cần biết chuyện gì đang diễn ra. Có thứ gì đó nặng nặng đang đụng vào mông Cheon Il Soo. Nó cứng như cục đá. Cheon Il Soo nghe thấy tiếng thở gấp bên tai. Hắn đang muốn tách mông Cheon Il Soo ra và nhét cái thứ của mình vào trong, nhưng không làm được. Tiếng rên rỉ lại vang lên. Cậu ta nghe thấy tiếng “hử”, cùng với âm thanh bàn tay vuốt ve “cục đá” kia lên lên xuống xuống. “Cục đá” thì thoảng lại thúc vào mông Cheon Il Soo. Hắn vẫn liên tục nỗ lực nhét thứ đó vào bên trong Cheon Il Soo. Cheon Il Soo không thể đoán chính xác chuyện gì đang diễn ra. Cậu ta nên hét lên và tỉnh dậy, nên lấy chân đá mạnh vào mặt thằng con trai mẹ kế, hay nếu cứ tiếp tục giữ im lặng thì chuyện này cũng sẽ mau kết thúc, cậu ta không thể biết. “A, chết tiệt”, câu cảm thán ngắn gọn vang lên cùng lúc với thứ gì đó nông giầy rơi xuống mông Cheon Il Soo. Con trai mẹ kế rút khăn giấy ra cẩn thận chùi mông Cheon Il Soo.

Việc này còn xảy ra thêm vài lần nữa. Chỉ cần nghĩ đến quãng thời gian ấy, từ miệng Cheon Il Soo lại vọt ra mấy tiếng chửi thề. Có một điều đến bây giờ Cheon Il Soo vẫn thắc mắc, đó là tại sao hồi ấy con trai mẹ kế không chọc “cục đá” của hắn vào hậu môn Cheon Il Soo. Là do kỹ thuật của hắn kém cỏi, hay do hắn vẫn còn chút lương tâm tối thiểu, Cheon Il Soo không thể nào biết được. Có lẽ là do kỹ thuật chưa thành thạo, nếu vậy thì hắn đúng là thằng ăn hại hết chỗ nói, Cheon Il Soo nghĩ.

Một năm ba tháng sau khi lên cấp hai, Cheon Il Soo đã bỏ nhà đi. Cậu ta chỉ viết để lại cho bố mình một bức thư ngắn. Bắt tuyến xe buýt đã từng chở mẹ mình trước kia, Cheon Il Soo rời khỏi nhà. Thời gian đầu, cậu ta bám theo đũa bạn làm việc ở công trường mà sống qua ngày. Trong căn phòng trọ của bạn, Cheon Il Soo đã viết dòng nhật ký đầu tiên. Tôi sẽ sống một mình, tôi sẽ trưởng thành một mình. Cậu ta vừa đọc dòng chữ mình viết trên sổ, vừa cắn chặt răng. Cheon Il Soo đi làm ở xưởng xi măng với bạn trong vòng một năm. Rồi qua lời giới thiệu của một người anh quen biết ở xưởng, cậu ta lên Seoul, khi đó cậu ta mười tám tuổi.

Cheon Il Soo lật giở nhanh những trang nhật ký. Từ mười sáu đến hai mươi tuổi, rất nhiều những ngày được tóm gọn chỉ trong một dòng chữ nhanh chóng lướt qua. Vài từ ngữ thường xuyên xuất hiện đập vào mắt Cheon Il Soo. Con đường tới thành công, nỗ lực, báo thù, kinh doanh phụ nữ, thanh toán, hầu hết là những từ kiểu như vậy. Những từ ngữ ấy dường như đang tóm tắt lại toàn bộ cuộc đời ông ta. Mười năm nhanh chóng trôi qua, ông ta mở tiếp cuốn sổ của mười năm sau đó. Trong này cũng có rất nhiều những từ tương tự. Cheon Il Soo chồng bốn cuốn sổ lên nhau, rồi rút thuốc là ra ngậm. Ông ta không hay hút thuốc, nhưng những khi cần phải suy nghĩ nhiều tay ông ta thường tìm đến điếu thuốc. Bây giờ là lúc cần suy nghĩ.

Cheon Il Soo châm lửa, vừa rít được hai hơi thuốc thì chuông điện thoại reo. Là Na Young Wook gọi.

“Có việc gì?”

Lời Cheon Il Soo hòa lẫn vào làn khói thuốc bay ra.

“Là chuyện thằng ranh ngang đường ban nãy tôi đã báo cáo với ngài đấy ạ. Tôi biết hẳn là ai rồi.”

“Là ai? Là người tôi quen à?”

“Vâng, dạo trước ngài từng gặp hẳn một lần rồi. Một thám tử tư tên là Goo Dong Chi.”

“A, người mà Han Yoo Mi dẫn tới?”

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Cậu bạn đó sao lại chen vào chuyện này?”

“Tôi không rõ. Vừa thấy tín hiệu từ cái máy tính bảng liền lập tức chạy đến như vậy thì xem ra hẳn ta có liên quan gì đó với cảnh sát.”

“Đau đầu rồi đây. Máy tính bảng rơi vào tay cậu ta rồi sao?”

“Chuyện đó chưa chắc chắn a. Có thể Lee Young Min vẫn đang giữ nó. Ông ta không dễ nhả nó ra đâu. Có thể phải mua bằng tiền, hoặc cũng có thể thương lượng bằng thứ gì đó.”

“Hẳn là hẳn ta chưa trao đổi những dữ liệu trong máy đâu. Ném lá bài đó đi rồi thì hẳn còn gì mà uy hiếp tôi nữa.”

“Vâng.”

“Tùy thuộc vào việc ai đang giữ nó mà tình hình sẽ thay đổi đây.”

“Trước tiên cần phải tính tới trường hợp cả hai người đều có nó. Nếu Goo Dong Chi đã lấy nó đi, khả năng rất cao là nó sẽ rơi vào tay cảnh sát. Trước khi nó bị giao lên cấp trên, có lẽ tốt nhất nên cắt luôn dây từ phía đuôi ạ. Tên cảnh sát lần trước tôi gặp Chủ tịch chính là người phụ trách vụ này, tên đó chắc sẽ cho người theo dõi Lee Young Min. Bất kể ông ta đã nhận tiền hay thỏa thuận thế nào thì bên cảnh sát cũng sẽ bám lấy ông ta thôi. Ngày mai tôi sẽ đi gặp tên cảnh sát đó một lần xem sao ạ.”

“Nếu Lee Young Min nghĩ ra cần làm gì với cái máy tính bảng đó thì hẳn sẽ liên lạc với chúng ta sớm thôi.”

“Số người bảo vệ xung quanh Lee Young Min đã tăng lên. Hình như hẳn ta đã gọi cả bọn xã hội đen rồi.”

“Khốn nạn rồi đây. Tôi đã có hẹn với Goo Dong Chi rồi, tôi sẽ thử để ý cậu ta. Mà võ đường Nguyên Thủ làm ăn kiểu gì vậy. Bảo chúng nó giữ mồm giữ miệng rồi mắng mấy câu gay gắt vào.”

“Vâng, tôi biết rồi ạ. Ngày mai tôi sẽ báo cáo lại ngài.”

Na Young Wook cúp máy và thở dài. Ông ta ấn nhẹ ngón tay lên hai nhãn cầu. Sau khi mát xa khắp nhãn cầu, ông ta cảm thấy bớt mệt mỏi hơn.

“Tôi xin lỗi. Tôi đã không giải quyết gọn gàng chuyện đó...”

Ngồi cạnh Na Young Wook, người đàn ông có khuôn mặt giống mỏ neo nói giọng rầu rĩ.

“Không sao đâu. Cũng có lúc như vậy mà.”

Na Young Wook găng gượng cười nói.

“Tôi đã nghĩ phải đảm bảo an toàn cho các huynh đệ trước nên mới thu dao lại. Đáng ra tôi cần giải quyết đến cùng...”

“Cậu đã quyết định đúng đắn rồi. Nếu trấn áp tên thám tử kia ngay tại đó, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.”

“Tôi lo mình đã gây rắc rối cho đại sư huynh.”

“Ừm, dù sao việc đến mức này Chủ tịch nổi giận cũng là đương nhiên. Nhưng thế thì cũng làm gì được chứ, tình hình đã như vậy rồi. Đừng lo. Tôi sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này thôi.”

Na Young Wook chớp mắt mấy lần, rồi nhắm mắt lại một lúc. Năm sáu người của võ đường Nguyên Thủ ở trong phòng lăm lét nhìn Na Young Wook không dám mở miệng. Chỉ nghe lác đác mấy tiếng hăng giọng khe khẽ.

“Tôi không ngờ chúng ta lại thành ra thế này.”

Mặt Mỏ Neo thốt lên giọng bi tráng. Hắn không phải đang nói cho ai nghe mà chỉ vu vơ nói vào hư không.

“Ý cậu là sao?”

Na Young Wook mở mắt ra và hỏi.

“Hoàn cảnh của chúng ta quá thê thảm rồi. Đã không đảm bảo được sự tồn tại của võ đường lại còn làm những việc không ra gì. Đây có khác gì dịch vụ xã hội đen cơ chứ?”

Giọng của Mặt Mỏ Neo cao lên một tông.

“Nói vậy là quá đáng rồi. Cậu nói chúng ta không khác gì bọn xã hội đen ư?”

“Tôi nói sai sao? Đúng là nếu không có đại sư huynh thì võ đường Nguyên Thủ đã đóng cửa từ lâu rồi. Nhờ đại sư huynh mà anh em huynh đệ chúng ta không phải chia lìa, và đang cố gắng bám trụ bằng mọi giá. Tôi hiểu chứ, nhưng tôi cũng lại có suy nghĩ như thế này. Tôi không biết chúng ta làm tới mức này thì có đang giữ đúng đạo nghĩa không nữa. Hay nếu là vì đạo nghĩa chân chính, phải chăng chúng ta nên mỗi người đi một ngã, tự rèn luyện rồi khi cơ hội đến thì sai cánh bay. Tôi thực sự không biết nữa.”

“Tôi hiểu ý của cậu. Nhưng tôi cũng phải nói thế này, ngay giây phút chúng ta rã đám thì mọi vết tích của võ đường Nguyên Thủ cũng sẽ tan biến theo mây khói. ‘Đạo’ của mỗi người cũng giống như hạt bụi, phải khi ở bên nhau, ‘đạo’ mới có thể ghép lại thành vật chất. Tôi, bằng mọi cách, sẽ bảo vệ võ đường Nguyên Thủ và hoàn thiện thứ đạo nghĩa đích thực ấy. Đó chính là việc tôi sẽ làm. Võ đường Nguyên Thủ mà các sư phụ đã dùng cả tính mạng để bảo vệ, tôi tuyệt đối sẽ không để nó biến mất trong tay mình. Xã hội đen ư? Tôi cũng không biết nữa. Nhưng tôi có thể làm cả những việc còn ghê gớm hơn thế. Cần giết thì giết. Dù có phải giết người, thì chúng ta cũng phải sống. Đạo nghĩa chân chính của võ đường Nguyên Thủ ư? Đạo nghĩa đích thực chính là sống sót. Phải sống, thì mới có cơ hội phổ đạo chứ. Chủ tịch Cheon là ân nhân của võ đường Nguyên Thủ. Nếu không có ngài ấy, chúng ta đều đã thành cát bụi từ lâu rồi. Kể cả nếu Chủ tịch Cheon muốn đi theo con đường đối nghịch với đạo của võ đường Nguyên Thủ, tôi cũng sẽ đi theo. Đó cũng là một con đường dẫn tới đạo nghĩa của võ đường Nguyên Thủ.”

Na Young Wook dứt lời, các huynh đệ đều im lặng. Đại sư huynh Na Young Wook đã cố gắng đến nhường nào để bảo vệ võ đường Nguyên Thủ, tất cả mọi người đều hiểu nên không ai có thể phản bác. Năm năm trước, khi võ đường Nguyên Thủ phải đối mặt với nguy cơ

sụp đổ thành cát bụi, người đã giữ chặt không buông tay tới giây phút cuối cùng chính là Na Young Wook, và người đã trao cho Na Young Wook sức mạnh chính là Cheon Il Soo. Giữa lúc các thành viên của võ đường Nguyên Thủ bị đẩy ra khỏi cuộc chiến tranh giành quyền lực của giới võ thuật và rơi vào cảnh không thể trả nổi cả tiền thuê võ đường, Cheon Il Soo đã giao cho họ một công việc có thể mang về một món tiền lớn. Dù rằng việc của họ là ép buộc những người đang sống trên mảnh đất mà câu lạc bộ Noble chuẩn bị được xây dựng phải dọn đi, nhưng vì cuộc sống, những thành viên của võ đường Nguyên Thủ đành nhắm mắt bịt tai mà làm. Ngay cả trong nội bộ võ đường, cũng không phải không có ai phản đối việc nhận sự trợ giúp từ bên ngoài như vậy. Năm trong số ba mươi người của võ đường đã cởi võ phục ra đi. Na Young Wook đã cố thuyết phục đến cùng, nhưng họ vẫn không đổi ý.

“Tốt thôi. Những huynh đệ định rời võ đường Nguyên Thủ, ngay bây giờ xin hãy đi đi. Chúng ta giờ đây đang đứng ở giây phút quyết định trọng đại. Hoặc là trở thành đàn chuột lemming từ bỏ tất cả và lựa chọn cái chết, hoặc là trở thành bầy chó hoang cắn răng cố sống sót, chúng ta phải lựa chọn ngay bây giờ. Hãy nhớ lại những lời các sư phụ đã từng dạy bảo. Đạo chân chính, là dù thế nào cũng phải chịu đựng tới cùng, là nằm ở biển lớn mênh mông chứ không phải dòng sông chật hẹp. Sông không hiểu được đạo lý của biển. Sông không thể hiểu được việc vươn ra tới biển. Nhưng, biển biết rõ nơi sông sẽ tới nên động viên sông hãy gắng chịu thêm chút nữa. Chỉ cần chảy thêm một chút nữa thôi. Chỉ cần uốn lượn thêm một chút nữa thôi. Các sư phụ đã dạy chúng ta như thế. Nếu chỉ vì những thử thách còn con lúc này mà bỏ cuộc, chúng ta sẽ trở thành những thằng ngốc ôm theo lời dạy của các sư phụ mà chết đuối ở dòng sông cạn. Vậy nhưng, các huynh đệ, tôi sẽ không níu kéo thêm nữa. Những huynh đệ muốn ra đi hãy cứ đi đi. Còn nếu không rời khỏi đây ngay lúc này, thì nhất định phải theo tôi cho tới khi chúng ta ra được đến biển lớn.”

Lời Na Young Wook đã khiến trái tim của các huynh đệ rung động. Có lẽ họ tha thiết muốn nghe hơn cả không phải những lý do để ra đi mà là chính những lý do để ở lại như thế. Na Young Wook đã cho họ những lý do đó, và tất cả đều quyết định ở lại.

Sau khi nghe được lý do cần phải sống, các thành viên của võ đường cảm thấy đã có thể dễ dàng giúp đỡ Cheon Il Soo hơn. Cái cơ “để sống” đã kích thích sức mạnh của họ. Tuy không dùng đến dao, nhưng bởi vốn là những người rèn luyện võ thuật nên công việc đó với họ không có gì khó khăn. Địa điểm xây dựng câu lạc bộ Noble đã được dọn dẹp sạch sẽ sớm hơn hẳn dự kiến của Cheon Il Soo. Những người dân đã đổ mồ hôi cùng mảnh đất ấy suốt bao nhiêu năm trời, giờ đây không còn cách nào ngoài bán lại đất của chính mình với giá rẻ mạt. Những người đã từng nhìn vào mắt các môn đồ của võ đường Nguyên Thủ, dù chỉ một lần, đều nghĩ rằng đó tuyệt đối không phải là những đôi mắt người.

Cheon Il Soo đã tuyển Na Young Wook làm vệ sĩ cho mình. Để có thể tiếp tục giao việc cho những người của võ đường Nguyên Thủ, cần biến một trong số họ trở thành tay chân của mình. Na Young Wook đương nhiên không có lý do để từ chối lời đề nghị ấy. Ông ta cần công việc để duy trì võ đường Nguyên Thủ, cần tiền, cần mối quan hệ, và cũng cần kẻ dịch để nuôi dưỡng bản tính hoang dại của mình.

Mặt Mỏ Neo mấp máy miệng như định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Hắn nhớ lại lời hứa với Na Young Wook. Nếu không rời khỏi đây ngay lúc này, thì nhất định phải theo tôi cho tới khi chúng ta ra được đến biển lớn. Mặt Mỏ Neo thấy mọi thứ đều mờ mịt. Biển lớn là ở đâu cơ chứ. Nhìn thấy biển lớn rồi, liệu có thể nhận ra đó chính là biển lớn hay không. Đây không phải là biển lớn, phải chảy thêm chút nữa mới ra biển lớn, nơi này nhìn có vẻ giống biển lớn nhưng thật ra chỉ là một con sông hơi rộng mà thôi, Na Young Wook nói, tất cả mọi người đều gạt đầu.

Na Young Wook tới xoa lưng các anh em có mặt trong phòng, từng người một. Bàn tay vuốt lưng họ hình như đang nói điều gì đó. Vừa như vỗ về dỗ dành, vừa như trách mắng dằn dò, lại vừa giống mệnh lệnh. Đó dường như là lời tuyên bố, bất cứ ai cũng không được bỏ cuộc giữa chừng. Và các huynh đệ cũng nghĩ điều đó không có gì sai. Dẫu sao thì ra biển lớn cũng chỉ có duy nhất một con đường ấy mà thôi.

19

Nơi Jeong So Yoon và thám tử Lee Ri gặp nhau cách văn phòng Goo Dong Chi chỉ khoảng năm mươi mét, đó là một quán cà phê nằm trong hệ thống thương hiệu nước ngoài tọa ngay lối vào tòa nhà Cá Sấu. Người dân ở đây đã bắt đầu tin tin đồn cải tạo lại khu Cá Sấu kể từ khi quán cà phê này mở cửa. Bởi vốn khu này đâu phải chỗ hợp với một quán cà phê hoành tráng như vậy. Thay vì hương cà phê, quán tỏa ra sức nức mùi tiền. Khi Jeong So Yoon mở cửa bước vào, thám tử Lee Ri đang đặt cốc cà phê trước mặt, mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Có vẻ anh ta không phải là một *deleter* đắt hàng cho lắm, nếu không đã chẳng mở văn phòng ở tận nơi khi họ có gáy thế này.”

Jeong So Yoon thè lưỡi và thở hắt ra một hơi. Nếu đi bộ thì đường lên đây tương đối dốc và tốn khá nhiều thời gian.

“Vốn dĩ cao thủ thường ẩn mình ở những nơi như thế này mà.”

“Cao thủ á?”

“*Deleter* tài năng đấy.”

“*Deleter* tài năng mà lại bị lộ mặt với tôi á?”

“Tai nạn bất khả kháng thôi. Tôi cũng có biết đôi chút về ông anh này, ây dà, ngày xưa anh ấy thực sự rất xuất sắc đấy. Khi anh ấy bỏ nghề cảnh sát và bắt đầu làm thám tử, nhiều người giao việc cho anh ấy lắm, tỷ lệ giải quyết thành công đơn hàng của anh ấy cũng là số một luôn. Dạo gần đây có nhiều thám tử tư xuất hiện, nên lượng công việc của anh ấy cũng giảm đi ít nhiều, nhưng trong giới này không ai làm được việc như anh ấy đâu. Hồi trước thì anh ấy giỏi mấy vụ thu thập chứng cứ ly hôn với cả theo đuôi người khác, nhưng giờ có vẻ anh ấy chỉ làm *deleter* và xóa các dấu vết trên mạng Internet thôi.”

“Anh quen anh ta từ trước sao?”

“Vâng, nhưng cũng không phải thân thiết lắm.”

“Lúc tôi đưa anh xem tranh, anh bảo không biết cơ mà.”

“Xem bức vẽ đó thì đương nhiên là tôi không biết rồi. Vẽ đẹp để làm gì, cô phải vẽ cho giống chứ. Ban đầu nhìn bức tranh của cô So Yoon tôi lại cứ tưởng đó là diễn viên điện ảnh hay người mẫu nào. Dù sao thì việc ấy cũng không quan trọng. Tôi đã phải vất vả thế nào mới tìm ra ông anh này, xin cô hãy chỉ chú ý tới chuyện đó thôi. Cô đi bộ lên đây thì chắc cũng hiểu rồi, nhưng tìm ra người ở nơi xó xỉnh như thế này thực sự không phải việc khó-bình-thường thôi đâu. Kể cả đối với những thám tử hay đi tìm người như tôi đây cũng gian nan lắm đấy.”

“Tôi biết rồi. Anh đừng khoe khoang nữa đi. Thay vì khoác lác chi bằng anh chỉ cho tôi làm thế nào mới có thể lấy lại cái ổ cứng ấy còn hơn.”

“Việc này tôi sẽ không thu phụ phí đâu, đây là dịch vụ đặc biệt đấy, nên cô hãy nghe cho kỹ nhé. Tôi có hơi biết tính ông anh Gon Dong Chi này, anh ấy có một nhược điểm bí mật. Điểm yếu duy nhất của anh Goo Dong Chi là nước mắt. Không biết có phải vì anh ấy quen thu thập những bí mật của người khác không, mà đôi lúc lại hơi bị dễ xúc động một tí. Nhìn thì tưởng sắt đá lắm nhưng đối diện với người đang khóc là anh ấy dễ chùn bước lắm đấy. Mà không phải với tất cả mọi loại nước mắt anh ấy đều như vậy đâu, chỉ với nước mắt thực lòng thôi. Thế nên là nếu cô muốn khóc, tuyệt đối không cần nhịn. Người bình thường chắc ai cũng giống ông anh này, nhưng giả dụ như tôi thì chớm thấy nước mắt thôi cũng đã phát bệnh lên rồi. Dù tôi muốn giúp người ta lắm mà người ta lại rơi nước mắt thì tôi sẽ tức điên lên và thấy ghét cực kỳ. Nước mắt là sự quá độ của cảm xúc. Người ta bảo lựa chọn cực đoan nhất để bộc lộ cảm xúc chính là nước mắt mà. Ý tôi là...”

“Tóm lại là anh bảo tôi khóc chứ gì?”

“Đúng, nói một cách đơn giản thì chính là như thế.”

“Thế nói một cách không đơn giản thì sao?”

“Chính xác thì tôi muốn nói là...”

“Rốt cuộc thì ý anh muốn bảo tôi khóc còn gì. Không cần nguyên nhân phức tạp gì nữa đâu.”

“Nếu cô có thể khóc thì đó cũng là một cách, ý tôi là thế.”

“Được rồi. Thế còn cách nào khác nữa?”

“Nếu lỡ cô tìm lại được cái ổ cứng nhưng nó lại hỏng mất rồi thì hãy đem đến cho tôi. Tôi sẽ giới thiệu một địa chỉ chuyên khôi phục dữ liệu rất đáng tin cậy.”

“Anh nhận được bao nhiêu tiền môi giới thế?”

“Này này, cô coi tôi không ra gì quá đấy nhé. Tôi nào phải người như thế. Tôi chỉ đang nghĩ không biết có thể giúp gì thêm cho cô So Yoon, nên mới nói vậy mà.”

“Tôi biết rồi. Xin lỗi anh. Cơ mà tên anh ta là Goo Dong Chi à?”

“Vâng, Goo Dong Chi.”

“Cái tên đặc biệt quá nhỉ.”

“Nhưng dễ nhớ mà.”

Thám tử Lee Ri đưa cho Jeong So Yoon một mẫu giấy. Trên đó có viết địa chỉ văn phòng Goo Dong Chi.

“Anh không đi cùng tôi sao?”

“Tôi á? Cô phải đi một mình mới dễ khóc chứ. Đi bộ năm mươi mét nữa là tới nơi rồi. Số nhà ghi rõ ở đây này.”

“Anh ta không biết tôi tới đúng không?”

“Có. Anh ấy có biết. Cô không biết tôi đã phải thuyết phục anh Goo Dong Chi đến mức nào đâu. Anh phải gặp cô ấy đi. Cô gái đó, mặt mũi cực kỳ xinh đẹp, nhưng độc lắm. Anh không tránh được nữa đâu. Trước tiên anh cứ gặp cô ấy đi. Gặp rồi nói chuyện với nhau. Anh là người mắc lỗi, nên đối diện trực tiếp mới là việc khôn ngoan nhất.

Nghe tôi nói thế, anh ấy liền bảo anh biết rồi, rồi gật đầu và nắm lấy tay tôi.”

“Sao anh ta lại nắm tay anh?”

“Lời khuyên nhủ của tôi đã chạm tới trái tim anh ấy rồi chứ sao.”

“Anh ta là người dễ xúc động như vậy à? Yếu đuối trước nước mắt, yếu đuối trước cả những lời khuyên nhủ.”

“Không, không phải như vậy. Tại tôi vốn hiểu rõ lòng người quá đâm ra...”

“Thôi được rồi. Tôi đi đây.”

Jeong So Yoon đứng dậy. Bị cắt ngang lời, thám tử Lee Ri có chút tổn thương nhưng anh ta không để lộ ra.

“Tôi bảo cô ‘độc’ không phải có ý xấu gì đâu. Tôi nói như vậy là...”

“Không sao đâu. Tôi, bây giờ, đang tràn trề độc tố đây.”

Jeong So Yoon khẽ gật đầu rồi bước ra ngoài quán cà phê. Bóng râm mùa thu tựa nơi ẩn náu của mùa đông đến sớm do nhiệt độ xuống thấp và không khí trở lạnh đang chỉ chực chờ thời cơ chín muồi để lao ra. Cũng có thể do mồ hôi đổ ra khi leo lên con dốc ban nãy đã khô mà Jeong So Yoon thấy thấm lạnh. Cô chỉnh lại cổ áo, rồi bước về phía tòa nhà Cá Sấu của Goo Dong Chi.

Lần đầu bước vào trong văn phòng của Goo Dong Chi, Baek Ki Hyun không biết phải đứng vào đâu nên cứ ngó nghiêng chỗ nọ chỗ kia. Lúc vu vơ nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc mân mê sờ tú quần áo, lúc lại dùng tay gõ cốc cốc lên tủ tài liệu.

“Chú bảo có chuyện muốn nói mà.”

Nhìn Baek Ki Hyun bối rối đi tới đi lui một hồi, Goo Dong Chi không chịu nổi nữa, đành ném ra một câu.

“A, lần đầu tiên tôi tới chỗ như thế này. Phải ngồi vào đâu, phải ăn nói như thế nào, tôi thực không biết nữa.”

Baek Ki Hyun vừa gãi gãi cằm vừa trả lời.

“Chú ngồi xuống cái ghế đã đặt ở kia rồi cứ nói những gì chú muốn nói với tôi là được. Trước tiên thì chú ngồi xuống đi đã.”

“Vâng, tôi ngồi rồi đây.”

“Việc chú muốn nói với tôi là chuyện riêng sao? Hay là những chuyện kiểu như tiền điện tăng cao quá?”

“Ày, Goo tiên sinh, tôi mà muốn nói mấy chuyện đó thì đâu có tới đây.”

“Chà, vậy chú muốn nói chuyện gì thì cứ tự nhiên nói đi.”

“Tôi hôm nay tới đây là vì có chút việc muốn nhờ Goo tiên sinh.”

“Chú muốn tìm người à?”

“Không không. Tôi ngần này tuổi rồi còn muốn tìm ai nữa. Mấy người quen biết còn muốn bỏ hết đi nữa là.”

“Tôi không làm những việc như đe dọa người khác hay thu thập chứng cứ ly hôn đâu, chú biết chứ?”

“Biết chứ, biết chứ, tôi biết Goo tiên sinh rõ quá mà.”

“Chú nói đi.”

“Tôi đã nghe chuyện này từ đầu bếp Park, cậu ta nói Goo tiên sinh nhận làm cả những việc hơi đặc biệt một chút.”

“Việc hơi đặc biệt là việc gì?”

“Gọi là *deleting* chẳng? Hay là *deleter* gì đó nhỉ...”

“Đúng là *deleting*.”

“Cái việc *deleting* đó, nếu muốn nhờ anh làm thì giá sẽ rất đắt phải không?”

“Trước khi bàn tới giá cả thì chú có hiểu chính xác *deleting* là gì chưa đã?”

“Nói một cách đơn giản thì là anh sẽ giúp thu xếp hậu sự nếu tôi đột ngột chết đi, phải không ạ?”

“Không tới mức thu xếp hậu sự, mà là chú nói cho tôi biết chú muốn bỏ đồ vật nào đi rồi tôi sẽ âm thầm giúp chú tiêu hủy nó.”

“Phải rồi, âm thầm... Cái đó hay quá. Thứ nhiều người muốn bỏ đi nhất là gì vậy ạ?”

“Đa dạng lắm. Văn kiện bí mật, ảnh, thư tình, máy tính...”

“Tôi thấy hơi khó hiểu một chút, mọi người đều không biết lúc nào mình sẽ chết mà. Nếu họ muốn bỏ thứ đồ đó đi đến thế, sao họ không hủy luôn từ trước cho rồi?”

“Hẳn là họ muốn giữ chặt lấy nó tới giờ phút cuối cùng.”

“Thật là những người kỳ lạ.”

“Không phải họ kỳ lạ. Ai cũng có thể như vậy thôi.”

“Anh nghĩ thế sao?”

“Ông chủ Baek cũng tới đây định nhờ tôi *deleting* còn gì, không phải sao?”

“À không, không hẳn là tôi muốn mà là...”

Baek Ki Hyun ngừng lời. Ông ta chần chừ chuyện gì đó. Biểu cảm của ông ta như người đang đứng trên ván nhảy bungee. Rất muốn tiến bước nhưng chân không dễ gì nhúc nhích, chính là cái biểu cảm hoang mang đơn độc đó. Ông ta xoa xoa lòng bàn tay hai ba lần, rồi có vẻ như đã quyết tâm, lôi từ túi áo trong ra một chiếc ví. Chiếc ví màu đen, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được dòng chảy của thời gian. Ví đã sờn và phai màu. Baek Ki Hyun luồn ngón tay vào một khe sâu bên trong ví và lấy ra một thứ gì đó. Ông ta đưa cho Goo Dong Chi, đó là một bức ảnh khổ 3x4.

“Đây là cái gì vậy?”

Goo Dong Chi nhận bức ảnh và hỏi,

“Những điều tôi nói ra ở đây đều sẽ được giữ bí mật phải không, Goo tiên sinh?”

Baek Ki Hyun đặt chiếc ví xuống bàn rồi hỏi.

“Vâng, chú đừng lo về chuyện ấy.”

“Cô gái đó trông thế nào?”

“Có vẻ thuộc dạng mỹ nhân đấy.”

“Cô ấy giống người như thế nào?”

“Chỉ nhìn mặt thôi thì cũng khó mà đoán được tính cách.”

“Goo tiên sinh là thám tử thì phải biết suy đoán phần nào chứ ạ?”

“Trông đôi mắt cô ấy có vẻ buồn.”

“Phải rồi. Một đôi mắt rất buồn. Nếu còn sống liệu bây giờ mắt cô ấy có còn buồn như thế chẳng, tôi rất tò mò điều đó.”

“Chú muốn nhờ tôi tìm cô gái trong ảnh này?”

“Không, không phải tìm người. Bức ảnh này cũng đến ba mươi năm rồi, làm sao tìm được người ta nữa chứ. Thám tử Goo, tôi nhờ anh. Nếu tôi chết, anh có thể hủy bức ảnh này đi giúp tôi được không? Ở đây, ở ngăn trong của chiếc ví này còn có một ngăn nhỏ hơn nữa, tôi để nó ở đây. Anh có thể hủy nó chứ?”

“Bác gái mà biết được người này thì không xong ạ?”

“Mụ vợ nhà tôi biết cô gái đó.”

“Vậy lý do chú nhất định phải nhờ đến tôi là gì chứ?”

“Cô gái đó là người con gái tôi đã yêu năm hai mươi lăm tuổi. Tôi là thằng đàn ông không biết gì nên đã để vuột mất cô ấy. Vì sao lại thế, vì sao lại thế, có nghĩ thế nào đi chẳng nữa thì, Goo tiên sinh, tôi cũng chỉ có duy nhất một câu trả lời. Đó là vì tôi quá ngu đần. Khi tôi nhận ra rằng mình quá ngu ngốc thì đã muộn mất rồi. Con người cũng độc thật đấy. Thời gian trôi qua, dù thế nào cũng vẫn ăn cơm, vẫn gặp một cô gái khác, vẫn yêu, vẫn tiếp tục sống được. Goo tiên sinh, anh trông tôi là người như thế nào? Trong mắt Goo tiên sinh, tôi chỉ như một ông già sửa vòi nước thôi phải không? Thế nhưng tôi cũng giữ cho riêng mình những năm tháng vô cùng giông tố đấy.”

“Hóa ra là vậy.”

“Goo tiên sinh, hôm nào có dịp tôi sẽ kể anh nghe thiên tình sử của tôi. Nghe xong có khi anh lại nước mắt rùng rùng ấy chứ. Tôi đã làm phụ nữ rơi nước mắt không ít đâu. Tôi từng đi du lịch cùng cô gái đó, đúng một lần. Hai chúng tôi ôm nhau cả đêm, vuốt ve và chơi đùa

cho tới tận rạng sáng mới ngủ thiếp đi. Buổi sáng vừa mở mắt ra, tôi thấy cô gái đó đang nhìn thẳng vào mình. Anh đã từng như vậy chưa? Tất cả mọi ánh sáng đều biến mất chỉ còn lại đúng một nguồn sáng, là ánh mắt của cô gái đó. Tôi không thể nào quên được ánh mắt đó. Ôi, yên bình là đây, lặng lẽ là đây. Tiên sinh Goo, nếu trước khi chết tôi phải chọn duy nhất một thứ để nhớ đến, thì chính là ánh mắt đó. Tôi muốn nhìn ánh mắt đó mà chết. Nếu bỏ bức ảnh này đi, tôi sợ rằng mình sẽ không thể nhớ nổi ánh mắt đó nữa. Nhưng mà, nếu tôi chết, vợ tôi sẽ thấy bức ảnh ở trong ví này. Tôi không thích thế lắm. Bà ấy sẽ cảm thấy bị tôi phản bội. Tôi phải làm sao đây, tôi phải bỏ nó đi, hay tôi nên giữ lại thêm một thời gian rồi bỏ nó đi, tôi đang khổ tâm như vậy đấy.”

“Chú đang muốn nghe lời khuyên của tôi với tư cách là một chuyên gia phải không?”

“Nếu có thể thì tốt quá.”

“Chú hãy bỏ nó luôn bây giờ đi.”

“Không phải chứ, vì sao ạ?”

“Ký ức của ông chủ Back quý giá đến nhường nào, tôi không thể đánh giá được. Một bức ảnh cũng có thể có ý nghĩa bằng cả cuộc đời lắm chứ. Nhưng nếu chú muốn giữ bí mật đó vĩnh viễn, muốn mang theo nó cho tới khi xuống mồ, thì tôi khuyên chú nên bỏ nó đi ngay bây giờ. Nếu chú, dù chỉ là một chút, mong rằng vợ mình không nhìn thấy nó thì hãy bỏ nó đi.”

“Tôi không thể bỏ được. Thế nên tôi mới nhờ Goo tiên sinh về sau giúp cho.”

“Chú đừng bận tâm như vậy. Chết rồi thì còn lo lắng gì nữa?”

“Ơ kia, là *deleter* sao Goo tiên sinh lại nói thế chứ? Bởi vì người ta lo lắng chuyện sau khi chết nên mới đến nhờ anh giúp mà?”

“Sẽ tốn nhiều tiền đấy.”

“Đặt đến mức nào vậy?”

“Hai triệu won.”

“Hai triệu won. Làm gì mà đắt thế?”

“Tôi đã nói là đắt rồi mà. Thế nên, bây giờ chú hãy bỏ bức ảnh đó ngay đi. Vốn dĩ nói chuyện như thế này là tôi cũng phải được nhận phí tư vấn rồi đấy.”

“Hóa ra tất cả đều quy về tiền.”

“Việc giữ bí mật luôn luôn cần được trả giá xứng đáng. Tai tôi là một cái giếng vô cùng sâu, có ném đá xuống cũng không vọng ra âm thanh, nhưng muốn giếng sâu thì cũng cần tiền khoan giếng chứ.”

“Tôi gửi anh tiền ứng trước rồi phần còn lại về sau anh nhận từ chỗ vợ tôi, không được hả?”

“Với danh nghĩa gì?”

“Tôi viết một tờ giấy nợ, như là tôi mượn tiền anh ấy, như vậy là được mà.”

“Chuyện sẽ thành ra rắc rối đấy.”

“Có vấn đề gì chứ, chỉ cần nhận được tiền thôi mà, không phải sao? Song tôi có một thắc mắc, nếu tôi chết rồi nhưng Goo tiên sinh không thể hủy bức ảnh đó và để cho vợ tôi nhìn thấy thì sẽ thế nào?”

“Còn thế nào nữa ạ, thì bác gái sẽ nhìn thấy chứ sao.”

“Sao anh lại nói lời vô trách nhiệm như vậy được, anh phải chịu trách nhiệm chứ.”

“Tôi sẽ làm hết sức có thể. Tỷ lệ thành công là tám mươi phần trăm, so với các *deleter* khác trên thị trường hiện nay thì tỷ lệ như vậy là cao nhất rồi.”

“Dù thất bại anh cũng không chịu trách nhiệm sao?”

“Ông chủ Back, đây là việc nguy hiểm và quan trọng. Bởi nó là việc chôn giấu bí mật. Trách nhiệm của tôi là làm hết sức có thể. Thế nên tất cả mọi người mới tin tưởng tôi.”

Goo Dong Chi đưa trả bức ảnh cho Back Ki Hyun. Baek Ki Hyun do dự. Ông ta đang suy nghĩ về giá trị của món tiền hai triệu won. Mỗi

khi đàm phán giá cả với khách hàng, Goo Dong Chi đều dùng chiến lược tương tự. Liệu bí mật ấy có thực sự giá trị, có đáng để mình chi từng ấy tiền hòng giữ kín, và rốt cuộc thì một bí mật thực sự đáng giá bao nhiêu, gã đưa ra một cái giá để khách hàng phải tự hỏi lại chính mình như vậy. Cũng khó mà gọi đây là chiến lược. Có thể nói đó là đạo đức nghề nghiệp với tư cách một *deleter*. Những người vô cùng coi trọng bí mật, dù có phải trả một khoản tiền đắt đỏ cũng vẫn sẽ cố giữ bí mật. Còn những người nghĩ giá gã đưa ra là quá đắt, họ hạ thấp giá trị của bí mật và từ bỏ bí mật. Khiến khách hàng hiểu rõ ý nghĩa của bí mật và giúp họ định một mức giá chính xác cho bí mật, đấy chính là nhiệm vụ của *deleter*. Goo Dong Chi nhận phí tư vấn cũng bởi lý do như thế. Đương nhiên, gã đã đặt ra một mức giá khá cao cho Baek Ki Hyun. Chính là để giúp ông ta dễ dàng từ bỏ hơn.

Khi Baek Ki Hyun đang nhét bức ảnh vào ví thì tiếng gõ cửa vang lên. Tiếng gõ cửa gấp gáp, đầy tính công kích. Không thể tìm thấy trong tiếng gõ cửa ấy nỗi sợ hãi của người sắp đối mặt với một tình huống ngoài dự kiến, sự hồi hộp của người đứng trước một không gian xa lạ, hay cả sự áy náy của người đã phá vỡ yên lặng. Trong tiếng gõ cửa chỉ trĩu nặng cơn phần nộ. Goo Dong Chi cảm nhận được điều đó, còn Baek Ki Hyun thì không. Baek Ki Hyun chỉ thấy thật may vì có thể tạm ngừng phân vân lưỡng lự.

Goo Dong Chi biết người đang gõ cửa là ai. Mười phút trước, gã đã nhận được tin nhắn của thám tử Lee Ri. “Cô gái đó sắp tới”. Chỉ qua tiếng gõ cửa, trực giác của gã cũng đoán ra được đó chính là cô gái ấy. Goo Dong Chi tuyệt đối không mở cửa cho người không có hẹn trước, và cũng luôn cố tránh để những vị khách của mình đụng mặt nhau. Kể cả với những người tìm đến theo lịch hẹn, gã cũng tỏ vẻ như chưa hề điều tra trước thông tin về họ. Hành động đã thành thói quen ấy xuất phát từ suy nghĩ không muốn can thiệp quá sâu vào cuộc sống của bất kỳ ai và đồng thời cũng không muốn cuộc sống của các khách hàng trộn lẫn vào với nhau. Goo Dong Chi cố ý kéo dài thời

gian, không để Baek Ki Hyun đi ngay. Vốn không được để Baek Ki Hyun và Jeong So Yoon gặp nhau, nhưng hôm nay gã lại cố tình làm trái quy tắc ấy. Dù con giận có dâng tới đỉnh đầu thì người ta cũng thường không nổi đóa tùy tiện ở chỗ đông người. Những người có thể công khai cơn giận của mình không nhiều như chúng ta vẫn nghĩ. Goo Dong Chi để Baek Ki Hyun ngồi nguyên tại chỗ rồi đi ra mở cửa. Jeong So Yoon đang đứng đó, khuôn mặt đanh lại.

“Lâu rồi mới gặp lại anh.”

Jeong So Yoon nói với giọng gay gắt.

“A, chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?”

Goo Dong Chi trước tiên cứ giả bộ như không biết gì.

“Gặp có một chút chút thôi. Anh thực sự đã biến mất trong chớp mắt đấy.”

“Vậy ư? Tôi vốn gặp gỡ nhiều người lắm, nên là...”

“Đừng giả bộ nữa đi. Anh đã nghe thám tử Lee Ri nói hết rồi, không phải à?”

Goo Dong Chi dẫn Jeong So Yoon vào trong. Baek Ki Hyun đứng dậy nhìn Jeong So Yoon một lượt từ trên xuống dưới. Jeong So Yoon cũng không chịu thua, cô nhìn thẳng vào mắt Baek Ki Hyun. Giữa lúc hai người nhìn nhau qua lại, cơn giận của Jeong So Yoon có lẽ sẽ hạ bớt phần nào, Goo Dong Chi nghĩ.

Nếu là gặp nhau phía trước cửa hàng sắt thép, cuộc tấn công bằng câu hỏi của Baek Ki Hyun chắc hẳn sẽ bắt đầu, nhưng đây là văn phòng Goo Dong Chi nên Baek Ki Hyun cũng không dám ho he. Ông ta muốn nói gì đó nhưng rồi nhanh chóng bỏ đi, không mở miệng. Baek Ki Hyun chỉ đưa mắt chào Goo Dong Chi rồi vừa sờ sờ túi áo ngực, nơi để chiếc ví, vừa bước ra ngoài cửa.

“Chú hãy suy nghĩ cho kỹ nhé.”

Tiếng nói của Goo Dong Chi đẩy lưng tiễn Baek Ki Hyun. Câu nói của gã như hàm ý nếu suy nghĩ cho kỹ thì Baek Ki Hyun sẽ không

bao giờ có thể thốt ra lời đề nghị đó nữa.

“Cô ngồi xuống đi đã.”

Goo Dong Chi đóng cửa rồi nói với Jeong So Yoon.

“Anh có vẻ bận rộn như vậy, chúng ta giải quyết nhanh thôi nhé? Anh biết vì sao tôi tới đây mà, phải không?”

Jeong So Yoon không có ý định ngồi xuống.

“Khi ấy tôi vội quá nên chưa kịp chào hỏi cho tử tế nữa. Tôi tên là Goo Dong Chi.”

Goo Dong Chi chìa tay ra.

“Vội quá? Giờ anh đang đùa tôi đấy hả?”

Ngực Jeong So Yoon phập phồng, cô khịt mũi.

“Cô có biết câu này không? Không có gì vĩ... đại bằng việc ngồi một chỗ mà vẫn chính phục được cả thế giới đâu. Trước tiên cô cứ ngồi xuống đã, ngồi xuống rồi chúng ta nói chuyện.”

“Tốt thôi. Nào thì tôi nhượng bộ anh cả chuyện đứng ngồi.”

Jeong So Yoon kéo ghế lại gần, cố ý gây ra tiếng động. Ánh nắng buổi chiều lướt nhẹ qua người cô. Goo Dong Chi nhìn Jeong So Yoon chăm chăm như thể có điều gì đó rất kỳ diệu. Jeong So Yoon mặc áo khoác dáng dài màu xanh lá, bên trong là áo denim mỏng, trong nữa là sơ mi màu xanh da trời, ba tầng cổ áo xếp thành từng lớp trông giống hết những lớp lá chồng lên nhau. Màu xanh của áo khiến khuôn mặt giận dữ của Jeong So Yoon nhìn càng đỏ thêm, gò mà cô đỏ bừng bừng, như thể khí lạnh nếu lướt qua cũng sẽ để lại dấu vết. Trông cô như một bông hoa được bọc trong những phiến lá xanh, Goo Dong Chi nghĩ. Ngoại hình của cô gái này có sức thu hút với Goo Dong Chi, đủ để nếu tình cờ gặp nhau trên đường phố, gã sẽ ngoái đầu lại nhìn thêm lần nữa. Tóc mái được vén sang hai bên và giắt ở sau tai, phủ bóng lên vầng trán, làm nên bí mật nho nhỏ cho khuôn mặt đẹp rạng ngời; thế nhưng nếp nhăn khó nhận thấy giữa hai bên sống mũi và khóe miệng lại bộc lộ tính cách thường ngày của cô. Với bạn bè thì

cười nói vui vẻ nhưng trước người mình ghét sẽ nhăn nhó mặt mày, tuy đang nổi giận nhưng nếu hiểu rõ ngọn ngành thì sẽ hạ hỏa ngay lập tức, đồ thị cảm xúc của cô đã hiện rõ ở nếp nhăn ấy.

“Cô nói muốn tìm lại ổ cứng của cha cô?”

Goo Dong Chi đột nhiên nhảy thẳng vào vấn đề.

“Không phải ổ cứng của cha tôi. Nó còn là ổ cứng của tôi nữa.”

Jeong So Yoon vừa vén tóc ra sau tai vừa nói.

“Để xem nào, khi ký hợp đồng, ông ấy không nói với tôi chuyện đó.”

“Không phải chỉ những điều nói ra mới là sự thật. Cha tôi cũng đâu thể kể hết tất cả mọi chuyện.”

“Tôi chỉ tin vào những lời được nói ra và những chữ được ghi trên giấy. Trong đó hẳn là cũng có đôi điều dối trá, nhưng biết làm thế nào được cơ chứ.”

“Ý anh là so với sự thật không được nói ra thì lời dối trá được viết trên giấy quan trọng hơn sao?”

“Với tôi thì là vậy đấy.”

“Phải rồi, chẳng thể làm khác được nhỉ. Vậy nếu tôi tố cáo anh Goo Dong Chi về tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp và trộm cắp tài sản thì liệu chuyện này có khác đi chẳng?”

“Để xem nào, có khác đi không nhỉ? Chắc sẽ chẳng khác gì đâu. Trước tiên là ngoài một nhân chứng thì chẳng có bất kỳ chứng cứ nào cả, a, mong cô hãy từ bỏ luôn hy vọng rằng tôi có lẽ đã để lại dấu vân tay hay bị CCTV ghi hình đi. Tôi là dân chuyên nghiệp mà. Vốn dĩ tôi không phải loại hậu đậu như thế, chỉ là ngày hôm đó tôi bỗng sốt ruột bất thường thôi, việc tôi gặp cô Jeong So Yoon cũng là vô cùng hi hữu. Dù cô So Yoon có cố tìm cách bắt thóp tôi đi chẳng nữa, nhưng thực ra không có gì ghê gớm như cô nghĩ đâu. Nói thế nào thì mọi nỗ lực của cô cũng chỉ như sợi tóc, mà như thế thì khó trói tôi lại lắm. Còn nữa, cô muốn đe dọa tôi cũng không sao, nhưng tội danh trộm

cấp không phải cứ thế mà được thiết lập đâu. Cô đã nghe nói trước kia tôi từng làm cảnh sát rồi chứ? Điều đó cũng có nghĩa là tôi vẫn còn rất nhiều bạn bè trong sở cảnh sát, về cơ bản thì cô So Yoon đang ở trong hoàn cảnh bất lợi hơn tôi nhiều. À, hợp đồng của cha cô, hoặc cái ổ cứng, nếu vẫn còn thì chưa biết chừng cũng có thể trở thành chứng cứ quan trọng đấy. Giá mà chúng vẫn còn. Nếu vẫn còn thì...”

“Hãy trả lại cho tôi.”

“Nó đã biến mất rồi. Vĩnh viễn. Cô hãy quên nó đi.”

“Dù nó đã hỏng cũng hãy trả lại cho tôi.”

“Tôi vứt đi rồi.”

“Ở đâu? Anh đã vứt ở đâu? Nói cho tôi biết đi.”

“Tôi đã tháo tung nó ra và vứt xuống sông Hàn rồi.”

“Đoạn nào của sông Hàn? Nói cho tôi biết đi.”

“Một nơi mà cô sẽ không biết đâu.”

“Nói cho tôi biết đi. Tôi có thể tìm thấy nó. Anh cứ nói đi.”

“Cô Jeong So Yoon, chuyện này không phải vôi vĩnh như vậy là giải quyết được đâu.”

“Giờ tôi giống như đang vôi vĩnh lắm à? Trông tôi giống đứa con nít nhõng nhẽo đòi đồ chơi lắm sao? Tôi thực sự không thể hiểu nổi. Vì sao cha tôi lại yêu cầu anh hủy cái ổ cứng đó đi, tôi không thể hiểu nổi. Anh Goo Dong Chi đâu biết trong đó có gì. Trong đó, tất cả những gì có thể gợi nhớ về cha tôi đều nằm trong đó. Làm sao tôi có thể quên nó đi được chứ. Tôi làm thế nào mà quên được đây. Anh bảo đã vứt nó xuống sông Hàn, đơn giản như không, nhưng anh có biết nó có ý nghĩa như thế nào với tôi không? Việc nó đã bị vứt đi có ý nghĩa như thế nào với tôi, tôi đau khổ đến nhường nào, anh đã từng thử nghĩ tới chưa? Đồ rác rưởi không có tình người! Hợp đồng thì quan trọng gì chứ. Dù cha tôi đã bảo hủy nó đi chẳng nữa nhưng nó cũng là của tôi cơ mà. Những bức ảnh của cha trong đó là do tôi chụp, nhạc là do

tôi chọn, cả các đoạn phim cũng đều là do tôi quay. Chúng là của tôi, tất cả. Anh hãy trả lại tất cả cho tôi.”

Vừa dứt lời, Jeong So Yoon liền òa khóc. Những giọt nước mắt trẻ thơ, không thể kiềm chế nổi. Những giọt nước mắt thật lòng, không tính toán. Trước mặt Jeong So Yoon như thế, Goo Dong Chi trở nên lúng túng. Gã vừa thấy cô có phần dễ thương nhưng lại cũng vừa thấy sợ vì không biết phải phản ứng ra sao trước những giọt nước mắt ngoài dự tính này. Cứ đà này nếu không trả lại ồ cứng chắc văn phòng sẽ bị lụt trong nước mắt mất. Ánh nắng buổi chiều rọi xuống mái tóc Jeong So Yoon, cô vẫn đang gục đầu khóc.

20

Jeong So Yoon quyết tâm từ ngày hôm sau sẽ theo dõi Goo Dong Chi. Cô chưa một lần đi làm đúng giờ, vậy mà 6 giờ sáng đã tự mở mắt dậy. Cô sửa soạn ăn bữa sáng đơn giản, chào mẹ vẫn đang say ngủ, rồi buộc dây giày thật chặt và chạy tới tòa nhà Cá Sấu. Buổi hôm trước, cô đã quan sát rất kỹ văn phòng Goo Dong Chi. Nhìn thấy giường và tủ quần áo, cô kết luận là Goo Dong Chi ngủ luôn tại văn phòng. Cô đã nghĩ 7 giờ tới đây là được, nhưng áp tai vào cửa văn phòng Goo Dong Chi lại không thấy động tĩnh gì cả. Có đợi khoảng ba mươi phút mà chẳng thấy cánh cửa vẫn im ắng không đổi. Jeong So Yoon đi xuống tầng một và ngó qua cửa hàng sắt thép.

“Xin mời vào.”

Baek Ki Hyun xỏ giày bước ra ngoài.

“Chào chú ạ. Hôm qua chúng ta đã gặp nhau phải không ạ?”

Jeong So Yoon mỉm cười, cất tiếng chào hỏi.

“A, cô gái hôm qua đến văn phòng thám tử Goo đây mà. Cô tới đây sớm thế này có việc gì vậy? Cô muốn mua gì sao? Cô sống gần đây à?”

“Không ạ, không phải thế, tôi tới gặp thám tử Goo nhưng hình như anh ấy không có nhà ạ?”

“Cô gái, cô tưởng đây là phòng quản lý chắc? Thám tử Goo đi đâu lúc nào chẳng lẽ tôi lại biết hết được? Cô thấy tôi vô công rồi nghề đến thế sao? Hả? Cô nói xem nào.”

“Xin lỗi chú ạ.”

“Nhưng mà, thực ra thì tôi biết đấy.”

“Dạ?”

“Tôi biết hết đấy. Ông chú già ru rú ở trong phòng suốt như tôi thì làm gì được nhỉ. Nằm xem CCTV chứ còn làm gì nữa. Bất cứ chuyện gì xảy ra phía trước tòa nhà này tôi đều biết hết. Bọn nhãi ranh ăn trộm mà tới đây lần nữa là tôi sẽ tóm gáy chúng nó, nhưng mãi chẳng thấy đứa nào cả.”

“Ý chú là...”

“À, có mấy chuyện thế đấy. Thám tử Goo đã ra ngoài từ ba mươi phút trước rồi.”

“Anh ấy đi đâu ạ?”

“Đi đâu? Trên CCTV có ghi người ta đi đâu sao?”

“Không ạ, xin lỗi chú.”

“Nhưng mà, tôi biết đấy. Cậu ấy đi tập thể dục. Ngày nào giờ này cậu ấy cũng ra ngoài thể dục thể thao mà.”

“Vâng...”

Jeong So Yoon quay người đi ra ngoài. Cô không muốn nói chuyện thêm nữa. Mới nói chuyện với Baek Ki Hyun một lát mà cô đã nhức hết cả đầu. Baek Ki Hyun cũng ra ngoài theo Jeong So Yoon.

“Nhưng mà hôm qua hai người nói chuyện chưa xong sao? Cô lại có việc gì mà tới gặp thám tử Goo thế?”

“Tôi vẫn còn chuyện cần nói ạ.”

“Khóc tu tu như thế thì nói chuyện làm sao nổi. Con người ta, khi nói chuyện không phải dùng cảm tính mà là dùng lý trí, phải dùng cái đầu này này.”

“Sao chú biết tôi khóc?”

“Ồ? Biết thì biết thôi. Cô khóc to quá đứng tận tít dưới này cũng nghe rõ mồn một.”

“Chú nghe lén tôi đấy à?”

“Cái cô này ngậm máu phun người. Tôi trông giống loại người lông bông không công không việc lắm hả?”

“Vâng, trông giống thế lắm ạ.”

“Cô này to gan đấy. Cô cứ ở đây đợi đi. Khoảng ba mươi phút nữa thám tử Goo sẽ về.”

Baek Ki Hyun để Jeong So Yoon đứng bên ngoài rồi quay vào trong nhà. Jeong So Yoon tới ngồi thu lu dưới chân cầu thang dẫn lên tầng. Đang là giờ đi làm nên có rất nhiều người qua lại phía trước tòa nhà Cá Sấu, nhưng hầu như không ai nhìn cô cả. Tất cả đều chỉ lặng lẽ nhìn về phía trước và bước đi. Jeong So Yoon nhớ tới công việc ở công ty. Cho tới hiện tại, các đồng nghiệp vẫn đang giúp cô lấp chỗ trống, nhưng đâu thể tiếp tục mãi thế được. Việc công ty là một nhẽ, nhưng còn cả công việc thiết kế mà Jeong So Yoon nhận làm ngoài, hiện cô cũng hoàn toàn không thể động tay vào nữa. Vì cái ổ cứng bị mất, cô không thể làm nổi việc gì khác. Phải tìm thấy nó trước đã rồi mới có thể bắt đầu mọi thứ lại từ đầu.

“Cô đang làm gì ở đây vậy?”

Goo Dong Chi xuất hiện, gã đứng trước Jeong So Yoon đang vùi mặt vào giữa hai đầu gối. Goo Dong Chi mặc đồ thể thao, trên mái tóc mới gội vẫn còn ướt nước.

“Ồ, anh vừa đi thể dục về đấy à?” Jeong So Yoon ngẩng đầu, cười rạng rỡ.

“Tôi hỏi cô đang làm gì ở đây?”

“Tôi đợi thám tử Goo chứ còn làm gì?”

“Đợi tôi? Tại sao?”

“Tôi định sẽ theo dõi anh.”

“Cô Jeong So Yoon.”

“Vâng.”

“Cái ổ cứng đã không còn nữa rồi. Cô hãy chấp nhận sự thật đó đi.”

“Tôi biết là nó vẫn còn.”

“Làm sao cô biết?”

“Tôi cảm nhận được là nó vẫn còn.”

“Nó đã biến mất rồi.”

“Nếu vậy thì tôi nhờ anh đúng một việc nữa được không?”

“Việc gì?”

“Trong văn phòng anh có một tủ tài liệu rất lớn mà. Anh có thể mở cho tôi xem tất cả các ngăn một lần không. Nếu vẫn không có thì tôi sẽ tự chấp nhận sự thật.”

“Tôi không thể cho cô xem được.”

“Có vẻ như nó ở đó. Có vẻ như nó nằm đâu đó trong cái tủ tài liệu ấy. Tôi nghĩ vậy đấy.”

“Dù có xem cái tủ mà không thấy, thì cô cũng sẽ nghĩ nó ở chỗ nào đó khác thôi.”

“Không, tôi chỉ cần xem cái tủ đó thôi.”

“Không được.”

“Anh xem. Hẳn là nó ở đó rồi.”

“Cô thôi đi được rồi đấy.”

Goo Dong Chi lách qua chỗ Jeong So Yoon ngồi và đi lên cầu thang. Jeong So Yoon đứng phắt dậy bám theo sau gã. Khó mà đuổi kịp một Goo Dong Chi đang bước ba bậc thang một, Jeong So Yoon liên tục thở hổn hển. Goo Dong Chi chẳng hề bận tâm, gã vẫn điềm nhiên bước lên phía trước. Jeong So Yoon, dù vậy, cũng cố gắng được tới cùng. Nhờ vậy mà khoảng cách giữa cô và Goo Dong Chi chỉ là nửa tầng lầu. Goo Dong Chi đi vào trong văn phòng và đóng cửa lại. Jeong So Yoon thở hồng hộc, cô bám vào lan can cầu thang và ngồi phịch xuống.

Jeong So Yoon đang nhìn về phía cánh cửa đóng chặt với đôi mắt thần thờ thì cánh cửa căn phòng đối diện mở ra, Oh Yoon Jeong bước ra ngoài. Nhìn thấy khuôn mặt Jeong So Yoon, Oh Yoon Jeong khẽ thốt lên.

“Ôi mẹ ơi.”

“A, xin lỗi cô.”

“Ai, ai đấy ạ?”

“Tôi ạ? Tôi có thứ này... cần lấy ở chỗ anh Goo Dong Chi.”

“Cô là chủ nợ sao?”

“Không phải nợ, phù... Không, đúng là nợ, có thể nói là như vậy.”

“Anh ấy nợ nhiều lắm à?”

“Không. Không phải nợ đó.”

“Cô đổ mồ hôi nhiều quá. Cô đau ở đâu à?”

“Không, phù... phù...”

“Vậy thì, chúc cô đòi được nợ nhé.”

Oh Yoon Jeong chào rồi đang định đi xuống dưới thì Goo Dong Chi từ văn phòng bước ra. Áo sơ mi đen bên trong áo khoác đen, Goo Dong Chi vẫn mặc bộ trang phục nghìn năm như một, gã gật nhẹ đầu chào Oh Yoon Jeong rồi đi thẳng xuống cầu thang. Jeong So Yoon chạy theo sau, Oh Yoon Jeong cũng đi theo xuống.

“Anh đi đâu thế?”

Goo Dong Chi không đáp lại lời Jeong So Yoon.

“Thám tử Goo.”

Jeong So Yoon thét lên, nhưng Goo Dong Chi không ngoái đầu nhìn lại. Gã bước phăm phăm ba bậc thang một, thoáng chốc đã xuống tầng một. Jeong So Yoon hấp tấp theo sau Goo Dong Chi.

“Tôi hỏi anh đi đâu mà.”

Giọng Jeong So Yoon lao xuống theo lối cầu thang, chen lên phía trước Goo Dong Chi rồi vọt ra ngoài tòa nhà trước cả gã. Giọng nói gai góc và sắc nhọn tới nỗi Back Ki Hyun đang đứng ngoài ngõ nghiêng tình hình cũng phải giật nảy mình lùi lại mấy bước.

“Này, thám tử Goo.”

Goo Dong Chi đang bước nhanh về phía bãi đỗ xe thì bị Park Chan Il gọi giật lại. Park Chan Il vác một cái túi Boston cực lớn trên

vai, anh ta bước đi với dáng thất thế cố hữu.

“Sao anh lại đi từ phía đó?”

“Nhà xa quá nên tôi chuyển rồi. Tôi mới tìm được một phòng trọ ở khu trên.”

“Gặp được anh tốt quá. Tôi đang có chuyện muốn hỏi đây.”

“Hỏi gì mà hỏi suốt thế, tiền công còn chẳng thèm trả nữa.”

“Tôi sẽ trả, nếu anh kể chi tiết cho tôi.”

“Rồi. Mỗi từ một nghìn won. Nhưng mà, cô gái kia là ai vậy?”

Jeong So Yoon đứng cách mấy bước chân phía sau, nghe Park Chan Il và Goo Dong Chi nói chuyện. Giữa lúc Goo Dong Chi thờ dãi, Park Chan Il phát hiện ra Oh Yoon Jeong và ngưỡng nghịu chào cô. Oh Yoon Jeong gượng gạo đón nhận lời chào rồi chạy thật nhanh ra phía đường lớn. Đang là giờ đi làm nên có rất nhiều người qua lại. Những cô gái tóc ướn nhẹp cùng những chàng trai nhập nhèm gi mắt và những ông chủ mà vẻ đồ gay say xỉn đã trở thành sắc mặt thường ngày bám đuôi nhau lao ra đường.

Goo Dong Chi dẫn Park Chan Il tới trước cửa hàng sắt thép để hỏi những chuyện gã đã muốn hỏi từ lâu. Những chuyện này Jeong So Yoon có nghe cũng chẳng vấn đề gì nên không nhất thiết phải đi vào trong. Goo Dong Chi thắc mắc về những người của võ đường Nguyên Thủ mà gã mới gặp mấy ngày trước. Tên mặt mỏ neo đã hương mũi dao về phía gã vì sao sau đó lại hạ dao xuống, có thể võ như vậy sao, những tên đó đúng là người của võ đường Nguyên Thủ chứ. Nếu đúng là võ đường Nguyên Thủ thì tại sao môn phái tưởng đã tan rã giờ lại tung hoành như vậy, gã muốn nghe câu trả lời. Gã nhớ lại dạo trước Park Chan Il đã có lần định kể cho gã nghe về sự diệt vong của Võ đường Nguyên Thủ. Goo Dong Chi và Park Chan Il ngồi nhỏ to ở tấm phản trước cửa hàng sắt thép, còn Jeong So Yoon đứng cạnh bọn họ.

“Thế võ thì tôi không biết, nhưng bọn họ vốn dùng dao như vậy đấy. Họ hầu như không sử dụng động tác đâm, thường chỉ cắt hoặc

chém thôi, nên có chút khác biệt với những đám dao kiếm khác. Tư thế kiểu như thế này phải không?”

Park Chan II bỏ túi xách xuống và làm tư thế cầm dao.

“Ừ, đúng rồi. Tay hơi hạ thấp xuống một chút nữa.”

“Chuẩn là võ đường Nguyên Thủ rồi. Mũi dao cũng hơi tròn tròn phải không?”

“Dao thì chắc chắn. Trông giống hệt con dao lần trước tôi đưa anh xem.”

“Oa, hóa ra bọn họ tới giờ vẫn còn tồn tại. Dai thật.”

“Chuyện diệt vong của võ đường Nguyên Thủ là như thế nào?”

“Phải rồi, lần trước tôi chưa kể cho anh được. Để đả đạo trong giới võ thuật vốn có hai con đường. Vừa sống chan hòa với mọi người xung quanh vừa luyện tập võ công và đả đạo là con đường thứ nhất. Những người luyện võ quanh chúng ta hầu hết đều như thế. Họ luyện tập ở võ đường, dạy võ, thấm nhuần tinh thần thượng võ, dạy nhau phương pháp chung sống cùng những người khác, cung kính và tôn trọng lẫn nhau. Những người theo con đường còn lại thì gần như hoàn toàn ở ẩn. Họ không hòa mình vào tục giới mà sống cuộc sống hoang dã và theo đuổi ‘đạo’ của riêng mình. Nói ngắn gọn thì là một con đường cực khổ vãi cả ra. Võ đường Nguyên Thủ kể từ khi thành lập đã lựa chọn con đường này. Đến trước những năm 80, họ vẫn chưa gặp khó khăn gì. Bởi khi đó, vẫn còn nhiều khu vực chưa phát triển, họ vẫn có khả năng lên núi ở ẩn, ăn rau quả qua ngày. Sự kiện khiến võ đường Nguyên Thủ tan rã xảy ra vào khoảng những năm 80. Tại vùng núi mà họ vẫn ẩn mình sinh sống đột nhiên xuất hiện những binh lính mang súng. Có người đã báo cáo lên trên về sự hiện diện của võ đường Nguyên Thủ trong núi hay hai bên chỉ tình cờ đụng độ nhau, chuyện này tôi cũng không rõ. Nhưng dù sao thì võ đường Nguyên Thủ đã bị bất ngờ, rồi để tránh quân đội họ đã phải tiến vào rất sâu trong núi rừng, thế nhưng binh lính vẫn lần theo dấu vết và đuổi theo họ. Tới giờ cũng có nhiều giả thiết được đặt ra, nhưng hợp lý nhất là

có thể quân đội nghĩ bọn họ là gián điệp. Những người sống trên núi luyện võ như bọn họ thì chắc hẳn vẻ ngoài nhếch nhác lắm. Cực kỳ hoang dã luôn. Người nào người nấy nhìn đều có vẻ ốm đói nhếch nhác nhưng cơ bắp lại lặn thành từng cục, ánh mắt thì man dại, rõ ràng là rất đáng ngờ. Một ngày kia, sư phụ của võ đường Nguyên Thủ đã tới gặp quân đội và giải thích từ đầu đến cuối. Chúng tôi là những người đi tìm đường đặc đạo, chúng tôi đã rời khỏi thế tục, hy vọng các anh có thể thả chúng tôi đi trong bình yên, đại loại kiểu như thế. Đại úy phụ trách cũng muốn im đi để chuyện này kết thúc trong im lặng, nhưng không báo cáo với cấp trên thì không được. Vì nếu sau này xảy ra vấn đề thì anh ta sẽ phải gánh trách nhiệm mà. Thế nên, trước tiên anh ta cứ báo cáo lên trên, rồi chờ chỉ thị. Nhưng cấp trên mãi không hồi đáp gì hết. Thời đó hỗn loạn lắm mà. Cấp trên cũng nào có tinh táo gì. Phải vài ngày sau, họ mới hạ lệnh rằng, trước tiên cứ bắt hết những kẻ đáng ngờ, gặp ai phản kháng thì có thể nổ súng luôn. Mẹ kiếp, quân đội cũng chẳng ra cái mẹ gì, nổ súng có phải trò con nít đâu cơ chứ, thám tử Goo từng bắn súng rồi nên chắc cũng biết, súng ống có thể khiến người ta điên cuồng thế nào. Tất cả những ai từng kéo cò súng đều hiểu rõ đó là cái trò vô cùng khốn kiếp. Đại úy liền cho gọi sư phụ của võ đường Nguyên Thủ tới. Hãy xử lý chuyện này một cách yên lặng. Cứ đi theo chúng tôi, chịu điều tra một chút thôi rồi lại quay về, hẳn là anh ta đã nói thế. Bản thân anh ta cũng đang khó xử mà. Nhưng sư phụ võ đường Nguyên Thủ lại từ chối. Không thể được, chúng tôi không thể đi được. Thế là đại úy báo tiếp. Cấp trên đã ban chỉ thị cho chúng tôi rồi. Nếu các ông phản kháng lại chúng tôi sẽ phải nổ súng. Ông có hiểu tôi đang nói gì không? Tình thế đang rất cấp bách, đừng làm lớn chuyện lên. Đại úy cho bọn họ thêm một ngày để suy nghĩ và bàn bạc với nhau mà đưa ra quyết định đúng đắn. Rồi ông ta thả sư phụ về. Đêm hôm đó, việc bung bét cả ra. Trong lúc nội bộ võ đường Nguyên Thủ mỗi người một ý, có một người thuộc phái cố thủ đã ra tay hành động. Hẳn ta đi về phía quân đội, định đe dọa đám binh lính nhưng bị bại lộ. Bên quân đội bị bất ngờ rất cuộc đã nổ súng, người

của võ đường Nguyên Thủ chết ngay tại chỗ. Một nửa số môn đồ của võ đường ba máu sáu cơn kéo nhau lao xuống giao tranh với bên quân đội, còn một nửa bỏ chạy vào trong núi sâu. Quả thực là rất thảm. Vì vụ việc đó, phía quân đội cũng có hai người chết. Bên võ đường Nguyên Thủ có chín người bỏ mạng, bao gồm cả sư phụ, và mười sáu người bị trọng thương. Vụ việc cực kỳ nghiêm trọng. Chính phủ quy tội môn đồ của võ đường Nguyên Thủ là gián điệp. Dù với những người đã rời bỏ thế tục, hoặc không còn mối liên hệ sâu sắc với người đời như họ thì bị coi là gián điệp cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm.”

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe tới chuyện này đấy.”

“Hầu hết mọi người đều không biết đâu. Cỡ như tôi đây thì mới biết hết được chứ.”

“Sau đó thì võ đường Nguyên Thủ bị coi là đã diệt vong phải không?”

“Đương nhiên. Tan tác như vậy rồi thì còn đặc đạo kiểu gì nữa. Đạo mới chả điếc, đám chạy trốn hăn cũng cảm thấy tội lỗi vì đã bỏ huynh bỏ đệ, cả đời sống không thanh thản nổi.”

“Vậy những người võ đường Nguyên Thủ mà tôi đã gặp là sao?”

“Chuyện đó thì tôi cũng thắc mắc đấy.”

Goo Dong Chi không tin câu chuyện về võ đường Nguyên Thủ, nên gã không còn gì để nói tiếp. Gã cũng muốn hỏi thêm vài câu, hoặc chêm vài bình luận nhưng chẳng biết phải nói thế nào. Giữa Park Chan Il và Goo Dong Chi dường như đã xuất hiện một cái hang, tiếng vang trống rỗng nghe như tiếng vọng lên từ dưới giếng sâu cứ văng vẳng xung quanh hai người. Jeong So Yoon chợt nói chen vào.

“Tôi cũng từng nghe được chuyện tương tự đấy. Có một phim tài liệu về những cao thủ võ lâm luyện võ trong núi và bị tố cáo là gián điệp hồi những năm 80, cũng tương tự như vậy.”

Cả Goo Dong Chi và Park Chan Il đều không đáp lời Jeong So Yoon. Park Chan Il thì còn đang có ý dò xét Jeong So Yoon, còn Goo

Dong Chi thì hoàn toàn phớt lờ cô. Như thể vọng ra từ nơi nào đó rất xa xôi, tiếng chuông điện thoại của Goo Dong Chi vang lên. Gã rút điện thoại từ trong túi quần ra, tiếng chuông kêu to hơn. Là Kim In Cheon gọi tới.

“Vâng, tiền bối.”

“Dong Chi à, lát nữa chắc sẽ có chuyện lớn đấy, cậu tới được chứ?”

“Bây giờ sao?”

“Này, tiền bối thì thức cả đêm trong xe làm việc, vậy mà cậu còn hỏi ‘bây giờ sao’ được hả? Nói thế mà nghe được à, thẳng ranh này.”

“Ở đâu ạ?”

“Tôi đang bám đuôi Lee Young Min, tình hình đang rối rắm vài linh hồn. Không biết ông ta thuê đâu ra mấy thằng hộ pháp cứ nhằng nhằng bám không rời nửa bước. Nhìn có vẻ là người của mấy băng nhóm anh chị lắm. Thấy chúng lên xe đi đâu đó nên tôi định bám theo, nhưng rồi lại có mấy thằng khác nữa xuất hiện.

“Bọn nào thế?”

“Không biết, có vẻ là một bọn đang lén theo dõi Lee Young Min, cảnh này cứ hệt như Xúc Xích Vienna* ấy. Chắc tôi sẽ bám theo bọn chúng rồi có gì sẽ liên lạc với cậu, cậu chờ nhé.”

“Phải biết là đi tới đâu thì mới chờ được chứ?”

“Cứ chờ đi, khi nào anh cậu hô một tiếng thì lập tức chạy đến. Bây giờ tôi có gọi về sở cũng không được tiếp viện đâu. Hai người chúng ta phải tự giải quyết thôi. Chà, cái máy ghi âm cậu cho tôi mượn, mật khẩu là gì ấy nhỉ?”

“0102, sinh nhật em mà.”

“Tôi biết thế quái nào được sinh nhật cậu chứ. Mà cái này lúc nào cũng tự động khóa như thế hả?”

“Em cài đặt chế độ tự động khóa nên thế đấy. Anh không biết cái gọi là bảo mật hả, bảo mật ấy?”

“Bảo mật với chả bảo miếc, tôi gọi cái là chạy tới ngay đấy nhé. Cái này chỉ cần bấm là ghi âm được đúng không?”

“Vâng, anh chỉ cần nhấn vào cái nút màu đỏ là được. Anh gọi là em chạy đến liền. Nếu thấy ông ta có vẻ định trốn khỏi Seoul thì trên đường anh báo trước cho em một tiếng.”

“OK, chà, lâu lắm rồi mới lại sắp bắt được cá lớn đây.”

“Đừng có mà vội mừng, anh cứ bám sát bọn chúng đi đã.”

“Tiền bối của cậu là ai chứ? Nhét cái lo lắng của cậu vào tủ hồ sơ trong văn phòng đi.”

Goo Dong Chi cúp máy, chào tạm biệt Park Chan Il rồi đi về phía bãi đỗ xe. Jeong So Yoon hấp tấp chạy theo sau. Khi gần tới bãi đỗ xe, Goo Dong Chi quay ngoắt người lại tóm lấy cánh tay Jeong So Yoon. Jeong So Yoon rên lên một tiếng.

“Cô Jeong So Yoon, rốt cuộc là cô định làm gì đây? Hả?”

Goo Dong Chi dồn sức lắc mạnh người Jeong So Yoon.

“Đừng để ý đến tôi. Tôi chỉ làm việc mình cần làm thôi.”

Jeong So Yoon vùng khỏi tay Goo Dong Chi và đáp trả.

“Tôi đã bảo là không còn nữa rồi, cái ổ cứng đó đã không còn nữa. Cô hãy chấp nhận sự thật và về nhà đi.”

“Tôi không thể đi.”

“Dù cô có bám theo tôi đi chẳng nữa thì cái ổ cứng đã biến mất cũng không thể quay về được đâu.”

“VẬY TÔI BIẾT PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ. NGOÀI VIỆC NÀY TÔI CÒN CÓ THỂ LÀM GÌ ĐƯỢC ĐÂY. ÍT NHẤT TÔI CŨNG PHẢI THỬ LÀM VIỆC NÀY CHỨ, ÍT NHẤT THÌ CŨNG PHẢI ĐUỐI THEO ANH CHỨ, ANH BẢO TÔI LÀM GÌ ĐÂY, CHẠY VỀ NHÀ RỒI TRỐN TIỆT TRONG PHÒNG MÀ KHÓC HẢ? TÔI KHÔNG LÀM NHƯ THẾ ĐƯỢC, TÔI SẼ LÀM BẤT CỨ CHUYỆN GÌ CÓ THỂ.”

“Cô muốn làm gì thì làm.”

Goo Dong Chi lên xe. Jeong So Yoon trả tiền gửi xe, rồi đi về phía xe mình đang đỗ ở một góc khác của bãi đỗ. Cô định đi theo Goo Dong Chi. Xe của Goo Dong Chi không nhúc nhích. Tuy đã khởi động, nhưng xe gã vẫn không di chuyển. Jeong So Yoon khởi động xe mình, rồi nhìn chăm chăm về phía xe của Goo Dong Chi. Hai chiếc xe ô tô đã khởi động tựa hai con thú gầm gừ trước cuộc đua.

Jeong So Yoon soi mình trong chiếc gương chiếu hậu dài bên cạnh. Mồ hôi vã ra khiến bông mắt và má cô nhìn rất tẻ. Khuôn mặt cô đỏ bừng bừng. Giờ mình đang làm gì đây, chính cô cũng không hiểu nổi. Theo lời Goo Dong Chi, có những việc dù nỗ lực tới đâu cũng vô ích. Có những việc đã xảy ra và không thể nào thay đổi được. Vậy nhưng, còn có cả những việc dẫu cố bằng nào cũng không thể bỏ cuộc.

Trong lúc Jeong So Yoon không thể từ bỏ mọi hy vọng cuối cùng, thì thám tử Lee Ri đã lại bơm thêm một câu ngăn gợn. “Ông anh Dong Chi này, là người có thói quen sưu tập những bí mật của người khác.” Cô nhớ rất rõ lời anh ta nói. Nếu Goo Dong Chi không hủy ổ cứng, thì nhiều khả năng nó vẫn đang ở đâu đó, Jeong So Yoon nghĩ. Ban đầu, cô đã có ý định tới trộm văn phòng Goo Dong Chi. Việc này đáng để bỏ tiền ra thuê một chuyên gia trong lĩnh vực ấy thử xem sao lắm. Nhưng Jeong So Yoon không muốn làm tới mức đó. Cô nghĩ, có lẽ làm vậy cũng sẽ là xúc phạm chính cha mình.

Vì sao cha lại yêu cầu hủy cái ổ cứng đó nhỉ? Chắc hẳn phải có lý do gì đó. Nếu muốn tìm lại ổ cứng thì không được nghĩ đến cái lý do ấy. Đừng nghĩ đó là ý của cha. Nếu không sẽ yếu lòng mất. Dù thứ mà cha muốn giấu là gì đi chăng nữa, Jeong So Yoon cũng phải lấy lại những gì thuộc về mình. Trong cái ổ cứng ấy có cả hai thứ đó. Đừng nghĩ về thứ mà cha muốn giấu, hãy chỉ nghĩ về thứ mà bản thân muốn tìm thôi.

Ngồi trên chiếc xe vẫn đang khởi động, Goo Dong Chi tiếp tục suy nghĩ. Gã đói bụng, nhưng chẳng cảm thấy muốn ăn thứ gì cả. Gã thích cảm giác bụng rỗng không. Bụng càng trống rỗng, suy nghĩ lại

càng dễ dàng. Bình thường, đến việc nghĩ xem mình nên nghĩ chuyện gì cũng còn mất thời gian, ấy thế nhưng khi bụng rỗng, tốc độ tiếp cận với suy nghĩ lại trở nên nhanh gấp vạn lần. Vài năm trước, một người mộ đạo đã tới nhờ gã thực hiện *deleting* cuốn sổ của mình. Trong cuốn sổ đó có ghi cả tấm lòng luôn hướng về Đức Chúa lẫn sự hoài nghi không ngừng nghĩ về đức tin của chính ông ta. Nếu cuốn sổ bị công khai, rất nhiều người quen biết ông ta hẳn sẽ sốc nặng. Trong cuốn sổ có ghi những dòng như thế này.

“Vị thần của cái bụng rỗng, nói nghe thật buồn cười nhưng đó chính là vị thần quyền lực nhất. Sáng sớm thức dậy đi tìm thần linh, chưa biết chừng vị thần ấy đã nhảy trước vào bụng ta rồi. Cái bụng trống không là nơi lý tưởng nhất để vị thần sinh sống. Chỉ cần tổng thức ăn vào, vị thần sẽ lập tức biến mất. Thần biến mất, và ác ma sẽ xông vào. Ác ma, ác ma, ác ma. Trên đời rất cuộc thực sự có ác ma hay không? Hay không phải là vị thần bụng rỗng biến mất, mà phải chăng chính là thần đã kết hợp với thức ăn và trở thành ác ma? Khi thức ăn tiêu tan thì ác ma lại trở về làm thần. Sự tham ăn là dục vọng, là cơn ác quỷ háu ăn. Có nên ngẫu nhiên ăn và gọi ác ma tới chăng? Có nên đối mặt với ác ma và thưởng thức thêm món tráng miệng chăng?”

Ngay giây phút đọc những lời ấy, cơn thèm ăn của Goo Dong Chi liền biến mất. Dường như gã biết vị thần của cái bụng rỗng này. Vị thần của cái bụng rỗng thỉnh thoảng vẫn hét lên thành tiếng. Ọc ọc, ọc ọc, từ sâu trong bụng, vị thần liên tục rên la. Muốn gặp thần rất dễ. Buổi trưa nếu định chơi một trận tennis thì tốt nhất nên ăn thứ gì đó vào bụng, nhưng gã không thấy thèm ăn. Liệu chơi tennis cùng vị thần bụng rỗng thì có dễ dàng chiến thắng hơn chăng? Goo Dong Chi nghĩ về câu hỏi đó, rồi cười một mình. Goo Dong Chi sang số D, xe bắt đầu chuyển động. Trước khi tới câu lạc bộ tennis, gã cần phải ghé qua một chỗ. Qua kính chiếu hậu, gã nhìn thấy xe của Jeong So Yoon đang bám theo sau. Tuy phiền phức, nhưng gã chưa có ý định tăng tốc cắt

đuôi vôi. Có thể cắt đuôi cô ta ở một nơi nào đó thích hợp hơn. Trong bụng gã lại vang lên những âm thanh trống rỗng hơn trước. Không còn ọc ọc nữa mà là ùng ục, ùng ục, ùng ục, như tiếng phát ra từ một đốt tre rỗng ruột. Nghe thêm chút nữa lại thấy giống tiếng động cơ ô tô. Brừm, brừm, Goo Dong Chi từ tốn điều khiển xe.

21

Phương pháp thu thập thông tin của thám tử Lee Ri so với các thám tử khác có vài điểm đặc biệt. Đại đa số các thám tử đều thả xung quanh sự việc đến mấy cái cần câu liền để bắt thông tin. Càng nhiều cần câu càng tốt, nguồn tin càng nhiều thì xác suất câu được cá càng cao. Năng lực của một thám tử có thể được đánh giá qua việc anh ta thả xuống bao nhiêu cái cần câu, có thể tập trung quan sát cái phao bần trên mặt nước đến mức nào và có thể tổng hợp những thông tin câu được sau khi kiên nhẫn chờ đợi ra làm sao. Khả năng bắt được con cá đã cắn câu cũng quan trọng, nhưng trước hết, đôi mắt quan sát cần câu còn quan trọng hơn.

Khác với những thám tử buông cần và quan sát, Lee Ri là kiểu người lao thẳng xuống nước. Anh ta thường nắm lấy đúng một cần câu, rồi chỉ cần nhác thấy bóng con cá là sẽ nhảy ngay xuống nước. Thay vì đợi chờ thì xông tới, thay vì tổng hợp thì đâm thủng và xuyên qua, anh ta đưa vào bản năng của mình nhiều hơn là lý trí. Việc này đương nhiên có cả ưu điểm và nhược điểm. Nếu trực giác của anh ta đúng, có thể rút ngắn thời gian làm việc, nhưng nếu phán đoán sai, nhiều khả năng anh ta sẽ đuổi hết bọn cá đi và chẳng thể nào câu cá thêm nữa. Phương pháp của Lee Ri thi thoảng cũng thất bại, nhưng một khi đã thành công, anh ta được nếm niềm vui lớn gấp đôi. Lee Ri tin vào bản năng của mình. Nếu không tin, anh ta sẽ không thể mạo hiểm. Chỉ cần có một chút linh cảm về thất bại thôi cũng sẽ rất khó mà lao người xuống được. Thám tử Lee Ri khát khao chiến thắng bằng bản năng, và điều chỉnh bản năng của mình bằng chiến thắng. Trước

tiên anh ta xác định một mục tiêu, rồi chuyên tâm khoan một lỗ thật sâu và hẹp.

Bắt tay vào việc Goo Dong Chi giao cho, Lee Ri chỉ chú tâm đến một điểm duy nhất. Đó là cái áo mà kẻ đột nhập đã mặc. Ngay giây phút nhìn thấy hình kẻ đột nhập trong CCTV, anh ta đã nghĩ không có cách nào khác ngoài nhắm thẳng vào bộ đồng phục lao động ấy. Theo lời Goo Dong Chi, trên túi hắt ta có dính một biểu tượng hình tam giác đâm xuyên qua hình tròn, nhưng CCTV không quay được hình ảnh ấy. Chỉ thấy từ ngực đến hông hắt mà thôi. Khuôn mặt hắt cũng xuất hiện trong thoáng chốc, nhưng khoảng thời gian quá ngắn không thể chụp lại màn hình. Chỉ có thể tìm câu trả lời từ bộ đồng phục đó.

Nhìn chung, trên một bộ đồng phục thường chứa đựng khá nhiều thông tin. Có bảng tên hay không, nếu không có bảng tên thì tại sao lại không có, logo của công ty có được in tử tế không, áo bị sờn ở những chỗ nào, công việc phải làm ở công ty có liên quan gì tới những chỗ sờn trên áo, áo có được may thêm phụ kiện để mang theo dụng cụ trên người hay không... vô số thông tin ẩn chứa ở khắp nơi trên áo đồng phục lao động. Lee Ri phóng to màn hình, rồi chăm chú quan sát áo đồng phục của kẻ đột nhập. Phải sau một hồi đánh vật với các phần mềm chỉnh sửa ảnh và tìm kiếm kỹ lưỡng từng chút một, anh ta mới có thể phát hiện ra tên công ty là “Công nghiệp Hwa Kyung”. Trên túi ngực của áo đồng phục có dòng chữ “Công nghiệp Hwa Kyung” mờ mờ được thêu bằng chỉ màu xám. Tạm thời, điểm xuất phát có vẻ đã khá chắc chắn.

Lee Ri tìm thông tin về công ty Công nghiệp Hwa Kyung trên mạng, rồi lập tức tìm tới đó. Công nghiệp Hwa Kyung là một công ty sản xuất gương. Tại đây, họ mua về những tấm thủy tinh nguyên tấm rồi gia công thành những hình dáng khác nhau, sau đó chế tạo nên nhiều tấm gương đa dạng. Như một người có công chuyện tìm đến, Lee Ri đi thẳng vào bên trong công trường. Có rất nhiều người mặc bộ đồng phục giống trong CCTV đang làm việc. Giữa những luồng sáng

lấp lánh, vô vàn sự vật soi mình, phản chiếu và chập chờn thoát ẩn thoát hiện qua những tấm gương. Lee Ri đi vào văn phòng nằm ở một góc công trường, dùng thẻ cảnh sát giả mạo do anh ta tự tay làm, và thu thập được một vài thông tin. Những bộ đồng phục này được may đặc biệt để phòng tránh các tai nạn do vụn thủy tinh gây ra, vậy nên không ai được phép tự tiện mang ra ngoài công trường, kể cả những người nghỉ việc cũng không được phép giữ. Những cái áo này quá đắt đỏ không thể trao tặng cho những người nghỉ việc làm món quà cảm ơn và động viên họ. Có nhân viên bị Lee Ri dọa cho khiếp hãi phải cung cấp mọi thông tin vừa lắc đầu vừa nói, “Chúng tôi luôn quản lý số lượng đồng phục nên khả năng bị mang ra ngoài là gần như không có.” Nghe thấy mấy chữ “khả năng gần như không có”, Lee Ri cực kỳ vui mừng. Khả năng phải thấp thì mục tiêu mới được thu hẹp. Trong khi có nhân viên đang giải thích thì giám đốc đi vào văn phòng, Lee Ri lại một lần nữa chìa ra cái thẻ cảnh sát giả. Anh ta vừa nói đến chuyện người nào đó mặc đồng phục của công ty Hwa Kyung đã dính líu tới một vụ trộm cắp, giám đốc liền trợn tròn mắt. Xác suất một công nhân mặc đồng phục đi ra ngoài, là số không. Xác suất giấu một bộ đồng phục mang đi trong lúc thay ca, là số không. Giám đốc vừa đưa ra số quản lý đồng phục vừa nói về chuyện các vật phẩm trong công ty được quản lý chặt chẽ đến thế nào. Thậm chí mỗi bộ đồng phục còn được đánh số riêng, số lượng đồng phục được giám sát cực kỳ gắt gao. Như vậy thì cái đích của Lee Ri lại càng hẹp. Nếu nước sôi bị vấy bẩn mà không có lý do gì cả, thì chỉ cần đi ngược về nguồn là xong.

Lee Ri tìm đến “Đồng phục Sang Do”, doanh nghiệp cung cấp đồng phục cho công ty Hwa Kyung. Công ty đồng phục Sang Do là nơi chuyên sản xuất các loại áo đồng phục đặc biệt như áo chống đạn, áo chống thấm nước, áo chống thuốc bảo vệ thực vật... Tương tự như ở công ty Hwa Kyung, nhân viên ở đây lắc đầu quây quậy khi nghe nói đến vụ trộm cắp nhưng Lee Ri vừa chìa thẻ cảnh sát ra liền moi được

thông tin từ họ một cách dễ dàng. Bộ râu quai nón rậm rạp cũng góp phần giúp cho Lee Ri trông càng giống cảnh sát. Nhìn bộ dạng anh ta, có nói là suốt cả tuần nay bận điều tra vụ án nên không về nhà nổi thì cũng đáng tin lắm.

Công ty Hwa Kyung tổng cộng đã đặt hàng ở đây năm lần. Có bốn lần đều cùng một người đặt hàng, duy chỉ một lần là khác.

“Chỉ đơn hàng này là người khác đặt thôi sao?”

Lee Ri chỉ tay vào màn hình và hỏi.

“Hai năm trước, tên người đặt hàng là... Vâng, khác ạ.”

Nhân viên phụ trách di chuột lên lên xuống xuống một cách không cần thiết.

“Cái này nghĩa là gì? Cấp tốc, tiền mặt?”

“Nghĩa là đây là đơn hàng khẩn cấp, người đặt hàng sẽ tới thanh toán bằng tiền mặt và mang hàng đi.”

“Có nhiều trường hợp như vậy không?”

“Hiếm nhưng vẫn có ạ. Chúng tôi sẽ nhận thêm một khoản phí sản xuất cấp tốc. Anh nhìn vào đây sẽ thấy, buổi tối một ngày sau khi đặt hàng, họ đã trực tiếp tới lấy. Số lượng là hai mươi hai bộ.”

“Chỉ cần trả tiền là bất cứ ai cũng có thể đặt hàng những bộ đồng phục đặc biệt như thế này sao?”

Nhân viên phụ trách chớp chớp mắt mấy lần để nắm bắt ý tứ trong câu hỏi của Lee Ri. Sau vài giây ngập ngừng, nhân viên phụ trách mở miệng.

“Ý anh là sao?”

“Việc những người không liên quan gì tới công ty Hwa Kyung lại có thể đặt làm những bộ đồng phục in logo của công ty Hwa Kyung, có vẻ hơi kỳ lạ.”

“Thì đó cũng đâu phải loại áo gì ghê gớm, ở đâu mà chẳng có chuyện như thế này ạ. Chẳng chỗ nào kiểm tra chặt chẽ đâu ạ.”

“Nếu đã từng giao dịch làm ăn rồi thì có thể bỏ qua trình tự kiểm tra đơn giản đấy nhỉ.”

“Như thế thì có vấn đề gì sao ạ?”

“Có vấn đề chứ. Nếu một người mặc áo được sản xuất ở đây đi gây tội, thì việc các anh làm có thể coi như tiếp tay cho tội phạm đấy.”

“Thế thì phải làm sao bây giờ?”

“Trước tiên phải tìm hiểu xem bọn tới đây may đồng phục của công ty Hwa Kyung là ai đã. Người đặt hàng có để lại số liên lạc không?”

“Có ạ, có số điện thoại ạ.”

Nhân viên phụ trách quá lo sợ rằng chưa biết chừng vì lỗi của mình mà tất cả những chuyện này mới xảy ra, nên không dẫn đo gì đưa luôn số điện thoại cho Lee Ri. Lee Ri nhận tên và số điện thoại di động của người đặt hàng rồi trở lại xe. Trong đầu đã thảo sẵn một chiến lược, anh ta định sẽ gọi điện luôn. Tất cả những gì anh ta biết chỉ là số điện thoại này. Tên người đặt hàng có lẽ cũng là giả. Nhất định phải tạo nên một cuộc đối thoại khiến đối phương rối trí. Trước khi tưởng tượng ra màn đối thoại, Lee Ri nghĩ về người sẽ nhận điện thoại của mình. Đặt hàng hai mươi hai bộ đồng phục, vậy chắc hẳn là một tổ chức, đoàn thể nào đó. Trong một tổ chức thì người đi đặt hàng như vậy phần lớn là người đóng vai trò hậu cần. Hoặc nếu không thì là em út. Nếu là em út thì chuyện sẽ dễ dàng hơn. Đám em út của các băng nhóm thường dễ bị đe dọa và điều khiển. Chúng không giỏi phán đoán xem cần đưa ra những lựa chọn như thế nào, và cũng luôn luôn nghi ngờ phán đoán của chính mình.

Đã hai năm trôi qua mà không có vấn đề gì xảy ra nên chắc hẳn bọn họ đã quên sạch mọi chuyện liên quan tới những bộ đồng phục này. Biết đâu bọn họ cũng chẳng nhớ mình đang mặc trên người loại đồng phục nào, được may từ khi nào nữa. Có lẽ bọn họ định mạo danh công ty Hwa Kyung để thực hiện một thủ đoạn nào đó, nhưng có khi bọn họ đã chẳng có cơ hội để thực hiện thủ đoạn đó ấy chứ. Hình như

cũng chưa từng có ai bám theo dấu vết của bọn họ tới mức này. Thôi gian đã làm giảm khả năng chú ý của bọn họ. Bọn họ đang ở trong trạng thái không hề phòng bị gì. Lee Ri nghĩ cần phải tranh thủ thời cơ này. Phải khiến người nhận điện thoại bị hỗn loạn, rồi moi thông tin.

Lee Ri đi tới bộ điện thoại công cộng và gọi điện. Tín hiệu vang lên. Một, hai, ba, bốn... Lee Ri vừa đếm tiếng chuông reo vừa hắng giọng. Để khiến cho giọng nói trở nên cấp bách, anh ta đã phải chơi trò nhảy xa trong tưởng tượng.

“A lô?”

Đối phương vừa cất tiếng, tâm trí Lee Ri liền hoạt động bận rộn. Chỉ cần thông qua giọng nói cũng phải đoán ra được trạng thái hiện tại của đối phương: đang bất an, bận khoản hay hiếu kỳ, đang bận bịu hay rảnh rỗi... Dù không thể biết chính xác mọi thứ thì ít nhất cũng phải phán đoán được sơ sơ trạng thái hiện tại của hắn.

“Công ty đồng phục Sang Do đây.”

Lee Ri nói với giọng hơi bức bối.

“Ở đâu cơ ạ?”

“Công ty đồng phục Sang Do, Sang Do. Cái chỗ sản xuất đồng phục ấy.”

“À, anh gọi có việc gì vậy?”

“Anh còn hỏi tôi có việc gì sao? Tôi mới đang cần hỏi anh tại sao đặt may đồng phục xong lại không đến lấy đấy.”

“Tôi đã đặt may đồng phục ấy à?”

“Công nghiệp Hwa Kyung phải không?”

“Công nghiệp Hwa Kyung? À, đúng, đúng rồi nhưng sao ạ?”

“Lại còn sao trắng gì, anh gọi bằng số điện thoại này để đặt may đồng phục cho công ty Hwa Kyung còn gì. Anh bảo cần may gấp và sẽ tới lấy rồi chẳng liên lạc lại gì cả, làm ăn thế này thì gay đấy. Nếu không tới được thì anh cũng phải báo cho chúng tôi chứ. Trước tiên thì anh gửi tiền đi rồi chúng tôi sẽ chuyển hàng tới cho anh.”

“Tôi xác nhận lại rồi sẽ gọi lại cho anh.”

“Xác nhận cái gì cơ?”

“Tôi không phải người phụ trách. Tôi cần phải xác nhận lại với người phụ trách việc này đã.”

“Hệ thống điện thoại phía chúng tôi bị trục trặc nên năm phút nữa tôi sẽ gọi lại cho anh.”

“Tôi biết rồi.”

Lee Ri cúp máy. Phương pháp này không chắc ăn lắm, nhưng cũng không có cách nào khác ngoài ném mồi câu rồi chờ đợi. Lee Ri cũng sẽ chẳng thiệt hại gì cả. Anh ta thử tưởng tượng phản ứng của đối phương. Bọn họ không thể dễ dàng phớt lờ chuyện này. Nếu công ty Hwa Kyung thật mà liên lạc lại thì việc mạo danh sẽ bị phát giác, thế nào cũng sẽ nảy sinh vấn đề, nên chắc hẳn bọn họ sẽ muốn giải quyết theo cách im ắng nhất có thể. Còn nếu không thì họ sẽ lặn mất tăm mất tích luôn.

Lee Ri mân mê chòm râu rậm rạp và chờ năm phút trôi qua. Rồi đợi thêm một phút nữa. Anh ta lại cầm ống nghe lên.

“Anh đã xác nhận rồi chứ?”

Giọng nói của Lee Ri vẻ như đang bất đắc dĩ vướng phải một việc phiền hà.

“Chuyện đó, có lẽ là một nhân viên khác của chúng tôi đã đặt hàng. Tổng cộng chúng tôi đã đặt bao nhiêu bộ đồng phục vậy?”

“Tất cả là mười hai bộ.”

“Vâng, chúng tôi không tiện tới đó lấy hàng được, anh có thể chuyển hàng tới cho chúng tôi được không? Anh cho tôi biết số tiền và số tài khoản nhé.”

“Số tiền và số tài khoản tôi sẽ nhắn tin cho anh. Ngay sau khi nhận được tiền tôi sẽ chuyển hàng. Phí vận chuyển do bên anh trả đấy nhé. Anh cho tôi địa chỉ đi.”

Lee Ri nghe và ghi lại địa chỉ do phía bên kia đọc. Anh ta vừa viết vừa cố gắng kiềm chế cảm xúc tối đa vì sợ rằng người kia có thể cảm nhận được sự hưng phấn của mình qua hơi thở. Trước khi cúp máy có lẽ cần nói thêm gì đó.

“Lần sau mà lại như thế này nữa thì gay to đấy nhé. Chúng tôi sẽ chuyển hàng cho anh sớm nhất có thể.”

“Vâng.”

Lee Ri gác máy và nắm chặt tay. Anh ta đã câu được thông tin dễ hơn dự tính. Lee Ri chạy về công ty đồng phục Sang Do rồi yêu cầu họ gửi số tài khoản và giá tiền mười hai bộ đồng phục qua tin nhắn cho người kia. Nếu nhìn thấy tên tài khoản nhận tiền không phải là “Đồng phục Sang Do”, có thể bọn họ sẽ nghi ngờ. Phải để họ phát hiện ra mình bị lừa càng muộn càng tốt. Nhân viên công ty đồng phục Sang Do chờ người ra, chẳng dám hỏi lý do mà cứ thế gửi tin nhắn theo yêu cầu. Lee Ri nói cảm ơn và tạm biệt cậu nhân viên, rồi lên xe đi tới địa chỉ mình vừa ghi lại. Anh ta định sẽ suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo trên xe.

Ngồi trong xe ô tô, Lee Ri nghĩ một hồi nhưng cũng chỉ nảy ra có hai phương án. Một là, đưa địa chỉ này cho Goo Dong Chi còn bản thân thì lặng lẽ rút êm. Hai là, giả làm nhân viên giao hàng và tới đó kiếm thêm chút thông tin. Phương án đầu tiên có vẻ hơi vô trách nhiệm, nhưng an toàn, trong khi phương án thứ hai vừa phiền toái vừa có thể kéo theo nguy hiểm nữa. Nếu muốn cải trang làm nhân viên giao hàng sẽ phải chuẩn bị khá nhiều thứ. Trong trường hợp bị phát hiện cũng sẽ chẳng có ai giúp đỡ. “Lee Ri à, đừng nghĩ nữa, nhận tiền rồi rút đi là xong mà.” Lee Ri tự nhắc nhở bản thân, rồi đồng tình với chính mình, chọn phương án thứ nhất. Anh ta dùng xe và gọi điện cho Goo Dong Chi. Chuông điện thoại reo một lúc Goo Dong Chi mới bắt máy.

“Ờ, có việc gì thế? Nói nhanh đi.”

Goo Dong Chi thấp giọng nói gấp gáp.

“Đại ca, anh đang ở đâu thế?”

Lee Ri lễ mễ hỏi.

“Biết tôi ở đâu để làm gì? Có việc gì cần nói thì nói đi.”

“Đại ca, sáng nay anh trúng gió hả? Gì mà lạnh nhạt thế. Em đây đã tìm ra rồi.”

“Tìm ra cái gì?”

“Cái thắt trong CCTV ấy, em biết địa chỉ rồi. Phải mất cả một quá trình gian nan đấy, nhưng thấy đại ca có vẻ đang bận nên em sẽ bỏ qua phần đó. Làm thế nào bây giờ?”

“Cậu chắc chắn rồi chứ?”

“Em truy theo cái áo thắt cha đó mặc thì ra được địa chỉ này, có vẻ đó không phải một người mà là một nhóm nào đó. Thế nên cũng hơi khó để em một thân một mình xông vào.”

“Chuyện đó giao lại cho tôi, cậu cứ để yên đấy.”

“Vâng, em cũng nghĩ như vậy. Em sẽ chụp lại địa chỉ và gửi tin nhắn cho anh.”

Goo Dong Chi cúp máy và đi vào nhà vệ sinh của nhà hàng. Gã vừa tắm sau trận đấu nên giờ mặt đang đỏ bừng bừng. Chơi tennis với Chủ tịch Cheon Il Soo thú vị hơn gã nghĩ. Cheon Il Soo là người điều khiển trận đấu giỏi hơn bất kỳ ai. Điểm yếu của Goo Dong Chi là những cú bả nhỏ, chỉ mười phút sau khi bắt đầu trận đấu gã đã bị ông ta bắt thóp và tập trung tấn công. Ban đầu có hơi bất ngờ, nhưng rồi Goo Dong Chi vẫn tìm ra đối pháp. Để đối phương không thực hiện được các cú bả nhỏ, gã đánh những cú thật sâu ra sát hai vạch biên. Tuy nhiên, đây không phải một trận đấu mà chỉ mình gã chơi tốt là có thể thắng được.

Trong đấu đôi, quan trọng nhất là mình phải hiểu được điểm yếu của đồng đội. Cheon Il Soo hiểu Song Mi Young hơn bất cứ ai, ông ta biết cần làm gì để bổ hoàn những điểm yếu của cô ta. Năng lực của Song Mi Young ở trên Han Yoo Mi một bậc, thêm vào đó Cheon Il

Soo và Song Mi Young lại phối hợp vô cùng ăn ý, nên trận đấu đã diễn ra cực kỳ thú vị cho tới tận phút cuối cùng. Pha bóng cuối, nhờ vào tấm lưới may mắn mà Goo Dong Chi và Han Yoo Mi mới chật vật giành chiến thắng. Cả bốn người đều tự đánh giá rằng đây là một trận đấu rất tuyệt, bầu không khí hào hứng kéo dài cho tới tận lúc ngồi vào bàn ăn. Họ hồi tưởng lại và bàn tán về những pha bóng hay trong trận đấu, khen ngợi khả năng xử lý tình huống nguy cấp của Song Mi Young, và bất ngờ trước thể lực của Han Yoo Mi. Goo Dong Chi rửa tay rồi quay lại bàn ăn.

“Ôi trời, đi vệ sinh thôi mà sao lâu quá vậy? Không phải là anh lên đi uống mấy viên thuốc kỳ lạ nào đó rồi chứ? Ban nãy nhìn anh chạy trông giống đã uống thuốc mờ ám lắm đấy nhé.”

Han Yoo Mi liếc nhìn Goo Dong Chi và nói.

“Tôi vẫn chưa đến tuổi đó đâu.”

Goo Dong Chi thờ ơ đáp lại.

“Sao mà chưa đến tuổi. Chẳng mấy mà bốn mươi rồi còn gì... Anh nên chuẩn bị trước đi là vừa.”

“Vì ai cơ chứ?”

“Nói chuyện với anh Dong Chi lạ thật đấy, thẳng thắn cũng tốt nhưng thi thoảng làm người ta bối rối quá, anh biết không hả?”

“Tôi có thẳng thắn đâu.”

“Anh xem, như thế này chính là thẳng thắn đấy. Chủ tịch, ngài nên giữ lấy người như thế này bên cạnh đi ạ. Người mà thấy sai thì sẽ không ngại ngần nói là sai như anh Dong Chi đây, sao ngài có thể thiếu được chứ.”

Han Yoo Mi vừa nhìn Cheon Il Soo vừa nói.

“Tôi hiểu lời cô Yoo Mi, nhưng bây giờ xung quanh tôi đã toàn những người như vậy rồi.”

Cheon Il Soo mân mê viên đá quý gắn trên tách cà phê, đáp lời.

“Ôi trời, thật sao? Ngài may mắn quá.”

“Tôi may mắn đến gặp thờ ấy chứ. Cô Song Mi Young ngồi đây cũng là một trong số những người đó. Cô không biết cô ấy ưa nói thẳng đến thế nào đâu.”

“Cô Mi Young cũng là người như vậy sao? Bình thường cô ấy nói nhiều lắm ư?”

“Cô ấy chỉ chọn ra những lời có gai mà nói thôi. Hợp với cậu Goo Dong Chi lắm đấy.”

“Ôi trời, không phải đâu. Những người trái ngược nhau mới nên gặp nhau chứ ạ. Anh Dong Chi hợp với kiểu người như tôi hơn cơ ạ.”

Nghe Han Yoo Mi nói, Cheon Il Soo bật cười. Goo Dong Chi cảm thấy túi quần mình rung lên. Nếu chỉ rung một phát ngắn gọn rồi tắt, gã sẽ nghĩ đó là tin nhắn Lee Ri gửi đến, nhưng nó cứ rung liên tục. Goo Dong Chi đưa điện thoại xuống dưới bàn và nhìn vào màn hình cảm ứng. Là số điện thoại gã lần đầu nhìn thấy. Như bình thường gã sẽ không bắt máy, nhưng lần này thì không thể làm thế. Chưa biết chừng đó là điện thoại Kim In Cheon gọi đến. Goo Dong Chi lại xin phép rời khỏi chỗ ngồi. Bước ra một góc để nhận điện thoại, chẳng hiểu sao Goo Dong Chi cứ thấy trong lòng bứt rứt không yên. Dường như số điện thoại trên màn hình đang không ngừng nói điều gì đó. Những con số này khiến gã có cảm giác rằng chuyện gì đó rất không may đang xảy ra, và ngay bây giờ một tin tức cực kỳ khủng khiếp sẽ được truyền tới tai gã. Goo Dong Chi cầu mong linh cảm của mình sai. Gã hít một hơi thật sâu, rồi nhấn nút nhận điện.

Điện thoại gọi tới từ sở cảnh sát. Người gọi điện là một tiền bối trước kia từng làm việc cùng gã. Anh ta nói những lời hỏi thăm đơn giản như dạo này có khỏe không, nhưng giọng không hề hời chút nào. Goo Dong Chi linh cảm được có chuyện gì đó đã xảy ra. Và việc đó chắc chắn có liên quan tới Kim In Cheon. Chắc cậu phải tới đây rồi. Tiền bối cũ chậm rãi phát âm từng chữ với giọng rất trầm. Tiền bối, có việc gì vậy? Goo Dong Chi vừa muốn biết nhưng đồng thời cũng không hề muốn nghe câu trả lời. Tiền bối In Cheon bị thương rồi. Ở

mức độ nào? Khá nặng. Nặng bằng nào ạ? Cậu cứ nhanh tới đây đi. Bây giờ anh ấy đang ở đâu ạ? Giờ đang trên đường về, cậu biết bệnh viện ở ngay bên cạnh sở rồi chứ? Chắc là sẽ về đó đây. Nặng bằng nào ạ, anh ấy bị thương nặng như thế nào? Bị dao đâm, mất máu khá nhiều. Có nguy hiểm không ạ? Tôi không biết nữa. Trước tiên thì cậu cứ đến đây đi, hiểu chứ. Goo Dong Chi choáng váng. Đường như tất cả đồ đạc xung quanh đang lấy gã làm trung tâm mà quay mòng mòng. Gã tắt điện thoại và dựa vào tường. Giờ thì gã thấy sàn nhà hẹp lại, và trần nhà rộng ra mênh mông. Tất cả những thứ gắn trên trần nhà dường như đang đổ ụp xuống. Goo Dong Chi lắc đầu, cố xốc lại tinh thần. Gã gắng sức phán đoán xem đã có chuyện gì xảy ra. Hình bóng Cheon Il Soo và Han Yoo Mi đang cười cười nói nói trông xa xôi như phong cảnh phía bên kia đại dương.

Cánh cửa nhà hàng mở ra, trưởng tốp bảo vệ Na Young Wook bước vào với gương mặt đanh lại. Na Young Wook ghé tai nói với Cheon Il Soo chuyện gì đó, lập tức nét mặt Cheon Il Soo cũng sa sầm theo. Cứ như thế cái nét mặt khó ở đó đang được truyền nhiễm qua lời nói và hơi thở vậy. Biểu cảm của hai người họ trở nên y hệt nhau từ lúc nào không hay. Hẳn là đã có chuyện cấp bách và bất ngờ xảy ra. Goo Dong Chi chợt nghĩ, không biết chừng cú sốc vừa rồi của bản thân mình và chuyện cấp bách của bọn họ đều bắt nguồn từ chung một sự việc. Đây là một suy đoán vô căn cứ, nhưng không phải là không có khả năng. Gã có cảm giác như tất cả mọi người trên thế gian này đều là kẻ thù. Goo Dong Chi nhét điện thoại vào túi quần, rồi bước về phía Cheon Il Soo. Chân gã không còn sức lực. Điện thoại vừa được nhét vào túi quần gã liền rung lên một nhịp ngắn gọn. Chắc là tin nhắn của Lee Ri. Cheon Il Soo nhìn Goo Dong Chi cười, nhưng trong nụ cười đó ẩn giấu sự bối rối vô hạn. Goo Dong Chi đọc được sự bối rối đó. Trong đầu Goo Dong Chi, trong lồng ngực, trong lòng bàn tay và những ngón tay, trong khuỷu tay của gã, có gì đó bắt đầu vừa quẩn quại vừa sôi lên. Goo Dong Chi biết thứ đang sôi lên đó là gì. Thứ đó

chưa thể tìm ra phương hướng mà đang ứ đọng lại trong cơ thể gã, chỉ cần xác định được mục tiêu là thứ đó có thể bùng phát bất cứ lúc nào, đó chính là cơn giận dữ.

22

Goo Dong Chi đón buổi tối trong phòng đợi nhốn nháo của bệnh viện, gã đã ngồi nguyên chỗ đó suốt mấy tiếng liền. Bởi Baek Seung Ja, vợ của Kim In Cheon, đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu không chớp mắt lấy một lần để đợi chồng mình mở mắt ra, nên Goo Dong Chi không có cách nào khác ngoài ngồi ở phòng đợi chung. Bình thường gã vẫn gọi Baek Seung Ja là chị dâu, nhưng gặp nhau trong bệnh viện thế này gã lại chẳng biết phải xưng hô như thế nào. Gã nghĩ “chị dâu” chỉ là cách gọi thường ngày, do đó không phù hợp với tình huống như thế này, gã còn nghĩ chưa biết chừng nghe thấy những lời thân mật quá mức có thể sẽ khiến Baek Seung Ja càng phiền lòng hơn. Goo Dong Chi cảm thấy có lỗi về tai nạn của Kim In Cheon, nên việc giáp mặt Baek Seung Ja đối với gã càng muôn phần khó khăn. Goo Dong Chi gật nhẹ đầu chào, nhưng Baek Seung Ja hoàn toàn không có chút phản ứng nào. Đôi mắt chị ta không nhìn vào đâu cụ thể. Ánh mắt đó như đang lang thang trong vô định, không biết đi đến đâu. Dường như có hàng trăm tấm màng mỏng lớp lớp chồng lên nhau, khiến cho ánh mắt ấy không tài nào tìm nổi tiêu điểm. Goo Dong Chi không đủ tự tin để nhìn vào ánh mắt đó thêm lần nữa.

Khi chương trình thời sự bắt đầu và có một hai người rời phòng đợi, Baek Seung Ja xuất hiện trước mặt Goo Dong Chi. Chị ta ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện Goo Dong Chi và đưa cho gã quyển sổ tay cùng chiếc máy ghi âm.

“Họ bảo ngay cả lúc lên xe cấp cứu, tay anh ấy cũng vẫn nắm chặt hai thứ này.”

Back Seung Ja nói như thờ dài. Chị ta không nhìn Goo Dong Chi mà nhìn chăm chăm vào một nơi xa xôi nào đó.

“Dạ? Những thứ này sao chị lại đưa cho em ạ?”

Goo Dong Chi nhận cuốn sổ và chiếc máy ghi âm, nhưng vẫn không thể thoải mái kéo chúng về phía mình.

“Cậu cần còn gì.”

“Dạ?”

“Cậu cần những thứ này còn gì. Đạo này anh ấy nói về cậu Dong Chi nhiều lắm. Cậu Dong Chi hãy bắt bọn chúng giúp tôi.”

“Vâng, chị dâu. Em sẽ bắt hết bọn chúng.”

“Vâng, cậu hãy bắt bọn chúng giúp tôi.”

“Chị dâu, em xin lỗi. Tiền bối In Cheon sẽ tỉnh dậy thôi ạ. Chị đừng quá lo lắng.”

“Tôi biết mà. Anh ấy chắc chắn sẽ tỉnh dậy thôi. Chắc chắn phải tỉnh chứ.”

“Chị đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Nhất định anh ấy sẽ tỉnh dậy ạ.”

“Tôi không nghĩ ngợi gì hết.”

“Chị ổn chứ ạ?”

“Tôi ổn. Tôi không nghĩ ngợi gì hết.”

“Có lẽ chị cần nghỉ ngơi chút đi.”

“Vâng, tôi nghỉ ngơi đây.”

Baek Seung Ja vừa nhìn vào bức tường phía sau lưng Goo Dong Chi vừa nói, rồi quay trở lại phòng cấp cứu. Goo Dong Chi găm chặt ánh mắt mình vào bóng lưng Baek Seung Ja. Trông chị ta như người đang bước trên không trung chứ không phải trên mặt đất nữa. Đường như không phải gã vừa nói chuyện với một con người, mà là với một bóng ma lặp lại tiếng người vậy. Gã có cảm giác dù Baek Seung Ja đã đi rồi nhưng vẫn như có ai đó đang ngồi ở ghế đối diện.

Goo Dong Chi nhìn xuống cuốn sổ ghi chép đang cầm trong tay. Cuốn sổ màu xám này gã đã nhìn thấy hàng trăm, hàng nghìn lần

trước kia. Lúc nào nó cũng nằm trong tay Kim In Cheon. Gã chưa từng nhìn thấy nó ở bất cứ nơi nào khác. Lúc nằm trong bàn tay to lớn của Kim In Cheon trông cuốn sổ thật nhỏ bé. Gã nhớ lại, mỗi khi Kim In Cheon viết gì đó vào sổ, gã lại bồn chồn vì sợ cuốn sổ sắp rách tới nơi. “Anh dùng quyển sổ nào to hơn chút đi.”

“Cái này thì làm sao, thẳng ranh.”

“Anh không thấy so với tay anh thì nó nhỏ quá à?”

“Sổ tay của cảnh sát thì phải nhỏ để nhét vào chỗ nào cũng được chứ.”

Kim In Cheon cực kỳ thích viết. Thu được bất cứ thông tin gì anh ta cũng viết vào trong sổ. Anh ta viết cả những chuyện vô cùng nhỏ nhặt. Cứ hở ra là anh ta lại viết. Goo Dong Chi từng có lần nhìn trộm cuốn sổ này. Như được ghi hình bằng máy quay, mọi phân cảnh đều được anh ta ghi chép tỉ mỉ. Biển số xe ô tô phóng lướt qua, cách ăn mặc, màu sắc chiếc túi xách, dáng cầm túi, chiều dài dây túi xách, hình vẽ trên áo phông, màu quần, hình dáng kính mắt của kẻ tình nghi, những thông tin kiểu như vậy được viết chi chít không còn chỗ trống. Kim In Cheon đã viết như thế tất cả cần được giữ lại trên giấy, như thế nếu không viết lại thì mọi thông tin sẽ bay biến mất. Lượng thông tin anh ta ghi chép nhiều tới độ cứ khoảng một tuần anh ta lại phải thay một quyển sổ mới. Máy ghi âm là vật dùng để lưu giữ giọng nói của đối phương. Nội dung cuộc đối thoại có thể ghi lại được, nhưng những thứ như hơi thở thì khó mà tái hiện nên anh ta cũng thường xuyên dùng tới máy ghi âm. Đối với Kim In Cheon, sổ tay và máy ghi âm như tay trái và tay phải vậy. Một tay viết, một tay thu lại âm thanh.

Goo Dong Chi được nghe đại khái về vụ việc qua lời của một đồng nghiệp cũ. Không có manh mối gì đặc biệt. Kim In Cheon được phát hiện trong tình trạng bị dao đâm tại một con hẻm ở khu ngoại ô, không có ai trực tiếp chứng kiến vụ việc cả. Đồng nghiệp cũ suy đoán rằng sau khi bị đâm ở nơi khác, Kim In Cheon đã được đưa tới khu ngoại ô vắng vẻ này bằng xe ô tô. Không rõ hung thủ để anh ta ở con

hẻm vắng này là muốn bỏ mặc cho tới chết hay muốn có người phát hiện ra. Bởi đó không phải nơi hoàn toàn vắng dấu vết con người, nhưng cũng không phải nơi đông người qua lại. Cảnh sát đã tìm kiếm các tòa nhà xung quanh nhưng không thấy chỗ nào phù hợp làm hiện trường vụ án. Họ cũng không phát hiện được manh mối nào trong cuốn sổ ghi chép của Kim In Cheon. Anh ta có viết về ngoại hình của một người nào đó, nhưng chỉ dựa vào đó mà tìm người thì quá khó. Chiếc máy ghi âm anh ta nắm chặt trong tay thì đã bị khóa bằng mật mã nên cũng không nghe được.

Goo Dong Chi đang vừa cầm cuốn sổ và chiếc máy ghi âm mà Baek Seung Ja đưa cho vừa đờ đẫn nhìn bức tường trước mắt, thì trông thấy một gương mặt quen thuộc. Goo Dong Chi đã từng gặp người này ở đâu đó, nhưng gã không nhớ ra. Mấy tiếng đồng hồ ngồi ngơ ngẩn đã khiến cho đầu óc gã không còn minh mẫn. Bốn mắt vừa chạm nhau, người đối diện liền mỉm cười và vẫy tay với gã. Phải tới lúc đó, gã mới nhận ra. Chính là Jeong So Yoon. Suốt thời gian đi tới sân tennis, gã nghĩ mình đã cắt đuôi được cô, nhưng giờ cô lại đang ngồi trước mặt gã với nụ cười rạng rỡ. Goo Dong Chi đi về phía Jeong So Yoon.

“Cô đang làm gì ở đây vậy?”

“Tôi á? Tôi đang ngồi.”

“Cô ở đây từ lúc nào?”

“Lúc thám tử Goo tới đây thì tôi cũng tới.”

“Làm sao cô biết được tôi ở đây?”

“Tôi có cách để biết chứ.”

“Cô nghe lén tôi đấy à?”

“Hả?”

“Cô đã nhờ Lee Ri làm máy nghe trộm, không phải sao?”

“Làm sao anh biết?”

“Tôi chỉ hỏi thử vậy thôi.”

Goo Dong Chi không còn sức mà quát mắng Jeong So Yoon. Ngay cả việc đứng cũng quá mệt mỏi với gã. Gã ngồi phịch xuống chỗ bên cạnh cô.

“Người ấy bị thương nặng lắm sao?”

“Ừ.”

“Vất vả thật.”

“Ai vất vả cơ?”

“Tất cả. Người bị thương cũng vất vả, người nhìn người bị thương cũng vất vả, người nhìn theo người nhìn người bị thương cũng vất vả.”

“Tôi cảm thấy có lỗi.”

“Có lỗi gì cơ?”

“Về cái ổ cứng.”

“Anh thực sự bỏ nó đi rồi à?”

“Ừ, tôi thực sự bỏ nó đi rồi.”

“Tôi phải từ bỏ hoàn toàn thôi. Phải không?”

“Ừ.”

“Suốt cả ngày tôi chỉ nghĩ tới mỗi một chuyện. Trong cái ổ cứng có những gì, có những gì đây, có những bức ảnh nào, có những đoạn phim nào. Vậy nhưng ban này, tôi thực sự nhớ ra có một thứ mình đã hoàn toàn quên bằng mắt.”

“Gì vậy?”

“Trong đó có những bức ảnh mà tôi đã phải làm việc suốt bốn tháng trời. Không phải công việc thiết kế ở công ty, mà là hoạt động tình nguyện tôi tham gia với tư cách cá nhân. Đó là việc phục hồi nguyên gốc ảnh của những người đã gặp phải tai ương như hỏa hoạn hay động đất. Những bức ảnh bị ướt trong nước hay cháy trong lửa, tôi cứu sống chúng bằng máy vi tính, anh còn nhớ trận động đất mạnh ở làng K năm ngoái không? Anh vẫn nhớ chứ? Thời sự đã đưa tin suốt một dạo mà. Năm trăm bức ảnh của những người trong làng mà tôi đã

phục hồi đều được lưu trong cái ổ cứng đó. A, thật là, chỉ cần thêm mấy ngày nữa thôi là công việc hoàn tất rồi... Năm trăm bức ảnh đó tôi thậm chí còn không sao lưu lại nữa. Tôi điên mất. Đúng ra tôi phải sao sang ổ cứng di động chứ, a, thật điên mất thôi.”

“Những bức ảnh đó vẫn còn bản gốc mà, không phải sao?”

“Còn chứ. Còn thì vẫn còn, nhưng những người đó sẽ phải scan và gửi lại cho tôi, rồi tôi sẽ lại phải làm việc thêm bốn tháng nữa. Tôi rất áy náy với những người dân làng. Nếu tôi cứ làm xong tới đâu gửi cho họ tới đó thì đã ổn rồi, vậy nhưng tôi lại muốn gửi luôn một lần cho họ bất ngờ nên cứ chất đống ảnh lại. Mà không, không phải, thực ra, chuyện đó cũng không sao cả. Lại thức trắng đêm làm là được rồi. Tôi vì chỉ muốn nhanh nhanh mang đến niềm vui cho những người dân làng nên mới chăm chỉ làm việc như Vậy... Ôi, tất cả đã mất sạch rồi.”

“Được cô phục hồi ảnh như vậy người ta vui lắm hả?”

“Vui chứ. Mà này, con người anh vốn dĩ là kiểu không có tình người như vậy đó hả?”

“Tôi làm sao cơ?”

“Anh ăn nói nghe kỳ quặc quá chứ sao. Con người ta quý trọng những ký ức của mình tới chừng nào, anh không biết hả? Dạo trước tôi từng giúp phục hồi ảnh thời trẻ cho một bà lão, bà ấy đã nắm tay tôi cảm ơn lên xuống. Cũng nhiều người nhận được ảnh đã phục chế mà bật khóc luôn đấy.”

“Hóa ra cũng có thể như thế.”

“Đấy anh nghe xem, đúng là kỳ mà. ‘Hóa ra cũng có thể như thế’ là sao hả?”

“Là tôi công nhận còn gì. Tôi công nhận rằng cũng có thể có chuyện như thế xảy ra.”

“À, vâng, anh quả là dễ công nhận lời người khác nói.”

Trong lúc Goo Dong Chi và Jeong So Yoon nói chuyện, những người trong phòng đợi của bệnh viện đã bỏ đi gần hết. Chỉ còn một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi chờ đần nhìn lên màn hình ti vi, một người phụ nữ ngoài năm mươi tuổi xếp giày gọn gàng và nằm dài trên ghế, một cô gái độ hai mươi tuổi đang đọc tạp chí, đúng ba người họ ở lại.

“Cô không về nhà sao?”

Goo Dong Chi hỏi Jeong So Yoon.

“Không về. Tôi phải đi theo thám tử Goo chứ.”

“Cô bảo bây giờ sẽ hoàn toàn bỏ cuộc mà.”

“Tôi nghĩ lại rồi. Tôi sẽ tiếp tục bám theo anh.”

“Người thậm chí có cả máy nghe trộm như cô thì còn lo gì nữa.”

“Phát hiện ra bị tôi nghe trộm rồi nhờ đâu anh đổi điện thoại thì sao.”

“Tôi vẫn sẽ chỉ dùng cái điện thoại này thôi. Mỗi lần mở và tắt điện thoại tôi đều sẽ chào hỏi cô So Yoon.”

“Thực sự là anh chỉ hỏi thử thôi hả?”

“Ừ, Lee Ri là thằng dám làm những việc như mảnh dụn máy nghe lén lăm.”

“Không dừng lại bị lộ.” Jeong So Yoon gập đầu gối lại, vừa vòng hai tay ra ôm lấy đầu gối vừa nói.

“Cô về nhà đi.”

“Thám tử Goo không về sao?”

“Tôi không về.”

“Vậy thì tôi cũng không về.”

“Cô muốn làm gì thì làm.”

Goo Dong Chi thích đôi co với Jeong So Yoon. Có Jeong So Yoon ở đây, gã không còn nghĩ tới chuyện mình chỉ còn một mình. Gã cảm thấy có lỗi với Kim In Cheon, người đang nằm trên giường bệnh và đứng giữa ranh giới sinh tử, nhưng có Jeong So Yoon ở đây, gã

không bị rơi xuống địa ngục của nỗi áy náy tự trách mình. Vì có thể nói chuyện cùng Jeong So Yoon mà những cảm xúc thắm đẫm buồn đau của gã không thể một mình tự do nhảy múa, và gã cũng không bị kéo vào dòng nước xoáy của nỗi hối hận do hai chữ “ngộ nhớ” ‘ gây ra. Gã mong Jeong So Yoon sẽ không về nhà mà tiếp tục ngồi bên cạnh mình. Suy nghĩ này khiến Goo Dong Chi cảm thấy lạ lẫm với chính gã.

“Thám tử Goo làm *deleting* mà không bao giờ có cảm giác tội lỗi hay gì đó à?”

Jeong So Yoon hỏi, như thể cô đang đọc một cuốn sách ghi chép những suy nghĩ rối ren trong đầu Goo Dong Chi.

“Cảm giác tội lỗi gì cơ?”

Goo Dong Chi nhìn sang Jeong So Yoon hỏi.

“Cảm giác tội lỗi vì đã làm món đồ nào đó biến mất ấy.”

“Không, chúng đều là những thứ người khác nhờ tôi hủy đi mà.”

“Đâu phải món đồ nào cũng thuộc sở hữu của riêng một người. Chỉ nói riêng cái ổ cứng mà thám tử Goo đã hủy chẳng hạn, nó không chỉ của cha tôi mà còn của cả tôi nữa.”

“Tôi không thể bận tâm đến tất cả những chuyện như thế được.”

“Anh không nghĩ rằng mình quá thờ ơ với mọi sự sao?”

“Không, tôi không nghĩ vậy.”

“Ôi chao, anh mặt dày thật đấy.”

“Vốn dĩ mặt tôi khá là dày.”

“Cũng phải, công việc này mặt không dày thì cũng khó mà làm nổi.”

“Cũng có thể coi là như vậy.”

“Anh không đói à?”

“Cô đói à?”

“Tôi đói nên mới hỏi chứ.”

“Tôi cũng không rõ họ còn bán đồ ăn hay không nữa. Dưới tầng hầm chắc còn vài cửa hàng đang mở đấy. Cô đi ăn đi rồi quay lại.”

“Đi ăn đi rồi quay lại?”

“Không thì về nhà luôn càng tốt.”

“Anh không đi cùng tôi à?”

“Tôi không đói.”

“Tôi không đi một mình đâu. Phiền lắm. Tôi nhịn vậy.”

Goo Dong Chi đi vài bước về phía phòng cấp cứu. Baek Seung Ja vẫn ngồi nguyên tư thế cũ, nhìn chăm chăm cánh cửa phòng cấp cứu. Chị ta như người đang tin rằng khoảnh khắc cánh cửa kia mở ra, chông mình sẽ sống lại. Có khi chị ta đang cứ ngồi thế mà ngủ thiếp đi cũng nên. Goo Dong Chi chỉ có thể nhìn Baek Seung Ja từ phía sau, nên không có cách nào biết rõ tình trạng hiện tại của chị ta. Chắc chị ta ngồi nguyên như vậy mà chớp mắt một chút rồi. Nếu chị ta có thể ngủ như thế, thì có lẽ Goo Dong Chi cũng sẽ yên lòng hơn một chút.

Goo Dong Chi dẫn Jeong So Yoon xuống nhà hàng dưới tầng hầm. Chỉ còn duy nhất hàng canh thịt bò đang mở cửa. Goo Dong Chi thấy sốt ruột. Gã cảm giác mình phải nhanh nhanh ăn cho xong rồi quay trở về phòng đợi. Nếu Baek Seung Ja đứng lên đi ra ngoài một chút và không thấy gã, chị ta sẽ cảm thấy bị phản bội đến nhường nào. Goo Dong Chi đã buông thìa xuống, nhưng Jeong So Yoon vẫn đang thong thả ăn canh thịt bò một cách ngon lành. Cô chưa trộn cơm vào canh. Sau khi ăn một nửa bát canh thịt bò, cô mới đổ nước dưa củ cải vào bát canh và trộn thêm ba thìa cơm. Nước dùng màu trắng chuyển dần sang hồng, những mẫu hành màu xanh và những hạt cơm màu trắng trông như những hòn đảo nhỏ rải rác trên đại dương.

Jeong So Yoon đang xúc cơm ăn thì đột nhiên khựng lại. Cô đang cúi đầu nhồm nhoàm nhai thì bỗng co rúm mặt mày. Vai Jeong So Yoon rung lên, có bắt đầu khóc. Không có âm thanh nào phát ra. Bị bất ngờ, Goo Dong Chi chỉ biết im lặng nhìn. Nước mắt Jeong So

Yoon rơi xuống bát canh. Goo Dong Chi rút giấy ăn bên cạnh đưa cho cô.

“A, tôi xin lỗi. Dạo này tôi cứ hay tự nhiên lại bị như vậy.”

Jeong So Yoon vừa lấy giấy ăn lau mắt vừa nói.

“Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao. Chết tiệt, sao lại thế chứ. Tự nhiên tôi nhớ tới cha tôi.”

“Ừ.”

“Cha đã dạy tôi ăn canh thịt bò như thế này.”

“Cô khóc thêm đi.”

“Không, tôi khóc xong rồi.”

“Cô ăn thêm đi.”

“Vâng, tôi sẽ ăn hết. Tôi sẽ vét sạch luôn.”

Jeong So Yoon lại cầm thìa lên. Cô vùi đầu vào bát canh, ăn cho tới giọt nước canh cuối cùng. Trong ba mươi phút hai người đi ăn, không có gì thay đổi nhiều. Sau khi chương trình thời sự kết thúc, ti vi trong phòng đợi đang chiếu một bộ phim truyền hình buổi tối, thay vì người đàn ông bốn mươi tuổi, giờ là người phụ nữ năm mươi tuổi đang nhìn lên màn hình ti vi. Chỗ hai người họ ngồi ban nãy vẫn trống nguyên. Goo Dong Chi lại nhìn về phía phòng cấp cứu. Baek Seung Ja vẫn ngồi nguyên một tư thế. Gã không thể biết Baek Seung Ja có đứng dậy ra ngoài lúc nào hay không, nhưng nhìn tư thế ngồi ấy, có vẻ như chị ta đã không hề nhúc nhích.

Goo Dong Chi ngồi xuống ghế đợi và nhìn ra ngoài cửa sổ. Thay vì bóng tối bên ngoài, gã chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình đang nhìn về phía bóng tối. Goo Dong Chi ghét phải nhìn thấy mình, gã cúi xuống cuốn sổ ghi chép nhỏ. Gã định sẽ xem xét kỹ cuốn sổ này. Gã định sẽ đọc hết những ghi chép trong đó. Máy ghi âm đã ghi lại được những âm thanh gì, lời cuối cùng Kim In Cheon muốn lưu lại

là gì, liệu có thể nghe thấy tiếng gì xung quanh, gã cũng định sẽ nghe tất cả.

“Anh đã đãi tôi canh thịt bò, nên tôi đãi anh cái này.”

Jeong So Yoon chìa ra một cốc giấy. Tóc mái của cô ướt nhẹp.

“Cô đi rửa mặt đấy à?”

Goo Dong Chi nhận chiếc cốc giấy và hỏi.

“Phải chuẩn bị thức thâu đêm chứ.”

“Sao cô lại phải thức thâu đêm?”

“Anh không định đọc cuốn sổ đó à?”

“Tôi sẽ đọc một mình.”

“Không có việc gì cho tôi làm à? Tôi chán.”

“Không có đâu.”

“Cái máy ghi âm thì sao?”

“Cô So Yoon nói như thể cô và tôi là một đội vậy?”

“Tuy không phải một đội nhưng lúc mệt mỏi thì cũng nên giúp đỡ nhau chứ.”

“Tôi không mệt.”

“Trông anh mệt đấy.”

“Được rồi. Vậy thì tôi sẽ cầm máy ghi âm và chỉ đưa tai nghe cho cô thôi.”

“Anh sợ tôi đụng vào sẽ làm hỏng cái gì sao?”

“Ừ.”

“Sao anh lại thế chứ. Tôi là người đã làm việc cùng máy móc điện tử suốt hai mươi năm nay đấy.”

“Dù thế cũng không được.”

“Tôi biết rồi. Anh đưa đây. Tôi nghe được gì quan trọng thì sẽ báo anh.”

Goo Dong Chi nhấn mặt mã, khởi động máy và đưa tai nghe cho Jeong So Yoon. Jeong So Yoon nhét tai nghe vào tai. Ánh mắt cô rất

nghiêm túc. Cô đang huy động cả tai và mắt, chuẩn bị sẵn sàng bắt lấy âm thanh. Goo Dong Chi vừa định nói gì, có liền đưa ngón trỏ lên môi, ra hiệu hãy im lặng. Gã gật đầu.

Goo Dong Chi lật cuốn sổ tay từ trang cuối cùng trở về trước. Gã muốn quay ngược lại thời gian mà Kim In Cheon đã trải qua. Trang cuối cùng có viết một dãy số trông như số điện thoại. Những số đó đều được viết ngay ngắn và không có vẻ gì là gấp gáp, nên có lẽ là thứ không quá quan trọng. Trong lúc lật ngược cuốn sổ, câu đầu tiên đập vào mắt gã là “Phác họa chân dung kẻ ác nhân”. Ở trên là vài dòng miêu tả chi tiết ngoại hình một người nào đó: “Tóc dưới 10 cm. Trán rộng, mày rậm. Mắt hơi lác, mũi bè, đường nhân trung dài. Môi mỏng. Cao 1m75. Cân nặng khoảng 80-85 kg.” Goo Dong Chi vừa đọc những lời phác họa ngoại hình đó vừa dựng nên một bộ phim trước mắt mình. Dòng chữ “chân dung kẻ ác nhân” viết ở dưới là suy nghĩ của Kim In Cheon khi nhìn thấy dáng vẻ kẻ được gọi là “ác nhân” này.

Nhìn dòng chữ “Phác họa chân dung kẻ ác nhân”, Goo Dong Chi chợt nhớ tới một chuyện từ vài năm trước. Thời hai người vẫn còn là đồng nghiệp, có lần Kim In Cheon đã đưa cho gã một tập giấy với vẻ ngại ngùng. Trên tập giấy dày cộp viết kín mít những dòng chữ nhỏ. Đó là bản thảo tiểu thuyết của Kim In Cheon. Goo Dong Chi nhét tập bản thảo vào ngăn kéo bàn làm việc, rồi một hôm trong ca trực đêm, gã giở trang đầu tiên ra. Tuy không đọc nhiều tiểu thuyết, nhưng chỉ liếc qua một chốc, gã đã kịp nhận ra tập bản thảo đó chưa đủ khả năng để đạt tới chuẩn của một tác phẩm thông thường. Có nhiều lỗi sai chính tả, những đoạn miêu tả và giải thích tình huống còn gượng gạo, và cũng xuất hiện không ít những lời thoại kỳ quặc. “Trên con đường ô tô vùn vụt lao qua, bịch bịch, khi mày ngã gục xuống, tao sẽ hối hận”, có cả những đoạn độc thoại khó hiểu kiểu như vậy. “Mày tuyệt đối đừng hối hận. Đừng hối hận để mong được tha thứ”, cả những lời thoại bi tráng kiểu thế nữa. Có quá nhiều những từ tượng thanh như “bành bịch”, “phừn phựt”, “bình bịch”, “oạch oạch”, “sột soạt”, và

khi tới những đoạn bế tắc thì anh ta thường chuyển chủ đề bằng những cụm từ như “mặt khác”, “trong lúc đó ở một nơi khác”. Chỉ trong một tiếng đồng hồ, Goo Dong Chi đã đọc hết tập bản thảo. Có thể đọc xong rất nhanh chính là ưu điểm lớn nhất của tiểu thuyết này. Dù là một bản thảo chưa đạt tiêu chuẩn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bầu nhiệt huyết thấm đẫm trong đó.

Goo Dong Chi biết vụ việc mà Kim In Cheon nhắc đến trong tiểu thuyết. Kim In Cheon có một vụ truy bắt tội phạm suốt mấy năm trời chưa giải quyết xong. Khác với hiện thực, đến khoảng giữa tiểu thuyết là tên tội phạm đã bị bắt rồi. Nửa sau tiểu thuyết tràn ngập những cảnh viên cảnh sát hành hạ tên tội phạm đó. Viên cảnh sát đưa tên tội phạm tới hiện trường vụ án, rồi ra sức đánh hấn thừa sống thiếu chết, sau đó giam hấn lại trong nhà và bỏ đói mấy ngày, rồi lại tiếp tục đánh. Có nhiều đoạn mô tả rất khủng khiếp, nhưng trong những cảnh quan trọng nhất mấy từ tượng thanh như “khực khực” cứ lặp đi lặp lại khiến cho Goo Dong Chi thậm chí còn vừa đọc vừa cười. Ngày hôm sau, Goo Dong Chi đưa lại tập bản thảo cho Kim In Cheon.

“Thế nào? Hay không?”

“Bắt được thằng khốn đó rồi đập nó tơi bời như thế, thấy trong lòng cực kỳ khoan khoái.”

“Đúng thế nhỉ? Này, anh mày cũng vừa viết vừa sướng lắm đấy.”

“Giờ anh tính đến nhà xuất bản để ra sách rồi làm tiểu thuyết gia luôn đấy hả?”

“Ai cho phát hành cái thứ này thành sách chứ. Tôi chỉ viết chơi vậy thôi.”

“Biết đâu được đấy. Chưa biết chừng lại có nhà xuất bản nào đó thích cái kiểu văn chương này.”

“Văn chương ấy mà, tôi viết thử một lần xong thấy cũng thường thôi. Tôi tìm xem trên mạng rồi, một tiểu thuyết cần có ba điều kiện lớn. Thằng dốt nát này, cậu không biết chứ gì? Nhân vật, sự việc, bối cảnh. Ê, cái này chuẩn là chuyên môn của chúng ta rồi còn gì. Nhân

vật, chúng ta hiểu rõ đến thế nào chứ. Chúng ta chỉ cần nhìn một cái là đại khái biết ngay đối phương là người thế nào mà. Sự việc? Ấy dà, còn thằng nào biết rõ về sự việc hơn anh em mình cơ chứ? Cái cuối cùng là bối cảnh thì hơi có vấn đề xiu. Anh cậu hơi yếu khoản đó.”

“Rất yếu ấy chứ, tiền bối à.”

“Thật thế nhỉ?”

“Anh thử viết tiếp xem sao. Em không biết về mấy thứ văn chương tiểu thuyết cho lắm nhưng có vẻ anh cũng có tiềm năng đấy.”

“Thật à? Cậu thấy thế thật á?”

“Tạm nhìn thì hình thức cũng khá giống tiểu thuyết rồi.”

“Đừng có đi khoe chuyện anh cậu viết tiểu thuyết đấy nhé. Biết chưa?”

“Sao chứ?”

“Mẹ kiếp, xấu hổ chứ sao nữa. Sau này tôi mà gặp phải chuyện gì thì tôi cắt nó ở ngăn kéo dưới cùng này này, cậu phải bỏ tiết cho tôi đấy. Biết chưa?”

“Bỏ là bỏ thế nào. Em phải tìm cách cho xuất bản dưới tên mình mà kiếm tiền chứ.”

“Được thôi, cứ kiếm nhiều tiền vào rồi rắc lên mộ tôi ít bụi vàng nhé.”

“Em sẽ đổi tên trên bia mộ cho anh. Tiểu thuyết gia Kim In Cheon, chưa kịp hoàn thành kiệt tác đã an giấc ngàn thu, he he.”

“Được.”

Goo Dong Chi nhớ đến giọng nói và câu “Được” của Kim In Cheon rồi cười một mình. Vai trái của gã chột nặng trĩu. Jeong So Yoon đã tựa đầu vào vai gã ngủ thiếp đi. Goo Dong Chi cố gắng không động đậy.

Lời nói đó của Kim In Cheon biết đâu lại chính là mầm mống công việc *deleting* của gã, Goo Dong Chi nghĩ. Chuyện gã nhận hủy thư cho ông nhà văn nổi tiếng xảy ra rất lâu sau đó. Thi thoảng mỗi

khi nhìn vào ngăn kéo dưới cùng bàn làm việc của Kim In Cheon, gã lại có cảm giác kỳ lạ. Ở trong đó có đựng một câu chuyện mà chỉ mỗi hai người họ biết. Đó là câu chuyện ở một chiều không gian khác, nơi mà tên tội phạm không bị bắt trong hiện thực đã bị đánh như tử, đó là câu chuyện không có thật nhưng cũng đồng thời có thật, chỉ cần nghĩ tới việc có một câu chuyện không ai biết đến nằm trong ngăn bàn cũng đủ khiến gã hưng phấn lạ kỳ. Chưa biết chừng việc gã không thể bỏ hẳn đi những thứ đáng ra cần *deleting* cũng là do Kim In Cheon cũng nên, Goo Dong Chi nghĩ. Đó là lần đầu tiên gã nhận ra, những câu chuyện bí mật có thể đem tới niềm phấn khích vô hạn như thế nào.

Đầu Jeong So Yoon càng lúc càng nặng trĩu trên vai Goo Dong Chi. Gã rút tai nghe ra khỏi tai cô. Cô khẽ giật mình rồi lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Goo Dong Chi nhét tai nghe mà Jeong So Yoon vừa đeo vào tai mình. Không biết đó là tiếng ô tô, tiếng công trường, hay tiếng vòi nước chảy, gã nghe thấy những âm thanh nhỏ, đều đều vọng lại từ một nơi xa nào đó. Goo Dong Chi để nguyên tai nghe và nhìn quyển sổ tay. Gã hiểu vì sao Jeong So Yoon lại ngủ gục. Âm thanh đều đều không lên không xuống cũng khiến gã khó mà tập trung được vào quyển sổ. Gã lật sổ và nghe thêm mười phút nữa, nhưng vẫn không thấy có gì thay đổi. Khi Goo Dong Chi đặt tay lên phím bấm của máy ghi âm và định tua nhanh, gã chợt nghe thấy một giọng nói, cảm tưởng như từ địa ngục vọng về.

“Dong Chi à...”

Đó là giọng nói của Kim In Cheon. Đó là thứ âm thanh bóp chặt nội tạng của gã và kéo ngược lên. Goo Dong Chi chỉnh âm lượng lên mức to nhất. Suốt một lúc không có thêm âm thanh nào khác, rồi tiếng ho vang lên.

“Dong Chi à... Những thằng đó... Không phải là những thằng đó. V2U, giám đốc ở đó và...”

Chỉ nghe những âm thanh này thôi Goo Dong Chi đã cảm thấy lồng ngực mình bị xé toạc. Để phát âm từng nguyên âm, từng phụ âm, Kim In Cheon đã vận đến chút hơi sống ít ỏi còn sót lại của mình. Giá mà Kim In Cheon có thể tỉnh dậy khỏi chiếc giường kia thay vì cho gã nghe những âm thanh này, giá mà có thể hoán đổi như vậy, Goo Dong Chi ao ước. Gã ước sao có thể đổi những âm thanh này lấy sự sống. Và bởi không thể làm thế nên gã chỉ còn biết cố tập trung hết sức để bắt lấy tất cả mọi thanh âm phát ra. Goo Dong Chi đặt đầu Jeong So Yoon dựa vào tường. Cô ngủ rất say và không tỉnh giấc. Gã đi về phía phòng cấp cứu. Dáng vẻ của Baek Seung Ja vẫn giữ nguyên không đổi. Chị ta vẫn đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng cấp cứu chờ đợi ai đó bước ra.

Kim In Cheon đã nói ra nơi mình bị đâm và người đã dùng dao đâm mình. Ngay cả khi đang nói, anh ta vẫn ho liên tục. Đừng nói nữa, em biết rồi nên anh đừng nói nữa, Goo Dong Chi những muốn nói với anh ta như vậy. Gã muốn nói rằng em nghe thấy hết rồi nên giờ anh đừng hăng giọng nữa và nghỉ chút đi. Kim In Cheon nói không ngừng. Goo Dong Chi lái xe rời khỏi bệnh viện. Mưa đang rơi. Những vũng nước trên mặt đường phản chiếu ánh sáng thoắt ẩn thoắt hiện. Tiếng nước trên đường bắn tóe lên khi xe lao qua hòa cùng với những tiếng thì thầm trong máy ghi âm. Hai thứ âm thanh ấy trộn lẫn vào nhau một cách tự nhiên như thể vang lên cùng một lúc. Goo Dong Chi thầm nghĩ, giá mà giọng nói của Kim In Cheon trong máy ghi âm không phải đến từ quá khứ mà từ chính hiện tại, giá đây không phải âm thanh trong máy ghi âm mà là tiếng bên kia đầu dây điện thoại thì tốt biết bao. Giá mà gã có thể mãi mãi chạy đến chỗ Kim In Cheon. Giá mà gã có thể nắm lấy tay đỡ anh ta dậy, giá mà anh ta có thể đứng lên phúi phúi quần như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Ấy vậy nhưng, Goo Dong Chi đã biết trước tương lai của những âm thanh vọng ra từ chiếc máy ghi âm đó. Tiếng rì rầm chợt trở nên yên ắng, Kim In

Cheon đã không thể nói thêm lời nào nữa. Biết là con đường trơn ướt nước mưa, nhưng Goo Dong Chi vẫn đạp ga tăng tốc.

23

Buổi sớm tinh mơ sau hôm Kim In Cheon bị đâm và ngã gục, khu Cá Sấu xảy ra hai vụ hỏa hoạn. Một vụ đã gần như thiêu rụi toàn bộ xưởng may ở trên ngọn đồi mãi mới được lính cứu hỏa vất vả khống chế, và một vụ nhờ những người dân chăm chỉ trong khu phát hiện nên may mắn được dập tắt sớm. Nơi đầu tiên phát lửa là tầng hai của tòa nhà Cá Sấu. Trên đường đi tập thể dục buổi sáng, Cha Cheol Ho nhìn thấy khói thoát ra từ võ đường của mình bèn lập tức chạy lên cầu thang. Cửa võ đường mở tung, ngọn lửa bắt đầu từ bàn trong góc võ đường và đang chuẩn bị cháy lan xuống sàn. Cha Cheol Ho điên cuồng giội nước vào giá sách. Nếu lửa mà bén sang sàn gỗ thì chưa biết chừng đây sẽ biến thành một vụ hỏa hoạn khủng khiếp. Chỉ muộn thêm vài phút nữa thôi là có lẽ không khống chế nổi ngọn lửa này rồi.

Đập lửa xong xuôi, Cha Cheol Ho mới đi tìm nguyên nhân vụ việc. Trên giá sách không có thứ gì có khả năng gây cháy cả. Mỗi buổi tan làm, anh ta đều tắt tất cả nguồn điện, thùng rác cũng được dọn sạch hằng ngày. Chắc chắn đã có ai đó châm lửa đốt. Lúc mở tất cả các cửa sổ ra để thông gió, anh ta nghe thấy tiếng còi báo động từ phía xa.

Nghĩ thế nào Cha Cheol Ho cũng không đoán ra ai là kẻ có khả năng đốt võ đường của mình. Mấy đứa học viên ghét phương châm giáo dục của võ đường ư? Nếu ghét thì chỉ việc đổi sang võ đường khác là xong mà. Võ sư của võ đường khu dưới, dạo trước thua mình trong trận đấu tập thì sao? Cùng giới võ sĩ với nhau chẳng lý nào lại làm vậy. Phải dồn nén căm tức trong lòng tới mức nào mới có thể lên kế hoạch phóng hỏa hòng thiêu rụi toàn bộ tòa nhà như thế chứ. Phải

là người ác độc tới chừng nào mới dám thực hiện cái việc có thể kết liễu mạng người như thế này. Nếu Cha Cheol Ho mà không phát hiện ra khi lửa mới bén, cả tòa nhà Cá Sấu có lẽ đã thành tro hết rồi. Ngọn lửa từ sàn gỗ của võ đường sẽ bùng lên, rồi lan đến quán game trên tầng ba. Sáng sớm không có nhiều khách chơi game nên thiệt hại về người chắc không lớn, nhưng ngọn lửa lan theo những chiếc máy tính có thể thiêu rụi cả tòa nhà chỉ trong giây lát. Tưởng tượng thôi cũng đã đủ hãi hùng rồi. Cha Cheol Ho nghe thấy tiếng còi báo động ở rất gần. Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy xe cứu hỏa chạy qua. Cha Cheol Ho linh cảm trong khu này còn có một vụ hỏa hoạn nữa, anh ta chạy vội ra ngoài.

Xe cứu hỏa dừng ở đầu con ngõ nhỏ, không thể tiến thêm được nữa. Lính cứu hỏa nhảy xuống xe, vác vòi cứu hỏa chạy vào trong con ngõ. Những người dân trong khu bị tiếng còi cứu hỏa đánh thức đã ra khỏi nhà, tất cả cùng nhìn về phía xưởng may đang cháy với vẻ mặt lo âu. Khắp mọi nơi trong ngõ đều vang lên tiếng thở dài. Lẫn giữa những tiếng thở dài xót xa cũng có vài tiếng thở phào an tâm vì ngọn lửa ở cách nhà mình khá xa.

Cha Cheol Ho đang chạy về phía công xưởng bốc cháy thì bắt gặp một cậu thanh niên đi từ trên đồi xuống, trông rất đáng ngờ. Cậu ta đội mũ bóng chày sùm sụp, đút hai tay vào túi áo khoác gió và đang bước rất nhanh xuống đồi. Trông cậu ta chẳng ăn nhập chút nào với ngọn đồi buổi sớm. Nếu cho đây là một cậu thanh niên có việc phải ra ngoài lúc sáng sớm thì cũng không có gì kỳ lạ, nhưng Cha Cheol Ho cứ không thể rời mắt khỏi cậu ta. Cậu thanh niên đó như chiếc xe ô tô chạy ngược chiều, như ô của cửa sổ duy nhất sáng đèn trong tòa nhà bị cúp điện. Cha Cheol Ho cảm nhận được bầu không khí u ám và bất an từ cậu trai lạc loài với khung cảnh xung quanh này. Ánh mắt Cha Cheol Ho đảo luân phiêu từ công xưởng đang bốc cháy sang cậu ta. Cậu thanh niên cố gắng không quay đầu nhìn công xưởng đang cháy. Chuyện đó lại càng kỳ lạ hơn. Nếu ngay gần mình có đám cháy thì bất

cứ ai cũng sẽ ngoái lại nhìn ít nhất một lần chứ. Tương tự như việc càng ra sức phủ định thì càng có nghĩa là đang thừa nhận, điều bộ cố làm ra về mình hoàn toàn không can hệ gì tới đám lửa kia, trái lại, càng khiến cậu ta trở nên đáng ngờ.

Cha Cheol Ho quyết định đi theo cậu thanh niên. Cậu ta không quay đầu nhìn lại, nên bám theo cậu ta rất dễ. Những người thức dậy muộn tiếp tục ùn ùn đổ ra đường, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về công xưởng đang bốc cháy. Giữa khu dân cư hỗn loạn, không một ai chú ý đến cậu ta. Sợ bị người quen trong khu nhận ra thì lại phiền hà, Cha Cheol Ho cúi gằm đầu xuống.

Bước chân cậu thanh niên bỗng hơi chậm lại, cậu ta ngước lên nhìn về phía cửa sổ võ đường Hapkido. Cha Cheol Ho không bỏ qua dù chỉ là một động tác rất nhỏ của cậu ta. Sau khi nhìn lên tầng hai, cậu ta hơi nghiêng đầu sang một bên rồi lại ngước lên nhìn lần nữa. Sao chẳng có chuyện gì thế nhỉ, chẳng hiểu gì cả, dáng lưng cậu ta như đang muốn nói như vậy. Đứng phía sau quan sát cậu thanh niên, Cha Cheol Ho cảm thấy không thể cứ thế mà để cậu ta bỏ đi được.

“Này, cậu gì ơi.”

Cha Cheol Ho gọi cậu thanh niên. Cậu ta ra vẻ như không nghe thấy gì, tiếp tục bước đi. Cha Cheol Ho nắm lấy vai cậu ta. Trong tích tắc, cậu thanh niên xoay người hất tay Cha Cheol Ho ra.

“Làm gì thế?”

Cậu thanh niên vừa lùi lại phía sau một bước vừa la lên.

“Tôi muốn hỏi chuyện chút thôi. Cậu sống ở khu này hả?”

Cha Cheol Ho cúi đầu nhìn vào mắt cậu ta.

“Tôi sống ở khu này đấy, thì sao?”

Cậu ta cúi gằm đầu trả lời.

“Tại đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy thì sao?”

“Cậu chuyển đến đây từ khi nào vậy?”

“Tôi mới tới chưa được bao lâu.”

“Tôi làm về bất động sản nên nói chung là biết hết cả khu này. Cậu ở nhà số bao nhiêu? À, nếu mới tới thì là ngôi nhà cổng xanh ở phía dưới nhà nguyện hả?”

“Vâng, đúng rồi.”

“Nhà nguyện đạo này yên ắng quá nhỉ? Họ bị kiến nghị nhiều vì ồn ào quá mà. A, nhà đó có phải cổng màu xanh da trời không? Hay hình như đổi sang màu xanh lá rồi nhỉ?”

“Cổng á? Tôi mới tới chưa bao lâu nên không rõ nữa.”

“Nhà nguyện đạo này vẫn thế hả?”

“Vâng, tôi phải đi gấp nên là...”

“Chờ một chút. Nghe nói cái nhà nguyện đó biến mất từ hai năm trước rồi...”

“Hả?”

“Chỗ đó không còn nhà nguyện nữa mà đã thay thành chùa chiền gì đấy rồi, không phải sao?”

“A, tôi không biết nữa.”

“Mày châm lừa hả?”

“Anh nói cái gì đấy?”

“Bỏ mũ ra xem nào.”

“Vớ vẩn, thằng điên này.”

Cậu thanh niên hét lên và vung nắm đấm ra, nhưng Cha Cheol Ho đã sớm đoán được đòn tấn công đối phương. Anh ta bẻ gập nắm đấm đang bay tới rồi dùng chân phải đập mạnh vào ống quyển cậu ta. Cậu thanh niên bị hất bay lên không trung rồi rơi xuống đất. Cha Cheol Ho không giảm tốc độ tấn công. Anh ta giơ tay phải, phang mạnh cạnh bàn tay xuống gáy cậu thanh niên hiện vẫn đang bị bẻ gập cánh tay. Cậu ta liền kêu lên một tiếng “hự” rồi bất tỉnh. Chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, không có ai chứng kiến cảnh Cha Cheol Ho hạ

gục cậu thanh niên này cả. Đoạn anh ta vắt cậu thanh niên lên vai vác về võ đường Hapkido.

Cha Cheol Ho buộc hai đai võ phục lại với nhau rồi trói cậu thanh niên đang ngất xỉu vào ghế ngồi. Phải năm phút sau, cậu ta mới tỉnh lại. Dù đã mở mắt, nhưng trông cậu ta có vẻ vẫn chưa ý thức được hoàn cảnh hiện tại. Cha Cheol Ho lột mũ cậu ta ra, thì thấy đập vào mắt một gương mặt trẻ măng khoảng mới hơn hai mươi. Cậu ta nhìn quanh võ đường vẻ lo lắng, ánh mắt dừng lại một chút ở cái bàn sắt, nơi ngọn lửa bắt đầu.

“Không chấy rụi như mày mong nên tiếc hả?”

Cha Cheol Ho giơ tay táng vào đầu cậu ta.

“Anh nói cái gì vậy? Sao tôi lại đi phóng hỏa chứ?”

Cậu thanh niên nói với vẻ ấm ức.

“Thế thì tại sao mày nói dối?”

“Tôi nói dối cái gì?”

“Mày nói mày sống ở đây?”

“Tôi thấy phiền nên nói đại vậy thôi.”

“A, mày sống dễ dàng quá nhỉ. Thấy phiền nên liền nói dối?”

“Tôi sai rồi. Anh cởi trói cho tôi đi. Thực sự tôi không phóng hỏa mà.”

“Vậy tại sao mày lại đánh tao?”

“Tại anh túm lấy tôi trước đó chứ. Tôi thực sự không phóng hỏa mà.”

“Chuyện đó phải xem xét kỹ càng mới được. Này nhóc, mày có biết mấy chữ viết đằng kia nghĩa là gì không?”

“Tôi không biết.”

“Nhân giả vô địch, tức là những người biết chịu đựng thì sẽ có phúc. Bị trói có nhọc chút cũng cố mà chịu đựng đi. Vì mày mà tao sẽ phải đóng cửa võ đường mấy ngày đấy. Vì mày mà tao bị phiền phức

thế này đây... Mà có biết tao nói thế nghĩa là sao không? Há? Tao có chút việc phải đi, mà tạm chợp mắt tí đi. Rõ chưa?”

Cha Cheol Ho vuốt má cậu thanh niên. Cậu ta ngẩng cằm lên, hằm hằm nhìn Cha Cheol Ho, nhưng chẳng thể làm gì hơn. Cha Cheol Ho dùng một đai võ phục khác quấn quanh mặt và bịt miệng cậu ta lại. Anh ta lấy bốn tờ giấy, viết “Vì bận việc gia đình nên võ đường hôm nay và ngày mai sẽ không hoạt động. Võ sư Cha Cheol Ho” rồi đi ra ngoài. Cha Cheol Ho dán một tờ giấy lên cửa võ đường, một tờ ở chiếu nghỉ giữa cầu thang lên tầng hai, một tờ lên bức tường chỗ chân cầu thang tầng một và một tờ trước lối vào tòa nhà. Trời đang dần sáng rõ. Ngọn lửa ở công xưởng đã gần như được dập tắt hoàn toàn, những người đứng xem cũng vẫn bớt. Có lẽ giờ không phải lo lắng sợ ngọn lửa sẽ bén tới nhà mình nữa, nên họ yên tâm trở về nhà. Giờ là lúc tất cả mọi người chuẩn bị đi làm.

Cha Cheol Ho đi tới công xưởng vừa bị thiêu rụi. Lính cứu hỏa vẫn đang rà soát hiện trường, để đảm bảo không còn tàn lửa sót lại. Những món đồ bị đốt cháy đen thui nằm ngổn ngang tứ phía, khói bốc lên giữa đám tàn tích, không thể nào đoán nổi lúc trước khi bị cháy chúng là những đồ vật gì. Nơi mới tối hôm qua vẫn là một công xưởng, giờ chỉ còn là nền đất trơ trọi. Tất cả đều đã lụn xuống. May mắn là không có người nào bị thương.

Nguyên nhân gây ra hỏa hoạn là gì, chỉ nhìn mắt thường thì không thể phỏng đoán được. Cha Cheol Ho đi một vòng quan sát hiện trường đám cháy, rồi quay trở về tòa nhà Cá Sấu. Baek Ki Hyun đang kéo cửa chớp mở cửa hàng.

“Chú mở hàng sớm thế?”

“Ô, võ sư Cha có việc gì sớm thế này?”

“Chú nhìn thấy vụ cháy không?”

“Thấy chứ. Tất cả đều tan thành tro rồi.”

“Này, tôi nói chuyện này chú đừng sốc quá nhé.”

“Gì thế? Chuyện sốc quá thì đừng có nói. Tôi yếu tim đấy.”

“Tòa nhà của chúng ta hôm nay cũng suýt cháy đấy.”

“Gì cơ? Ở đâu cơ?”

“Võ đường cũng bị phóng hỏa, may mà tôi đi tập thể dục ngang qua nhìn thấy.”

“Cháy nhiều không? Không tới cửa hàng nhà tôi chứ?”

“Vâng, bàn với sàn gỗ mới cháy được một tí thì bị tôi dập tắt rồi.”

“Ày, chuyện lớn rồi đây, võ sư Cha. Chúng ta lên võ đường đi, tôi xem xem cháy thế nào.”

“Nhưng mà còn chuyện này nữa.”

“Gì nữa, lại có chuyện gì nữa? Cửa hàng của tôi cũng cháy đúng không? Cậu nói thật đi.”

“Không, không phải chuyện đó.”

“Không phải thế thì là thế nào. Lửa cháy nên sàn võ đường bị thủng lỗ hỏ?”

“Không phải.”

“Thế thì có vấn đề gì. Nói nhanh lên. Đầu tôi cũng cháy cả lên đây này.”

“Hôm nay, ở gần hiện trường vụ cháy tôi có bắt được một thằng, tôi nghi nó chính là người châm lửa đấy.”

“Thật á? Chắc chắn không? Thế thì phải báo cảnh sát thôi.”

“Không có chứng cứ. Nhưng mà thằng ranh đó, khi tôi đi theo nó đã tung nắm đấm ra định đánh tôi đấy. Thế là tôi cho nó biết tay. Rồi nó tự dừng lẩn ra ngất xỉu, nên giờ tôi đang nhốt nó ở trên võ đường. Hôm nay có tận hai nơi cùng bén lửa, chú không thấy kỳ lạ à? Giờ mà báo cảnh sát thì họ sẽ bảo để từ từ điều tra rồi sẽ báo lại sau, xong làm này làm kia chỉ tổ mất thời gian thôi. Tôi sẽ tự tra hỏi nó xem sao. Có thể nào nó cũng phải khai ra thôi.”

“Trước tiên chúng ta cứ lên trên xem đã.”

Baek Ki Hyun kéo lại cửa chớp xuống, rồi cùng Cha Cheol Ho đi lên võ đường. Cậu thanh niên bị trói trên ghế đang vã mồ hôi đầm đìa. Đó là bằng chứng rõ ràng ràng cho thấy cậu ta đã gắng sức tìm mọi cách để thoát khỏi sợi dây trói. Cái đai buộc miệng cậu ta cũng ướt đẫm nước miếng.

“Này, võ sư Cha, cậu đúng là ác độc quá. Sao lại làm con người ta ra nông nổi này.”

“Phải thế thì nó mới không trốn được chứ.”

“Giờ chúng ta làm gì đây?”

“Đánh gãy chỗ nào đấy của nó rồi từ từ hỏi chuyện.”

“Không phải nên hỏi trước à? Mày đốt lửa phải không? Vì sao lại đốt? Lý do của mày là gì? Phải hỏi mấy câu như vậy đã chứ. Xem phim người ta toàn làm thế mà.”

“Chú không biết đấy thôi. Mấy thằng như này mà cứ hỏi han là nó sẽ bình tâm mà nói dối đấy. Trong phim người ta phải tỏ vẻ nên mới thế, chú cứ phải trực tiếp cho nó vài chương mới được. Chẳng phải tôi là võ sĩ sao. Đau đốn, những thứ như vậy chính là chuyên môn của tôi. Những thằng như thế này trước tiên cứ phải chịu đau đốn đã, phải gãy vài chỗ thì đầu óc nó mới bắt đầu quay được.”

“A, thế hả?”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng nếu nhờ đâu thằng này không phải thủ phạm thì sao?”

“Tôi chắc chắn. Nó chính là thằng châm lửa. Võ sĩ luôn có giác quan thứ sáu. Nếu không thì sao nó lại định đánh tôi chứ.”

“Nếu không phải thì lớn chuyện đấy. Giờ để lại cho cảnh sát xử lý vẫn chưa muộn đâu. Cảnh sát sẽ tự biết cách giải quyết chứ.”

“Ày, họ sẽ lại bảo không đầy đủ chứng cứ thôi. Tôi sẽ khiến nó phải tự khai ra.”

Cậu thanh niên trợn tròn mắt nhìn Baek Ki Hyun và Cha Cheol Ho bàn bạc với nhau. Cậu ta nhìn Cha Cheol Ho cởi áo khoác, miệng

lúng búng muốn nói gì đó nhưng vì cái đai bịt miệng nên không thốt được lời nào.

“Hình như thằng này nó muốn nói gì đấy?”

Back Ki Hyun bảo Cha Cheol Ho.

“Giờ chúng ta không cần nghe gì hết. Bây giờ mở miệng cho nó, nó sẽ không nói gì ngoài mấy câu ‘Cứu tôi với’, ‘Tôi không làm’ đâu.”

Cha Cheol Ho nói mà không nhìn cậu thanh niên.

“Chà, võ sư Cha đúng là người đáng sợ. Lần đầu tiên tôi thấy cậu như thế này đấy.”

“Tôi đã nói với chú từ trước rồi mà. Tôi, lúc đáng sợ thì đáng sợ lắm. Chú cứ chờ xem.”

“Nhưng trường võ đường Hapkido giờ trò bạo lực thế này cũng được hả?”

“Đây không phải là bạo lực. Đây là trừ gian diệt bạo chú ạ.”

Cậu thanh niên vẫn tiếp tục lúng búng. Bị chặn đai võ phục, âm thanh không sao thoát ra khỏi miệng cậu ta. Mắt cậu ta càng lúc càng mở lớn. Nước miếng từ miệng cậu ta chảy ra làm ướt sũng cái đai, tràn xuống cả dưới cằm.

“Võ sư Cha luyện Hapkido tới đai nào rồi?”

“Đai nào không quan trọng.”

“Thế thì cái gì mới là quan trọng?”

“Quan trọng là khí của Hapkido. Khí chính là sự chân thành. Chân thành tung nắm đấm, chân thành bẻ tay, chân thành quăng đối phương đi, chân thành dồn ép địch thủ. Nghĩ đến thất bại thì tuyệt đối sẽ không thể chiến thắng được đâu.”

“Có thể chứ, những thằng bại trận đúng là cũng có lý do cả.”

“Lúc trước chú không tin vào năng lực của tôi đúng không? Hôm nay tôi sẽ cho chú thấy tận mắt. Thật ra nếu muốn đấu chân chính thì sẽ phải cởi trói cho thằng ranh này, nhưng làm thế có nguy cơ nó sẽ

chạy thoát mất, nên tôi đành chứng minh năng lực cho chú xem trong khi nó đang bị trói vậy.”

Cha Cheol Ho chỉ cởi cái đai trói cậu thanh niên vào ghế. Hai tay vẫn bị trói chặt phía sau, cậu ta đứng dậy. Thân thể Cha Cheol Ho đột nhiên trở nên nhanh nhẹn, anh ta vật cậu thanh niên xuống, lộn ngược cậu ta, túm lấy đai quần rồi ném cậu ta lên không trung. Cậu thanh niên không thể chống tay xuống sàn, nên chỉ còn biết tiếp đất bằng vai. Có tiếng trọng lượng tiếp sàn võ đường và thứ gì gãy rắc. Cậu thanh niên không thể kêu lên gì khác ngoài một tiếng “hự”.

“Chú nhìn thấy chưa?”

“Ày, nó bị trói như thế thì ai mà chẳng ném được?”

“Không, kỹ thuật này nhìn thì vậy thôi nhưng cực kỳ khó đấy.”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi.”

Cha Cheol Ho dựng cậu thanh niên dậy. Trên gương mặt cậu ta, sự phẫn nộ và tuyệt vọng đan xen lẫn nhau. Cảm giác bất lực vì muốn làm gì đó nhưng không cách nào làm được, sôi lên cùng với cơn giận dữ. Cha Cheol Ho đặt lại cậu ta ngồi xuống ghế. Vai cậu ta xụi xuống.

“Giờ thì hỏi đi. Tôi tò mò quá.”

“Tôi hỏi nhé?”

Cái đai quần quanh miệng vừa được tháo ra, cậu thanh niên liền thở hỗn hển. Nổi đau đớn và không khí cùng nhau ra vào cơ thể cậu ta.

“Tại, tại sao lại làm thế với tôi?”

Cậu thanh niên mếu máo nói.

“Tại sao lại thế à? Ban nãy mà không nghe bọn tao nói chuyện hay sao?”

Cha Cheol Ho nghiêng đầu nhìn xuống.

“Tôi không phóng hỏa thật mà.”

Cậu thanh niên hét lên. Cha Cheol Ho lại quần cái đai quanh miệng cậu ta. Phía sau đầu được buộc thật chắc. Cậu thanh niên lắc

đầu chống cự, nhưng cậu ta vốn đã sức cùng lực kiệt từ nãy rồi.

“Võ sư Cha, hình như việc này không phải cứ đánh với bẻ là giải quyết được đâu.”

Baek Ki Hyun nhìn Cha Cheol Ho nói.

“Được mà. Chú đợi một chút nữa mà xem.”

Cha Cheol Ho không mất tự tin chút nào. Anh ta nghĩ, bằng mọi cách phải bắt cậu ta mở miệng tự khai ra. Baek Ki Hyun ghé vào tai Cha Cheol Ho thì thầm gì đó. Cha Cheol Ho trề môi dưới, gật gật đầu. Đó là hành động Cha Cheol Ho hay làm mỗi khi anh ta suy nghĩ. Nói xong, Baek Ki Hyun đi ra khỏi võ đường, năm phút sau ông ta quay lại cầm theo một cái túi.

Baek Ki Hyun lôi từ trong túi ra một đống các loại dụng cụ. Đinh, tua vít, dùi điện, dây xích, lưỡi liềm, dao cầm tay, những thứ đó được nhét chật ních trong cái túi nhỏ. Đây là chiếc túi Baek Ki Hyun vẫn thường mang theo khi đi làm dịch vụ sửa chữa.

“Này, ở đây chẳng thiếu thứ gì nhỉ.”

Cha Cheol Ho ngó vào chiếc túi cảm thán.

“Võ sư Cha, tôi đã nói rồi mà. Mấy thằng như thế này hẳn là đã quen bị đâm mặt với bẻ tay chân nhiều rồi. Dùng mấy thứ dụng cụ này cho nó nếm cảm giác mới mẻ thì nó mới thực sự hiểu đau đớn là thế nào.”

Baek Ki Hyun vênh váo nói.

“Chúng ta thử dùng cái gì trước nhỉ?”

“Đinh cũng được đấy chứ? Nếu đóng đinh ngón chân cái xuống sàn gỗ này thì nó khỏi nhúc nhích nổi luôn.”

“Đinh được đấy. Búa đâu nhỉ?”

“Ừ, cái này là búa đây. Cái chỗ gập vào này, xoay mở nó ra là thành cái búa. Hay không?”

“Ồ, kỳ diệu quá!”

“Võ sư Cha không biết đẩy thoi, ở cửa hàng sắt thép có biết bao nhiêu là thứ kỳ diệu.”

“Tôi không biết đấy.”

Cha Cheol Ho tay trái cầm đinh, tay phải cầm búa, tiếp tục chăm chú quan sát bên trong cái túi. Ánh mắt anh ta đầy vẻ hiếu kỳ như đứa trẻ con đang chọn đồ chơi.

“Mà cời bịt miệng nó ra đi. Phải để nó rên la thì mình mới biết nó đau đớn đến mức nào chứ.”

“Hay là thế nhỉ?”

Cha Cheol Ho tháo cái đai bịt miệng cậu thanh niên ra. Mặt cậu ta đã trở nên trắng bệch.

“Tôi sẽ nói. Tôi sẽ nói hết.”

Cậu thanh niên hét tướng lên.

“Cậu nói gì cơ?”

Cha Cheol Ho nhìn chăm chăm vào mắt cậu thanh niên và hỏi lại.

“Vâng, chính là tôi châm lửa. Tôi sẽ khai báo tất cả với cảnh sát nên làm ơn cời cái này ra cho tôi đi.”

“Cảnh sát? Ai bảo sẽ gọi cảnh sát?”

“Tôi sẽ tự thú với cảnh sát.”

“Ai cho cậu đi tự thú với cảnh sát?”

“Vậy thì tôi phải làm thế nào bây giờ?”

“Trước tiên thì nói cho chúng tôi đi đã. Rốt cuộc chuyện là như thế nào.”

Cha Cheol Ho đẩy đinh và búa sang bên cạnh. Cậu thanh niên xin một cốc nước. Cậu ta nói như thể đang lôi hết từ ngữ từ trong nội tạng ra vậy. Từng từ từng từ cậu ta nói đều mang cảm giác đau đớn, cậu ta cất tiếng nhọc nhằn tới mức những lời thốt ra từ miệng cứ như là máu đang rỉ ra.

Cậu thanh niên nói như đọc một kịch bản đã học thuộc lòng. Câu chuyện cực kỳ nhiều kẽ hở. Cô bạn gái trước kia cậu ta hẹn hò sống ở

khu này và làm việc tại xưởng may. Một ngày nọ, nghe cô gái nói chia tay, cậu ta đã tìm đến nhà và bị anh trai cô ta đánh cho một trận trời chết tới nỗi phải vào nhập viện, và nơi mà thằng anh trai đó thường tới tập luyện chính là võ đường Hapkido của Cha Cheol Ho. Thế nên cậu ta đã quyết định đốt cháy xưởng may và võ đường Hapkido.

“Này, mày nói thế mà nghe được hả?”

Cha Cheol Ho thụi vào đầu cậu ta một cái.

“Sao lại không được?”

Cậu thanh niên chớp mắt cãi lại.

“Tao không biết đây là truyện thắng nào viết nhưng mà, mẹ kiếp, viết chán vãi cả ra. Nghe chẳng hợp lý gì cả.”

“Sự thật là thế mà, có gì không hợp lý chứ.”

“Mày không còn phiên bản nào khác hả? Chỉ chuẩn bị được mỗi một truyện thôi à? Cái thắng này chẳng có thành ý gì cả.”

“Thực sự tôi làm vậy vì bạn gái mà.”

“Mày không biết đây thôi, tòa nhà Cá Sấu không phải nơi tầm thường đâu. Có cả một nhà biên kịch phim truyền hình sống ở đây đấy. Mấy cái thứ đó bọn tao biết rõ cả. Mấy chuyện nhảm nhí, nghe phát là tao nhận ra ngay.”

“Là thật mà. Thằng anh trai đó ghét tôi đến thế nào chú không biết đâu.”

“Mẹ, giờ lại còn diễn kịch nữa đấy. Mày có ghét con nhỏ đó và thằng anh nó đến thế thì chỉ cần hành hạ chúng nó thôi là được, chứ bảo đi đốt lửa nghe có chối không cơ chứ. Hử? Nghĩ cho bình thường đi, em giai à. Không được rồi. Chắc phải đóng đinh vào ngón chân cái thì đầu óc mày mới tỉnh ra được rồi.”

Cha Cheol Ho vừa bộp vào đầu cậu thanh niên kia bôm bốp vừa nói liền một mạch. Đó là một hành động dễ khiến đối phương cảm thấy bị xúc phạm, nhưng không thấy cậu ta có phản ứng gì hết.

“Chắc là vì việc cải tạo tái phát triển khu này rồi.”

Baek Ki Hyun ngấn gợn đưa ra kết luận.

“Cải tạo tái phát triển á?”

Cha Cheol Ho hỏi lại.

“Cậu có nhớ vụ hỏa hoạn ở khu bên cạnh hồi năm ngoái không? Chính là để đuổi hết những người phản đối giải phóng mặt bằng đấy. Bởi vì nếu bị lửa thiêu thì tiền bồi thường đất cũng ít đi mà.”

“Nhưng ở đây đã bắt đầu cải tạo gì đâu?”

“Sao lại chưa bắt đầu? Võ sư Cha không biết đấy thôi. Ngay mới đây đã có công trường bị giải tỏa rồi đấy.”

“Sao người ta lại cải tạo với tái phát triển cái chốn này?”

“Những người thuê nhà như võ sư Cha thì biết gì chứ.”

“Không phải chứ, là thật sao ạ? Mấy cái người này nực cười thật. Nếu ở đây từng được phát triển gì đó rồi thì giờ mới cần tái phát triển chứ, đằng này một khu còn chưa được phát triển bao giờ thì cải tạo với tái phát triển cái nỗi gì.”

“Võ sư Cha nói đúng đấy. Chỗ này chưa từng được phát triển bao giờ cả.”

“Mà, mấy thằng đó coi mạng người là cái gì vậy chứ...”

“Hẳn là mời để câu ‘giải tỏa’ chẳng?”

Back Ki Hyun vừa nhìn vào mắt cậu thanh niên vừa nói. Cậu ta cố tránh ánh mắt của Baek Ki Hyun và nhìn về xa xăm. Ánh nắng buổi sáng rọi qua ô cửa sổ, bám lấy và chiếu rõ đôi mắt đang muốn bỏ trốn của cậu ta.

Baek Ki Hyun quyết định nhờ đến sự giúp đỡ của Goo Dong Chi. Goo Dong Chi sẽ biết nên xử lý cậu thanh niên này như thế nào. Nên cố bới móc thêm thông tin từ cậu ta, nên giao cho cảnh sát, hay nên dùng cậu ta làm mồi để bắt được con cá lớn hơn, Goo Dong Chi sẽ quyết định được chuyện đó. Baek Ki Hyun sai Cha Cheol Ho đi mời Goo tiên sinh xuống. Lời ông ta nói không phải nhờ cậy, mà là mệnh lệnh. Cha Cheol Ho không phản kháng lại mệnh lệnh của Baek Ki

Hyun. Trái lại, anh ta hô “rõ” ngắn gọn như thể hai người đã trở thành một đội rồi chạy lên cầu thang. Back Ki Hyun đóng cửa sổ lại. Gió lạnh buốt, có vẻ mùa đông sắp sửa ập tới.

24

Những thằng đã ngu mà còn cứ muốn tự phán đoán tình hình, phải cắt bỏ cái đầu gà của chúng đi thì mới thông não được. Hôm trước, Cheon Il Soo đã viết một dòng vào cuốn sổ nhật ký của mình như vậy. Những thằng không làm được việc cho tử tế ấy chính là đám người của võ đường Nguyên Thủ. Viết rồi mới thấy câu văn hơi kỳ. Cắt đầu rồi thì chúng nó thông não kiểu gì, thế nhưng Cheon Il Soo cứ để nguyên như vậy. Lúc nghe Na Young Wook báo cáo sự việc, nếu không phải vì có mặt Goo Dong Chi ở đó thì có lẽ ông ta đã lật úp cái bàn ăn, đã văng tục khắp bốn phía, đã có thể đá cho Na Young Wook một cú đau điếng rồi. Ông ta giận dữ tới như vậy. Goo Dong Chi vừa rời khỏi chỗ, Cheon Il Soo lập tức giao cho Na Young Wook một loạt chỉ thị. Việc thứ nhất là tìm bằng được vị trí cái máy tính bảng và Lee Young Min, việc thứ hai là điều tra tình trạng hiện tại của Kim In Cheon, và việc thứ ba là ngày hôm sau cần gây chuyện gì đó khiến khu Cá Sấu phải náo loạn. Buổi tối hôm đó, Na Young Wook báo cáo với Cheon Il Soo kết quả ba chỉ thị trên. Lee Young Min và cái máy tính bảng không rõ đã biến đi đâu mất, Kim In Cheon đang không biết sống chết ra sao, và ông ta dự định sẽ sai em út của võ đường Nguyên Thủ đi châm lửa đốt một vài chỗ ở khu Cá Sấu.

“Ban ngày đã xảy ra chuyện gì?”

Cheon Il Soo điềm tĩnh hỏi.

“Có vẻ là các huynh đệ đã phạm phải sai lầm ạ.”

Na Young Wook nói mà không dám ngẩng đầu lên.

“Dạo này thường xuyên phạm sai lầm quá nhỉ.”

“Tôi xin lỗi, thưa Chủ tịch.”

“Đừng có xin lỗi, báo cáo cho chính xác vào.”

“Có vẻ Lee Young Min đột ngột muốn đi đâu đó nên các huynh đệ đã bám theo hắn. Chắc mấy cậu ấy không nhận ra có tên cảnh sát cũng bám theo. Hay tin Lee Young Min vào V2U, tôi ra chỉ thị không ở ngoài đợi mà cứ xông vào tấn công, nhưng có lẽ giữa lúc đó họ đã gặp tên cảnh sát ở trong cửa hàng. Tôi xin lỗi ạ.”

“Tôi đã bảo không muốn nghe xin lỗi cơ mà. Đừng có như thế nữa, làm ơn, chúng ta đừng có xin lỗi nhau, hả?”

“Những người sẽ đi tự thú, tôi đã chỉ định sẵn rồi ạ. Đó là những huynh đệ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng sẽ không hé miệng đâu ạ. Tôi sẽ giải quyết chuyện này, thưa Chủ tịch.”

“Rốt cuộc tại sao lại dùng đến dao? Há? Mấy người vốn không hay dùng dao cơ mà?”

“Có lẽ tên cảnh sát định rút vũ khí nên mới thành ra như vậy ạ.”

“Có lẽ là thế nào?”

“Tôi vẫn chưa nhận được báo cáo chính xác, nhưng các huynh đệ nói họ không đâm dao, khi họ đến thì tên đó đã bị đâm sẵn rồi, rồi họ lại xin lỗi và nói lan man. Có lẽ bây giờ tinh thần mấy cậu ấy không được ổn định cho lắm.”

“Vậy giám đốc V2U thì sao rồi?”

“Có vẻ hắn và Lee Young Min đã bỏ trốn cùng nhau rồi ạ.”

“Ôi, thật là, tôi phát bực lên được. Việc khó khăn tới mức này sao? Anh Na?”

“Tôi xin lỗi ạ.”

“Anh Na, anh đã chơi tennis bao giờ chưa?”

“Vâng, tôi từng chơi rồi ạ.”

“Khi đánh tennis thì điều gì là quan trọng nhất?”

“Đạ?”

“Phải có đầu óc, hay cơ bắp cánh tay phải khỏe, hay đánh bóng phải chuẩn? Cứ nói bất cứ thứ gì anh nghĩ đi, điều gì là quan trọng

nhất?”

“Có lẽ là lực cánh tay phải khỏe ạ.”

“Anh xem. Đó chính là vấn đề đấy. Anh Na bây giờ chỉ dùng lực cánh tay, chỉ dùng sức mạnh thuần túy mà chuyên bóng đi thôi. Bóng cứ búp búp bay qua phía bên kia lưới là được, đúng không? Đối phương nhìn có vẻ đang sợ phát khiếp lên đấy, phải không? Anh có biết cứ tiếp tục đánh bóng như thế thì sẽ thành ra thế nào không? Vai và khuỷu tay của anh sẽ hỏng bét.”

“Tôi xin lỗi ạ.”

“Nói lại lần nữa xem nào. Thứ gì là quan trọng nhất?”

“Có lẽ là khả năng phán đoán ạ.”

“Thật vậy sao?”

“Vâng ạ.”

“Sai. Tennis không phải thứ chơi bằng khả năng phán đoán. Phán đoán xong có khi đã muộn rồi. Lúc anh đang phán đoán thì bóng đã bay qua rồi. Đừng có mà phán đoán. Hiểu chưa?”

“Vâng.”

“Lại nói lại xem nào. Cái gì là quan trọng nhất?”

“Tôi không biết ạ. Tôi xin lỗi, thưa Chủ tịch.”

“Tôi đã nói là đừng xin lỗi rồi, đúng không?”

“Vâng, tôi không biết ạ.”

“Đó là bước chạy, bước chạy. Bóng bay đến sao? Nếu thế thì đừng có phán đoán mẹ gì hết mà hãy bằng mọi cách chạy tới gần quả bóng. Anh có hiểu tôi nói gì không? Phải chạy thực mạng đến không nhìn thấy bước chân nữa ấy, mẹ kiếp, phải chạy thì mới có thể vào tư thế, mới có thể phán đoán, mẹ kiếp, mới có thể sử dụng sức mạnh cánh tay. Anh hiểu chưa?”

“Vâng, tôi xin lỗi, thưa Chủ tịch.”

“Tôi nói anh phải nhanh nhanh lên, làm ơn, hãy tiếp thu và di chuyển đi. Tôi bảo anh đừng có xin lỗi nữa, nhanh nhanh đi bắt thẳng

khốn Lee Young Min đó về cho tôi. Lôi cái máy tính bảng từ trong miệng nó ra và mang về đặt trước mặt tôi.”

Vừa dứt lời, Cheon Il Soo liền bước trở lên phòng mình. Ông ta không thể kiềm chế nổi cơn giận, phải đập vỡ vài món đồ trong phòng xong ông ta mới có thể ngồi xuống ghế. Ông ta ngồi và viết một dòng vào sổ. “Những thằng đã ngu mà còn cứ muốn tự phán đoán tình hình, phải cắt bỏ cái đầu gà của chúng đi thì mới thông não được.” Viết vào sổ xong, cơn giận của ông ta mới vơi đi một chút.

Việc gây chuyện ở khu Cá Sấu là một công đôi việc. Đã đến lúc bắt đầu giải tỏa mặt bằng để thực sự tiến hành việc cải tạo tái phát triển, nên trước tiên phải từ từ tạo ra từng chút rắc rối nhỏ thì mới có thể giảm bớt chi phí. Và còn một mục đích nữa là để hướng sự quan tâm của Goo Dong Chi sang chỗ khác. Chơi tennis cùng Goo Dong Chi, Cheon Il Soo có thể đoán được gã là người như thế nào. Ngay sau khi bắt đầu trận đấu, Cheon Il Soo đã nhìn thấu điểm yếu của Goo Dong Chi. Gọi là điểm yếu cũng không đúng, phải nói là thái độ thi đấu thì đúng hơn. Ông ta biết gã không thi đấu thực sự nghiêm túc. Rõ ràng gã nghĩ ông ta còn kém gã một bậc. Goo Dong Chi không chạy hết mình, có vẻ gã cho rằng chỉ cần dùng các cú đánh là đủ để giành chiến thắng. Cheon Il Soo liên tục làm Goo Dong Chi khốn đốn bởi những cú bỏ nhỏ. Ngay lập tức gã liền phản ứng. Mỗi cú trả bóng của gã đều đưa bóng về tí cuối sân sát đường biên. Goo Dong Chi là người nhanh mắt, có khả năng phản ứng nhạy bén như lò xo, và cũng là người có thể phản công rất mạnh mẽ. Cheon Il Soo tin rằng có thể đoán được tính cách một người chỉ qua một trận đấu tennis. Với Cheon Il Soo, Goo Dong Chi là người nguy hiểm. Cheon Il Soo nghĩ, cần phải gây ra một vài vấn đề gì đó khiến Goo Dong Chi không thể tập trung hoàn toàn. Nói cách khác là ông ta muốn vừa đánh toàn diện vừa đánh du kích. Rắc rối càng nhiều càng tốt.

Sang buổi sáng ngày hôm sau, Cheon Il Soo đã không thể kiềm chế nổi nữa mà đâm thẳng vào mặt Na Young Wook. Nghe Na Young

Wook không dám ngẩng đầu lên báo cáo chuyện em út của võ đường Nguyên Thủ đã đi đốt khu Cá Sấu rồi không quay về, Cheon Il Soo không nói một lời, liền giải tỏa ngay vào mặt Na Young Wook. Nắm đấm mạnh tới nỗi một người vận động nhiều như Na Young Wook cũng phải lùi về sau hai bước. Na Young Wook lập tức bước về chỗ cũ. Máu ròng ròng chảy từ hai lỗ mũi ông ta. Cheon Il Soo đưa khăn tay của mình cho Na Young Wook. Na Young Wook dùng góc khăn tay lau vết máu.

“Không sao chứ?”

Cheon Il Soo nhận lại cái khăn tay và hỏi.

“Vâng, không sao ạ, thưa Chủ tịch.”

Na Young Wook cúi gục đầu.

“Chảy máu mũi rồi, ngẩng đầu lên.”

“Vâng, thưa Chủ tịch.”

“Nó bị ai bắt?”

“Giờ vẫn chưa biết ạ. Chúng tôi đang điều tra ạ.”

“Bao giờ mấy người mới điều tra xong?”

“Chúng tôi sẽ nhanh chóng hành động ạ.”

Mãi đến tối ngày hôm ấy, Na Young Wook mới quay trở lại. Các thành viên của võ đường Nguyên Thủ đã lùng sục khu Cá Sấu suốt cả ngày trời để tìm kiếm thông tin. Na Young Wook đã ra lệnh dù phải lật tung từng ngôi nhà trong khu Cá Sấu lên cũng phải tìm cho ra cậu em út, nhưng đó chỉ là lời nói khi ông ta không biết gì về khu vực này. Giữa hàng chục những con ngõ và ngôi nhà lộn xộn không theo trật tự nào, việc dò tìm thông tin ở đây là bất khả. Nếu có thể tóm người dân ở đó hỏi han thì chuyện hẳn đã khác, nhưng người võ đường Nguyên Thủ buộc phải hạn chế ra mặt. Không thể tìm theo kiểu thông thường được. Nếu Cậu ta đã bị bắt vì tội phóng hỏa thì bên phía cảnh sát cũng đã phải liên lạc tới rồi. Không thấy cậu em út ở đâu hết.

“Chúng tôi chắc chắn cậu ấy vẫn còn ở trong khu đó.”

Na Young Wook nói với Cheon Il Soo.

“Căn cứ vào đâu?”

Cheon Il Soo ngồi trên ghế xô pha hút thuốc lá.

“Cho tới bây giờ cậu ấy vẫn không liên lạc lại, cũng không thấy động tĩnh gì bên phía cảnh sát, cậu ấy không có chỗ nào khác để đi hết. Suy đoán của tôi là như thế này. Sau khi xong việc, trên đường trở về cậu ấy đã xô xát với ai đó. Thằng nhỏ đó hơi nóng tính. Có thể cậu ấy đã đánh nhau rồi bị thương đâu đó nên đang trốn, hoặc đã bị ai đó bắt lại.”

“Hoàn toàn chỉ là suy đoán mà thôi.”

“Nếu không phải vậy thì không có cách nào lý giải được ạ.”

“Bây giờ anh đang bảo tôi đoán đây hả? Tôi không bảo anh giải thích, mà hãy mang căn cứ tới đây.”

“Có phải lật tung cả khu đó lên tôi cũng sẽ tìm ra ạ. Đến đêm chắc hẳn sẽ có biến động. Tôi sẽ cử tất cả các huynh đệ tới đó ạ.”

“Anh lại định làm hồng chuyện đấy à? Rốt cuộc đến bây giờ các anh đã phạm lỗi bao nhiêu lần rồi?”

“Tôi nhất định sẽ giải quyết xong việc lần này ạ.”

“Ôi, trời ạ, anh Na, đừng có nói cái câu nhất định nữa đi. Thi thoảng mới nhất định thì còn tin được chứ. Cứ tin rằng nhất định sẽ thành, mà cuối cùng lại nhất định không thành thì cơn giận của tôi sẽ chỉ càng tăng thêm đấy, anh hiểu không?”

Cheon Il Soo đang dụi thuốc lá vào gạt tàn thì Song Mi Young bước vào phòng. Biểu cảm trên mặt Song Mi Young không phải là cảm giác thư thả sau khi kết thúc giờ làm việc và chuẩn bị được nghỉ ngơi. Vẻ mặt cô ta nghiêm nghị như người vừa bắt đầu giờ làm việc.

“Thưa Chủ tịch, Lee Young Min gọi điện tới ạ. Ông ta muốn nói chuyện với ngài. Phải làm sao đây ạ?”

Song Mi Young đứng trước mặt Cheon Il Soo.

“Còn làm sao nữa... Phải nói chuyện với hắn chứ sao. Nối máy cho tôi.”

Cheon Il Soo nói, Song Mi Young nhấn nút điện thoại di động. Nhạc chờ được cái là nhạc điện tử chói tai, tiếng nhạc vang ra khắp cả căn phòng. Thông thường vừa nói chuyện với nhau mới mấy phút trước thì giờ đối phương sẽ nhận điện thoại ngay, nhưng Lee Young Min cứ tiếp tục câu giờ. Tín hiệu đã vang một lúc nhưng ông ta vẫn chưa bắt máy. Cheon Il Soo nhếch mép cười khó chịu. Phải đợi một lúc sau Lee Young Min mới nhận điện, Song Mi Young đưa điện thoại cho Cheon Il Soo.

“Ấy, giám đốc Lee Young Min. Có việc gì thế? Đêm muộn thế này rồi?”

Cheon Il Soo cọt nhả.

“Có vẻ đêm muộn mà ngài Chủ tịch vẫn chưa ngủ được, nên tôi muốn làm người bầu bạn với ngài ấy mà.”

Lee Young Min thản nhiên đáp lời.

“Thời gian qua không gặp nhau, tài ăn nói của giám đốc Lee tăng lên nhiều quá. Bầu bạn ư, tốt thôi.”

“Chúng ta đi vào chuyện chính luôn chứ nhỉ?”

“Nếu có chuyện chính để nói thì đương nhiên rồi. Mời anh.”

“Chà, vậy thì để tôi sắp xếp lại câu chuyện một chút. Ngài Chủ tịch đã biết chuyện tôi đang giữ máy tính bảng của anh Bae Dong Hoon, còn tôi cũng biết chuyện có người tới định cướp lại cái máy tính bảng đó, và vụ ấy còn dây tới cả cảnh sát nữa... Còn chuyện gì cần biết thêm không nhỉ?”

“Cũng có những chuyện không biết lại tốt hơn ấy chứ.”

“Tôi đã biết quá nhiều mất rồi.”

“Không được đâu, không nên thế.”

“Dữ liệu trong chiếc máy tính bảng ấy không thể sao chép được, chuyện này Chủ tịch cũng biết rồi. Giả sử có sao chép được đi chăng

nữa thì Chủ tịch hẳn cũng biết rằng tôi không ngu tới nỗi sao lưu lại một bản đầu, phỏng ạ?”

“Cũng chưa chắc. Vì tôi vốn lại nghĩ giám đốc Lee Young Min là người cực kỳ ngu ngốc.”

“Chủ tịch nhầm mất rồi. Nếu là lĩnh vực buôn bán giao dịch thì tôi cũng hơi bị thành thục đấy.”

“Ha, vậy sao? Tôi hoàn toàn không biết đấy. Vậy thì chúng ta giao dịch thế nào đây nhỉ...”

“Thứ tôi cần, ngoài tiền ra thì còn gì nữa chứ. Ý tôi là, tôi sẽ giao cái máy tính bảng, còn Chủ tịch hãy bố trí một vách đá cao sừng sững để tôi đường hoàng đứng lên. À, còn có một việc nữa. Tôi nhất định phải nhận được tiền bồi thường cho anh Bae Dong Hoon đã sớm ra đi trước vì cái máy tính bảng này nữa.”

“Giám đốc Lee, anh còn nhớ lời tôi nói dạo trước không? Khi chúng ta chơi tennis ấy?”

“Để xem nào, hình như chuyện cũng chẳng quan trọng lắm nên tôi chỉ nhớ mang máng thôi.”

“Sức mạnh chân chính không đến từ cơ bắp, mà đến từ sự mềm dẻo, tôi đã nói vậy đấy.”

“A, ngài đã nói thế ư?”

“Anh thử suy nghĩ một cách mềm dẻo xem nào, giám đốc Lee. Bây giờ anh đang nghĩ rằng có thể bán những dữ liệu ấy cho tôi chứ gì? Tốt thôi. Cứ coi như tôi sẽ mua lại chúng đi. Vậy thì giám đốc Lee vẫn có thể tiếp tục bình yên sống ở nơi này ư? Anh có thể giúp mặt tôi mà tiếp tục làm việc chẳng?”

“Chúng ta cùng phải nỗ lực thôi.”

“Nỗ lực à... Trên đời này, những việc dù nỗ lực thế nào cũng không đạt được còn nhiều hơn những việc đạt được bằng nỗ lực đấy. Quả đất này nhỏ lắm, rồi sẽ thi thoảng phải chạm mặt nhau, cũng sẽ phải nhiều lần đổ mặt vì nhau. Không lẽ chúng ta lại để mỗi lần nhìn

thấy nhau là một lần khó chịu? Tôi không biết anh định giá cái máy tính bảng và tiền bồi thường kia là bao nhiêu, nhưng chúng ta thử cân đối giá cả một lần xem nào. Theo tôi thấy thì có vẻ một trong hai chúng ta nhất định sẽ phải rời khỏi nơi này. Tôi đi thì cũng tốt thôi, nhưng giám đốc Lee thì, chính anh cũng biết đấy, đã bày ra quá nhiều chuyện rồi còn gì. Bây giờ tôi đang nói gì anh hiểu chứ? Hẳn là hiểu rồi, vì anh là giám đốc Lee không ngu ngốc cơ mà.”

“Tôi sẽ suy nghĩ xem sao. Trước tiên thì chúng ta cứ thử ra giá một lần xem nhỉ?”

“A, trước đó còn một việc cần phải xác định rõ ràng với nhau đã.”

“Mời ngài nói.”

“Cái máy tính bảng đó, dù hệ thống bảo mật có kiên cố tới thế nào đi nữa thì trên đời này cũng đâu có thứ gì tuyệt đối không thể bị sao chép. Phải chứ?”

“Tôi hứa sẽ không cố gắng sao chép nó.”

“Ha ha ha ha ha ha, hứa sao, lời hứa hay quá. Nếu dùng máy quay quay lại màn hình và lưu lại bản sao, hoặc dùng bất cứ phương pháp nào đó để ghi lại dữ liệu, thì giám đốc Lee sẽ thành ra thế nào, anh biết chứ? Vùng đất này hay vùng đất kia hay vùng đất kia nữa, dù là bất cứ vùng đất nào anh cũng không thể đặt chân lên được nữa đâu. Tôi nói gì anh hiểu chứ? Anh sẽ hiểu thôi, giám đốc Lee không ngu ngốc của chúng ta.”

“Dù sao nếu dùng máy quay quay lại thì những dữ liệu ấy cũng sẽ trở nên thiếu tin cậy mà. A, ý tôi không phải là tôi sẽ làm như thế đâu nhé.”

“Chà, vậy trước tiên anh hãy ra giá đi.”

Cheon Il Soo chỉ tay về phía Na Young Wook. Cái chỉ tay đó có nghĩa là, biến ra ngoài và đi làm việc cần làm, nhanh nhanh tìm cái thang út đó về đi. Na Young Wook cúi gập người chào Cheon Il Soo và đi ra ngoài. Cheon Il Soo quay sang Song Mi Young làm điệu bộ

uống nước. Song Mi Young mang nước tới. Cheon Il Soo vừa nghe Lee Young Min nói vừa uống nước. Nước trôi tuột xuống cổ họng khát khô của ông ta, tạo ra những âm thanh mà phía bên kia đầu đây cũng nghe thấy được. Cheon Il Soo nhìn đồng hồ. Đã sắp 11 giờ. Cheon Il Soo bần khoản không biết hôm nay nên viết một dòng như thế nào vào nhật ký. Viết tương tự hôm qua thì sao nhỉ, ông ta nghĩ ngợi. “Những thằng đã ngu mà còn cứ muốn giao dịch, phải cắt bỏ cái đầu gà của chúng đi thì mới thông nào được.” Khác với hôm qua, câu văn ngày hôm nay nghe có vẻ chấp nhận được hơn một chút.

25

Từ trong xe ô tô, Goo Dong Chi nhìn đến xuyên thủng khung cảnh ban đêm. Vẫn còn ba tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ hẹn, nhưng sự căng thẳng vẫn không vơi bớt chút nào. Đáng ra Goo Dong Chi nên chớp mắt một chút, nhưng đầu óc gã cứ càng lúc càng tỉnh táo hơn. Chỉ cần nhìn thấy vật thể gì đó hơi nhúc nhích ở cái không gian lơ mờ tối phía bên kia nhà kho là mắt gã liền mở căng ra. Vật thể chuyển động ấy hầu hết là chim, hoặc mấy thứ rác mới như túi ni lông bị cuốn theo gió. Đây là một nhà kho ở vùng ngoại ô nhưng thi thoảng vẫn có xe ô tô chạy ngang qua, nên gã khó mà hoàn toàn thả lỏng tinh thần được. Nghĩ lại thì suốt mấy ngày nay gã không ngủ sâu được giấc nào. Chỉ toàn những giấc ngủ nông như những vòng xoáy lơ lửng nổi trên mặt nước.

Đoạn phim xem ngày hôm trước, cứ như ảo giác, để lại những dư ảnh thoắt ẩn thoắt hiện trước mắt gã. Càng nghĩ càng thấy đó không phải là những hình ảnh của hiện thực. Goo Dong Chi ấn nhẹ ngón tay lên mí mắt.

Sáng sớm ngày hôm trước, khi đang phóng xe hết tốc độ rời khỏi bệnh viện, Goo Dong Chi nhận được điện thoại của Lee Young Min. Nhìn thấy cái tên Lee Young Min hiện lên trên màn hình gọi đến, gã liền tắt ngay xe vào lề đường.

“Thám tử Goo.”

Lee Young Min nói giọng điềm đạm.

“Chuyện thành ra thế nào vậy?”

Goo Dong Chi muốn nổi giận, nhưng gã biết mình không có tư cách. Nếu gã lấy cái máy tính bảng từ chỗ Lee Young Min ngay từ

đầu, nếu gã không cho Kim In Cheon cơ hội theo dõi ông ta thì vụ việc đã diễn biến theo một cục diện hoàn toàn khác. Gã muốn dùng Lee Young Min làm mồi nhử, nhưng thay vì bắt được cá, chính người câu cá là Kim In Cheon lại rơi xuống nước và đang cận kề cái chết. Tất cả đều do phán đoán sai lầm của gã, Goo Dong Chi tự trách mình.

“Thế nào là thế nào ạ? Chính tôi mới là người muốn hỏi anh đấy. Vì sao anh lại tuần thông tin cho cảnh sát?”

“Tôi tuần thông tin cho cảnh sát ư?”

“Trừ thám tử Goo ra đâu còn ai khác có thể làm thế. Anh cảnh sát đó làm sao biết chuyện mà bám theo tôi như vậy chứ?”

“Hẳn là bọn họ đã lần theo vị trí cái máy tính bảng của anh Bae Dong Hoon nên biết thôi.”

“Anh đừng có nói dối. Phía cảnh sát đã khép lại vụ Bae Dong Hoon rồi.”

“Tôi đã nói với anh rồi. Tôi đã dặn anh đừng có để cái máy tính bảng đó cản trở công việc của tôi. Rốt cuộc trong đó có thứ gì vậy? Đó là thứ gì mà lại khiến nhiều người phải lao đao đến vậy?”

“Tốt thôi. Tôi sẽ cho anh xem. Bây giờ anh có thể tới chỗ tôi không?”

Goo Dong Chi lái xe tới địa chỉ mà Lee Young Min nói. Chỗ đó là một khu nhà máy khá xa trung tâm thành phố, trông khá thích hợp để làm địa điểm bày vẽ ra những mưu mô. Goo Dong Chi tiến vào trong nhà kho, không quên đem theo súng hơi ga.

Giữa nhà kho rộng mênh mông chất đầy những máy tính để bàn đã cũ. Không có cái màn hình nào cả, tất cả đều là thùng máy tính. Nhiều ổ cứng đã rời khỏi thùng, có cái vẫn còn được gắn lỏng lẻo bằng vài sợi dây cáp, có cái đã bị tách rời hoàn toàn. Trông có vẻ toàn là hàng phế liệu. Goo Dong Chi đi một vòng quanh núi máy tính cũ chất chồng nhưng không thấy Lee Young Min đâu cả. Gã không biết giờ phải đi đâu tiếp. Goo Dong Chi gọi điện cho Lee Young Min. Ông ta chỉ cho gã một lối đi vào văn phòng ở sâu tít bên trong.

Trong văn phòng kho, Lee Young Min và giám đốc Jang Sang Bae của V2U đang ngồi cạnh nhau theo dõi một màn hình máy tính. Màn hình được chia làm chín ô, chiếu hình ảnh mọi góc ngách trong và ngoài khu nhà kho này. Ngoài cái màn hình máy tính, trong văn phòng còn có rất nhiều trang thiết bị khác.

“Thám tử Goo, mời vào. Giám đốc Jang và anh hẳn là người quen cũ nhỉ?”

Lee Young Min giới thiệu Jang Sang Bae với Goo Dong Chi. Hồi đi hỏi han những vấn đề liên quan tới cái máy tính bảng, gã đã từng tới của hàng V2U và nói chuyện với ông ta. Nhìn hai người bọn họ ngồi cạnh nhau thế này, Goo Dong Chi chợt nghĩ chưa biết chừng tất cả những câu trả lời trước kia của Jang Sang Bae đều là dối trá. Gã không nhớ rõ lúc trước mình đã hỏi ông ta những gì, cũng không nhớ nổi ông ta đã trả lời như thế nào nữa. May mà không nhớ, Goo Dong Chi nghĩ. Nhớ những thứ đó chỉ làm mọi chuyện càng rối rắm thêm. Lee Young Min đẩy một chiếc ghế sang cho Goo Dong Chi.

“Thám tử Goo, anh cảnh sát đó thế nào rồi? Tỉnh lại rồi chứ?”

Lee Young Min hỏi.

“Chưa tỉnh.”

Goo Dong Chi trả lời.

“Chuyện xảy ra nhanh quá, đến tôi cũng bất ngờ... Khi tôi và giám đốc Jang đi vào cửa hàng thì bọn bên Cheon Il Soo xông tới định bắt tôi. Tôi và giám đốc Jang khó khăn lắm mới chạy thoát được, nhưng giữa lúc đó thì lại vướng thêm anh cảnh sát ấy... Giả sử thám tử Geo không để lộ thông tin thì chuyện này đã không xảy ra rồi. Tôi rất tiếc.”

“Tôi không để lộ thông tin.”

“Thế tại sao cảnh sát lại biết?”

“Thông tin đó là sở hữu chung của chúng tôi. Chúng tôi là một đội.”

Goo Dong Chi lạnh lùng trả lời.

“VẬY là từ lúc anh nói sẽ từ bỏ vụ máy tính bảng, anh đã định dùng tôi làm mồi nhử rồi sao?”

“Anh Lee Young Min, giả sử lần đó tôi hủy được cái máy tính bảng thì chuyện đã chẳng xảy ra như thế này.”

“Tôi biết rồi. Vậy coi như hai chúng ta hòa nhau.”

“Không thể coi là hòa được. Vì cái ‘giả sử’ của tôi đến trước cái ‘giả sử’ của anh Lee Young Min, nên nếu cái ‘giả sử’ của tôi được thực hiện thì cái ‘giả sử’ của anh Lee Young Min đã chẳng thể tồn tại rồi.”

“Thám tử Goo, anh biết chứ? Anh, quá là chi li đấy.”

“Không phải chi li mà là chính xác.”

“Được rồi, thám tử Goo luôn chính xác. Bây giờ tôi muốn nhờ đến sự giúp đỡ của anh đây. À không, không phải giúp đỡ, nói là giao dịch thì đúng hơn.”

Lee Young Min lôi một điều thuốc ra ngậm vào miệng. Ông ta thở ra một hơi. Khói thuốc trắng vạch rõ hướng tỏa ra của hơi thở. Lee Young Min không nói gì cho tới khi hút hết điều thuốc. Ông ta dụi thuốc vào gạt tàn rồi mở miệng.

“Thám tử Goo, trong cái máy tính bảng này là những dữ liệu có thể khiến cả công ty của Cheon Il Soo lụn bại ngay tức thì. Giám đốc Bae đã xây dựng một kế hoạch lớn, đó là sau khi quấy nhiễu Cheon Il Soo và làm ông ta khốn đốn thì sẽ bán cái máy tính bảng này cho công ty cạnh tranh rồi trốn ra nước ngoài. Cả tôi cũng cùng tham gia vào kế hoạch này. Vì lý do đó, Cheon Il Soo đã đưa giám đốc Bae lên lầu cao rồi thả xuống, giết chết anh ấy. Thật là một kẻ tàn nhẫn. Phải không?”

“Anh Bae Dong Hoon đã tự tay chôn được cái máy tính bảng sao?”

“Không, giám đốc Bae làm sao tiếp cận được những thông tin khủng như thế. Có một người tên là Lee Kang Hyuk, một kẻ căm ghét

Cheon Il Soo điên cuồng. Anh bạn đó đã tiếp cận được những thông tin đó trước, tôi nghe giám đốc Bae kể như vậy.”

Goo Dong Chi nhớ đã từng nghe thấy cái tên Lee Kang Hyuk ở đâu đó rồi, nhưng gã không thể nhớ ra là ở đâu. Trong đầu gã, vô vàn những gương mặt và cái tên lần lượt hiện ra rồi biến mất.

“Lee Kang Hyuk đó làm cho bên nào?”

“Tôi cũng không biết. Tôi chỉ nhớ tên hắn thôi. Vì nghĩ biết đâu sau này cần dùng đến cái tên đó.”

“Anh bạn đó làm thế nào lại lấy được thứ ấy? Những tài liệu quan trọng như vậy tiếp cận đâu có dễ...”

Goo Dong Chi hỏi.

“Để xem nào, nghe nói có người trong nội bộ công ty Cheon Il Soo đã giúp anh ta, tôi cũng chỉ biết được đến đó.”

Lee Young Min trả lời.

“Chẳng có gì rõ ràng cả. Anh Bae Dong Hoon trước khi chết không nói gì khác nữa à?”

“Một ngày trước khi chết, giám đốc Bae vẫn ở cùng với tôi. Chúng tôi và giám đốc Jang của V2U đã thảo luận tìm cách lấy những dữ liệu từ cái máy tính bảng ra. Những dữ liệu ấy nếu chỉ được lưu ở trong máy tính bảng thì lực công kích cũng yếu mà. Có vẻ phía Cheon Il Soo phát hiện ra bị mất cái máy tính bảng khá trễ, rồi chúng tấn công giám đốc Bae.”

“Sao chép dữ liệu lưu trong máy tính bảng ra cũng khá đơn giản mà, không phải sao?”

Goo Dong Chi hỏi với giọng cộc cằn.

“Không đơn giản chút nào. Cái máy này là sản phẩm đã bị bẻ khóa rồi tăng cường hệ thống bảo mật, nên không thể kết nối được với bất cứ máy tính nào khác. Nói cách khác thì nó chính là một cái máy tính bảng đơn độc, chỉ có một và duy nhất. Chúng tôi cũng đã thử một vài phương pháp rồi nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể thành công. Tuy

vậy, may mắn là hôm trước khi chết, giám đốc Bae đã để cái máy tính bảng lại V2U rồi mới đi. Nếu không thì chắc chắn nó đã rơi vào tay Chủ tịch Cheon Il Soo rồi. Ngay sau khi nghe tin về cái chết của giám đốc Bae, tôi đã tới lấy nó đi, rồi suy nghĩ rất lâu. Phải làm thế nào với nó, phải làm sao mới đúng đây. Và bây giờ tôi đã quyết tâm rồi. Tôi chọn phương án đầu tiên, và cũng là phương án cuối cùng.”

“Là gì vậy, cái phương án đó?”

“Chỉ có một cách duy nhất có thể khiến Cheon Il Soo sụp đổ mà tôi không bị đi đời. Và cách này phải có sự giúp đỡ của thám tử Goo thì mới thực hiện được. Với lại tôi cũng nhất định phải nhận được tiền bồi thường cho cái chết của giám đốc Bae.”

“Thì tôi đang hỏi anh phương án đó là gì đây?”

Lee Young Min tường tận giải thích kế hoạch của mình. Như Goo Dong Chi thấy, đây là một kế hoạch gần như bất khả. Dù có khả năng đi chẳng nữa cũng nhất định sẽ có người bị thương. Nghe Lee Young Min nói, mấy lần liền Goo Dong Chi thấy tóc mình dựng ngược cả lên. Kế hoạch đôi chỗ rất tỉ mỉ, nhưng đến cuối cùng cái tỉ mỉ ấy lại chỉ xoay quanh chính bản thân người lên kế hoạch mà thôi, nó khiến Goo Dong Chi nhận ra rằng quả nhiên suy nghĩ của tất cả những khách hàng muốn xóa bỏ dấu vết trên đời thật chẳng khác gì nhau. Nếu khi còn sống, khao khát được nhiều người yêu thương là bàn tay ta bám víu lấy cuộc sống, thì chưa biết chừng mong muốn được nhớ đến như một người tử tế sau khi chết lại là tham vọng xấu xí muốn níu kéo cuộc sống chặt hơn. Goo Dong Chi thấy kế hoạch của Lee Young Min vừa đáng thương lại vừa đáng sợ.

Kế hoạch đó là như thế này. Trước tiên, ông ta sẽ dùng máy quay ghi lại những dữ liệu trong máy tính bảng. Không thể sao lưu chúng ra, nhưng quay lại thì có thể. Đoạn phim ghi hình ấy có thể sẽ bị nghi ngờ là làm giả, nhưng nó cũng có thể sẽ trở thành miếng mồi câu lên sự thật chìm chìm dưới đáy sâu. Nói ngắn gọn thì đây là việc sao lưu dữ liệu không chính thức. Sau khi ghi hình, họ sẽ bán cái máy tính

bảng lại cho Cheon Il Soo. Đương nhiên là Cheon Il Soo sẽ mua nó. Cheon Il Soo sẽ kiểm tra xem những dữ liệu ấy có bị rò rỉ ra nơi khác hay không. Việc này có lẽ sẽ giao cho trưởng tốp bảo vệ Na Young Wook thực hiện. Lee Young Min sau khi nhận tiền sẽ trốn sang nước ngoài, còn Cheon Il Soo sẽ xóa sổ cái máy tính bảng. Lee Young Min sẽ giao đoạn băng cho Goo Dong Chi giữ. Tới khi Lee Young Min ổn định xong xuôi ở nước ngoài và xóa sạch mọi dấu tích của bản thân, thì Goo Dong Chi sẽ công khai đoạn phim kia. Những việc xảy ra sau khi đoạn băng được công khai cứ để cho số phận định đoạt.

“Cheon Il Soo sẽ để anh Lee Young Min đi dễ dàng như vậy sao?”

“Nếu hẳn không để tôi đi thì sao?”

“Để xem nào. Đó là những kẻ đã giết anh Bae Dong Hoon đấy. Anh Lee Young Min cũng đâu có an toàn hơn?”

“Tôi cũng có chuẩn bị rồi. Nếu phía bên đó cương quyết tấn công, tôi sẽ tấn công toàn diện.”

“Càng nghe tôi càng cảm thấy hình như anh đã bỏ quên một vấn đề rất quan trọng. Rốt cuộc thì tôi được lợi gì khi chen vào cái mớ bòng bong này?”

“Tôi đã nhìn nhầm người rồi ư? Anh cảnh sát kia bị đâm như thế không lẽ anh để yên được hả? Hẳn anh biết rõ ai là người làm chuyện đó mà. Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ cung cấp cho anh tất cả những thông tin mà tôi có về Cheon Il Soo.”

“Công khai những tài liệu đó thì tôi cũng gặp nguy hiểm đấy, anh bảo tôi chấp nhận tất cả những nguy hiểm ấy sao?”

“So với để tôi tự công khai thì đã ít nguy hiểm hơn nhiều rồi. Ban đầu giám đốc Bae định bán cái máy tính bảng này cho một công ty khác. Có lẽ nếu làm như vậy thì cả hai chúng tôi đều đã xuống mồ rồi. Con đường duy nhất để tôi có thể sống là trả lại cái này cho Cheon Il Soo và nhận tiền mà thôi.”

Goo Dong Chi biết mình chỉ còn cách chấp nhận phương án của Lee Young Min. Nếu muốn đứng vào giữa trung tâm sự việc thì gã không còn cách nào khác nữa cả. Lúc này Goo Dong Chi đang đứng trên một ngọn đồi băng. Nếu lùi một bước, gã sẽ bị trượt tít xuống chân đồi, sẽ phải mất rất nhiều thời gian mới có thể leo trở lại vị trí cũ. Goo Dong Chi nói, gã cần xem những dữ liệu đó trước đã rồi mới quyết định được. Đó là kết luận hợp lý nhất, và cũng là cái cớ để trì hoãn việc đưa ra ý kiến.

Những đoạn phim nằm trong cái máy tính bảng thực sự là những quả bom. Goo Dong Chi vừa xem vừa cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn dâng trào. Gã mím chặt môi nuốt nước bọt mấy lần. Những hình ảnh đó tàn khốc, trần trụi và dữ dội đến nhường ấy. Nó vừa giống một bức tranh trừu tượng được vẽ bằng thứ màu hồng mơ nhạt, vừa giống đoạn phim tài liệu quay cận cảnh từng chuyển động rất nhỏ của những loài động vật đang quẩn quại. Những người xuất hiện trong các đoạn phim đều có ánh mắt trống rỗng đến kinh ngạc. Trong số bọn họ, có những người gã từng gặp mặt, có cả những người gã từng nhìn thấy trên ti vi, nhưng trông không hề giống như người gã từng quen biết. Đó không phải những hình ảnh trong hiện thực, mà như những hình ảnh dưới địa ngục. Mà cũng có thể đó là những hình ảnh ở chốn thiên đường. Lee Young Min và Jang Sang Bae có vẻ như đã xem nhiều lần rồi nên chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình mà không có bất kỳ phản ứng nào cả. Goo Dong Chi nhìn xuống thanh hiển thị thời gian ở phía dưới màn hình. Vẫn còn hơn hai tiếng đồng hồ. Gã không cần xem thêm nữa. Không cần xem cũng có thể hình dung ra hình ảnh trong những đoạn phim còn lại. Lee Young Min cho gã xem những dữ liệu khác nằm trong cái máy tính bảng.

Goo Dong Chi quyết định ngay không trì hoãn thêm. Gã có cảm giác mình cần phải giữ lấy những dữ liệu này. Dường như nếu giữ lại gã sẽ có thể làm được điều gì đó. Lee Young Min lập tức bắt tay vào việc quay lại các tư liệu trong máy tính bảng. Ông ta cố định máy tính

bảng vào giá đỡ, rồi gắn máy quay vào một cái giá ba chân. Đây là công việc tốn khá nhiều thời gian. Goo Dong Chi còn có nơi khác cần đến. Gã phải tới V2U, nơi Kim In Cheon đã bị đâm.

Hiện trường xảy ra vụ việc đã được lau dọn sạch sẽ. Không còn dấu máu, bên trong cửa hàng cũng đã được sắp xếp gọn gàng. Nếu từng xảy ra giằng co thì đáng lẽ vẫn phải còn lưu lại dấu vết đồ vỡ, nhưng nơi này lại yên tĩnh và bình yên như một cửa hàng đã được khóa cửa cẩn thận suốt mấy ngày. Goo Dong Chi ngồi thụp xuống để tìm xem có thứ nào có thể trở thành manh mối không.

V2U là cửa hàng nằm phía trong cùng tầng hầm tòa nhà Wide Vision. Đã từng có một thời tòa nhà này nổi tiếng là nơi cung cấp các thiết bị quay và sản xuất phim chuyên nghiệp nhưng bây giờ thì số lượng cửa hàng trống còn nhiều hơn cả những cửa hàng đang mở cửa. Bên cạnh V2U có một cửa thoát hiểm dẫn tới cầu thang bộ. Dựa vào những thông tin nghe được từ Lee Young Min, Goo Dong Chi thử tưởng tượng ra diễn biến khi ấy. Jang Sang Bae đang ở trong cửa hàng, Lee Young Min tìm tới. Jang Sang Bae hẳn là sẽ đứng ở đây và nói thế này, “A, anh tới rồi đấy à?” Lee Young Min sẽ vừa liếc ra sau vừa vẫy tay chào. Tiền bối In Cheon sẽ nấp sau cánh cửa thoát hiểm hay sẽ đứng ở chỗ này nhỉ? Trên cánh cửa gian hàng phía đối diện có dán một tờ giấy ghi “Cho thuê nhà” kèm theo một số điện thoại. Nấp ở đây có thể theo dõi được tình hình, nhưng có lẽ tiền bối sẽ nghĩ như vậy là quá gần. Nếu khi ấy không có người qua lại như bây giờ thì chắc chắn sẽ bị lộ ngay. Bọn bám theo Lee Young Min có lẽ đã trốn ở phía bên kia, rình khi thời cơ đến thì từ từ tiến về phía bên này. Jang Sang Bae và Lee Young Min đang nói chuyện thì phát hiện ra bọn chúng và trong lúc bỏ chạy đã vội vàng mang theo cái gì đó. Tiền bối In Cheon đứng quan sát này giờ sẽ đi vào cửa hàng. Lúc Jang Sang Bae và Lee Young Min chạy trốn, chính là lúc ấy, hẳn là sự việc đã xảy ra vào lúc ấy. Tiền bối sẽ lùi lại phía sau như thế này và phản

kháng lại. Có hai kẻ xông tới, và một trong hai đã đâm tiền bối. Goo Dong Chi chăm chú tìm xem đâu là nơi có khả năng Kim In Cheon đã bị đâm. Không thấy một vết máu nào.

Gã dường như đang nghe thấy tiếng rên rỉ của Kim In Cheon từ chiếc máy ghi âm. Hẳn là Kim In Cheon đã ghi âm khi bị quăng vào trong cốp xe ô tô và chở đi. Bằng những hơi thở cuối cùng, anh ta đã phát ra từng âm tiết một. Để tiết lộ danh tính kẻ đã đâm mình, để cung cấp những thông tin cuối cùng cho Goo Dong Chi, Kim In Cheon đã không tiết kiệm chút hơi thở nào. Anh ta làm vậy không phải để trả thù. Đó là tinh thần nghề nghiệp đặc thù của cảnh sát, luôn muốn cung cấp nhiều thông tin nhất có thể. Tiếng thì thầm của Kim In Cheon như đang vang lên trong tưởng tượng của gã. Goo Dong Chi lắc đầu hòng rũ những âm thanh đó ra khỏi tâm trí. Ngay khi âm thanh tan biến, đến lượt những hình ảnh hiện lên. Gương mặt nhăn nhó của Kim In Cheon hiện lên rõ rệt trước mắt gã. Goo Dong Chi cảm giác như chính mình bị đâm. Như thể có ai đó đang đâm phập phập vào bụng gã. Cơn đau nhanh, dữ dội và liên tục.

Goo Dong Chi mở cửa quan sát cầu thang thoát hiểm. Ở chiều nghi giữa tầng hầm và tầng một, lần đầu tiên, gã nhìn thấy vết máu. Từ đó trở đi, vết máu rõ dần. Cả trên cầu thang lên tầng một gã cũng thấy vết máu. Không thể biết là đám thuộc hạ của Cheon Il Soo hay nhân viên vệ sinh của tòa nhà đã lau dọn hiện trường nữa.

Goo Dong Chi nhìn lên trần nhà, gã phát hiện ra một đoạn dây cáp bị cắt đứt nằm trong góc. Đó hẳn là vị trí đặt CCTV. Không rõ nó đã bị cắt từ trước, hay sau khi vụ việc xảy ra mới có người tới đây mang nó đi. Từ cầu thang thoát hiểm đi ra bên ngoài chính là bãi đỗ xe tầng một. Vết máu kéo dài tới tận đó. Đây hẳn là nơi đám tay chân của Cheon Il Soo đã mang Kim In Cheon lên xe.

Goo Dong Chi lên xe, ngồi ngẩn ngơ một lúc. Gã định suy nghĩ về những việc đã xảy ra nhưng rồi ngủ thiếp đi. Tiếng chuông điện

thoại đánh thức gã dậy. Đã một giờ đồng hồ trôi qua. Goo Dong Chi muốn lờ tiếng chuông điện thoại ấy đi mà ngủ thêm chút nữa.

“Đại ca, hôm qua anh xem tin nhắn chưa?”

Vừa nhấn phím nghe, giọng của Lee Ri đã ập tới.

“Ờ, xem rồi.”

Goo Dong Chi khẽ vươn vai, trả lời.

“Anh đang ngủ à?”

“Không, nói đi.”

“Hây dà, anh rảnh quá đi. Hôm qua em vội vội vàng vàng gửi tin nhắn thế mà anh chẳng để ý xong lại đi ngủ.”

“Sao lại không để ý chứ. Tôi có việc gấp.”

“Việc gấp gì vậy?”

“Cậu biết tiền bối Kim In Cheon chứ?”

“Biết chứ. Anh ấy thui em bao nhiêu lần rồi.”

“Hôm qua anh ấy bị đâm.”

“Thật á? Ai đâm?”

“Giờ vẫn chưa biết.”

“Bọn điên nào mà lại dám đâm cảnh sát? Đúng là to gan.”

“Ừ, mà cậu có việc gì?”

“Địa chỉ hôm qua em nhắn tin cho anh ấy. Anh chưa tới đó phải không?”

“Ừ, chưa tới được.”

“Hôm qua gửi tin nhắn xong em cũng lập tức quay về nhà. Nhưng mà, em là ai cơ chứ. Không phải là một thằng cực kỳ chu đáo sao. Thấy sốt ruột nên sáng nay em đã quay lại đó. Hoàn toàn không bình thường chút nào. Khác hẳn với hôm qua, hôm nay có đến mấy cái xe van đỗ trước cửa, lại còn bao nhiêu người cứ đi đi lại lại cực kỳ bận rộn. Hẳn đã có việc gì đó xảy ra. Em im lặng quan sát rồi thử bám theo một cái xe. Thế rồi anh biết thế nào không. Anh biết bọn họ đi đến đâu không?”

“Đến đâu?”

“Bọn họ đi đến khu nhà anh.”

“Khu Cá Sấu?”

“Vâng, em thấy họ tập kết ở một bãi đất trống, tầm hai mươi người đứng nói chuyện gì đó với nhau.”

“Họ nói chuyện gì, cậu có nghe được không?”

“Không, chỗ đấy trống không nên em không nghe lén được, nhưng trông có vẻ như họ đang phân chia khu vực để đi tìm kiếm cái gì đó.”

“Tôi hiểu rồi. Cám ơn cậu.”

“Đáng phải cảm ơn em quá đi chứ, nhỉ? Đại ca về sau phải chăm lo cho thằng em này một tí nhé. Anh tìm đâu ra hậu bối như thế này nữa chứ?”

“Phải rồi, tôi chưa thấy hậu bối nào không biết phép tắc như cậu đấy.”

“Tự dung anh lại nói gì thế? Sao em lại không biết phép tắc?”

“Hậu bối có phép tắc mà lại đi hack điện thoại của tiền bối hả? Đừng hòng nói dối. Tôi đã nghe cô Jeong So Yoon nói hết rồi.”

“Ày, đại ca à, không phải thế đâu. Bao giờ gặp nhau em sẽ giải thích rõ ràng cho anh. Em có chỗ khó xử mà.”

“Thôi. Tôi mệt rồi.”

Goo Dong Chi tắt điện thoại rồi lái xe về khu Cá Sấu. Những tia nắng ấm áp của buổi chiều sau cơn mưa rọi vào bắp đùi gã. Sau vài phút, đùi gã trở nên ấm nóng. Đây là lúc để những thứ lạnh lẽo ấm áp trở lại, để những thứ ướt sũng được hong khô. Gã muốn về tòa nhà Cá Sấu rồi ngay lập tức lên tầng bốn, mở nhạc aria và ngủ một giấc dưới ánh mặt trời ấm áp. Gã muốn treo mình lên khung cửa sổ như phơi quần áo rồi ngủ thiếp đi. Goo Dong Chi đỗ xe ở bãi, rồi đi về phía tòa nhà Cá Sấu. Back Ki Hyun đang đứng trước cửa hàng nhón nhác nhìn quanh. Vừa trông thấy Goo Dong Chi, mắt ông ta liền trợn lên.

“Ôi, Goo tiên sinh, sao anh lại về muộn thế này. Xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Tôi về muộn sao? Đã có chuyện gì vậy?”

“Dĩ nhiên là có chuyện rồi. Mau mau đi theo tôi.”

“Còn cửa hàng? Chú cứ để thế mà đi à?”

“Trong đó có mụ vợ tôi rồi. Anh nhanh nhanh lên đây.”

Baek Ki Hyun kéo tay Goo Dong Chi và dẫn gã lên sân thượng. Hai người họ vừa bước vào nhà kho trên sân thượng, Cha Cheol Ho liền bật dậy. Miệng Cha Cheol Ho lúng búng bao chuyện muốn nói. Mãi một lúc Goo Dong Chi mới nhìn thấy cậu thanh niên bị trói vào chiếc ghế ở trong góc nhà kho. Mắt cậu ta ánh lên niềm hy vọng ngỡ ngàng rồi ngay lập tức lại đơng đẫy nỗi tuyệt vọng. Cha Cheol Ho giải thích quá trình bắt giữ cậu thanh niên, Baek Ki Hyun chốc chốc lại xen vào bình luận mấy câu kiểu như “Cái thằng này, chính là nó rồi”, “Tôi đã bảo là vì vụ cải tạo tái phát triển khu này mà”, “Nó cứ ăn nói luyên thuyên suốt”.

Cha Cheol Ho kết thúc phần giải thích của mình một cách cứng rắn.

“Goo tiên sinh nói xem, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Cha Cheol Ho chỉ tay về phía cậu thanh niên đang bị trói.

“Còn làm thế nào nữa. Mau cởi trói cho cậu ta đi.”

Goo Dong Chi trả lời ngắn gọn.

“Cởi trói ạ? Thằng đó, chính miệng nó đã nhận là nó đốt lửa rồi mà?”

“Đây không phải chuyện cứ bắt trói là giải quyết được đâu. Hãy giao cho cảnh sát thôi.”

Cha Cheol Ho tỏ ra bối rối, dẫn Goo Dong Chi ra bên ngoài nhà kho. Baek Ki Hyun cũng bám theo ra ngoài sân thượng.

“Tôi, thật ra, tôi không biết phải làm thế nào. Trong lúc tức giận tôi có đánh nó chút xíu, nên giờ báo cảnh sát cũng hơi phiền. Bây giờ

mà cời trói cho nó thì nó sẽ tố cáo tôi mất, nếu vậy thì tôi sẽ thành ra thế nào chứ, Goo tiên sinh xin hãy giải quyết giúp tôi với.”

Cha Cheol Ho nhỏ giọng nói.

“Thấy chưa, tôi đã bảo cậu đánh nó mạnh quá mà. Võ sĩ gì mà lại như thế.”

Baek Ki Hyun đứng bên cạnh nói xen vào.

“Ông chú này nói hay quá nhỉ. Ai là người mang đình mang búa mang tua vít tới chứ. Ban nãy trông chú cũng cứ như phát điên lại còn.”

“Này, thằng ranh này, giờ cậu lại định đổ lỗi cho tôi hả?”

Goo Dong Chi giơ hai tay ra hiệu hai người yên lặng. Nhìn lòng bàn tay của Goo Dong Chi, cả Baek Ki Hyun và Cha Cheol Ho đều ngừng lời.

“Hai người ở đây một chút đi. Tôi sẽ thử nói chuyện với cậu ta xem sao. Hai người rõ chưa?”

Nghe Goo Dong Chi nói, cả hai người họ cùng gật đầu rồi đi về phía lan can sân thượng. Ra đứng tựa lan can rồi bọn họ lại tiếp tục cãi nhau.

“Này, võ sư Cha, cậu ăn nói lạ ghê đấy. Gì cơ, phát điên á?”

“Tại chú gây sự trước còn gì. Chú bảo võ sĩ gì mà lại như thế còn gì.”

“Này, tôi chú cháu gì với cậu chứ. Cậu phải gọi tôi là ông chủ Baek.”

“Ông chủ ông chiếc cái nổi gì, chỉ là ông chú cùng khu thôi.”

“A, cái thằng ranh này.”

Trước khi vào nhà kho, Goo Dong Chi đứng ngoài suy nghĩ một lát. Gã thêm một dòng vào danh sách những thông tin đã biết đang hiện ra trước mắt. Trước kia, đã từng có thời gã đam mê trò xếp hình Lego. Khi chơi Lego, khoảnh khắc khiến Goo Dong Chi vui vẻ nhất chính là lúc sắp xếp ngay ngắn những miếng ghép theo kích cỡ. Làm

vậy thì khi lắp ráp sẽ dễ dàng hơn hẳn. Mỗi khi cần suy nghĩ và sắp xếp lại đầu óc, gã lại nhớ tới những lần chơi Lego. Những mảnh lớn thì đặt phía bên này, những mảnh hình tròn thì đặt phía bên kia, những miếng nhỏ mà mắt có thể không để ý thì để ở đây, những miếng dài thì để ở đó, gã cứ sắp xếp như thế. Goo Dong Chi cũng thử sắp xếp những mảnh ghép thông tin mình đã biết và những suy luận của bản thân theo kích cỡ và tầm quan trọng.

Goo Dong Chi đi vào trong nhà kho đứng trước chiếc ghế. Cậu thanh niên đã bị bịt chặt miệng, nên chỉ có thể nói bằng ánh mắt. Dường như gã biết những điều cậu ta đang nói.

“Tôi sẽ cởi bịt miệng cho cậu. Nếu cậu hét lên thì tôi sẽ giật mình, nếu tôi mà giật mình thì chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Cậu hiểu chứ?”

Goo Dong Chi nói rành rọt. Cậu thanh niên gật đầu. Gã vòng tay ra phía sau cởi cái đai bịt miệng cậu ta. Cậu ta thở hắt ra và nuốt nước miếng.

“Tôi không biết khi này cậu đã phải chịu đựng những gì, nhưng nếu cậu nghĩ tôi giống hai người kia thì hơi nguy đấy. Tôi sẽ không đánh, cũng không bẻ gãy chỗ nào của cậu đâu, nên đừng sợ. Thay vào đó chúng ta hãy nói chuyện lịch sự với nhau. Tôi hỏi và cậu trả lời... Không khó phải không? Đừng nghĩ tới chuyện nói dối, dùng trí não bình thường của cậu mà suy nghĩ một cách đơn giản và minh mẫn vào. Rõ rồi chứ.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

“Tốt. Cậu uống nước không?”

“Có ạ, cảm ơn anh.”

“Chà, đây, uống từ từ thôi. Đừng suy nghĩ phức tạp. Phải làm sao đây, phải trốn khỏi đây như thế nào, hãy bình tâm lại và bỏ những suy nghĩ ấy đi. Mọi việc sắp kết thúc rồi.”

“Tôi không hề có những suy nghĩ như thế.”

“Được, tốt. Câu hỏi thứ nhất. Cậu có phải thành viên của võ đường Nguyên Thủ không?”

Câu hỏi đột ngột của Goo Dong Chi khiến đồng tử mắt cậu thanh niên dao động.

“Tôi đã nói cậu đừng suy nghĩ phức tạp rồi mà. Nghĩ tới điều gì thì cứ nói ra rõ ràng điều đó là được. Nghe thấy tôi nhắc đến võ đường Nguyên Thủ nên cậu tò mò không biết tôi đã biết đến đâu rồi phải không? Đầu óc cậu bắt đầu quay nhanh rồi đúng không? Vì thế cho nên nói dối cũng vô ích thôi. Muốn nói dối thì cậu phải biết và hiểu tôi cơ. Cậu phải tìm cách nói sao cho không đề cập tới những gì tôi đã biết mà chỉ nói về những gì tôi chưa biết thôi mới êm chuyện, nhưng cậu lại không biết tôi đã biết tới đâu nên nếu nói dối bừa bãi thì trái lại, cậu sẽ tự thú nhận là mình đang nói dối đấy. Vậy nên đừng suy nghĩ gì cả. Cậu là thành viên của võ đường Nguyên Thủ phải không?”

“Vâng.”

Cậu thanh niên đáp với giọng run rẩy.

“Tốt. Câu hỏi thứ hai. Việc đốt lửa là chỉ thị của Cheon Il Soo phải không, hay là hành động của riêng võ đường Nguyên Thủ?”

“Là một mình tôi làm. Ngài Chủ tịch không có...”

“A, xin lỗi phải ngắt lời cậu, nhưng trong câu hỏi vừa rồi của tôi có một cái bẫy. Tôi nói trước để cậu tránh bẫy cho tốt.”

“Việc này không liên quan gì đến Chủ tịch Cheon Il Soo cả.”

“A, vậy sao?”

“Vâng, là một mình tôi làm. Tôi sẽ khai báo hết.”

“A, hóa ra Cheon Il Soo là chủ tịch cơ đấy. Tôi lại cứ tưởng ông ta là giám đốc.”

“Dạ?”

“Không có gì. Tôi sắp xếp lại các mối quan hệ một chút thôi. Vốn quan hệ giữa Chủ tịch Cheon Il Soo và võ đường Nguyên Thủ có một

nét đứt, nhờ cậu mà giờ nó đã thành nét liền rồi. Câu hỏi thứ ba. Cậu có biết tôi là ai không? Tên tôi là Goo Dong Chi.”

“Không. Tôi không biết.”

“Có vẻ đây thực sự là lần đầu tiên cậu nghe thấy cái tên này nhỉ. Đừng quá bất ngờ. Tên của tôi nghe rất kỳ nên thi thoảng chính tôi cũng thấy bất ngờ đấy. Tôi cũng muốn hỏi tên cậu, nhưng thôi. Chúng ta cứ bỏ qua khoản tên tuổi của cậu mà tạm biệt nhau đi. Cậu là em út nhỉ. Cậu nghĩ các huynh của mình sẽ cố gắng hết sức để cứu cậu thoát khỏi đây hả? Không hề đâu. Các cậu hần là cũng đã được dạy rằng nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì phải ngậm chặt miệng, phải không? Cậu em út đây chắc cũng định thế, nhỉ? Nhưng làm thế thì có ích lợi gì cơ chứ. Cậu chỉ là em út, bỏ đi cũng dễ dàng như cắt bớt cái đuôi thôi.”

“Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

“Ra là cậu vẫn tin họ nhỉ? Võ đường Nguyên Thủ ấy.”

“Tôi bảo anh muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

“Tôi động chạm gì tới võ đường Nguyên Thủ mà cậu nổi cáu vậy? Cậu có dám chắc rằng các tiền bối sẽ tới cứu mình không?”

“Chúng tôi không phải tiền bối, hậu bối gì hết. Tất cả chúng tôi là huynh đệ một nhà.”

“Tốt thôi. Cậu nói vậy không phải vì muốn nói dối mà chỉ là vì thiếu thông tin thôi, tôi hiểu cho cậu. Những người cấp cao ở võ đường Nguyên Thủ có lẽ sẽ biết tới tên tôi đấy. Chúng tôi từng có dịp chạm mặt nhau rồi, nên hẳn là họ đã điều tra tôi. Việc cậu chẳng biết gì về những thông tin đó đã chứng minh sự thật rằng cậu em út cũng chỉ là cái đuôi của võ đường Nguyên Thủ mà thôi. Dạo trước, một người của võ đường Nguyên Thủ cũng đã tới đột nhập văn phòng và trộm kết của tôi. Chuyện đó cậu cũng không biết phải không?”

“Tôi không biết.”

“Đấy cậu xem. Rõ ràng cậu chỉ là một cái đuôi. Chuyện châm lửa phóng hỏa tôi sẽ không hỏi thêm nữa. Bởi vì khả năng cao là cậu sẽ nói dối, mà cậu cũng chẳng có vẻ gì là biết rõ lý do mình phải đi

phóng hỏa cả. Dù là vì vụ cải tạo tái phát triển hay vì cái gì khác thì cũng hoàn toàn không liên quan đến phận em út như cậu mà. Hỏi chuyện cậu không biết thì cậu trả lời thế quái nào được. Tôi phải sắp xếp lại thông tin một chút, sắp xếp lại. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu vì cuộc nói chuyện này. Tôi sẽ làm theo nguyện vọng của cậu út đây. Cậu muốn trở về võ đường Nguyên Thủ hay đi tới sở cảnh sát hay muốn chạy lên núi, tôi cũng sẽ giúp cậu. Thay vào đó, phiền cậu ở đây chờ thêm chút nữa.”

Goo Dong Chi buộc lại cái đai bịt miệng cậu thanh niên. Cậu ta không phản kháng mà ngoan ngoãn mở miệng ra. Cậu ta có cảm giác mình đã nói sai gì đó, nhưng không tài nào biết chính xác mình đã sai chỗ nào. Họ chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Goo Dong Chi gọi Cha Cheol Ho và Baek Ki Hyun vào rồi nhờ họ hai việc. Không nói với bất cứ ai trong khu dân cư về việc cậu thanh niên bị nhốt tại đây, và tuyệt đối không cời trói hay thả cậu ta ra ngoài cho tới khi nhận được chỉ thị của gã. Cha Cheol Ho và Baek Ki Hyun nghiêm mặt lại bởi suy nghĩ cần phải chịu trách nhiệm bảo vệ cả bí mật do chính họ làm ra lẫn bí mật được Goo Dong Chi giao lại. Bằng vẻ mặt hết sức bi tráng, hai người họ cùng nhau thảo luận xem sẽ phân ca canh gác như thế nào.

Khi thời tiết trở lạnh, mùi của tòa nhà Cá Sấu bớt nồng nặc hẳn. Đi xuống tầng bốn, Goo Dong Chi đã có thể cảm nhận rõ rệt những chuyển mình của mùa. Chẳng bao lâu nữa sẽ đến lúc mọi thứ trở nên đông cứng, kể cả mùi. Goo Dong Chi mở tất cả các cửa sổ trong văn phòng ra để thông khí. Khí lạnh bên ngoài và bầu khí u ám trong phòng đối đầu nhau, tạo nên một trận giao tranh của khí. Goo Dong Chi gọi điện cho Lee Ri.

“Đại ca, anh về nhà rồi chứ? Đã có chuyện gì vậy?”

Vừa bắt máy, Lee Ri đã hỏi dồn tới tấp.

“Không có gì đâu. Cậu không cần bận tâm. Tôi phải giao cho cậu một việc nữa đây.”

Goo Dong Chi nói.

“Ày, không lý nào lại không có chuyện gì... Đại ca Dong Chi có biết là dạo này dù bận rồi tung rồi mù lên nhưng em vẫn dốc hết thời gian phụ tá anh không đấy? Sau này bằng mọi giá em sẽ bắt anh phải bồi thường. Anh hãy chuẩn bị tinh thần đi.”

“Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị tinh thần. Đằng nào tôi cũng phải đòi cậu bồi thường vụ hack điện thoại nữa. Giúp tôi tìm hiểu đúng một người này nữa thôi.”

“Ai vậy?”

“Tên hắn ta là Lee Kang Hyuk.. Tôi không có thông tin gì nữa cả. Cậu biết Chủ tịch Cheon Il Soo của Noble Entertainment chứ?”

“Đương nhiên là biết.”

“Có một người tên Bae Dong Hoon mới chết cách đây không lâu. Đó là vụ án do tiền bối In Cheon phụ trách. Lee Kang Hyuk có vẻ là một nhân vật đứng giữa Bae Dong Hoon và Chủ tịch Cheon Il Soo. Nghe nói hắn vô cùng căm ghét Chủ tịch Cheon Il Soo nên đã tiếp cận Bae Dong Hoon. Ngần ấy thông tin đã đủ để cậu tìm chưa?”

“Đại ca, ngày nào anh cũng ném cho em chỉ toàn những ca khó nhằn như này thôi sao? Anh đang thử thách năng lực của em đấy à?”

“Đừng có làm mình làm mẩy nữa. Dù thế thì cậu vẫn luôn giải quyết được còn gì.”

“Thế nhưng mà... Dù sao thì em cũng sẽ bắt anh bồi thường tất cả đấy. Em sẽ tìm thử xem sao.”

Goo Dong Chi tắt điện thoại và nhìn ra ngoài cửa sổ xuống tầng một. Cái bóng của buổi chiều đang lướt qua khu nhà. Tựa bóng mấy con mèo đang duỗi dài thân mình. Cái bóng leo qua hàng rào, tựa vào tường, băng qua đường phố. Goo Dong Chi phát hiện ra một kẻ đang lảng vảng trong ngõ của khu nhà. Chỉ vừa nhìn thoáng qua, gã đã nhận ra ngay đó là người của võ đường Nguyên Thủ. Ở một con ngõ khác, lại một kẻ khác đập vào mắt gã. Goo Dong Chi khịt mũi cười. “Bằng cách đó thì tìm thế nào được người?” gã lẩm bẩm một mình. Họ biết là nếu cậu ta đã đốt lửa ở võ đường Hapkido trên tầng hai thì khả năng

cao là cậu ta đang ở loanh quanh khu này, nhưng dù lục tung cả tòa nhà này lên họ cũng chẳng tìm nổi cậu em út của mình đang ở trên sân thượng. Vậy là đủ biết thực lực của võ đường Nguyên Thủ rồi.

Goo Dong Chi bật nguồn cái máy nhạc Chột Mắt. Gã gác hai chân lên bàn và dựa ngả ghế ra phía sau. Gã cần thời gian để yên tĩnh suy nghĩ. Âm nhạc và sự bình yên quen thuộc bao bọc lấy toàn bộ cơ thể Goo Dong Chi. Ánh mắt gã hướng về phía tủ tài liệu. Trước kia, mỗi khi nhìn tủ tài liệu này gã lại trào lên cảm giác tự hào của một người sở hữu tất cả các bí mật, nhưng bây giờ gã chỉ còn thấy sợ hãi. Nói cách khác, tủ tài liệu này giống như một quả bom không lồ. Không thể biết được bí mật gì sẽ nổ tung vào lúc nào và ở đâu. Gã đã ủy thác cho một thám tử khác *deleting* cái tủ này cho mình, nhưng đó không phải việc bản thân có thể kiểm soát được. Nếu gã đột ngột chết đi, và những bí mật đó phát nổ, chưa biết chừng sẽ có rất nhiều người bị thương tổn.

Thời gian đầu khi mới bắt đầu công việc *deleting*, Goo Dong Chi đã thử nghĩ xem nếu mình là khách hàng thì sẽ muốn xóa bỏ thứ gì. Gã nghĩ mãi mà không ra. Gã chẳng có bí mật gì to lớn cả. Bí mật duy nhất của gã là nơi chứa đựng bí mật của những người muốn xóa bỏ bí mật của mình. Trừ thứ đó ra, gã không có gì cần giấu giếm. Goo Dong Chi không muốn có bí mật. Gã hiểu tâm trạng của những người muốn xóa bỏ bí mật, nhưng mặt khác gã cũng nghĩ mong muốn đó thật hết sức ích kỷ. Cuộc sống sau khi chết vốn là thứ bản thân không thể điều khiển được, nhưng *deleting* lại cho phép họ mượn sức của người khác để thay đổi cuộc sống ấy đi ít nhiều.

Goo Dong Chi cũng đã từng tưởng tượng đến chuyện, nếu tất cả những bí mật trong tủ tài liệu kia bị công khai thì chuyện gì sẽ xảy ra. Những bí mật sẽ được đóng gói gửi đến những người cần biết. Giây phút bí mật trở về đúng vị trí của mình, sẽ có vô số người khổ sở vì những tổn thương không dễ gì chịu đựng. Chưa biết chừng cũng sẽ có những người chìm đắm trong niềm hân hoan vì thỏa mãn được trí tò

mò. Và sẽ có cả những người khác cảm thấy an tâm vì tìm lại được món đồ tưởng chừng đã mất. Vậy nhưng, tất cả những điều ấy thì có ý nghĩa gì cơ chứ. Đôi khi, cũng có những bí mật nên biến mất mà không ai hay biết. Trong tủ tài liệu kia, hầu như không có bí mật nào gã muốn cho hồi sinh. Goo Dong Chi quyết tâm sau khi sự việc lần này kết thúc, gã sẽ hủy toàn bộ tủ tài liệu.

Gã vừa nhắm mắt lại thì tiếng chuông điện thoại sắc lẹm vang lên, xuyên thủng qua tiếng nhạc aria, khiến gã tỉnh cả người. Là Lee Young Min. Cuộc gọi kết thúc nhanh gọn. Việc ghi hình cái máy tính bảng đã xong xuôi, bọn họ sẽ gọi điện cho Cheon Il Soo để thực hiện giao dịch nên Goo Dong Chi cần có mặt ở đó, nội dung cuộc nói chuyện là vậy. Goo Dong Chi đáp biết rồi, sẽ tới ngay, rồi tắt máy. Gã muốn nghỉ ngơi như thế này thêm một chút nữa. Gã muốn nhắm mắt, gác chân lên bàn và nghe nhạc aria. Cơn giận dữ khi nghe tin Kim In Cheon bị đâm đã tiêu tan sạch. Những cảm xúc tức tối nóng nảy và mạnh mẽ không thể kéo dài lâu, giờ đây vị trí đó đã bị một thứ cảm xúc khác, lạnh lẽo và trống vắng, chiếm chỗ. Gã không biết gọi tên cảm xúc đó là gì. Nó trơn tru và giá lạnh như inox. Cứng rắn và giá lạnh như đá cẩm thạch. Trái tim gã giống như một tảng đá nặng nề, không dễ gì tan vỡ. Dù không biết gọi nó là gì, nhưng Goo Dong Chi vẫn nhìn thẳng vào những cảm xúc trong lòng mình. Như thế chỉ cần có một trái tim như thế, bất cứ việc gì gã cũng có thể làm được. Giờ đây, chỉ còn duy nhất một thứ mà Goo Dong Chi có thể tin tưởng, đó là trái tim lạnh lẽo của mình.

26

Na Young Wook quyết định chỉ mang theo hai huynh đệ có thể tin tưởng được. Những người còn lại tiếp tục tập trung lực soát khu Cá Sấu. Quá nhiều người hành động sẽ chỉ gây chú ý mà thôi. Chỉ thị của Cheon Il Soo rất ngắn gọn. Ông ta không nhắc đến Lee Young Min, dù chỉ một lời, mà chỉ nhấn mạnh rằng nhất định phải mang cái máy tính bảng về. “Lần này, phải chắc chắn”, đó là lời cuối cùng của ông ta. Na Young Wook nhớ đến khi Cheon Il Soo nghe báo cáo việc bị mất cái máy tính bảng. Từ khi bắt đầu học võ năm mười lăm tuổi tới giờ, lần đầu tiên Na Young Wook bị đánh thê thảm đến vậy. Máu mũi đương nhiên chảy, xương sườn rạn, đầu cũng bị xuất huyết. Cheon Il Soo đã lấy tất cả những thứ trong tầm tay ném về phía Na Young Wook. Rồi ông ta lấy chân đá và vung nắm đấm tùm lum. Na Young Wook không né tránh mà đón nhận mọi đòn tấn công.

Nắm đấm của Cheon Il Soo là một thứ vũ khí cực kỳ nguy hiểm. Nó không chỉ mạnh hơn gấp nhiều lần so với nắm đấm của người bình thường mà còn nguy hiểm bởi được vung ra mà không hề suy tính gì tới hậu quả. Nắm đấm ấy không màng tới sống chết của đối phương, nó có thể thực sự giết chết một người nào đó. Na Young Wook đã phải hóa giải công lực của nắm đấm ấy ở mức hợp lý nhất mà chịu đòn, và chống đỡ để khỏi nguy hiểm tới tính mạng. Qua lực đấm của Cheon Il Soo có thể nhận ra ngay việc cái máy tính bảng bị chôm mất nghiêm trọng tới mức nào. Để đỡ những cú đấm dã man của Cheon Il Soo, thân phận một cao thủ võ thuật của Na Young Wook cũng có chút tác dụng. “Hắn hẳn sẽ tự biết chịu đòn thôi”, suy nghĩ đó cùng với khoái cảm mình có thể đánh một cao thủ võ thuật thừa sống thiếu chết càng

khiến năm đấm của Cheon Il Soo trở thành một thứ vũ khí vô cùng uy lực.

Hiện Na Young Wook vẫn đang điều tra vụ lấy cắp cái máy tính bảng, nhưng cũng chẳng tìm được thêm bất kỳ manh mối nào trừ việc biết rằng đó nhất định là do người trong nội bộ công ty. Tất cả ba mươi tư nhân viên ở lại công ty buổi tối hôm ấy đều là những người có thể tin tưởng được. Biết công ty có những tài liệu ấy chỉ có thể là cán bộ cấp cao, thêm vào đó nó lại được cất trong tủ sắt dưới tầng hầm được canh phòng cẩn mật, làm cách nào mà nó bị lấy đi mất và làm thế nào mà CCTV lại ngừng hoạt động đúng lúc đó, Na Young Wook không làm sáng tỏ được bất cứ điều gì. Ông ta chỉ có thể suy đoán rằng, khả năng cao nhất là có ai đó đã được công ty cạnh tranh mua chuộc bằng một khoản tiền lớn và ra tay hành động. Thái độ của Cheon Il Soo đối với Na Young Wook cũng bất ngờ chuyển biến kể từ khi đó. Cheon Il Soo bắt đầu coi thường người của võ đường Nguyên Thủ, thậm chí còn nói như thể những đóng góp to lớn của họ trong việc xây dựng nền móng cho câu lạc bộ Noble cũng chẳng là gì đáng kể. Ấy vậy nhưng Na Young Wook vẫn bám sát Cheon Il Soo không rời. Để có thể duy trì võ đường Nguyên Thủ, chỉ còn duy nhất một con đường đó mà thôi.

Nhóm Na Young Wook lái xe tới nhà kho mà Lee Young Min đã hẹn. Đến đó phải mất khoảng ba mươi phút đi xe. Không khí trong xe vô cùng trầm mặc. Cậu em út biến mất, một người bị thương, những người còn lại vô cùng giận dữ. Chẳng có lý do gì để vui vẻ cả.

“Đúng ra không nên để cậu ấy đi một mình.”

Mặt Mỏ Neo lẩm bẩm như tự nói với mình. Ngồi bên cạnh Mặt Mỏ Neo ở ghế sau, Na Young Wook không đáp lời.

“Dù thế nào cũng phải tìm ra cậu ấy.”

Lần này Mặt Mỏ Neo vừa nhìn Na Young Wook vừa nói.

“Chúng ta đang cố gắng mà. Tất cả chúng ta.”

Na Young Wook nhìn thẳng về phía trước đáp lời.

“Chúng ta phải tích cực tìm kiếm hơn nữa.”

“Bằng cách nào? Xông vào từng nhà lục soát hả? Còn cách nào nữa chứ. Chúng ta phải đợi đi. Bây giờ hãy chỉ tập trung vào việc này thôi. Đây là việc quan trọng đấy.”

Bầu không khí trong xe lại một lần nữa trở nên nặng nề. Cho tới tận khi đến nơi, không có ai mở lời nữa. Đến nhà kho, mỗi người giắt một con dao vào ống đồng. Con dao này có thể coi là thương hiệu riêng của võ đường Nguyên Thủ.

Từ lúc ba người họ đỗ xe ở bãi đỗ bên cạnh nhà kho cho tới lúc họ giắt dao vào ống đồng trong ánh sáng mờ mờ của buổi tinh mơ, mọi việc đều đã bị thu cả vào tầm mắt của Goo Dong Chi. Gã đang ngồi ở ghế lái một chiếc xe tải nằm trong góc bãi đỗ xe và quan sát. Để tìm ra một chỗ trong bãi đỗ xe vừa quan sát tốt vừa giấu được mình, gã đã tốn khá nhiều thời gian. Qua máy bộ đàm, gã thông báo cho Lee Young Min về sự xuất hiện của ba người kia. Gã cũng nói cả chuyện bọn họ có dao. Nhiệm vụ của Goo Dong Chi hầu như chẳng có gì. Chỉ là quan sát vụ giao dịch sau khi nhận đoạn băng do Lee Young Min ghi hình mà thôi. Gã chỉ cần quan sát và nghe ngóng tình hình. Lee Young Min đã dặn dò gã, “Nếu tình huống nguy cấp xảy ra, thám tử Goo hãy lập tức rời khỏi vị trí. Anh hiểu chứ?” Còn có một nhóm khoảng mười người đang chờ sẵn để bảo vệ Lee Young Min trong trường hợp có biến.

Ngoài trường tốp bảo vệ Na Young Wook, Goo Dong Chi còn trông thấy một gương mặt quen thuộc nữa. Tên mặt giống mỏ neo gã từng đụng độ ở văn phòng Lee Young Min cũng tới đây. Người đàn ông bước xuống từ ghế lái xe cũng có vẻ quen mắt. Có thể đó chính là tên đã đột nhập văn phòng gã dạo trước, Goo Dong Chi suy đoán. Gã vẫn nhớ dáng đi lẻo khoẻo đặc biệt của kẻ trong đoạn clip CCTV. Không thể xác nhận chắc chắn, nhưng cái dáng đi đó thì giống hệt. Na Young Wook gọi người đàn ông lẻo khoẻo kia là P.

Nhìn P mang theo một cái thùng, nhiều khả năng là thùng tiền, có thể đoán hẳn ở vị trí thấp kém nhất trong ba người. Goo Dong Chi chăm chú quan sát khuôn mặt của P. Có lẽ nếu nhìn mặt thật của hẳn rồi, khi nhìn lại CCTV gã sẽ chắc chắn hơn. Ba người tiến vào trong nhà kho. Goo Dong Chi nhét tai nghe vào tai. Gã có thể nghe thấy tất cả những gì xảy ra trong nhà kho qua tai nghe.

Trong nhà kho, Lee Young Min và Jang Sang Bae cùng hai người đàn ông cường tráng đang đứng chờ nhóm Na Young Wook. Nhóm trợ giúp lúc nguy cấp đang nấp sẵn ở văn phòng phía bên trong quan sát tình hình. Họ đã sẵn sàng đợi Lee Young Min ra hiệu thì lập tức xông ra.

“Lâu rồi mới gặp. Phải anh Na Young Wook đấy không?”

Lee Young Min tiến lên phía trước và chìa tay ra. Na Young Wook bắt tay ông ta.

“Nhà kho này trông kỳ quái thật đấy.”

Na Young Wook nhìn quanh.

“Trước kia nó được dùng làm kho máy vi tính, giờ thì, anh biết đấy, kinh doanh không tốt nên phải đóng cửa rồi.”

“Anh mang máy tính bảng ra đi.”

“Ây dà, làm gì mà vội vàng thế. Đằng sau anh có một người quen cũ của tôi kìa. Chính là vị đã từng đánh tôi một trận đây mà. Anh Na, tôi có việc này nhờ anh được chứ?”

“Anh cứ nói.”

“Cũng tại tôi vốn hay để bụng. Anh kia, vị ở đằng kia, vâng, đúng là anh đấy, anh nhớ tôi chứ? Anh từng đánh tôi mà, anh nhớ chứ? Để tôi đâm vào mặt anh ta một cú rồi chúng ta bắt đầu được không?”

“Không được.”

“Sao lại không được chứ.”

“Việc đó không liên quan đến giao dịch của chúng ta ngày hôm nay.”

“Liên quan chứ. Tôi vừa nhìn thấy mặt anh ta đã tức điên không sao trấn tĩnh được. Nhỡ giao dịch vì thế mà thất bại thì sao.”

“Tôi xin nói lại lần nữa. Không được.”

Trong lúc hai người họ đang đấu võ mồm, Mặt Mỏ Neo tiến lên phía trước. Hắn đứng bên cạnh Na Young Wook và ngậm chặt miệng. Lee Young Min tung hết sức đâm vào mặt hắn ta. Không phải một cú đâm quá mạnh, nhưng vẫn khiến đối phương chảy máu mũi. Mặt Mỏ Neo đưa ống tay áo lên lau máu rồi trở về vị trí cũ.

“Giờ thì được chưa?”

Na Young Wook nói với giọng cáu kỉnh.

“Vâng, giờ thì tôi thoải mái rồi.”

Lee Young Min ra hiệu gọi Jang Sang Bae. Jang Sang Bae cầm máy tính bảng tiến lên phía trước. Na Young Wook ra hiệu cho P. P cũng bước lên trước. Vừa nhận cái máy tính bảng, P liền bật nút khởi động rồi vào một thư mục trong máy và nhập mật mã. Ở đó có ghi lại toàn bộ lịch sử hoạt động của cái máy tính bảng. Bật nguồn khi nào, đã sử dụng phần mềm nào, tất cả đều được ghi lại hết. Cả dấu vết của việc sao chép dữ liệu, nếu có, cũng sẽ được hiển thị đầy đủ.

“Sạch sẽ.”

P nói với giọng khá trầm.

“Trước tiên, có thể khẳng định là không có việc sao chép chính quy.”

Na Young Wook nói. P gật đầu.

“Các anh đã chuẩn bị tiền rồi chứ?”

Giọng Lee Young Min trơn tuột như bôi dầu.

“Trước đó tôi cần xác nhận một chuyện này đã. Thừa anh Lee Young Min.”

“Anh cứ nói.”

“Nếu các anh có ghi hình các dữ liệu trong này, chúng tôi cũng không cách nào biết được. Lật tung cả nhà kho này lên hẳn cũng sẽ tìm thấy vài thứ khả nghi. Tôi thiên về hướng tin rằng anh Lee Young Min đã làm như vậy. Anh sẽ chối, nhưng tôi vẫn tin chắc là anh đã làm. Vì lo ngộ nhỡ có biến, vì muốn phòng thân, vì đột nhiên nổi hứng, vì lý do gì cũng được, nhưng tôi tin là như thế. Dù vậy thì chúng tôi cũng chẳng thể làm gì được. Nếu chẳng may chúng tôi lại phát hiện ra những đoạn ghi hình đó, thì giây phút đó cũng chính là lúc anh Lee Young Min lìa đời đấy. Anh hiểu chứ?”

“Anh đang uy hiếp tôi đấy à?”

“Đó không phải là uy hiếp. Nếu anh không quay lại các dữ liệu đó thì những lời này chẳng ảnh hưởng gì tới anh cả. Cũng chỉ như bụi bay trong không khí mà thôi. Tôi chỉ nói vậy để anh tham khảo.”

“Vậy theo cái ‘nếu chẳng may’ của anh Na, nếu tôi đã ghi hình nhưng không phát tán những đoạn phim đó thì tôi vẫn sẽ được sống phải không? Tôi có thể không chết đúng không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Thế thì, tại sao Bae Dong Hoon lại bị giết? Vì các anh uy hiếp anh ấy không thành sao?”

“Đó chỉ là tai nạn.”

“Tai nạn? Ra các anh gọi đó là tai nạn đấy. Vậy thì dễ tôi cũng sẽ chết vì tai nạn lắm, phải không?”

“Chúng tôi chỉ định dọa anh ta thôi, đó chỉ là tai nạn.”

“Tôi biết rồi. Đành tin các anh vậy.”

“Chuyện đó với anh Lee Young Min cũng có gì là không tốt chứ? Bây giờ anh Bae Dong Hoon chết rồi. Số tiền kia anh có thể một mình húp trọn mà.”

“Tôi mạo hiểm như thế này để làm gì chứ? Tôi đứng ra kết thúc việc này cũng chỉ vì muốn tưởng nhớ anh Bae Dong Hoon mà thôi.”

Tôi chỉ là đang giúp một người bạn hoàn thành công việc cuối cùng. Tiền ư? Anh Na, anh có thêm muốn chỗ tiền này không?”

“Không.”

“Có tiền thì có thể làm được rất nhiều việc mà.”

“Có những thứ còn quan trọng hơn tiền.”

“Ha, tò mò thật đấy. Thứ gì mà quan trọng hơn tiền vậy?”

“Chính anh Lee Young Min vừa nói rồi đấy thôi. Đồng đội, đạo lý, những thứ như vậy.”

“Ha ha ha ha ha ha, vâng, đúng vậy, đạo lý, cực kỳ quan trọng. Anh Na hẳn là thường nói chuyện đạo lý với các huynh đệ của mình nhỉ.”

“Đúng vậy.”

“Tôi biết rồi. Chúng ta nói tào lao nhiều quá. Chà, các anh kiểm tra xong hết rồi chứ? Vậy thì giờ đến lượt tôi kiểm tra phải không?”

Lee Young Min vừa chỉ tay, hai người đàn ông lực lưỡng liền bước về phía cái thùng. Họ mở thùng ra và kiểm tra tiền ở trong. Hai người đàn ông kiểm tra tiền xong xuôi thì gật nhẹ đầu. Lee Young Min lại ra hiệu, một người đàn ông nhấc cái thùng lên.

“Chà, chúng ta kết thúc rồi chứ?”

Na Young Wook đan hai bàn tay vào nhau và đặt trước đũng quần.

“Hẳn là vậy. Thực ra tôi vô cùng quý mến anh Na đấy. Một người như vậy mà ở dưới trướng của Chủ tịch Cheon Il Soo thì thật là đáng tiếc, tôi đã nhiều lần nghĩ như vậy đấy.”

Lee Young Min vừa gãi gãi gáy vừa nói.

“Cảm ơn anh. Không ngờ lại cũng có người quý mến tôi.”

“Vậy thì cuối cùng, tôi tặng anh một thông tin thú vị nhé? Hãy coi nó như quà tặng kèm chúc mừng giao dịch của chúng ta thành công.”

“Thông tin gì vậy?”

“Cái máy tính bảng làm thế nào lại bị mang ra ngoài, anh cũng thắc mắc phải không? Hay đến nước này rồi thì việc đó chẳng còn quan trọng nữa nhỉ? A, là nội gián mà, giờ nếu nói ra có khi lại chỉ làm sứt mẻ đạo lý giữa các anh mất?”

“Anh biết đó là ai?”

“Không biết chính xác, nhưng tôi có nghe được một manh mối từ anh Bae Dong Hoon. Anh tò mò chứ?”

“Anh hãy nói đi.”

“Chà, ở đây. Trong này có một ID. Đó là ID gì, tôi cũng không rõ. Có thể là địa chỉ email hoặc số hiệu trong công ty, dù sao thì tôi đã từng nghe anh Bae Dong Hoon nhắc đến. Tôi đã thử tra từ điển để hiểu nghĩa của nó nên còn nhớ rõ. Nếu nó có thể giúp ích cho anh chút nào thì tốt quá.”

Lee Young Min chìa ra một mảnh giấy. Na Young Wook mở giấy ra đọc rồi ngay lập tức nhét vào miệng, nhai trệu trạo rồi nuốt.

“Anh biết ID này sao?”

Lee Young Min hỏi.

“Không. Giờ chỉ cần một mình tôi biết nó là được rồi.”

Na Young Wook trả lời.

Lee Young Min và Na Young Wook bắt tay nhau. Lúc nhóm Na Young Wook chuẩn bị ra khỏi nhà kho, Lee Young Min chợt nói lớn.

“Chà, còn chuyện này tôi chưa nói. Tiện thể cung cấp thông tin thì cung cấp hết luôn. Người đã liên lạc với nội gián và tiếp cận anh Bae Dong Hoon, người đó tên là Lee Kang Hyuk.”

“Ai cơ?”

“Lee, Kang, Hyuk. Người quen của anh sao?”

Trong tích tắc, mặt Na Young Wook và đồng bọn đông cứng lại. Trên mặt bọn họ như được viết lên dòng chữ “Người mà tất cả chúng ta đều biết”. Na Young Wook cố gắng chỉnh lại biểu cảm rồi đi ra ngoài.

Dáng ba người họ bước ra khỏi nhà kho khiến Goo Dong Chi có cảm giác như một vụ việc đang nghe trên radio thì được chuyển qua phát sóng trên ti vi. Câu nói cuối cùng mà Goo Dong Chi được nghe là “Lee, Kang, Hyuk. Người quen của anh sao?” sau đó đến cảnh ba người đàn ông với vẻ mặt nghiêm trọng bước ra. Goo Dong Chi cố gắng kết nối mối quan hệ giữa lời của Lee Young Min và khung cảnh này. Ba người đàn ông đã lên xe, nhưng chiếc xe không hề nhúc nhích. Những âm thanh nhỏ của buổi sáng tinh mơ vọng lại từ phía xa. Bãi đỗ xe rất yên tĩnh. Không thấy bóng dáng dù chỉ một con chim. Chiếc xe khởi động, rồi lao đi.

Goo Dong Chi cũng di chuyển theo bản năng. Gã không có thời gian để suy nghĩ. Gã lên chiếc ô tô bên cạnh, rồi bám theo bọn họ. Gã vừa rời khỏi bãi đỗ xe, Lee Young Min liền gọi điện thoại tới.

“Thám tử Goo đi đâu vậy?”

“Tôi phải bám theo bọn họ.”

“Vì sao?”

“Tôi không biết. Nhưng có lẽ tôi cần làm thế.”

“Anh không được công bố đoạn băng đó đâu đấy. Anh biết chứ? Chúng ta cần thời gian.”

“Đừng lo.”

Goo Dong Chi đập máy. Đèn chiếu hậu của chiếc ô tô chở ba người kia nhìn đỏ một cách bất thường. Goo Dong Chi giữ khoảng cách bám theo chiếc ô tô kia. Đường phố buổi sớm vắng vẻ, và lạnh lẽo như một cỗ máy chưa được khởi động xong. Goo Dong Chi nắm hai bàn tay vào rồi lại mở ra. Đầu ngón tay gã tê rần rần. Kể cả khi gã rút tay khỏi bánh lái, xe ô tô vẫn chạy đều. Tựa hồ nếu gã ngủ một giấc rồi tỉnh dậy thì chiếc xe cũng vẫn chạy mãi như vậy. Bàn chân đang đập chân ga của gã có cảm giác xa lạ như đang ở một đất nước xa xôi nào đó, hoàn toàn không còn là chân gã. Đầu và chân và tay của gã, giống như một mối quan hệ tay ba be bét không thể nào khôi phục, chẳng còn quan tâm chút gì đến nhau. Kể cả người đang nắm lấy bánh

lái hình như cũng không phải là gã nữa. Goo Dong Chi ước, cái thân thể đang ngồi trên ô tô này sẽ đưa gã tới một nơi rất xa nào đó, một nơi mà tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết, một nơi mà gã có thể thoải mái nghỉ ngơi. Gã đặt tay lên bánh lái và ngồi như một cái máy.

“Forty-love*.”

Đó là hai từ Goo Dong Chi yêu nhất. Đó cũng là khoảnh khắc gã yêu nhất. Giây phút trọng tài phát âm hai từ ấy, gã luôn cảm thấy vừa choáng váng vừa hưng phấn, thậm chí chỉ nghĩ đến hai từ đấy thôi khắp người gã đã run lên rồi. Khoảnh khắc tiếng hô “forty-love” của trọng tài vang khắp sân tennis rồi tan biến vào hư không, đó chính là khoảnh khắc Goo Dong Chi yêu nhất.

“Forty-love” cũng là từ chỉ những giây phút gay cấn nghẹt thở nhất. Ấy là tỷ số 40-0 cheo leo trên vách đá, ấy là tỷ số bị dồn ép tới tình huống ngặt nghèo nhất. Con số 0, cứ làm sao lại được phát âm thành từ “love” ngọt ngào êm ái như vậy. Goo Dong Chi biết rõ cách phát âm “love” bắt nguồn từ tiếng Pháp “l’oeuf”, có nghĩa là quả trứng, nhưng mỗi lần nghe thấy âm thanh đó gã đều có liên tưởng khác. “Love” chẳng phải là lời khích lệ dành cho người sắp thua cuộc mà chưa thể giành được điểm nào đó sao? Gã đã từng thắng nhờ forty-love, và cũng từng thua vì forty-love, nhưng mỗi khi nghe thấy hai từ đó, gã đều có cảm giác như được an ủi động viên.

Vừa bám theo xe của nhóm Na Young Wook, Goo Dong Chi vừa liên tục nói hai từ đó. Tình huống lúc này rất phù hợp với tỷ số ấy. “Forty-love.” Ai là “forty” và ai là “love”, giờ vẫn chưa thể biết được. Chỉ có thể chắc chắn một điều, gã đang đứng trên một vách đá cheo leo nào đó.

Điểm đến của Goo Dong Chi là một khu nhà nổi tiếng có nhiều người già sinh sống. Rất đông người già sống ở đây, nhưng khu này lại

có nhiều con dốc đứng. Xe chở nhóm Na Young Wook leo lên tới tận đỉnh đồi mới dừng lại. Chiếc xe nghiêng như thể phần thùng phía sau chỉ nặng thêm một chút nữa thôi là cả xe sẽ lật nhào. Ba người họ xuống xe và đi vào một tòa nhà trông còn tồi tàn hơn cả tòa nhà Cá Sấu. Goo Dong Chi tỉ mỉ quan sát tòa nhà đó. Gã không mong sẽ trông thấy biển hiệu võ đường Nguyễn Thủ ở đây, nhưng cũng không tìm thấy chút gì dính dáng đến cái tên đó. Cũng chẳng hề có một biển hiệu nào liên quan tới võ thuật hay thể thao. Trên tầng bốn có tên của tòa nhà, “Tòa nhà Nhân Nghĩa”.

Goo Dong Chi đang ngồi trong xe và nhìn ngó xung quanh thì đột nhiên trước mắt gã xuất hiện một gương mặt to oành, khiến gã nín thở. Gã lùi người lại nhìn cho kỹ, gương mặt đó cực kỳ quen thuộc. Thám tử Lee Ri gõ tay lên kính ô tô.

“Đại ca, sao mà anh lại giật mình thế?”

“Này, thằng này, cậu đột nhiên ở đâu chui ra thì tôi lại chẳng giật mình.”

Goo Dong Chi hạ cửa sổ ô tô xuống và nói.

“Em nhìn thấy anh tới đây.”

“Mới sớm ra cậu đã tới đây làm gì?”

“Còn làm gì nữa, làm việc nên em mới tới chứ.”

“Việc gì?”

“Còn hỏi việc gì nữa, việc anh giao cho em chứ còn việc gì.”

“Việc gì nhỉ? À, Lee Kang Hyuk

“Vâng, mối quan hệ giữa Lee Kang Hyuk và võ đường Nguyễn Thủ.”

“Thực ra tôi cũng vì việc đó mà tới tận đây.”

Goo Dong Chi để Lee Ri ngồi ở ghế bên cạnh, trong thời gian đó gã giải thích cụ thể tình hình. Giờ có lẽ gã đã tin được Lee Ri. Mà cũng có thể gã bắt buộc phải tin cậu ta. Một mình cầm đèn pin mò mẫm trong bóng tối là quá sức gã. Gã cần đến sự giúp đỡ của ai đó.

Nếu có Kim In Cheon ở đây, anh ta sẽ là người bạn đồng hành hoàn hảo, nhưng bây giờ ngay việc tưởng tượng xem khi nào anh ta lại có thể đứng cạnh mình gã cũng thấy quá khó khăn. Gã kể cho Lee Ri nghe tất cả mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua, những chuyện rắc rối liên quan tới vụ tai nạn của Kim In Cheon, những việc liên quan tới Lee Young Min, và cả cuộc giao dịch vừa mới đây giữa Lee Young Min và Na Young Wook, gã đều kể hết. Kể cho Lee Ri xong, gã bỗng thấy thoải mái như được thổ lộ mọi bí mật.

“Chuyện này rắc rối đây.”

“Sao vậy?”

“Cái người tên Lee Kang Hyuk đó, vốn từng là thành viên của võ đường Nguyên Thủ.”

“Thật sao?”

“Nhưng năm năm trước trong nội bộ bọn họ xảy ra một vụ tranh cãi lớn và hẳn ta đã rời khỏi võ đường. Em cũng không biết là có chuyện gì. Kể từ khi ấy, Lee Kang Hyuk đã làm qua nhiều công việc, và một năm trước thì vào làm cho một công ty nhập khẩu headphone. Trụ sở của công ty ấy chính là...”

“Tòa nhà mà Bae Dong Hoon ngã chết phải không?”

“Đúng thế.”

“Sắp xếp các chi tiết lại với nhau thì có thể là thế này. Lee Kang Hyuk từng là thành viên của võ đường Nguyên Thủ, nhưng vì bất hòa với các huynh đệ nên hẳn bỏ đi. Có vẻ hẳn có rất nhiều bất mãn. Thế rồi hẳn biết được rằng một người làm cùng tòa nhà với mình, Bae Dong Hoon, có làm việc cùng Cheon Il Soo, và quyết định sẽ trả thù Cheon Il Soo và Na Young Wook. Hẳn đã câu kết với một ai đó trong nội bộ công ty và lấy trộm cái máy tính bảng, sau đó bán nó cho Bae Dong Hoon. Tới đây thì đều khớp nhỉ?”

“Theo hồ sơ ghi lại thì hôm Bae Dong Hoon chết, Lee Kang Hyuk đã bị bắt gặp tại hiện trường.”

“Vậy à? A, phải, đúng rồi. Tôi nhớ ra rồi. Tiền bối In Cheon cũng đã từng bắt người nào đó.”

“Vâng, CCTV của tòa nhà đã ghi lại hình ảnh hắn ta đi xuống cầu thang thoát hiểm sau khi vụ việc xảy ra.”

“Chà, thử nghĩ xem nào. Các thành viên của võ đường Nguyên Thủ đã tới đe dọa Bae Dong Hoon. Nhưng Lee Kang Hyuk lại chứng kiến cảnh ấy. Vì phải giấu mặt đi nên hắn đã chạy xuống cầu thang thoát hiểm.”

“Nghe có vẻ lọt tai đấy.”

“Phải nhanh chóng xác nhận về Lee Kang Hyuk, bây giờ hắn đang ở đâu, cậu biết không?”

“Biết chứ.”

“Ở đâu?”

Lee Ri chỉ tay về phía tòa nhà Nhân Nghĩa tồi tàn, nơi có trụ sở của võ đường Nguyên Thủ. Goo Dong Chi nhìn lần lượt từ ngón tay Lee Ri sang tòa nhà.

“Ở đó?”

“Vâng, một tiếng trước hắn đã tới đây.”

“Chuyện đó sao giờ cậu mới nói?”

“Thì anh có hỏi em đâu.”

“Nhờ có chuyện gì xảy ra rồi thì sao hả? Đi xem nào.”

“Lee Kang Hyuk, em thấy hắn đi lên tầng ba.”

Goo Dong Chi và Lee Ri xuống xe ô tô rồi thận trọng chạy về phía tòa nhà Nhân Nghĩa. Nếu là một tổ chức chuyên nghiệp thì đáng ra đã phải có ai đó ở lại canh cửa, nhưng tất cả các thành viên của võ đường Nguyên Thủ đều đã đến khu Cá Sấu để tìm cậu em út rồi. Không đời nào có người ở lại. Goo Dong Chi bảo Lee Ri canh chừng dưới tầng một, rồi chẳng chút lưỡng lự hay lo lắng, đi thẳng lên tầng ba. Mùi ở đây còn nồng nặc hơn cả tòa nhà Cá Sấu. Dường như không dừng lại ở việc bốc mùi mà tự bản thân mùi đã biến thành tòa nhà này

rồi. Goo Dong Chi thận trọng bước từng bước lên cầu thang rồi đi đến cuối hành lang. Có tiếng động phát ra từ một văn phòng dán biển “Đặc sản Shinyo”.

Đối diện “Đặc sản Shinyo” là nhà vệ sinh công cộng. Vào đó chắc có thể theo dõi được sự tình bên trong căn phòng kia. Goo Dong Chi chậm chậm bước vào nhà vệ sinh.

“Giờ cậu đang làm trò gì đấy?”

Từ trong văn phòng mở cửa đột nhiên ùng ùng phát ra tiếng quát tháo, Goo Dong Chi đứng nguyên tại chỗ. Gã biết tiếng quát đó không phải dành cho mình, nhưng vẫn chẳng thể nào động đậy nổi. Goo Dong Chi đành từ bỏ việc trốn vào nhà vệ sinh và quyết định đứng sát tường nghe ngóng. Tay gã nắm chặt lấy điện thoại. Nếu có ai đến Lee Ri sẽ báo cho gã.

“Chúng tôi sẽ làm nên một võ đường Nguyên Thủ mới. Đại sư huynh hãy từ bỏ đi.”

“Các cậu có biết mình đã phá hỏng việc đến mức nào rồi không?”

“Chẳng có gì hỏng cả. Mọi thứ chỉ trở về đúng chỗ của nó mà thôi.”

“Rất nhiều người đã bị thương rồi đấy.”

“Đại sư huynh, giờ đại sư huynh có tỉnh táo không vậy? Chính đại sư huynh đã giết người đấy.”

“Đó chỉ là tai nạn. Và nếu các cậu không lấy trộm cái máy tính bảng thì cũng đã chẳng có chuyện đó xảy ra.”

“Nếu ngay từ đầu đại sư huynh lựa chọn đúng đắn thì đã chẳng có chuyện đó xảy ra.”

“Được rồi, vậy thì bây giờ các cậu muốn gì?”

“Cắt đứt quan hệ với Chủ tịch Cheon Il Soo. Và quay về núi, tiếp tục tu luyện.”

“Ân huệ của ngài Chủ tịch có thể dễ dàng bỏ đi như vậy ư?”

“Đó không phải ân huệ dành cho chúng tôi. Đó là ân huệ dành cho đại sư huynh. Đại sư huynh hãy tự mà đền ơn.”

Goo Dong Chi cảm giác trong phòng có gì đó đang chuyển động. Phải nhanh chóng trốn vào nhà vệ sinh. Gã chui tọt vào nhà vệ sinh, bàn chân bám chặt xuống sàn đi mà như trượt. Có vẻ như những người ở trong phòng không để ý thấy gã.

“Chúng ta, dao của chúng ta đã nhuộm máu rồi. Không thể quay đầu lại nữa.”

“Không, vẫn chưa muộn đâu.”

“Chúng ta đã đâm tay cảnh sát.”

“Không, việc đó không phải chúng ta làm.”

“Cậu nói gì vậy?”

“Tôi đã điều tra tất cả những CCTV đặt tại hiện trường vụ việc. Hầu hết các cửa hàng đều đã ngừng kinh doanh nên hầu như chẳng có cái CCTV nào tử tế. Chỉ duy nhất một cái còn hoạt động. Màn hình hơi mờ, nhưng vẫn đủ để phân biệt ai với ai. Dựa vào đoạn clip đó, chúng ta có thể được rửa oan.”

“Vậy sao? Vậy người đâm tay cảnh sát đó là ai?”

“Sau này tôi sẽ cho đại sư huynh xem.”

Đứng trong nhà vệ sinh nghe trộm cuộc nói chuyện, mắt Goo Dong Chi vẫn máu đỏ ngầu. Gã những muốn lập tức chạy vào và hỏi xem đoạn clip đó đang ở đâu, nhưng đành cố nhịn. Goo Dong Chi thử nhòm qua cửa sổ nhỏ của nhà vệ sinh. Mắt gã có thể nhìn thấy một góc bên trong căn phòng.

Võ đường Nguyên Thủ chia làm hai nhóm đứng đối diện nhau. Đập vào mắt Goo Dong Chi là Na Young Wook người đang đứng quay lưng về phía cửa vào, và P đang cầm cái máy tính bảng, ngoài ra là một gương mặt đàn ông xa lạ. Goo Dong Chi linh cảm đó chính là Lee Kang Hyuk. Na Young Wook và Lee Kang Hyuk đang đối đầu. Gã nghĩ kẻ phản bội đã hợp tác với Lee Kang Hyuk trộm cái máy tính

bảng có lẽ là P. Nhìn những người đó đứng, Goo Dong Chi có thể phân biệt ai là địch thủ của ai, ai là đồng đội với ai. Lee Kang Hyuk và P định cầm máy tính bảng chạy ra ngoài, nhưng Na Young Wook đã chặn ngang bọn họ.

“Các cậu định làm gì với thứ đó?”

Na Young Wook hét lên.

“Chúng tôi sẽ không công khai nó đâu. Chỉ giữ lại phòng thân thôi.”

Lee Kang Hyuk nói.

“Vậy thì tôi sẽ thành ra thế nào đây?”

“Đại sư huynh, xin lỗi. Nhưng ngoài cách này ra chúng tôi chẳng thể làm gì khác được. Bây giờ chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra cậu út, rồi biến mất không dấu vết.”

“Cậu nghĩ tất cả các huynh đệ sẽ đi theo cậu sao?”

“Tôi sẽ khiến họ theo tôi.”

“Đại sư huynh, tôi cũng sẽ theo họ.”

Tên Mặt Mỏ Neo mà ban nãy Goo Dong Chi không nhìn thấy, giờ đã xuất hiện trong tầm nhìn của gã. Hắn ra đứng sau Lee Kang Hyuk và P.

Goo Dong Chi bối rối. Bây giờ nên tấn công bọn họ và tìm chứng cứ liên quan tới Kim In Cheon, hay phải quan sát tình hình thêm chút nữa, gã cũng không rõ. Trong tâm trí Goo Dong Chi chợt nảy ra một cách. Gã cúi thụp xuống và gửi một tin nhắn cho Lee Ri.

“Đại sư huynh không cản được chúng tôi đâu. Xin hãy tránh ra.”

Là giọng nói của Lee Kang Hyuk.

“Nhất định phải làm như thế này sao?”

Giờ là giọng của Na Young Wook. Không có tiếng di chuyển. Vài phút trôi qua, có tiếng cửa đánh ụynh một cái. Goo Dong Chi lập tức dính sát người vào cánh cửa nhà vệ sinh và quan sát động tĩnh của bọn họ. Na Young Wook vẫn ở trong phòng, Lee Kang Hyuk, Mặt Mỏ Neo

và P bước ra ngoài hành lang. Goo Dong Chi hít một hơi thật sâu. Khi nghe thấy tiếng bước chân đi hết hành lang xuống cầu thang, gã ra khỏi nhà vệ sinh. Không nhìn thấy Na Young Wook đâu cả. Goo Dong Chi bám theo bọn họ, cố gắng bước không gây ra tiếng. Gã chỉ hy vọng Lee Ri sẽ làm theo đúng kế hoạch.

Từ tầng ba xuống tầng hai, từ tầng hai xuống tầng một, Goo Dong Chi vẫn bám sát ba người kia. Có vẻ bọn họ không hề nghĩ sẽ có người bám theo. Goo Dong Chi rút khẩu súng hơi ga trong túi ra. Tới chiều nghỉ cuối cùng của cầu thang, gã nghe thấy tiếng râm ran. “Ồ, cái quái gì đây? Chuyển nhà sao?” Một chiếc xô pha dài chặn ngang giữa cầu thang. Goo Dong Chi không bỏ lỡ cơ hội ấy, gã chạy tới bắn súng hơi ga vào mặt từng người. Gã bắn hết cả sáu viên trong ổ đạn, hầu hết đều trúng cả. Bị bất ngờ, bọn họ không tránh kịp, chỉ còn biết ôm lấy mặt. Goo Dong Chi giật lấy cái túi đựng máy tính bảng trong tay P, rồi trèo qua ghế xô pha, chạy đi. Lee Ri đã lái xe tới trước cửa tòa nhà chờ sẵn. Goo Dong Chi vừa lên, xe lập tức phóng đi. Tới tận khi xuống hết đồi và đi thêm một đoạn dài nữa, xe mới bắt đầu giảm tốc độ.

“Phù, Lee Ri à, cậu vất vả rồi. Làm tốt lắm.”

“Đại ca à, sao anh lại gửi tin nhắn như thế. Một mình em ở dưới bận rộn thế nào anh biết không?”

“Tôi gửi vì nghĩ không làm vậy thì không được. Này, nhưng mà cái xô pha đó cậu kiếm đâu ra vậy?”

“Gần đây là cả một thiên đường những thứ như thế mà. Ghế xô pha cũng có, tủ quần áo cũng có, những thứ có thể dùng được đều bày hết ra đường.”

“Cậu vất vả rồi.”

Goo Dong Chi nói. Bàn tay phải đang lái xe của Lee Ri chột đưa ra, vẫy vẫy trước mặt gã. Goo Dong Chi chẳng phản ứng gì cả.

“Phải high-five chứ.”

Lee Ri phụng phịu nói.

“Nhìn thẳng phía trước đi.”

Goo Dong Chi đưa lòng bàn tay ra phía trước. Giờ chỉ còn giao dịch nữa thôi.

Goo Dong Chi dễ dàng lấy được số điện thoại của Lee Kang Hyuk thông qua một đồng nghiệp cũ, nhưng gã không gọi điện ngay. Gã muốn dành thời gian để có thể bình tĩnh phán đoán tình hình. Trước tiên, gã gọi điện cho Cha Cheol Ho để hỏi tình hình khu Cá Sấu. Không có gì đặc biệt. Cậu em út của võ đường Nguyên Thủ vẫn bị trói ở yên một chỗ, ngoan ngoãn ăn cơm mang tới mà không nói một câu thừa thãi nào. Cậu ta đã hoàn toàn chấp nhận hoàn cảnh hiện tại của bản thân.

Gã gọi điện cho Lee Kang Hyuk vào khoảng giữa trưa. Goo Dong Chi biết đâu là lúc khả năng phán đoán của con người trở nên chính xác nhất. Thời điểm mặt trời lên tới đỉnh đầu chính là lúc đầu óc con người sáng rõ nhất, đồng thời cũng có thể đưa ra những lựa chọn hợp lý nhất. Lee Kang Hyuk lập tức bắt máy.

“Xin lỗi vì ban nãy đã làm anh bất ngờ.”

Goo Dong Chi lịch sự nói.

“Anh là Goo Dong Chi đúng không?”

Lee Kang Hyuk hỏi đơn giản.

“Vâng, rút ngắn được thời gian chào hỏi thật tốt quá.”

“Thứ anh Goo Dong Chi muốn là gì, tôi đang rất thắc mắc.”

“Ban nãy tôi đã nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và anh Na Young Wook. Tôi có hứng thú với đoạn clip CCTV đó.”

“Đổi đoạn clip CCTV lấy chiếc máy tính bảng sao? Cuộc giao dịch này có vẻ không công bằng lắm nhỉ.”

“Anh Lee Kang Hyuk giữ đoạn clip đó thì cũng không làm gì được đâu.”

“Thủ phạm đâm anh cảnh sát đó không phải người của võ đường Nguyễn Thủ. Phải có đoạn clip CCTV chúng tôi mới có thể chứng minh được điều đó.”

“Tôi cũng biết hung thủ là Lee Young Min. Cảnh sát Kim In Cheon, dù đã kiệt sức vì bị dao đâm, vẫn cố rành rọt nói ra cái tên đó. File ghi âm mà tôi có cộng với đoạn clip CCTV đó có thể trở thành bằng chứng xác đáng.”

“Tốt. Vậy chúng ta hãy trao đổi đi.”

“Không. Tôi vẫn sẽ giữ máy tính bảng.”

“Vậy anh lấy gì để giao dịch với tôi?”

“Tôi sẽ giao cho anh cậu em út.”

“Em út?”

“Tôi sẽ giao cho anh cậu em út của võ đường Nguyễn Thủ, hiện đang khổ sở ở một xóm nào đó trong khu Cá Sấu.”

Lee Kang Hyuk khựng lại. Có vẻ như hắn đã tạm tắt micro điện thoại để thảo luận với những người xung quanh. Sự im lặng không kéo dài lâu, chẳng mấy chốc những tạp âm khe khẽ lại quay trở lại.

“Tốt thôi. Thay vào đó tôi có việc muốn nhờ anh.”

“Vâng, anh cứ nói.”

“Tôi biết trước kia thám tử Goo cũng từng làm cảnh sát.”

“Hầu như ai cũng đều biết thế.”

“Anh nhất định phải bắt lấy Lee Young Min. Và mong anh có thể giúp cho người của võ đường Nguyễn Thủ không bị liên đới. Võ đường Nguyễn Thủ không phải là không làm gì sai. Người đâm dao là Lee Young Min, nhưng người của chúng tôi bỏ anh cảnh sát lại. Tôi xin nhận lỗi đó. Nếu đưa anh ấy tới bệnh viện sớm thì đã tốt hơn rồi. Anh có thể giúp bỏ qua việc đó không?”

“Tôi không thể hứa, nhưng sẽ cố gắng hết sức có thể.”

“Và còn một việc này nữa. Việc phóng hỏa ở khu Cá Sấu cũng là do người của võ đường Nguyên Thủ. Dù làm theo chỉ thị của Chủ tịch Cheon Il Soo, nhưng rõ ràng chúng tôi làm vậy vẫn là sai trái. Việc đó anh cũng có thể im lặng bỏ qua được không?”

“Việc đó tôi cũng sẽ cố gắng hết sức.”

“Tôi tin anh Goo Dong Chi. Tốt rồi. Chúng ta giao dịch như thế nào đây?”

“Ở lối vào tòa nhà Cá Sấu có một quán cà phê rất lớn. Một tiếng đồng hồ nữa hãy gặp nhau ở đó. Tôi không thể đến đó được, một đồng nghiệp râu ria xồm xoàm của tôi sẽ tới thay. Bước vào quán cà phê anh sẽ nhận ra cậu ấy ngay thôi. Trước tiên cậu ấy sẽ xác nhận đoạn clip CCTV trong quán cà phê, sau đó sẽ giao cậu em út cho các anh.”

“Tốt. Một tiếng nữa. Nhưng mà... Anh định làm gì với cái máy tính bảng?”

“Tôi vẫn đang suy nghĩ.”

“Thực ra, công bố những dữ liệu trong đó cũng sẽ gây nguy hiểm cho người của võ đường Nguyên Thủ.”

“Việc đó tôi không thể hứa hẹn gì với anh được. Tôi xin lỗi.”

Goo Dong Chi cúp điện thoại. Giao dịch càng ngắn gọn càng tốt. Càng dành nhiều thời gian để suy nghĩ thì càng phát sinh nhiều mâu thuẫn, càng nhiều mâu thuẫn thì khả năng thay đổi quyết định càng cao. Goo Dong Chi giải thích tình hình với Lee Ri, rồi gọi điện cho Cha Cheol Ho nói một tiếng rưỡi nữa sẽ có người tới đón cậu thanh niên.

“Đại ca định làm gì vậy?”

Lee Ri vừa nhai bánh mì mua trong siêu thị vừa hỏi.

“Tôi có việc cần làm.”

Goo Dong Chi uống nước điện giải và trả lời.

“Anh suốt ngày chỉ giao những ca khó nhằn cho em thôi. Em sẽ đòi bồi thường hết đấy. Về sau anh mà chối là không được đâu. Anh

có biết phí làm việc theo giờ của em là bao nhiêu không? Nếu anh nghĩ giá cả bây giờ vẫn như ngày xưa thì nhầm rồi. Giờ em cao giá lắm đấy.”

“Tôi sẽ tới gặp Cheon Il Soo.”

“Gặp rồi anh định làm gì?”

“Việc ở khu Cá Sấu nhờ cả vào cậu.”

“Những việc đó anh không phải lo, chỉ cần cho em nhiều nhiều tiền là được. Anh gặp Cheon Il Soo rồi tính sao nữa?”

“Tôi sẽ vừa đi vừa nghĩ.”

“Vâng, có việc gì thì gọi điện cho em nhé.”

“Tôi là ai chứ. Nhét cái lo lắng của cậu vào tủ hồ sơ trong văn phòng đi.”

“Dạ? Tủ gì cơ? Anh nói gì vậy?”

“Không có gì. Chỉ là tự dưng nhớ đến một câu nói đùa... Mượn xe của cậu nhé.”

“Vâng, đại ca. Anh đừng xài cẩn thận mà cứ thoải mái xông pha, xong rồi mua trả em cái mới là được.”

Goo Dong Chi không trả lời mà nhìn thẳng về phía trước. Lee Ri nhìn quanh rồi xuống xe, bắt taxi đi tới khu Cá Sấu. Còn khoảng mười phút nữa là tới giờ hẹn. Lee Ri gọi một cốc cà phê đá rồi ngồi vào chỗ.

“Anh, có phải là người mà anh Goo Dong Chi...”

Lee Kang Hyuk và P đứng trước mặt Lee Ri.

“Vâng, các anh đến sớm quá. Mời ngồi.”

Lee Ri hút một ngụm cà phê đá và nói. Anh ta Liên tục hút cà phê rồn rột. Trước khi bắt đầu cuộc nói chuyện, anh ta đã uống hết sạch cốc cà phê. Lee Kang Hyuk lôi máy tính và USB từ trong túi ra.

“Chúng tôi đã ghi dữ liệu vào USB.”

“Ây dà, làm gì mà vội vàng vậy.”

Lee Ri kéo máy tính lại gần và mở đoạn clip. Hình ảnh không sắc nét cho lắm. Chỉ thấy một hành lang khá dài, hai bên là các cửa hàng.

“Ở cuối hành lang, anh nhìn kỹ phía bên trên màn hình là sẽ thấy.”

Lee Kang Hyuk giải thích. Lee Ri quan sát phía bên trên màn hình. Có hai người đi vào cửa hàng ở cuối hành lang, bên tay trái. Một lúc sau không thấy gì nữa. Hầu như chẳng có ai qua lại hành lang này. Vài phút sau, hai người đó vội vàng ra ngoài và chạy về góc bên phải rồi biến mất khỏi màn hình. Sau đó, từ phía góc bên phải có ba người xuất hiện. Một người cầm trên tay cái gì đó có vẻ là dao, một người siết cổ người còn lại. Từ góc dưới màn hình lại có hai người khác xuất hiện. Hai người này cầm dao chạy về góc bên trên màn hình. Ba người ở góc trên màn hình vội vã mở cửa thoát hiểm chạy mất. Hai người ở góc dưới màn hình chạy đuổi theo. Họ chạy qua cửa thoát hiểm và đoạn clip kết thúc.

“Tất cả đây sao?”

Lee Ri hỏi cộc lốc.

“Phóng to lên nhìn sẽ rõ hơn. Màn hình này hơi nhỏ.”

“Hơi mờ nhỉ.”

“So sánh loại dao mà chúng tôi dùng với vết đâm trên người anh cảnh sát là biết ngay.”

Lee Kang Hyuk giải thích.

“Nếu nhìn rõ được con dao mà Lee Young Min sử dụng thì tốt hơn...”

“Xem kỹ sẽ thấy Lee Young Min đã bắt anh cảnh sát. Đó không phải là hành động bột phát. Ông ta biết rằng chúng tôi đang đuổi đến, và hẳn cũng biết rằng anh cảnh sát đã tới đó. Ông ta đã chuẩn bị để đổ mọi tội lỗi lên chúng tôi. Tôi nghe nói anh Goo Dong Chi đang giữ file ghi âm cuối cùng của cảnh sát Kim In Cheon.”

“Tôi biết rồi. Giao dịch thì giao dịch thôi... Các anh đi theo tôi.”

Lee Ri nhét cái USB vào túi áo khoác, rồi đứng lên. Hai người đứng dậy theo Lee Ri. Tại bãi đỗ xe trên đường từ quán cà phê tới khu

Cá Sấu, có khoảng mười người đàn ông trẻ tuổi đứng tụ tập. Lee Kang Hyuk và P vừa xuất hiện, bọn họ liền căng thẳng vẫy tay. Lee Kang Hyuk giơ tay ra hiệu dừng lo lắng.

Lee Ri đi lên cầu thang tòa nhà Cá Sấu. Lee Kang Hyuk và P lặng lẽ đi theo. Qua tầng bốn, mở một cánh cửa hẹp, họ lên tầng thượng của tòa nhà. Trên sân thượng có Cha Cheol Ho đang đứng đợi.

“Anh Lee Ri phải không?”

Cha Cheol Ho chìa tay ra.

“Vâng, anh là người bạn này nhận điện thoại?”

Lee Ri bắt tay anh ta. Cha Cheol Ho liếc nhìn hai người đàn ông đi sau Lee Ri. Liếc qua cũng biết họ là những người tới nhận “hàng”.

“Nhìn qua thì chắc các anh cũng biết rồi, nhưng vào trong xem sẽ càng rõ hơn nữa, tôi đã chăm lo cậu ta hết lòng đấy. Cơm cho ăn đúng bữa, nước cũng cho uống đúng giờ, tôi chăm cậu ta cẩn thận như chăm cây ấy. Đương nhiên, trong quá trình bắt cậu ta, cũng đã xảy ra chút xung đột. Tôi là võ sĩ mà, nên chẳng thể nào không gây ra đôi ba vết thương. Điểm đó mong các anh hiểu cho.”

Cha Cheol Ho mở cánh cửa nhà kho. Dù vẫn bị trói nguyên trên ghế, nhưng trông cậu thanh niên đã sạch sẽ hơn hẳn. Đó là nhờ sau khi nhận được điện thoại của Goo Dong Chi, Cha Cheol Ho đã dùng khăn ướt cẩn thận lau rửa cậu ta. Cái đai quấn quanh miệng cậu ta cũng không còn nữa. Cha Cheol Ho cởi trói cho cậu ta. Cậu thanh niên đi về phía Lee Kang Hyuk với vẻ kiệt sức.

“Su huynh, em xin lỗi.”

“Không sao đâu. Thế này là may mắn lắm rồi. Cậu không bị thương ở đâu chứ?”

“Chỗ vai có hơi bị thương một chút, nhưng không nghiêm trọng.”

“Chà, đi thôi.”

Lee Kang Hyuk và P đưa mắt chào Cha Cheol Ho và Lee Ri rồi cùng cậu em út đi xuống khỏi sân thượng. Cha Cheol Ho cố tránh phải

đối diện với đôi mắt cậu em út bằng cách đứng ở lan can nhìn vu vơ xuống dưới khu nhà. Giữa bầu không khí này, nói lời chào hỏi cũng có chút kỳ quặc. “Thời gian qua cậu đã vất vả rồi”, câu nói đã mấp mé bờ môi nhưng cuối cùng Cha Cheol Ho vẫn không thốt ra nổi. Người làm cho cậu ta vất vả chính là mình, giờ chào thế thật chẳng ra làm sao, anh ta nghĩ. Lee Ri cũng không đi xuống mà vẫn ở lại trên sân thượng. Cuộc giao dịch đã kết thúc. Võ đường Nguyên Thủ sẽ không gây thêm bất cứ vấn đề nào nữa, Lee Ri biết điều đó.

Có tiếng chạy vội vã lên cầu thang. Là Baek Ki Hyun.

“Này, võ sư Cha, xong rồi sao?”

“Cái gì xong?”

“Tới đón đi rồi à?”

“Vâng, họ tới đón đi rồi. Rốt cuộc thám tử Goo đã giao dịch gì vậy? Vất vả lắm mới bắt được mà lại dễ dàng thả đi như thế à?”

“Thám tử Goo là chuyên gia mà. Lẽ nào cậu ấy lại gây thiệt hại gì cho chúng ta? Tin tưởng đi. Nhưng mà thằng nhóc đó, nó sẽ không tố cáo mấy hành động tàn nhẫn của cậu chứ?”

“Tôi hành động tàn nhẫn khi nào chứ?”

“Không làm đã tốt.”

“Tôi có làm gì đâu. Tôi không làm hành động tàn nhẫn nào hết.”

“Võ sư Cha, chuyện đó cho qua đi, sáng nay cậu có xem phim không?”

“Phim gì cơ?”

“Cái cô sống ở tầng bốn thấy bảo là viết kịch bản phim mà. Phim truyền hình buổi sáng Chủ nhật ấy, hôm nay tôi vừa xem thử, này, hay đáo để luôn.”

Đứng bên nghe hai người họ nói chuyện, Lee Ri phì cười. Cũng đã tới lúc phải chuyển khỏi văn phòng hiện tại, anh ta chợt nghĩ hay là dọn tới khu này nhỉ. Làm một cái lán trên tầng thượng để nuôi thú có vẻ không tệ. Từ sân thượng nhìn xuống phong cảnh cũng đẹp. Anh ta

nhìn xuống phía bãi đỗ xe. Lee Kang Hyuk cùng P và cậu em út đang đi về đó. Sau khi tới nơi, cậu em út ôm từng người của võ đường Nguyên Thủ một cách thân thiết. Các huynh người thì vuốt lưng, người thì nắm tay cậu ta. Một người còn vừa vò đầu cậu ta vừa trêu chọc.

Lee Ri gọi điện cho Goo Dong Chi. Nhìn từ trên sân thượng, bất cứ thứ gì trông cũng thật đẹp đẽ. Đứng trên cao nhìn xuống, dường như trong mọi phong cảnh đều ẩn chứa một câu chuyện nào đó. Những người sống giữa những con ngõ có vẻ không liên quan gì tới câu chuyện, nhưng khi nhìn bao quát phong cảnh và tìm cách liên kết, thì tất cả đều thành chuyện để kể.

“Ờ, Lee Ri à.”

“Xong hết rồi ạ.”

“Cậu xem đoạn băng CCTV rồi chứ?”

“Rồi ạ, không được rõ ràng lắm, nhưng cũng đủ nhìn.”

“Cậu út của võ đường Nguyên Thủ thì sao?”

“Họ vừa mới đón cậu ta đi. Chắc không có vấn đề gì đâu. Có lẽ họ sẽ lặng lẽ biến mất thôi.”

“Ừ. May rồi.”

“Anh đang ở đâu thế?”

“Ừm, trước cửa văn phòng Chủ tịch Cheon Il Soo. lát nữa tôi sẽ gọi cho cậu, tôi cúp máy đây.”

“Vâng, đại ca.”

Goo Dong Chi cúp máy và đi vào văn phòng Chủ tịch Cheon Il Soo theo hướng dẫn của Song Mi Young. Cheon Il Soo đang đợi Goo Dong Chi ở trong một căn phòng rộng thênh thang. Mái tóc ngắn bạc trắng hời hợt trông có vẻ cứng cáp, giờ lại nhuốm cảm giác mệt mỏi. Có lẽ vì ngồi giữa không gian quá rộng nên trông ông ta trở nên nhỏ bé hẳn, mái tóc bạc cũng càng làm cho vẻ mặt ông ta thêm tăm tối.

Phía trước bàn làm việc chỉ đặt chông chơ duy nhất một cái ghế dành cho khách.

“Đột nhiên cậu tới có việc gì thế?”

Cheon Il Soo đan hai tay vào nhau, đặt trên đùi và hỏi.

“Những việc đột nhiên xảy ra, trong thời gian qua đã đâu còn là hiếm.”

Goo Dong Chi ngả người ra sau, đáp trả.

“Cậu uống một tách trà nhé?”

“Không cần đâu. Ngồi trước một tách trà để có cảm giác thanh thoi quá.”

“Phải thanh thoi chứ. Dù có việc gì đi nữa.”

“Không thấy anh Na ở đây nhỉ?”

“Vâng, chắc anh ta có việc cần giải quyết.”

“Tại tôi thấy hình như anh Na luôn ở bên cạnh ngài.”

“Cũng không hẳn. Anh ta ra ngoài có việc rồi.”

“Chẳng biết có chuyện gì khủng khiếp xảy ra mà đến trường tốp bảo vệ cũng phải trực tiếp ra ngoài như thế?”

“Ha ha ha, cậu nói gì kỳ vậy.”

“Có vẻ ngài Chủ tịch vẫn chưa nhận được báo cáo rồi.”

“Ý cậu là?”

“Tôi được biết anh Na ra ngoài gặp Lee Young Min, sao vẫn chưa quay trở về nhỉ?”

“Lee Young Min sao?”

“Vâng, là ông Lee Young Min. Chính là ông Lee Young Min mà cả Chủ tịch và tôi cùng quen biết.”

“Tin tức của cậu nhanh thật đấy.”

“Tôi có thể nhanh hơn ngài tưởng đấy.”

“Nhanh quá dễ bỏ lỡ nhiều thứ lắm. Bước chậm lại mà quan sát thực tại cho chính xác thì hơn.”

“Tôi cũng biết vì sao anh Na lại đi gặp Lee Young Min.”

“Hẳn là cậu biết rồi.”

“Tôi còn biết gì nữa nhỉ?”

“Để xem nào, cậu tìm đến đây chỉ có thể vì một trong hai lý do. Hoặc là cậu không biết chuyện gì đó tôi biết nên tới hỏi, hoặc là cậu biết chuyện gì đó tôi không biết nên đến giao dịch.”

“Chủ tịch cũng nhanh nhạy quá. Là đáp án thứ hai.”

“Cậu dám chắc rằng tôi không biết chứ?”

“Quả bóng bị mắc vào vợt kia có chắc rằng sẽ bật lại không?”

Goo Dong Chi chỉ tay vào chiếc vợt tennis được gắn trên tường và hỏi. Trên vợt tennis có móc một sợi dây dài phía đầu sợi dây buộc một quả bóng màu xanh chuối.

“Chắc chắn rồi. Bởi vì nó đã bị buộc dây mà.”

Cheon Il Soo đáp với giọng có vẻ hơi phiến hà.

“Chuyện này cũng giống hệt như quả bóng đó. Tôi đang nắm sợi dây. Tôi biết chắc chắn quả bóng sẽ bật trở lại.”

“Câu chuyện quá là phức tạp với những người đầu óc không thông minh lắm. Cậu nói thẳng luôn đi.”

“Thi thoảng ẩn dụ còn rõ ràng hơn nói thẳng mà.”

“Dân buôn bán như tôi chỉ tin vào con số mà thôi. Nếu ai đó bảo tôi đưa 10, thì tôi sẽ đáp chỉ đưa được 7, thế là đối phương đề nghị 9 và cuối cùng kết luận lại ở 8, thế giới đó mới là thế giới thực.”

“Thế giới của ẩn dụ cũng là thế giới thực. Chỉ là trông nó không giống thực lắm thôi.”

“Nói chuyện khó hiểu chắc hẳn là thói quen của cậu rồi.”

“Tôi sẽ đưa ngài 10.”

“10 à... Sao lại đưa cho tôi?”

“Vì tôi có một nguyện vọng.”

“Cậu định đưa tôi 10 rồi nhận lại 20 sao?”

“Có thể là 20, cũng có thể là 5, và cũng có thể là 0.”

“Nói chuyện mấy con số mà cũng giống ẩn dụ quá. 10 thì sao nào?”

“Có thể là gì nhỉ?”

“10 à, xem nào. Vốn là con số khá lớn nên cũng hơi khó tưởng tượng.”

“10 cũng là một số nhỏ mà.”

“Cũng có thể là thế.”

“Là cái máy tính bảng.”

“Máy tính bảng? Cậu đang giữ nó?”

“Vâng, tôi đang giữ nó.”

“Tôi không biết vì sao nó lại nằm trong tay cậu Goo Dong Chi, nhưng nếu vậy thì đúng là 10 rồi.”

“Nếu tôi đưa 10 cho ngài, ngài sẽ nhận chứ?”

“Phải nghe xem thứ cậu muốn là gì đã.”

“Trước đó tôi sẽ cho ngài biết một vài thông tin. Có vẻ Chủ tịch cũng đang khá thắc mắc, nên tôi sẽ biểu ngài năm thông tin luôn. Chà, thông tin thứ nhất. Người đã phóng hỏa ở khu Cá Sấu, cậu em út của võ đường Nguyên Thủ đã an toàn. Là Chủ tịch cử cậu ta đi, nên chắc ngài cũng quan tâm một chút nhỉ?”

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì hết.”

“Vâng, tôi cứ nói vậy thôi. Chuyển sang thông tin thứ hai. Tất cả các thành viên của võ đường Nguyên Thủ bây giờ đã quay lưng lại với anh Na Young Wook. Tức chỉ còn lại một mình anh Na. Những người khác, họ đã quyết định rời bỏ Chủ tịch và tự đi con đường của riêng mình. Quả là lựa chọn đúng đắn. Thông tin thứ ba cũng liên quan tới việc này nên tôi xin được nói luôn. Chủ tịch có bản khoản người phản bội mình là ai không ạ? Là P. Đương nhiên đằng sau anh ta còn có sự điều khiển của Lee Kang Hyuk nữa. A, hai thông tin này có thể được gộp chung một gói và bày bán theo kiểu mua một tặng một đấy nhỉ. Nghe cũng tương tự nhau mà. Chà, vậy thì bây giờ mới thực sự là

thông tin thứ ba đây. Sợ ngài lo lắng nên tôi xin nói luôn, anh Na và Lee Young Min đã giao dịch xong xuôi. Giao tiền xong, nhận máy tính bảng xong. Lee Kang Hyuk đã cướp máy tính bảng từ anh Na, và rồi lại bị tôi lấy mất. Tôi lo ngài sẽ hiểu lầm anh Na nên xin nói luôn... Thông tin thứ tư rất quan trọng đây. Người đâm tiền bối Kim In Cheon không phải người của võ đường Nguyên Thủ. Đây là việc cực kỳ may mắn với Chủ tịch đây.”

“Vì sao tôi lại may mắn?”

“Suýt thì ngài đã trở thành hậu thuẫn của kẻ sát nhân mà. À, dù sao thì ngài cũng đâu thể tránh khỏi tội hậu thuẫn kẻ sát nhân trong vụ giết Bae Dong Hoon nhỉ. Tôi quên bém mắt.”

“Người đâm anh ta là ai?”

“Là Lee Young Min.”

“Đó là thông tin thứ năm sao?”

“Không, đó cũng là hàng tặng kèm mua một tặng một cho thông tin thứ tư thôi. Thông tin cuối cùng bây giờ tôi nói đây. Thông tin thứ năm là một câu chuyện hoàn toàn khác. Ngài biết công việc của tôi là gì rồi chứ?”

“Tôi nghe nói cậu làm gì đó mà *deleting*...”

“Vâng, cô Han Yoo Mi và anh Lee Young Min là khách hàng của tôi.”

“Cô Han Yoo Mi cũng từng rủ tôi cùng tham gia cho vui. Cô ấy nói, làm vậy sẽ nhận ra điều gì là quan trọng với mình.”

“Bây giờ ngài cũng có thể đăng ký đây.”

“À, thông tin thứ năm là chào mời mua bảo hiểm à?”

“Có lý nào lại như vậy.”

“Tôi tự biết cái gì là quan trọng với mình rồi. Lúc nghe về *deleting* tôi cũng có chút cảm thán. Tôi đã nghĩ anh tìm thị trường ngách giỏi thật đấy. Ai mà chẳng có thứ muốn xóa bỏ chứ.”

“Cũng có những thứ cần mượn tới sức mạnh ngoài vòng pháp luật mới hủy bỏ được mà.”

“Hóa ra làm *deleting* cũng phải phạm pháp nhiều đấy nhỉ. Phải thường xuyên xâm nhập gia cư bất hợp pháp, rồi còn phải thông tin từ phía cảnh sát nữa...”

“Chủ tịch hẳn cũng quen với những việc phạm pháp.”

“Tôi không hiểu luật pháp cho lắm nên gần với bên phạm pháp hơn, còn cậu Goo Dong Chi là người hiểu rõ luật pháp và lợi dụng nó để phạm pháp, phải chứ?”

“Tôi cũng là loại chơi đùa giữa ranh giới của luật pháp và phạm pháp ấy mà.”

“Nếu đăng ký món bảo hiểm *deleting*, tôi chỉ có duy nhất một thứ muốn xóa bỏ mà thôi.”

“Gì vậy? Hình xăm rồng sau lưng ư?”

“Ha ha ha, tôi không có thứ đó. Những cuốn sổ tay mà tôi đã ghi chép hằng ngày, có người hủy chúng giúp tôi thì tốt. Mỗi ngày tôi đều nhìn những cuốn sổ ấy để nhớ về năm tháng đã qua, nhưng với người khác thì nó chẳng có chút ích lợi nào cả. Bởi tuy trong đó không có gì bí mật, nhưng tất cả đều là những chuyện chỉ một mình tôi biết. Hẳn cũng có nhiều người nhờ cậu hủy những thứ kiểu như vậy nhỉ? Những thứ dù không gây tổn hại cho người khác nhưng mình tuyệt đối không muốn lưu lại trên đời.”

“Ngài có biết Lee Young Min đã viết gì trong danh sách *deleting* của mình không?”

“Làm sao mà tôi biết được.”

“Đó là cái ổ cứng di động ở nhà ông ta.”

“Thì sao?”

“Tôi rất tò mò trong đó có những gì. Ngài Chủ tịch không tò mò chút nào sao?”

“Không phải *deleter* thì cần giữ bí mật những thứ như vậy à?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy vì lý do gì mà cậu lại nói với tôi những chuyện đó?”

“Vì tôi sắp bỏ việc *deleting* rồi.”

“Không phải chứ, vì sao vậy?”

“Đầu óc tôi nhũn nhão cả ra rồi.”

“Lại là ẩn dụ gì nữa đây?”

“Đạo trước tôi luôn nghĩ là mình có khả năng suy nghĩ khá chính xác và rành mạch, nhưng theo thời gian, dần dần tôi chẳng còn biết cái gì vào cái gì nữa. Không phải nhũn nhão mà là chín nẫu rồi thì đúng hơn.”

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả.”

“Có một cái giếng rất sâu. Vì quá sâu nên không thể nào nhìn rõ lòng giếng. Tôi đã vô tình ném một cục đá xuống giếng. Chẳng vì lý do gì cả. Tôi cứ ném vậy thôi. Đợi mãi một lúc vẫn chẳng nghe thấy âm thanh nào cả. Tôi mất hứng và bỏ đi chỗ khác. Mọi người đi qua, mỗi người lại ném một viên đá xuống giếng. Những người đó làm vậy cũng chẳng vì lý do gì cả. Cái giếng cứ ở đó, cái giếng rất sâu nên mọi người cứ ném đá xuống đó. Nhưng rồi một ngày nọ, tôi đang ở gần giếng thì nghe thấy một tiếng ‘tôm’. Không thể biết hòn đá vừa rơi xuống đáy giếng là do ai ném nữa. Chưa biết chừng hòn đá tôi đã ném từ mấy hôm trước bây giờ mới chạm đáy, mà cũng có thể đó là hòn đá do ai đấy mới ném xuống sáng nay. Vậy nhưng chẳng hiểu sao tôi có cảm giác âm thanh đó rất giống tiếng hòn đá của mình. Tôi cũng đã ném đá xuống giếng, nên với tiếng ‘tôm’ ấy, tôi cũng có phần nào trách nhiệm.”

“Vậy thì?”

“Mỗi khi nghĩ đến tiền bối Kim In Cheon, ở đâu đó trong tim tôi lại sôi lên sùng sục, bây giờ cũng vậy. Đây không phải hình ảnh ẩn dụ, mà là sự thật. Bây giờ anh ấy có tỉnh táo không? Bị giam cầm dưới đó anh ấy đang suy nghĩ những gì? Tôi không biết cái giếng đó sâu tới chừng nào, nhưng tôi muốn buộc mình vào sợi dây thừng dài nhất thế

giới, chui xuống đó và kéo tiền bối Kim In Cheon lên. Vâng, đó là việc bất khả. Cái giếng quá sâu. Không thể quay ngược mọi chuyện được nữa. Dù tôi có chui xuống giếng thì cũng chẳng thể thay đổi được gì. Dù tôi có vớt những hòn đá lên thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, tôi biết hết chứ. Bởi vì những hòn đá đó đã rơi ‘tôm’ mất rồi.”

“Hắn là như vậy.”

“Ngài định sẽ làm thế nào với Lee Young Min?”

“Để xem nào. Nếu cái máy tính bảng quay về tay tôi thì chẳng còn lý do gì để tôi dính vào hắn cả. Hắn là một kẻ xác xược, nhưng vậy đã sao?”

“Vậy ngài nghĩ phương án này thế nào?”

Goo Dong Chi rút cái máy tính bảng từ trong túi ra, đặt lên trên mặt bàn và nói. Màn hình tinh thể lỏng của chiếc máy tính bảng phản chiếu ánh đèn huỳnh quang gắn trên trần nhà.

“Cậu thử nói phương án của mình đi.”

Cheon Il Soo dựa ghế ngả ra phía sau như thể muốn tránh xa cái máy tính bảng.

“Tôi sẽ đưa cho ngài 10.”

Goo Dong Chi đẩy cái máy tính bảng về phía Cheon Il Soo.

“Và rồi?”

Cheon Il Soo hỏi lại.

“Tôi có thể nhận lại gì đây?”

“Cậu muốn tiền sao?”

“Không.”

“Tôi vẫn chưa rõ mình có thể đưa lại thứ gì cho cậu.”

“Nên làm gì với Lee Young Min đây?”

“Cậu muốn tay tôi dính máu?”

“Không, tôi không cần máu. Chỉ cần ngài Chủ tịch giúp tôi trong khả năng của ngài là được.”

“Nếu cậu muốn thì tay tôi cũng có thể dính máu mà. Dính máu thì lau đi là sạch ngay thôi.”

“Tôi cũng có những chứng cứ đủ để giao vụ này cho cảnh sát.”

“Giao nó cho cảnh sát thì giữa chúng ta sẽ rắc rối đấy.”

“Vì thế nên tôi mới đến tìm ngài. Tôi muốn thảo luận cùng Chủ tịch.”

“Cậu có cái máy tính bảng và những chứng cứ đủ để bắt giữ Lee Young Min, cậu có thể lập tức đi thẳng tới sở cảnh sát cơ mà? Lý do cậu nhất định phải tìm tôi là?”

“Cái giếng quá sâu nên phải mất một thời gian thì những hòn đá mới chạm được tới đáy.”

“Sâu quá...”

“Ngài không hài lòng với đề nghị của tôi sao?”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến hài lòng hay không cả. Tôi đương nhiên phải chấp nhận vô điều kiện rồi. Nếu tôi còn có thể giúp gì nữa, mong cậu cứ nói.”

“Vâng, tôi sẽ thử suy nghĩ xem sao.”

“Vậy là giờ kết thúc rồi?”

“Là kết thúc, nhưng cũng là bắt đầu.”

“Vụ hỏa hoạn ở khu nhà cậu thật khiến tôi thấy có lỗi quá.”

“Ngài đang xin lỗi đấy à?”

“Có thể coi là như vậy.”

Túi quần Goo Dong Chi rung lên. Lần này cũng là một tiếng rung mang dự cảm không lành. Tuy khó mà chia những tiếng rung ra thành tiếng rung sáng hay tiếng rung tối, nhưng những dự cảm kỳ lạ của gã hầu như đều đúng. Không phải là điện thoại gọi tới, mà là tin nhắn. Goo Dong Chi mân mê chiếc điện thoại di động trong túi. Gã không đủ can đảm rút nó ra. Trên màn hình điện thoại hiện cửa sổ xem trước nội dung tin nhắn.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cái tên “Kim In Cheon” cùng vài con số, Goo Dong Chi nhắm nghiền mắt lại. Gã không cần đọc cũng biết nội dung tin nhắn là gì. Gã không muốn đọc những dòng chữ cụ thể ấy. Giây phút đọc rõ ràng nội dung tin nhắn ấy, có lẽ cảm xúc của gã sẽ bùng lên mất. Gã muốn tới một nơi cách thật xa hiện thực. Gã muốn đến một nơi xa xôi rồi mới từ từ bước từng bước lại gần hiện thực. Goo Dong Chi nhét lại điện thoại vào trong túi. Đầu ngón tay gã run rẩy. “Không còn”, hai tiếng ấy thành linh nhảy ra từ một nơi nào đó trong lòng gã. Không có chủ ngữ, không có bổ ngữ, chỉ duy nhất hai chữ “không còn”, khiến trái tim Goo Dong Chi rung lên. “Không còn” được nhân lên hàng vạn lần và lan khắp cơ thể gã. Không còn, không còn, không còn, từ bây giờ. Dù ở bất cứ đâu, cũng không còn. Cái giếng đã bị bịt lại. Cái giếng đã bị bịt lại. Goo Dong Chi nghiến răng. Quai hàm gã liên tục vặn vẹo. Gã khóa cánh cửa miệng mình lại để không thứ gì có thể thoát ra ngoài, dù là tiếng rên rỉ hay tiếng thở dài, dù là tiếng khóc hay tiếng kêu gào, không gì cả. Nhưng thi thoảng vẫn có gì đó rỉ ra.

“Có chuyện gì vậy?”

Cheon Il Soo đợi một lúc rồi hỏi.

“Anh ấy chết rồi.”

Goo Dong Chi cố gắng gạt hết mọi cảm xúc một cách tối đa và trả lời, nhưng đến cuối cùng vẫn không tránh khỏi cơn run rẩy.

“Tệ quá. Cầu mong cậu ấy an nghỉ nơi chín suối.”

Cheon Il Soo điều chỉnh lại tư thế ngồi và nói, nhưng không lời nào lọt được vào tai Goo Dong Chi. Tất cả những ký ức, từ ngữ, giọng nói, phong cảnh và âm thanh cũng trộn lẫn vào nhau, tạo nên một bức màn ấm áp bao lấy gã.

Goo Dong Chi khẽ gạt đầu với Cheon Il Soo rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Căn phòng rộng càng khiến gã thêm trống trải. Sàn rất cứng nhưng bàn chân gã cứ như tụt xuống. Gã có cảm giác như mình đang đi trên sa mạc.

“Mà, những dữ liệu trong cái máy tính bảng này không còn bản sao chép nào nữa chứ?”

Cheon Il Soo hỏi với theo Goo Dong Chi. Gã không ngoái đầu lại, chỉ gật đầu. Gã vừa mở cửa bước ra ngoài vừa thò tay vào túi như quên băng mắt điều gì. Đoạn băng ghi lại các dữ liệu trong máy tính bảng đang nằm trong đó. Goo Dong Chi nắm chặt lấy cuộn băng. Góc cuộn băng chọc vào lòng bàn tay gã. Goo Dong Chi bước về phía Kim In Cheon. Kim In Cheon không còn nữa. Không còn nữa. Giờ đã không còn nữa rồi, nhưng Goo Dong Chi bước về phía không còn ấy.

29

Ngăn kéo dưới cùng bàn làm việc của Kim In Cheon đã bị khóa. Goo Dong Chi dùng sức giật mạnh cái ngăn kéo đó ra. Những cảnh sát xung quanh không dám hé răng nói gì với gã, chỉ lơ đãng nhìn theo. Goo Dong Chi lôi từ trong ngăn kéo ra một tập giấy và một cuốn sổ. Tập giấy chính là bản thảo tiểu thuyết trước kia gã từng đọc, còn cuốn sổ viết chi chít những nội dung có vẻ như là của tiểu thuyết anh ta mới bắt đầu sáng tác gần đây. Tiêu đề tiểu thuyết là “Vụ án mạng đổi vai”. Goo Dong Chi cầm tập giấy và cuốn sổ rồi đi ra khỏi sở cảnh sát. Chẳng có ai giữ gã lại. Cũng chẳng có ai hỏi thứ gã mang đi là gì.

Goo Dong Chi ngồi vào ghế lái trong xe ô tô và đọc thử phần đầu của “Vụ án mạng đổi vai”. Quả nhiên nhân vật chính vẫn là cảnh sát. Một tay cảnh sát rất hay chửi thề. Tới hơn một nửa lời thoại là chửi thề. Cảnh đầu tiên là cảnh thăm vấn kẻ tình nghi. Giây phút đọc những lời thoại trong tiểu thuyết, Goo Dong Chi không chịu nổi mà trào nước mắt. Kim In Cheon đang dùng chính giọng nói của mình để kể chuyện trong tiểu thuyết. Dường như gã đang nghe thấy giọng của anh ta. Hình như gã nhìn thấy cả dáng dấp của anh ta. Lần cuối cùng gặp nhau ở quán trà, Kim In Cheon đã vừa cười vừa nói, “Có chuyện gì xảy ra thì liên lạc nhé.” Còn Goo Dong Chi không cười mà đáp, “Lỡ có chuyện xảy ra thì chúng ta còn thời gian mà liên lạc với nhau chắc?” Khi Goo Dong Chi rời chỗ, Kim In Cheon đã hét với theo, “Đi cẩn thận rồi về.” Goo Dong Chi đã không ngoảnh lại, cũng không đáp lời. Vì sao lại không ngoảnh lại, vì sao lại không trả lời, Goo Dong Chi không thể tha thứ cho bản thân. Đó là những việc đơn giản cơ mà. Gã đã có thể quay đầu lại và nói một câu gì đó cơ mà. “Vâng, tiền bối

cũng cần thận nhé.” Chỉ cần nói vậy là được cơ mà. Goo Dong Chi chẳng bao giờ nói được lời nào tình cảm. Ngay cả cú điện thoại cuối cùng với Kim In Cheon, gã cũng đã thô lỗ cúp máy. Gã đã không nói được lời cuối cùng với anh ta tình cảm hơn một chút. Tiền bối cần thận đấy, lúc nào em cũng biết ơn tiền bối, em rất kính trọng tiền bối, gã đã không thể nói như thế. Con người ta hầu hết đều nói những lời cuối cùng mà không biết rằng đó là những lời cuối cùng. Lời cuối cùng là lời không thể nói. Là lời bất khả. Luôn luôn là lời trống rỗng. Lời cuối cùng trống rỗng ấy càng làm Goo Dong Chi thêm đau khổ. Cứ như thể gã đã chẳng thể nói gì và để Kim In Cheon ra đi. Goo Dong Chi không thể đọc tiếp tiểu thuyết Kim In Cheon viết được nữa. Trong đó có Kim In Cheon. Vì Kim In Cheon ở trong đó nên gã không thể đọc nổi nữa.

Goo Dong Chi đỗ xe ở bệnh viện. Gã không biết mình nên làm gì với tập bản thảo này. Gã nên bỏ nó đi hay nên giữ nó lại, gã không biết nữa. Goo Dong Chi dự định sẽ không làm *deleter* nữa. Có vẻ như Kim In Cheon đã trở thành khách hàng cuối cùng của gã trong nghề *deleter*. Cơn gió lạnh lẽo từ cửa sổ thổi vào đã lau khô nước mắt của Goo Dong Chi. Bóng của những tòa nhà nằm dài trước đầu xe ô tô gã. Những cái bóng dần dần kéo dài ra nữa. Gã có cảm giác thời gian đang trôi rất nhanh. Cái bóng dài của ngày Chủ nhật dường như đã chạm tới thứ Hai rồi. Chiếc xe chèn qua những cái bóng và lướt nhanh qua thời gian.

30

Tuyết rơi rất êm. Hàng ngàn, hàng vạn bông tuyết như đang nhón gót rón rén bước xuống trần gian để không bị ai bắt gặp. Goo Dong Chi vừa nghe nhạc aria vừa ngắm tuyết rơi. Tiếng nhạc và phong cảnh thật hài hòa.

Goo Dong Chi nhìn xuống con đường phủ đầy tuyết. Ngày đầu tiên của năm mới, hầu như chẳng có ai qua lại. Cũng chẳng thấy mấy dấu chân. Giờ là lúc tất cả những người đã thức qua đêm cuối cùng của năm cũ chìm sâu vào giấc ngủ, và những người sắp đón buổi sáng đầu tiên của năm mới ngủ nướng thêm chút nữa. Goo Dong Chi đã thức trắng đêm và lần lượt xóa đi từng bí mật của người khác. Gã hủy giấy bằng máy hủy tài liệu, gã dùng dao rạch những chiếc đĩa CD và DVD cho tới khi không thể đọc được nữa. Những bí mật đã biến thành rác xếp gọn gàng một góc như những bông hoa tuyết. Goo Dong Chi ngồi vào bàn và trải tờ lịch mới mua ra. Ngày 1 tháng 1, là thứ Hai, tròn một tháng từ khi Kim In Cheon qua đời.

Sau cái chết của Kim In Cheon, Goo Dong Chi đã đi gặp từng khách hàng *deleting* của mình. Nghe Goo Dong Chi nói sẽ dừng công việc *deleting*, những vị khách bất ngờ như thể bí mật của họ đã bị tiết lộ. Goo Dong Chi cúi đầu nhiều lần, lặp đi lặp lại câu “Tôi rất tiếc, tôi xin lỗi” nhiều lần. Gã cũng hứa sẽ giới thiệu một *deleter* đáng tin cậy cho họ. Các khách hàng không có cách nào khác ngoài chấp nhận việc hủy hợp đồng với Goo Dong Chi.

Trong mười lăm ngày vất vả, Goo Dong Chi đã hủy bỏ toàn bộ các bản hợp đồng của mình, không chừa lại một cái nào. Gã thấy lòng nhẹ nhõm. Và cũng nặng nề nữa. Gã không dự cảm được sau này

mình có thể làm gì, nhưng gã chắc chắn rằng có điều gì đó sẽ đổi khác. Khi trái tim gã đã không còn như trước thì tất sẽ có những điều không còn như xưa. Trái tim chuyển động thì những thứ khác cũng chuyển động. Goo Dong Chi tin là như thế. Sẽ sớm có công việc mới xuất hiện thôi.

Goo Dong Chi quyết tâm thay đổi vị trí bàn làm việc trong văn phòng. Gã định không ngồi quay lưng về cửa sổ nữa, mà sẽ ngồi hướng ra cửa sổ. Gã xoay bàn dính sát vào cửa sổ. Goo Dong Chi ngồi xuống ghế và gác chân lên bàn. Gã lại vừa ngồi vừa nhìn tuyết rơi.

Giữa lúc gã đang ngắm tuyết và chìm vào giấc ngủ, chính là lúc nổi trên bề mặt giấc ngủ chỉ còn mỗi cái miệng gã khó nhọc hớp hớp chút không khí, thì có ai đó gõ cửa. Goo Dong Chi vặn nhỏ tiếng cái máy nhạc Chột Mắt. Gã lại nghe thấy tiếng gõ cửa lần nữa. Gã đã gỡ cái biển “Cốc! Cốc!” dán trên cửa chưa ấy nhỉ. Gã không nhớ nữa, Goo Dong Chi ra mở cửa.

“Tôi biết là anh vẫn thức mà.”

Jeong So Yoon đứng đó, trên tóc và vai vương đầy tuyết.

“Cô tới giờ này có việc gì vậy?”

Goo Dong Chí hỏi, khó khăn lắm mới kiềm chế được mong muốn đưa tay ra phủi tuyết trên tóc và vai Jeong So Yoon.

“Anh không mời tôi vào à?”

“Văn phòng tôi đang hơi bừa bộn.”

“Thế anh bảo tôi đi luôn à?”

“Cô đứng đây chờ tôi một chút.”

Goo Dong Chi đóng cửa và dọn chỗ rác sinh ra từ những bí mật vào túi rác. Ba túi lớn đều đầy rác. Gã chia ra, để những bí mật bị xé tan không bị dồn vào một chỗ. Gã chia rất cẩn thận, để không ai có thể ghép các mảnh bí mật lại với nhau. Gã lèn xuống thật chặt, để những vụn bí mật không ự lên và rơi ra ngoài. Goo Dong Chi lại mở cửa ra. Tuyết trên tóc và vai Jeong So Yoon đã tan thành nước.

“Cô vào đi.”

“Cảm ơn anh.”

Bàn đã được đẩy ra sát cửa sổ, nên chẳng có chỗ nào để Goo Dong Chi mời Jeong So Yoon ngồi. Goo Dong Chi nhường chiếc ghế tốt cho Jeong So Yoon, gã ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, hai người ngồi sánh vai nhau nhìn ra ngoài cửa sổ. Dường như những bông tuyết đã trở nên lớn hơn.

“Tuyết rơi nhiều quá. Dấu chân của cô So Yoon hẳn đã bị xóa hết rồi.”

“Xóa đi thì tốt.”

“Sao lại tốt?”

“Như vậy thì chứng cứ tôi tới đây cũng bị xóa mất còn gì. Giờ tôi mà giết anh Goo Dong Chi rồi bỏ đi thì chẳng còn bằng chứng nào hết.”

“Ha, cô ngây thơ thật đây. Cô nghĩ giết người là việc dễ như thế chắc?”

“Có vẻ dễ mà.”

“Dấu vân tay thì sao, thi thể thì giải quyết thế nào?”

“Cảm ơn anh vì những tấm ảnh.”

“Cô quá lời.”

“Anh làm gì cái ổ cứng rồi?”

“Cô nhìn thấy ba cái túi rác đống kia không? Tôi đã đập nó rồi chia ra vứt vào trong đó rồi.”

“Tôi không tin.”

“Lần này là thật đấy.”

“Anh chỉ lấy ảnh ra rồi phá nó sao?”

“Ừ, có lẽ vì những bức ảnh đó không phải của cha cô So Yoon, cũng không phải của cô So Yoon nên tôi đã giữ lại. Những thứ khác thực sự đã mất hết rồi.”

“Cha tôi tại sao lại muốn nhờ anh hủy cái ổ cứng vậy? Trong đó có gì? Anh Dong Chi đã nhìn thấy hết những thứ trong đó rồi đúng không?”

“Không, tôi chỉ lấy những bức ảnh đó ra thôi, những thứ khác tôi hoàn toàn không để mắt đến.”

“Nói dối.”

“Không phải nói dối đâu.”

“Lần trước anh cũng nói dối còn gì.”

“Lần này khác.”

“Tôi biết rồi.”

“Cô quên nó đi.”

“Vâng, tôi sẽ quên. Cảm ơn anh vì chỗ ảnh.”

“Galapagos đẹp thật đấy.”

“Anh xem ảnh rồi à?”

“Ừ, lúc lấy ảnh ra tôi có xem mấy bức. Nơi đó như không phải ở thế giới này vậy.”

“Phải rồi. Có cảm giác như đi một chuyến du lịch vượt thời gian về quá khứ rất xa, từ hàng ngàn năm trước ấy. Hồi ấy cha tôi vẫn còn sống... Bây giờ nó thực sự đã trở thành quá khứ rất xa rồi.”

Goo Dong Chi quay sang nhìn dáng hình trông nghiêng của Jeong So Yoon. Giữa đôi môi cô vừa có một làn hơi mỏng manh bay ra. Goo Dong Chi ngắm Jeong So Yoon đang ngắm tuyết rơi suốt mấy phút liền. Ánh mắt Jeong So Yoon dường như vừa đi một chuyến về quá khứ, giờ đã quay lại thực tại.

“Trước khi tuyết rơi dày thêm thì tôi phải đi thôi.”

“Cô từ bỏ việc giết tôi rồi à?”

“Để anh sống rồi về sau còn tiếp tục hành hạ chứ. Chà, đây là quà.”

Jeong So Yoon đưa cho Goo Dong Chi một cuốn sách khổ lớn. Trong sách có in hàng trăm tấm ảnh nhỏ.

“Đây là gì vậy?”

“Những tấm ảnh của mọi người ở làng K mà tôi đã phục chế. Tôi làm thêm một bản làm kỷ niệm. Anh Dong Chi cũng góp phần phục chế những tấm ảnh này mà.”

Goo Dong Chi lật giở từng trang sách. Những tấm ảnh rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ biểu cảm của người trong ảnh. Cuốn sách xếp kín những thời khắc tươi đẹp mà người ta muốn ghi nhớ. Gã lật sách chậm chậm. Những người khác nhau, những biểu cảm khác nhau, những địa điểm khác nhau, có người cười, người thì nhăn nhó, người ủ rũ, người ngây ra vô cảm, tất cả đều được hiện rõ trên ảnh.

“Hay thật đấy.”

“Cái gì hay cơ?”

“Cứ xem thế này tôi thấy thật hay thôi.”

“Này, anh thay đổi nhiều lắm đấy. Mới hôm nào anh còn nói kiểu ‘Được cô phục chế ảnh như vậy người ta thích lắm hả?’ cơ mà.”

Jeong So Yoon vừa đùa vừa vỗ vỗ vào lưng Goo Dong Chi như vỗ lưng trẻ con. Goo Dong Chi tiếp tục xem ảnh. Gã nhìn chăm chú từng tấm ảnh như thể trong đó có thứ gì mà bản thân gã đã đánh mất, có thứ gì mà gã đã bỏ lỡ. Jeong So Yoon nhìn Goo Dong Chi xem ảnh. Thi thoảng, cô và Goo Dong Chi cùng nhìn một bức ảnh và bật cười. Tuyết vẫn tiếp tục rơi. Tuyết xóa trắng cả con đường. Phải tới khi Jeong So Yoon đứng dậy, Goo Dong Chi mới ngẩng đầu lên.

“Cô định đi à?”

Goo Dong Chi hỏi.

“Phải đi chứ.”

Jeong So Yoon trả lời. Cô chìa tay ra, Goo Dong Chi nắm lấy.

“Cô tới đây để đưa tôi cuốn sách ảnh này sao?”

“Cũng có thể coi là như thế. Tôi thực sự đã muốn làm một cuốn cho anh. Tuy sử dụng ảnh của người khác có hơi phạm pháp.”

“Phạm pháp vốn là chuyên môn của tôi mà.”

“Anh cũng tự biết đấy nhỉ. Mà, tôi đọc báo rồi. Anh ăn ảnh hơn tôi nghĩ đấy.”

“Được khen vậy thật cảm ơn cô.”

“Bởi tôi thấy anh Goo Dong Chi với vẻ mặt bi tráng ấy quá lạ lắm thôi.”

“Công bố sự thật khủng khiếp thì làm sao mà cười hình hích được.”

“Việc ấy vẫn thuận lợi chứ?”

“Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.”

“Ừ, anh cẩn thận nhé.”

Jeong So Yoon ôm lấy Goo Dong Chi.

“Tôi sẽ cẩn thận.”

Goo Dong Chi ôm Jeong So Yoon.

“Tôi đi thật đây.”

Jeong So Yoon mở cửa bước ra ngoài. Cầu thang nhỏ hẹp ướt sũng. Quán game dưới tầng ba đang đóng cửa. Võ đường Hapkido tầng hai cũng đóng cửa. Cửa hàng sắt thép dưới tầng một hiển nhiên cũng đóng cửa. Tuyết vẫn tiếp tục rơi. Jeong So Yoon kéo kín khóa áo phao, rồi bước từng bước cẩn thận. Cô ngược lên nhìn tầng bốn một lúc. Cô không thấy rõ Goo Dong Chi có đang nhìn xuống dưới này hay không. Jeong So Yoon giẫm những bước dứt khoát lên tuyết và bước đi. Tuyết phủ kín cả tấm biển khổng lồ gắn bên cạnh cửa hàng sắt thép. Những dòng chữ đỏ thẫm “Tái phát triển” và “Quyết tâm phản đối” cũng đóng tuyết trắng. Mỗi bước chân giẫm lên tuyết đều phát ra âm thanh. Có vài người đang quét tuyết ở trước cửa nhà. Tuyết sẽ mau tan thôi. Jeong So Yoon vừa nhìn một ụ tuyết khá lớn vừa chột muốn thử ngã xuống tuyết một lần. Có lẽ ngã xuống cũng sẽ không đau đâu. Jeong So Yoon bước đến một chỗ khá bằng phẳng. cô nhìn sau lưng một lượt, rồi dang rộng hai tay và ngã nhào xuống. Không đau chút nào, cô nhìn lên bầu trời. Cô nhìn thấy những bông tuyết

đang rơi. Có cảm giác dường như tất cả các bông tuyết đều đang lao về phía mình. Cô vừa thấy ấm áp trong lòng thì chợt lựng lạnh run lên. Jeong So Yoon lập tức đứng dậy. Cô giữ qua loa tuyết bám trên lưng rồi lại bước đi. Đi vài bước rồi quay lại nhìn, cô thấy chỗ mình vừa nằm vẫn còn lưu lại rõ mồn một. Tựa như cô đã để lại cái bóng của mình mà đi vậy. Jeong So Yoon bước cẩn thận để khỏi ngã, và tiếp tục tiến về phía trước.

Goo Dong Chi ngơ ngẩn nhìn chiếc túi du lịch đặt trên bàn sắt. Năm đôi tất, năm cái quần lót, hai chiếc áo phông đen, xếp nốt chỗ quần bò thì gã chẳng còn gì để nhét thêm vào túi nữa. Đồ đạc Goo Dong Chi mang theo chỉ chiếm một phần tư chiếc túi. Goo Dong Chi lôi quần áo trong túi ra chuyển sang nhét vào ba lô. Nhét tất cả đồ vào rồi vẫn còn khá nhiều chỗ trống. Goo Dong Chi nhìn quanh xem còn thứ gì để mang theo không. Gã chẳng trông thấy thứ gì cần thiết. Nghĩ cũng không ra. Lỡ tự dưng có cần thứ gì thì tới nơi rồi mua cũng được. Mua thêm một cuốn tiểu thuyết trinh thám hoặc một quyển tạp chí ở hiệu sách trong sân bay nữa là gã chuẩn bị xong xuôi cho chuyến đi.

Goo Dong Chi lôi chiếc áo phao màu xanh da trời treo tít phía trong cùng tủ quần áo ra trải lên bàn. Đây là chiếc áo gã luôn mặc khi trời trở lạnh. Goo Dong Chi vẫn nhớ như in ngày gã mua chiếc áo phao xanh da trời này. Ngay giây phút nhìn thấy nó trong tủ kính trưng bày, những ký ức tuổi thơ dội về, gã liền chạy vào cửa hàng mua ngay chiếc áo mà chẳng cần mặc thử. Chiếc áo đó có thiết kế gần như giống hệt với chiếc ngày xưa cha gã thường hay mặc. Cả hình dạng túi áo, cả cái mũ lông, cả màu sắc đều tương tự.

Cha gã mặc áo này rất cồng kềnh. Bởi công việc của cha mà lại càng như vậy. Túi áo cha lúc nào cũng căng phồng lên, trên túi ở cạnh tay trái thường cắm một chiếc bút bi. Cha cực kỳ thích những áo khoác nhiều túi, và luôn luôn nhét thứ gì đó vào trong túi. Có lúc cha để cả chai nước suối trong túi to đùng, cũng có khi cha nhét vào túi cả

một thứ trông như túi đựng dụng cụ cực lớn. Trong túi ngực trái cha luôn cất một cuốn sổ nhỏ. Có lần gã còn móc ra được cả đồ ăn từ túi lớn. Sô cô la, bánh khoai chiên đều từ trong túi đó mà ra. Goo Dong Chi luôn rất ghen tị với chiếc áo của cha. Chiếc áo phao cha mặc nhìn có vẻ như chứa rất nhiều bí mật. Như thế giây phút mặc chiếc áo phao đó vào, người gã sẽ mang đầy những bí mật và gã sẽ trở thành một người lớn vậy.

Goo Dong Chi rất ghét nhét đồ vào túi. Gã không thích thấy túi áo căng phồng lên. Dù mua chiếc áo có rất nhiều túi, nhưng gã lại không hề dùng đến túi. Chỉ những lúc bàn tay lạnh cóng giữa mùa đông, gã mới rờ đến túi. Nhét hai tay vào túi áo lớn giữa mùa đông lạnh lẽo, cảm giác khi ấy thật kỳ lạ. Như đi vào trong một căn phòng trống chẳng có ai. Tất cả đều ớn lạnh như ngồi xuống giữa căn phòng đã tắt lò sưởi mà không có đệm ngồi. Như có thể thấy hiển hiện trước mắt hơi thở trắng mờ tỏa ra giữa các ngón tay. Khi không khí lạnh lẽo trong túi áo ấm lên, bàn tay cứng ngắt sẽ từ từ mềm ra, và căn phòng ớn lạnh cũng sẽ trở nên ấm áp.

Để hoàn thành công việc cuối cùng của mình, Goo Dong Chi phải bay tới Na Uy, gã vui vì điều đó. Gã muốn đi thật xa, tới một nơi lạnh giá, rồi trở về. Khi tới gần sân bay, những người ngồi trên xe buýt nắm chặt lấy quai túi hành lý của mình như thể họ sẽ chẳng bao giờ quay trở lại. Gã trông thấy vài chiếc máy bay trên bầu trời.

Goo Dong Chi vào hiệu sách trong sân bay và xem quầy tiểu thuyết trinh thám. Đọc tiểu thuyết trinh thám là thời gian Goo Dong Chi dành để phát triển bản thân, là thời gian để học tập. Gã sẽ trở thành một nhân vật chính trong tiểu thuyết, cùng giải quyết vấn đề, cùng truy bắt tội phạm. Không cuốn nào trông có vẻ thú vị lọt vào mắt gã cả. Goo Dong Chi lựa cuốn dày nhất trong những ấn phẩm tiểu thuyết trinh thám mới phát hành. Gã trả tiền và hy vọng trong cuốn sách dày cộp này sẽ tràn ngập những vụ án thú vị.

Trong phòng chờ lên máy bay, gã cố tình không mở cuốn tiểu thuyết ra. Nếu ngay từ trang đầu tiên đã chán ồm, gã sẽ phải chạy lại hiệu sách để trả và chọn một cuốn khác. Dù câu chuyện trong sách hay hay dở thì gã cũng quyết định sẽ bắt đầu đọc sau khi máy bay cất cánh. Khi một việc gì đó trở thành việc không thể hoãn, ta sẽ phải khẩn thiết hơn. Khi không còn đường thoái lui, ta sẽ phải chạy nhanh hơn. Để vụ án trong sách trở nên kịch tính hơn, gã phải biến việc đọc nó thành việc không thể hoãn, không thể thoái lui.

Gã ngồi trong phòng chờ và nghĩ về những việc mình sẽ làm ở Na Uy. Đây là công việc cuối cùng gã làm với tư cách *deleter*. Bí mật mà Goo Dong Chi cần hủy bỏ là một bức ảnh. Khách hàng là một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi cực kỳ kiệm lời. Anh ta có thói quen nhú mào, nếp nhăn tạo thành vòng tròn quanh môi như muốn bảo vệ cái miệng. Mọi bộ phận trên khuôn mặt anh ta đều có cảm giác cứng nhắc. Những nếp nhăn trên mặt là các biểu cảm đã hóa thạch, giữ vẹn nguyên dấu vết của năm tháng. Nhìn những nếp nhăn ấy, Goo Dong Chi thử lờ mờ đoán về những tháng ngày anh ta đã trải qua.

“Tôi muốn hủy một bức ảnh.”

Trước Giáng sinh hai ngày, anh ta đã đến văn phòng Goo Dong Chi, bỏ qua phần chào hỏi và vào thẳng luôn vấn đề.

“Phiền anh nói cụ thể hơn.”

Goo Dong Chi nói.

“Tôi muốn hủy bức ảnh này.”

Người đàn ông đưa cho Goo Dong Chi một bức ảnh. Có vẻ là một bức ảnh gia đình. Bố và mẹ đứng phía sau, ngồi trên hai chiếc ghế phía trước là cậu con trai khoảng mười bảy tuổi và cô con gái nhỏ hơn một chút.

“Bức ảnh này ở đâu vậy?”

“Ở Na Uy.”

“Ý anh là có một bức ảnh giống hệt như thế này ở Na Uy sao?”

“Phải.”

“Vì sao anh lại muốn hủy nó?”

“Tôi phải nói cả chuyện đó sao?”

“Bây giờ anh đang tới đây để yêu cầu tôi làm một việc phạm pháp. Anh phải giải thích ít nhất mức đó thì tôi cũng mới có động cơ mà làm việc chứ.”

“Tôi nghe nói anh có thể thực hiện *deleting* mà không cần nghe lý do gì hết.”

“Trước đây thì như vậy.”

“Bây giờ thì sao?”

Thay vì đáp lời, Goo Dong Chi nhìn bức ảnh. Đây là một bức ảnh gia đình chụp ở tiệm chụp ảnh điển hình, gương mặt cả bốn người đều hoàn toàn vô cảm. Như thể nếu cắt ra làm bốn mảnh thì có thể dùng làm bốn tấm ảnh thẻ cho từng người vậy. Những gương mặt vô cảm, trái lại, lại gợi lên nhiều câu chuyện. Quan hệ giữa bố và mẹ như thế nào, quan hệ giữa bố mẹ và con cái như thế nào, cậu con trai và cô con gái đang nghĩ gì, họ lớn lên như thế nào, rất nhiều câu chuyện hiện lên trong tâm trí Goo Dong Chi.

“Đi tới tận Na Uy thì chi phí sẽ khá cao đấy.”

Goo Dong Chi đặt tấm ảnh lên bàn và nói.

“Chi phí đắt rẻ không thành vấn đề.”

Người đàn ông vừa gõ gõ ngón tay phải lên mu bàn tay trái vừa nói. Cứ như thể chỉ cần bàn tay trái này còn nguyên ở đó thì chẳng có lý do gì để lo tới chuyện chi phí cả.

“Hẳn có nguyên nhân khiến anh không trực tiếp đi tới đó?”

Goo Dong Chi liếc nhanh người đàn ông.

“Đương nhiên là có.”

Người đàn ông đáp với vẻ hơi khó chịu.

“Tôi hiểu rồi. Chúng ta ký hợp đồng. Trước tiên anh chỉ cần đưa tiền cọc, số tiền còn lại sau khi trở về tôi sẽ nhận sau.”

“Tầm này có lẽ đủ. Nếu vẫn thiếu thì anh hãy nói với tôi.”

Người đàn ông chìa ra một chiếc phong bì. Phong bì rất mỏng. Goo Dong Chi đoán phong bì mỏng đồng nghĩa với việc bên trong có rất nhiều tiền. Trong phong bì là một tờ ngân phiếu, một mảnh giấy ghi địa chỉ ở Na Uy. Và còn có một bức ảnh nữa.

“Bức ảnh này là sao?”

Goo Dong Chi hỏi.

“Đó là ảnh của người đang giữ bức ảnh kia.”

Người đàn ông trả lời.

Goo Dong Chi so sánh hai bức ảnh. Người trong bức ảnh vừa đưa cho gã rõ ràng chính là người bố trong bức ảnh gia đình. Goo Dong Chi không hỏi gì thêm nữa.

Ngồi trên ghế ở sân bay, Goo Dong Chi xem bản đồ Na Uy. Đây là phong cảnh của đất nước mà gã sắp tới. Gã đọc những địa danh nổi tiếng ở đất nước Na Uy trải dài. Oslo, Bergen, Stavanger, Ålesund... Tất cả đều là những cái tên xa lạ. Chỉ cần đọc tên cũng có cảm giác đó là những vùng đất rất xa xôi rồi. Goo Dong Chi nhét bản đồ vào trong túi xách rồi đút hai tay vào túi áo phao. Vẫn là căn phòng trống lạnh lẽo. Goo Dong Chi hiểu rõ hơn bất cứ ai tâm trạng bước vào một căn phòng trống lạnh lẽo. Căn phòng không người, không hơi ấm, căn phòng bị lãng quên, căn phòng chẳng có ai chờ đợi, căn phòng chỉ có hơi ấm của chính mình để chống chọi, gã hiểu rất rõ. Đó là căn phòng quen thuộc, đó là cảm giác lạnh lẽo mà gã rất quen. Bên ngoài khung cửa sổ lớn, chiếc máy bay đang chạy vòng vòng tìm chỗ của mình.

Goo Dong Chi không thích đi du lịch, nhưng gã rất thích khoảnh khắc máy bay cất cánh. Máy bay đang ở trên mặt đất, dần tăng tốc từng chút một, rồi cuối cùng những bánh xe nhắc mình bay lên, gã thích thứ cảm giác mê mông khi ấy. Cảm giác bất an khi chân chẳng đặt lên thứ gì và niềm phấn khích khi chẳng có gì bên dưới giao hòa, khiến tim gã đập nhanh. Mí mắt gã run lên bần bật, và cơn buồn ngủ

kéo tới. Goo Dong Chi ngắm đường chân trời nghiêng nghiêng qua ô cửa nhỏ, rồi nhắm nghiền mắt lại.

Gã mở mắt rồi lại nhắm mắt. Thời gian đã vội và trôi qua phía sau máy bay. Trong cơn mơ màng, Goo Dong Chi suy nghĩ về hướng chuyển động của Trái đất. Cùng hay trái với hướng chuyển động của máy bay nhỉ, gã bần khoản rồi lại chìm vào giấc ngủ. Mình đã nhìn thấy khuôn mặt người ngồi bên cạnh chưa nhỉ. Có ai đó đã ngồi xuống đó. Gã lại chợt nghĩ và rồi lại ngủ thiếp đi. Khi thức dậy, gã thấy trước chỗ ngồi của mình có dán một mẫu giấy nhắn. Nội dung là nếu muốn dùng bữa thì hãy gọi tiếp viên hàng không. Lạ là gã không thấy đói. Goo Dong Chi gỡ mẫu giấy nhắn ra, nắm chặt nó trong tay rồi lại ngủ. Đã lâu rồi gã mới ngủ một giấc sâu như thế.

Na Uy không lạnh như gã nghĩ. Áo phong đen, áo len và áo phao, mặc như vậy là đủ ấm rồi. Goo Dong Chi chưa từng được trải nghiệm để có thể so sánh cái lạnh ở Na Uy bây giờ với trước kia, nên gã không thể xác định danh tính cái lạnh ấm áp này. Vì hiện tượng ấm lên toàn cầu nên bây giờ ở đây ấm hơn trước kia, hay chỉ hôm nay ấm thôi, hay không khí ấm áp của ngày hôm qua đã kéo dài tới tận hôm nay, hay cái lạnh hanh khô này phù hợp với bản thân gã, gã không tài nào phán đoán được.

Goo Dong Chi quyết định đi luôn tới địa chỉ viết trên mảnh giấy. Gã định sẽ nhanh chóng kết thúc công việc và tới thăm vịnh hẹp băng hà. Gã nhớ có ai đó đã từng đến vịnh hẹp về nói rằng, “Tới đó sẽ có cảm giác như lên cỗ máy thời gian đi về kỷ băng hà. Một nơi rất tuyệt đấy.” Goo Dong Chi đưa địa chỉ cho tài xế taxi.

Việc mà Goo Dong Chi làm giỏi hơn bất cứ ai trên đời này, chính là chờ đợi. Thời gian gã nhìn chăm chăm vào những cánh cửa đóng chặt và đợi ai đó bước ra, thời gian gã ở một địa điểm không người và chờ ai đó xuất hiện, nếu đem chất thành đồng thì sẽ cao đến ngút mắt. Việc chờ đợi, việc nhìn thời gian trôi qua, Goo Dong Chi không hề thấy chán. Nhìn cái bóng dài co ngắn lại rồi dài ra, nhìn con mèo

hoang xuất hiện rồi biến mất, nhìn cái túi ni lông bị gió cuốn lên trời rồi bay đâu mất, nhìn những người vừa băng từ trái qua phải lại xuất hiện và đi từ phải sang trái, gã hoàn toàn không chán. Ở Na Uy cũng vậy. Tới địa điểm cần tới, Goo Dong Chi ngồi vào một quán cà phê phía đối diện. Gã gỡ cuốn tiểu thuyết đã mua ở hiệu sách sân bay ra, và liên tục nhìn về phía lối vào tòa nhà màu nâu. Mọi người không ngừng đi ngang qua tòa nhà nâu ấy.

Gã cảm nhận được sức sống của năm mới trên gương mặt những người đi trên đường. Niềm hưng phấn và sự quyết tâm chiếm đến một nửa khuôn mặt họ. Thời gian lúc này lại có vẻ đang trôi rất nhanh. Bóng dáng những người bước qua trước mặt gã tựa như chính dòng chảy của thời gian. Hóa ra thời gian trôi qua như thế. Khuôn mặt vô cảm, chân bước vội vã, hai tay vung vẩy trước sau, mông lắc lư, hóa ra thời gian đi như thế. Từng người từng người đều đang đi và biểu hiện thời gian bằng những động tác cơ thể của riêng mình. Goo Dong Chi nhìn dáng vẻ bước đi của họ và cảm thấy bình yên. Thời gian sẽ trôi qua, sẽ tới tận cùng, nỗi tuyệt vọng vì tuyệt đối không thể quay ngược thời gian sẽ biến thành sự bình yên. Con người ta khi không còn con đường nào nữa để quay về, sẽ chẳng có cách nào khác ngoài trở nên hạnh phúc.

Buổi tối như đã nấp quanh đó chờ thời cơ rồi bất ngờ ập đến. Bốn phía dần nhập nhoạng, rồi trong tích tắc, khắp nơi đều tối đen như mực. Quán cà phê sẽ đóng cửa lúc 8 giờ. Goo Dong Chi gọi thêm một tách cà phê và hỏi thăm về khách sạn. Gã nghe người ta nói cách đây không xa có một khách sạn rẻ tiền. Khoảnh khắc tách cà phê ấm nóng mà nhân viên bồi bàn đưa ra chạm đến miệng, Goo Dong Chi trông thấy mục tiêu của mình. Chắc chắn là người đàn ông đó. Gã chẳng cần so sánh với bức ảnh khách hàng đã đưa. Giữa những người da trắng cao lớn, hình dáng người đàn ông đó như một giọt máu đỏ rơi xuống giữa cánh đồng tuyết trắng tinh. Dù trời tối om, dù ngồi cách xa, gã vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Người đàn ông không đi một mình.

Ông ta cùng một người phụ nữ đi vào nhà. Người phụ nữ trông trẻ hơn hẳn ông ta. Goo Dong Chi bắt đầu suy đoán về hoàn cảnh hiện tại của người đàn ông. Người phụ nữ đi cùng ông ta là ai, họ có quan hệ như thế nào, gã thử suy đoán. Không đoán ra nổi. Gã không hề được cung cấp thông tin gì từ phía khách hàng. Goo Dong Chi uống một ngụm cà phê ấm nóng. Gã gập lại cuốn tiểu thuyết này giờ được mở cố định ở trang đầu tiên.

Goo Dong Chi tìm tới khách sạn và đặt một phòng rẻ nhất. Nhân viên khách sạn khoa tay độc thoại một hồi rồi dẫn gã tới căn phòng nằm trong góc. Căn phòng không tệ. Tất cả mọi thứ đều có đủ. Có bồn tắm, có bàn, có giường, có tủ quần áo, có cả két sắt. Goo Dong Chi tắm rửa, sau đó nằm sấp trên giường mở cuốn tiểu thuyết ra. Vẫn nguyên trang đầu tiên. Đọc được hai dòng, gã liền nhận ra trong phòng khách sạn này thiếu thứ gì. Hai dòng đầu tiên trên trang đầu tiên của cuốn tiểu thuyết là như thế này.

“Vừa mở cửa, mùi máu tanh đã xông thẳng lên mũi tôi, vết máu đỏ mang ý thù địch rõ rệt tấn công tôi. Cửa sổ đã được mở ra, nhưng mùi vẫn đọng ứ lại.”

Trong phòng khách sạn không có cửa sổ. Đây là lý do tại sao giá thuê phòng lại rẻ như vậy. Goo Dong Chi gập sách lại và nằm thẳng người. Gã tắt đèn ngủ bên cạnh giường, bốn phía đều tối đen. Bóng tối hoàn hảo, chẳng thể nhìn ra thứ gì. Dường như gã nghe thấy tiếng động vọng lại từ nơi xa xôi nào đó. Có vẻ là tiếng người. Goo Dong Chi cảm giác căn phòng khách sạn giống như một cỗ quan tài. Gã bị nhốt trong quan tài và bị chôn xuống đất, còn kia là tiếng âm ỉ của những người đứng trên mặt đất. Goo Dong Chi tập trung nghe thử những âm thanh đó. Nghe không rõ. Mà kể cả có nghe rõ thì đó cũng là thứ ngoại ngữ gã không thể hiểu. Mọi thứ trở nên xa dần. Cả âm thanh, cả cảm giác, cả trần nhà, đều xa dần.

Ngày hôm sau, Goo Dong Chi lại đến quán cà phê. Gã lại ngồi đúng chỗ hôm qua, gọi đúng món cà phê hôm qua, và giở cuốn sách

của hôm qua. Nhưng khác với hôm qua, mục tiêu của gã nhanh chóng xuất hiện. Người đàn ông bước ra khỏi nhà, nhìn xung quanh mấy lượt rồi đi về phía biển. Goo Dong Chi gấp sách lại. Gã phải suy nghĩ thật nhanh. Nên đi theo người đàn ông hay nên đột nhập vào nhà ông ta, gã cần đưa ra quyết định. Khả năng cao là người phụ nữ đi cùng ông ta hôm qua, bây giờ vẫn đang ở trong nhà. Gã không biết chính xác lý do vị khách hàng kia yêu cầu gã hủy bỏ bức ảnh, nhưng chắc chắn đó là sợi dây liên kết quan trọng giữa anh ta và người đàn ông này. Một vật quan trọng như vậy, nhiều khả năng là ông ta đang giữ ở bên mình. Goo Dong Chi quyết định đi theo người đàn ông.

Goo Dong Chi cố gắng giữ khoảng cách xa nhất có thể và đi theo ông ta. Người đàn ông rút tay vào túi áo khoác, bước đi chậm chậm. Chân phải ông ta hơi kéo lê trên mặt đất rồi mới tiến về phía trước, động tác đó tạo cảm giác nhịp nhàng kỳ lạ. Như thể bàn chân ông ta đang vạch một đường thẳng trên mặt đất. Chiếc khăn quàng trên cổ ông ta bay bay, càng góp thêm phần nhịp nhàng. Goo Dong Chi rút hai tay vào túi áo phao và đi theo đường thẳng mà ông ta vạch ra. Đích đến của người đàn ông là bến tàu đỗ du thuyền đi vịnh hẹp băng hà. Phía bên cạnh còn có một ga tàu hỏa đi lên đỉnh núi.

Ở bến thuyền không có nhiều người lắm. Khoảng năm mười người đang ngồi trong phòng chờ, chờ thuyền. Giữa những khách du lịch, chiếc áo khoác của người đàn ông nổi bật hẳn lên. Goo Dong Chi giấu mình giữa đám khách du lịch. Gã đang mặc áo phao và đeo ba lô nên trông cũng chẳng khác khách du lịch là bao. Ngồi giữa đám khách du lịch, Goo Dong Chi quan sát người đàn ông. Ông ta ngồi trên ghế dài và liên tục nhìn ra ngoài. Không biết ông ta đang nhìn đỉnh núi phủ kín tuyết hay mặt nước bao la kia. Thuyền nhanh chóng cập bến, Goo Dong Chi theo người đàn ông lên thuyền.

Cứ như đang bị hút vào miệng một con vật khổng lồ, Goo Dong Chi nghĩ. Bị phong cảnh xung quanh áp đảo, con thuyền như co mình lại thật nhỏ bé. Tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn lên ngọn núi

phủ đầy tuyết trắng. Goo Dong Chi cũng vậy. Dù có thốt lên “Kỳ vĩ thật” thì cũng khó mà tả trọn vẹn đến từng hạt bụi của phong cảnh ấy. Sự kỳ vĩ không thể diễn tả bằng lời nói vầy lấy con tàu. Khe núi dốc đứng cả bốn mặt, băng tuyết bao phủ nơi nơi, như những con thú trầm lặng đang nhìn ngắm con người.

Giữa lúc Goo Dong Chi lơ đãng nhìn sang chỗ khác, người đàn ông đã biến đi đâu mất. Không thấy ông ta trong buồng khách. Goo Dong Chi chạy xuống đuôi thuyền. Người đàn ông đang tựa vào lan can, nhìn theo dải bọt nước trông như một cái đuôi dài của con thuyền. Khi Goo Dong Chi đã yên tâm và đang định trở lại khoảng cách cũ với người đàn ông thì ông ta quay đầu nhìn thấy gã. Ánh mắt hai người chạm nhau. Goo Dong Chi khẽ đưa mắt chào ông ta rồi định quay người đi thì ông ta vẫy tay với gã. Trong đầu Goo Dong Chi, hàng vạn suy nghĩ nảy ra và đan xen lẫn vào nhau. Ngay giây phút người đàn ông phát hiện ra gã, công việc này đã thất bại rồi. Không còn đường rút lui nữa. Đã đến nước này thì chẳng còn cách nào ngoài đối mặt. Goo Dong Chi vừa xoắn não nghĩ xem nên nói dối như thế nào thì ồm, vừa đi về phía người đàn ông. Gã cũng đã nghĩ đến mấy lời đối thoại. Are you Korean? A, chú là người Hàn Quốc a? Chỗ này đẹp quá. Japanese? Hello?

“Phong cảnh chỗ này là đẹp nhất, nhì.”

Người đàn ông lập tức mở lời. Goo Dong Chi không trả lời, gã chỉ luân phiên nhìn người đàn ông rồi nhìn đám bọt nước trắng xóa. Ông ta nhìn già hơn hẳn trong bức ảnh, nếp nhăn cũng nhiều. Người đàn ông trong hiện tại và trong ảnh phải cách nhau đến mười năm.

“Mọi người thường thích ngắm cảnh trên mạn thuyền hay mũi thuyền, nhưng tôi nghĩ nơi có thể nhìn rõ vịnh hẹp nhất chính là chỗ này, đuôi thuyền. So với vịnh hẹp đang tiến lại gần, vịnh hẹp đang rời xa sẽ tuyệt hơn chứ. Không phải ư? Rất tuyệt nhì?”

“Đúng vậy ạ.”

“Thằng con tôi bảo cậu đến đây à?”

“Dạ?”

“Từ hôm qua cậu đã đi theo tôi rồi còn gì. Tôi đã thấy cậu ở quán cà phê đó.”

“Ra là chú đã thấy.”

“Ở đây đâu dễ gì gặp được người Hàn Quốc. Chẳng có chỗ nào mà trốn cả. Cậu làm nghề gì?”

“Dạ?”

“Cậu có mục đích thì mới tới đây chứ, không phải sao? Thằng con tôi nói gì? Muốn cậu giết tôi à? Đó là mục đích của cậu ư?”

“Giết ư... Không phải ạ.”

“Vậy thì là gì? Nó bảo cậu làm gì tôi?”

“Tôi đến chuyên lời hỏi thăm chú ạ.”

“Ha ha ha ha, cậu đúng là giỏi nói đùa. Hỏi thăm? Thằng đó với tôi? Tuyệt đối không thể nào. Cậu nhanh nói đi. Chúng ta đừng phí thời gian của nhau nữa.”

Goo Dong Chi rút từ trong túi ra bức ảnh bốn người chụp cùng nhau.

“Chú biết bức ảnh này chứ ạ?”

“Tôi biết.”

“Tôi đã nhận lời giúp anh ấy hủy bức ảnh này đi.”

“Hơ hơ, đúng là hiểm có. Cậu đến tận nơi xa xôi này chỉ để làm việc đó sao...”

“Đó là nghề nghiệp của tôi.”

“Cậu chắc là thám tử hả?”

“Vâng.”

“Nó có nói vì sao lại phải hủy bức ảnh đi không?”

“Tôi không nghe lý do.”

“Cũng phải, cậu biết mà làm gì chứ.”

“Bây giờ chú có mang bức ảnh theo chứ ạ?”

“Này cậu thám tử, cậu biết vịnh hẹp có thể sâu đến cỡ nào không?”

“Để xem nào, một trăm mét?”

“Nơi sâu nhất là một nghìn ba trăm mét. Cậu có thể tưởng tượng nổi không? Ở dưới kia là một nghìn ba trăm mét đấy.”

“Sâu thật đấy.”

“Chỉ nói sâu thôi là chưa đủ. Để rơi được xuống đây cần tốn nhiều thời gian đến thế nào chứ. Ở gần một vùng biển sâu tới như vậy, cậu không thấy thần kỳ sao? Thi thoảng tôi lại cảm giác trái đất này có những thứ như vậy thật quá thần kỳ. Làm thế nào lại sinh ra nước, làm thế nào lại sinh ra đất? Vì sao biển lại rộng và sâu như vậy? Cậu thám tử biết không? Vì sao lại thế nhỉ?”

“Chú có mang theo bức ảnh không ạ?”

“Mang chứ. Lúc nào tôi cũng mang theo.”

“Mong chú giúp tôi hoàn thành công việc.”

“Nếu thằng con tôi muốn vậy thì tôi đành phải đưa ra vậy. Nếu nó ghét thứ đó đến như thế, nếu nó ghét phải nhớ lại khoảng thời gian đó đến như thế, thì phải xóa bỏ đi thôi.”

“Cảm ơn chú.”

Người đàn ông rút từ trong túi áo khoác ra một chiếc ví. Vừa mở ví ra, có thể trông thấy ngay bức ảnh ở dưới màng nhựa. Người đàn ông lấy ngón tay cọ cọ bức hình.

“Nhưng mà, tôi không thể cứ thế đưa nó cho cậu được, nhỉ?”

Ông ta rút tấm ảnh từ trong ví ra và nói.

“Nếu không thể cứ thế đưa, thì chú hãy gấp đôi lại rồi đưa ạ.”

Goo Dong Chi vừa cười vừa nói.

“Ha ha, cậu thám tử này buồn cười đấy. Dù làm việc không đến nơi đến chốn, chắc cậu vẫn sẽ ôm tiền của thằng con tôi đấy nhỉ.”

“Chú đang nghĩ cho anh con trai đấy à?”

“Tôi là người rất ghét lãng phí tiền của.”

“Bây giờ tôi đang làm việc rất nghiêm túc mà, chú không thấy thế sao?”

“Nếu tôi không đưa bức ảnh này cho cậu thì sao? Chẳng phải cậu sẽ cứ thế quay về và nói dối con trai tôi còn gì. Cậu sẽ nói rằng bức ảnh đã bị hủy rồi và nhận tiền của nó.”

“Tôi không phải loại thám tử kém cỏi phải đi nói dối. Và dù có vấn đề gì đi nữa tôi cũng sẽ hủy được bức ảnh đó và quay trở về.”

“Có gì khác đâu cơ chứ. Cậu cứ quay về, nói rằng đã hủy bức ảnh rồi và nhận tiền. Cậu đâu có mất gì đâu?”

“Mất chữ tín ạ.”

“Hơ hơ, cậu đúng là thú vị thật. Tốt thôi, vậy thì cậu cũng đưa thứ gì đó ra đây.”

“Đưa thứ gì đó ra là sao ạ?”

“Cậu cũng phải mất thứ gì đó chứ. Tôi sẽ đưa bức ảnh, còn cậu đưa thứ quý giá của cậu.”

“Tôi hầu như chẳng mang theo gì cả.”

“Vậy cậu càng dễ tìm ra thứ quý giá với mình.”

Goo Dong Chi rút cuốn tiểu thuyết từ trong ba lô ra.

“Cái này được không? Cuốn tiểu thuyết này tôi vẫn chưa đọc.”

“Nó là một cuốn tiểu thuyết quan trọng à?”

“Bởi vì tôi vẫn chưa đọc.”

“Chưa đọc thì làm sao có thể chắc chắn rằng nó có quan trọng hay không. Không phải thế à?”

“Mới chỉ đọc trang đầu tiên nhưng tôi đã nghĩ có vẻ nó rất hay.”

“Đừng ba hoa nữa, đưa thứ gì đó khác ra đi. Thứ cậu không muốn mất là gì?”

“Tôi không có thứ gì như vậy.”

“Không thế nào. Cậu trông vẫn còn trẻ mà.”

Trong lúc nói chuyện với người đàn ông, Goo Dong Chi đã nghĩ ra thứ mà mình không muốn mất. Gã đã nghĩ ra, nhưng muốn giả như

chưa nghĩ ra nên cứ nhìn tuyết trên ngọn núi phía xa.

“Có vẻ như cậu nghĩ ra rồi nhỉ.”

Người đàn ông nói.

“Không phải ạ.”

Geo Dong Chi trả lời.

“Không phải gì mà không phải. Ánh mắt nhìn ngọn núi xa của cậu đang chứa đầy thứ gì đó kia kìa.”

“Chỉ là những thứ tôi đang suy nghĩ thôi. Chú thường tới đây sao?”

“Thường xuyên tới.”

“Hay thật, ở đây. Thực sự có cảm giác như đang đi ngược thời gian Vậy-”

“Người ta nói, nếu ném thứ mình cho là quan trọng nhất xuống vịnh hẹp băng hà, nó sẽ mãi mãi không bao giờ biến mất.”

“A, thật ạ?”

“Hơ hơ hơ, đùa thôi. Trên thế gian này, làm gì có nơi nào như thế chứ. Giả sử là thế thật thì nơi này đã ngập trong rác rồi.”

“Nghe cũng có vẻ hợp lý mà.”

“Hợp lý gì mà hợp lý. Đã là thứ quan trọng thì phải giữ cho thật chặt chứ. Phải giữ lấy, và tuyệt đối không để nó bay đi mất.”

Goo Dong Chi kéo khóa chiếc áo phao xuống. Gã rút điện thoại và số tay trong túi áo ra, chuyển sang nhét vào túi quần. Goo Dong Chi cởi áo phao ra.

“Tôi sẽ đưa chú thứ này.”

“Vì sao lại là thứ này?”

“Nó là thứ quan trọng với tôi.”

“Lạnh đấy, cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao.”

“Tốt thôi, cậu đã nói thế thì, hãy ném nó xuống vịnh hẹp đi.”

Người đàn ông đưa bức ảnh cho Goo Dong Chi. Goo Dong Chi nhét bức ảnh vào túi áo phao. Cả hai bức ảnh mang theo mình, gã cũng nhét nốt vào túi. Nhét ảnh vào túi áo như vậy, gã có cảm giác như mình đang thực hiện một nghi thức vĩ đại nào đó. Goo Dong Chi nhìn đám bọt nước trắng đang bám theo con thuyền. Gã thấy màu xanh lấp lánh giữa những bọt nước ấy. Goo Dong Chi ném chiếc áo phao màu xanh xuống vịnh hẹp. Tay áo phất phơ trong gió. Vịnh hẹp, như một sinh vật đang đợi mồi ngon, nhanh chóng nuốt lấy chiếc áo phao xanh. Con thuyền nhanh chóng tiến về phía trước. Cái áo xanh xa dần, xa dần, rồi trở thành một chấm màu xanh nhỏ xíu. Người đàn ông cởi chiếc khăn quàng cổ ra và đưa cho Goo Dong Chi.

Mục Lục

1.	<u>0</u>
2.	<u>1</u>
3.	<u>2</u>
4.	<u>3</u>
5.	<u>4</u>
6.	<u>5</u>
7.	<u>6</u>
8.	<u>7</u>
9.	<u>8</u>
10.	<u>9</u>
11.	<u>10</u>
12.	<u>11</u>
13.	<u>12</u>
14.	<u>13</u>
15.	<u>14</u>
16.	<u>15</u>
17.	<u>16</u>
18.	<u>17</u>
19.	<u>18</u>
20.	<u>19</u>
21.	<u>20</u>
22.	<u>21</u>
23.	<u>22</u>
24.	<u>23</u>
25.	<u>24</u>

26.	25
27.	26
28.	27
29.	28
30.	29
31.	30
32.	Mục Lục

Table of Contents

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

29

30

Mục Lục